

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

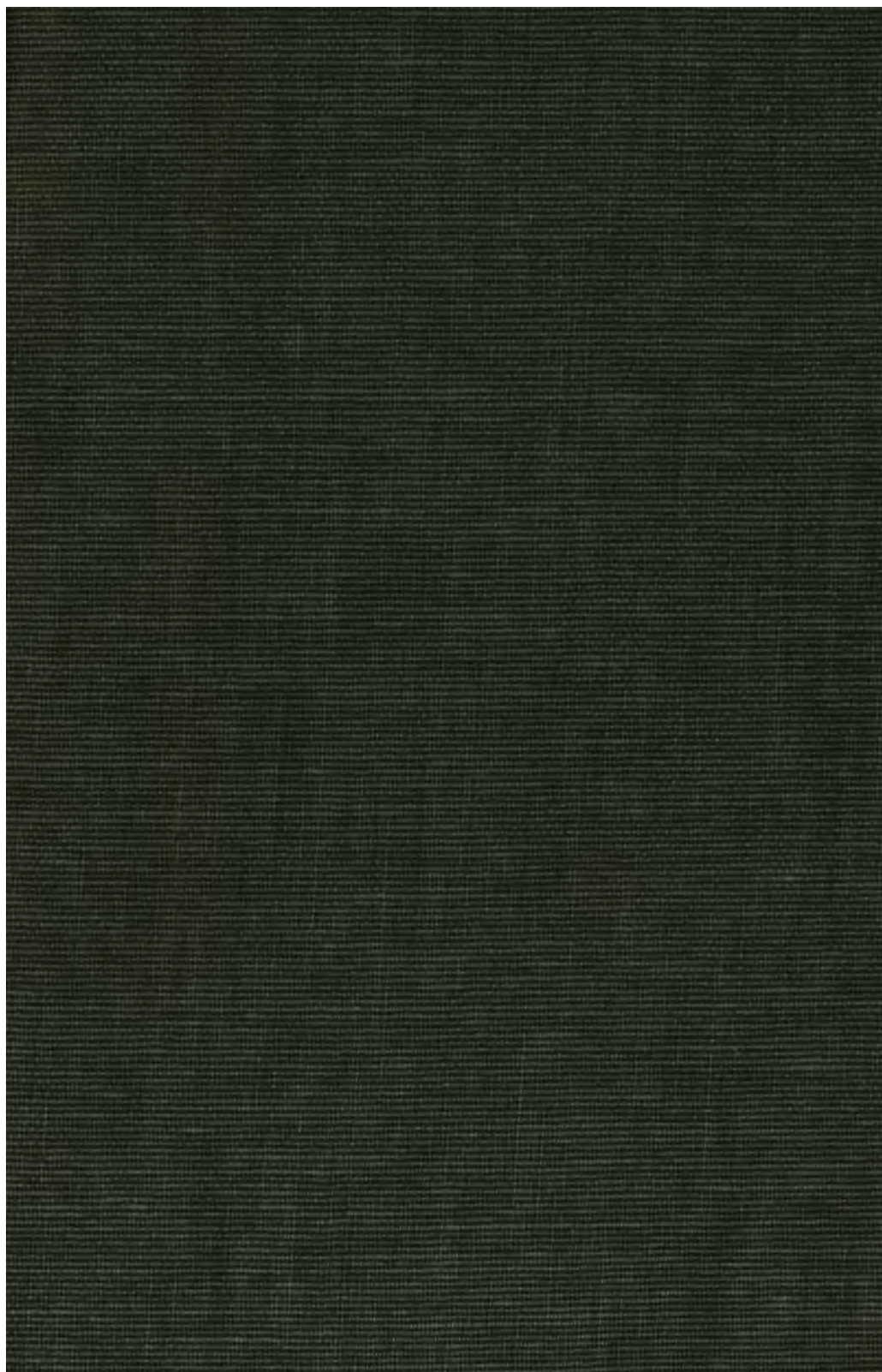
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

9235.7

Harvard College Library

FROM THE

CONSTANTIUS FUND.

Established by Professor E. A. SOPHOCLES of Harvard University for "the purchase of Greek and Latin books (the ancient classics) or of Arabic books, or of books illustrating or explaining such Greek, Latin, or Arabic books." (Will, dated 1880.)

Received 21 Jan. 1891.

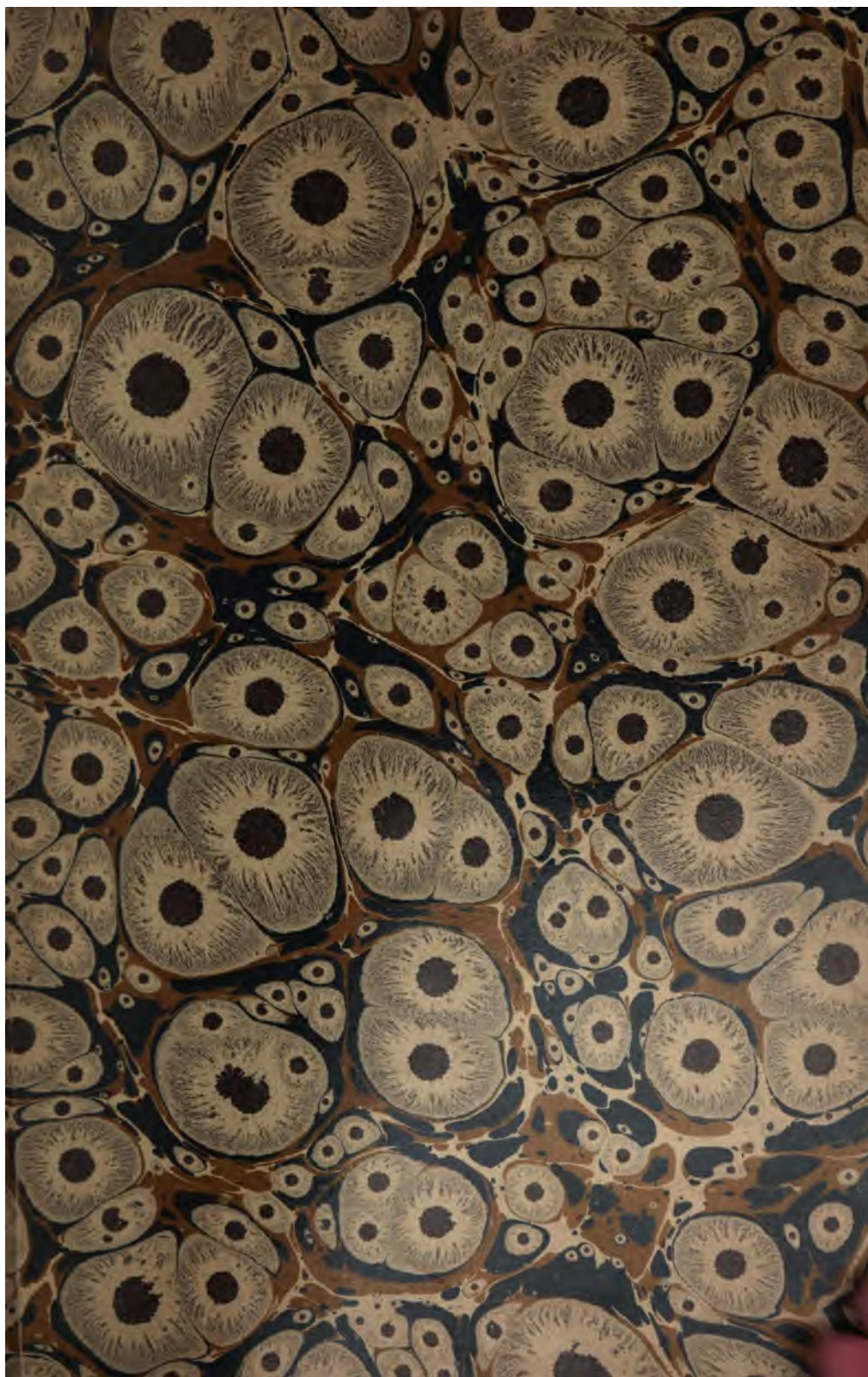

ΑΙΛΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ
ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΤΤΙΚΑ.

AELII DIONYSII ET PAUSANIAE

ATTICISTARUM FRAGMENTA

COLLEGIT

ERNESTUS SCHWABE.

ACCEDUNT FRAGMENTA LEXICORUM RHETORICORUM
APUD EUSTATHIUM LAUDATA.

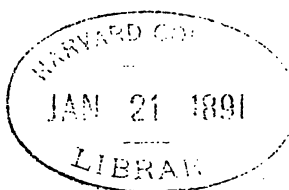

✧ LIPSIAE

SUMPTIBUS DYKIANIS

1890.

Gd 35.7

Constantius fund.

AVUNCULO OPTIMO,

PATRI FERE ALTERI

D.

Aelii Dionysii et Pausaniae atticistarum fragmenta proponenti mihi, ut venia tribuatur, pluribus de causis exoptandum est.

Quicumque enim ad grammaticos Graecos tractandos accesserit, sine dubio difficultates proficiendi imprimis in eo positae esse concedet, quod neque totum doctrinae ambitum adhuc cognoscimus, neque ubique accurate dici poterit, quid revera veteres vel diversis temporibus vel diversis rationibus oboedientes docuerint. Quid vocabulum sit vere Atticum, quae formae veteribus ipsis probatae, ne dicamus de obsoletis moribus et institutis, multifariam in dubio est, nisi quando lapides nobis succurrent. Ut primo dicamus de rebus lexicographicis, quarum notitia accurata et absoluta adhuc desideratur, dolendum est, quod neque Pamphili neque Diogeniani neque atticistarum, qui aetate Athenaeum anteierunt, fragmenta adhuc accurate collecta et, quae sequiores ex eis hauserint, diligenter explanata sunt. Quo accedit, quod ceterorum grammaticorum, qui deperditi sunt, fragmenta ubique dispersa nemo adhuc recte collegit et illustravit: ideo, qualis nexus inter illos intercedat, imprimis, quid attulerint ad usum atticum artioribus finibus circumscribendum, agnoscere vix potest. Praecipue Tryphonis fragmenta, si tam diligenter collecta essent, ut Nauckius in libro vere aureo de Aristophane Byzantio egit, Lentzius in doctrina Herodiani restauranda praestare ausus est, si Ori et Orionis reliquiae, hisce temporibus e pluribus fontibus auctae, iterum retractatae et illustratae essent, et multum optimae frugis inde disci posset, et nexus doctrinae melius agnosceretur. Ergo iterum aliquid ad historiam grammaticae

et grammaticorum Graecorum describendam proficeremus. Si igitur, quae hic illic conicere et tentare conati sumus, postea improbanda videbuntur, quod meliora auxilia praesto facta erunt, auctori, in magnis voluntatem satis esse putanti, ignoscatur.

Tum vero me vituperatum iri puto, quod multo plura Eustathii verba attuli, quam revera atticistis debeantur. Duabus de causis ita procedendum esse censuimus: quod Eustathius singulari quadam methodo accuratius in prolegomenis explicata lexica atticistarum delibavit: quod fragmenta, ut ita dicamus, nuda proponere, praecipue in rebus grammaticis et lexicographicis, parum mihi esse videbatur. Ut enim, qui fieri potuerit rara quaedam herba, quibus de causis floribus a ceterorum genere diversis ornetur, optime cognosces ex humi loco, unde orta sit, ita ad grammaticorum nostrorum sententias recte intellegendas plurimum allaturum esse putavi, ut voces vicinas et enuntiata proxima a fragmentis ipsis non resecaremus.

Postremo autem cautius esse putavi ea tantummodo fragmenta, quae auctorum nominibus ipsis praedita appareant, colligere et illustrare. Lexica vero ipsa atticistarum redintegrare non ausi sumus, etsi nemini talium rerum perito hodie demonstrandum erit, multo plura, quae A. Dionysii et Pausaniae sint, in lexicis sequiorum circumferri, quam, quae ipsi conguessimus. Ita enim fundamentum solidum struere nobis visi sumus, in quo ipsa illa aedes atticismo purissimo sacra a posterioribus, si Deo placet, exstruatur.

PROLEGOMENA.

—

Corcyraeo illo omissus est, quod rerum capita omnino desiderantur.

Eustathii commentaria hisce temporibus primo a Batavis adibantur: Cobetus enim Naberque eius discipulus Photii lexicon diligentius perscrutari et ad illius fontes iter dirigere inceperunt: deinde Codex Athous Milleri omnium oculos in se convertit et plurimis locis ea, quae Nauckius iam in libro celeberrimo de Ar. Byz. reliquiis sagaciter indagaverat, testimoniis certissimis praesertim ex Eustathio petitis, fulta sunt. Tertius qui omni ex parte Eustathium perscrutatus est, Leopoldus Cohn tot tamque utilia de Eustathio in libris, quos Quaestiones Eustathianas (Jahrb. für klass. Philol. XII. p. 285—374) et de Heraclide (Breslau 1884.) inscripsit, protulit, ut multa iam accuratius perspicere possint.

Qui vir doctus cum quattuor imprimis genera auctorum, quibus E. uti consueverat, distingueret¹⁾, imprimis grammaticorum et lexicographorum opera, quibus Eustathius opus suum illustraverat, longe utilissima esse existimavit: nec immerito: cum saepissime illa redeant ad auctores summae gloriae, cum ex Alexandrinorum opibus etsi frustula, tamen frustula optimae notae per illos servantur. Atque Aristophanem et Suetonium Eustathii auctores Cohnius l. c. accuratissime adiit: Lexicographorum vero reliquiae omnino adhuc accuratius tractandae et, quae eis tribui possint ac debeant, certioribus finibus circumscribenda sunt. Quorum *λεξιλογίων* in numero praecipue duo viri praeclari, Aelius Dionysius et Pausanias atticistae excellunt, quorum reliquias colligendas eorumque doctrinam, quoad fieri poterit, restaurandam mihi proposui.

Non defuerunt²⁾, qui post Cobeti et Naberi commentationes

---

centum quinquaginta addenda esse dudum cognitum est. cf. Egenolff, Jahresber. XVII, p. 103. Sub finem libelli eorum auctorum nomina, quorum libros Eust. ipse inspexit et quorum memoria aliunde peti nequit, addemus.

¹⁾ Quaest. Eustath. p. 3.

²⁾ Meier, Op. II. 62. sq. — W. Rindfleisch, de Pausaniae et Aelii Dionysii lex. rhet. Regimonti 1866. — Schwartz, Aelii Dionysii lexici fragm. Traiecti 1875. — Linkii libellum, quod fragmenta Aelii Dionysii sola praebet, neque utilia ad doctrinae auctores et expilatores profert, satis habeo, ut appellem.

opus illud restituendae atticistarum doctrinae susciperent: neque tamen, quae viri docti proposuerunt, sufficere possunt. Meier enim ea tantum frustula excerpserit, quae cum auctoris nomine artissime cohaerent: et multa fragmenta, quae iam Valcken-aario¹⁾, talium rerum indagatori accuratissimo, nota erant, omisit: se ipsum obiter tantum commentarios Eustathii inspexisse libere confitetur. Id vero iam ab illo recte animadversum est, fragmenta illa e λεξικῶ ῥητορικῶ²⁾ petita maximam partem ad atticistas redigenda esse. — Rindfleischius, qui Lehrsius auctore ad atticistas colligendos accessit, quam accuratissime rem perficere studuit: nimis tamen anxie ad auctorum nomina adhaerens multa, quae sine ulla dubitatione ad atticistas referri debent, omisit: lexicī, quod vocatur, rhetorici fragmenta, quia se de certis rationibus desperare³⁾ ait, operi suo adiungere noluit. — Schwartzii vero libellum, etsi se Aelii Dionysii opus plane restituisse contendit, rem minime absolvisse mihi certum est. Ac primum enim atticistas, quos iam Rindfl. p. 4. not. saepius coniunctos proferri vidit⁴⁾, non ita edere debuit, ut alterius tantum fragmenta colligeret, alterius vero reliquias saepius plane easdem ne digito quidem attingeret: tum autem id ei exprobandum est, quod, priusquam lexicorum fragmenta directa omnia collecta essent, ex Photio, Suida, Bekkeri Bachmanique lexicographo opus Aelii Dionysii restituere conatus est. Quod opus periculosae aleae plenum ab illo v. d. neque accurate institutum neque ad certum quendam finem perductum est: huc accedit, quod Cobeti Naberique vestigia nimis caeco amore premens, Suidam nihil fere esse nisi Photii apographon⁵⁾ contendit, et cetera lexica et Eustathium ipsum non diligenter excussit, unde factum est, ut multa omitteret, quae Aelii Dionysii operi redintegrato inesse debent.

¹⁾ Nab. Proll. ad Phot. p. 192. sqq.

²⁾ fr. 337—451 nostrae editionis.

³⁾ p. 3. 4.

⁴⁾ Ut unum exemplum proferatur, quantopere utriusque atticistae doctrina conspiret, videas fr. 21., ubi utrumque ad eundem locum Pherecratis provocare intelleges.

⁵⁾ Quam opinionem feliciter reiecissee videtur Röllig, Diss. Halens. 1887. — Cf. quae Egenolff. l. l. p. 105. de Schwartzii libello iudicavit.

Cum igitur tres illae collectiones, quae hodie extant, rem non absolverint, iam exponendum videtur, quibus perducti rationibus ad novam collectionem parandam accesserimus, et qua methodo nos plura adhuc prioris doctrinae frustula ex posteriorum operibus, imprimis ex Eustathii commentariis elicituros esse speremus.

Ab Eustathio enim quin proficiscendum sit, nullus dubito. Ille plurima fragmenta continet, ille ratione quadam singulari, quae in capite tertio nobis explicanda erit, atticistarum libros adhibuit. Inde iam apparet, cur nova artis, quae vocatur, criticae subsidia hac in collectione inveniri non possint: cum careamus apparatu Eustathiano. Neque ad nostrum consilium multum refert, quid revera in Eustath. codicibus legatur, cum atticistarum fragmenta totiens, ut vel obiter inspicienti lexica graeca apertum fiet, apud Hes. Phot. Suid. B. A. Et. Mag. Gud. ceteros redeant, ut haud dubium sit, quid scripserint, etsi una ex parte fundamentum criticum debile videatur.

In lexicis antem Aelii Dionysii et Pausaniae resarcinandis id imprimis consilium secuti sumus ut fragmenta tantummodo, quae directa vocantur i. e. quae nomine auctorum ornata inveniuntur, colligeremus iisque ea tantum subiungeremus, quae Eustathius e lexicis, quae appellat, rhetoricis suum in usum converterat. Elementorum vero ordini, quo Aelii Dionysii Pausaniae fragmenta promiscue proferentur, illa inserere nolimus, cum non de omnibus, sed de pluribus tantum originem atticistis deberi constet. Si cui cautius, quam par est, processisse videamur, cavere, ne nimis providi quam temerarii vocemur, maluimus.

Adnotationes vero, quas subiunximus, duas vias aperire debent: ut cognoscatur, quotiens ex atticistarum opibus posteriores (vel lexicographi vel commentatores) sua deprompserint: tum vero ut, quoad eius fieri possit, intellegamus, unde saeculum illud Hadriani, quod attico sermoni imprimis incubuisse constat, doctrinam suam hauserit, i. e. ex Alexandrinorum doctrina ingenti.

Priusquam autem de atticistarum operibus accuratius nobis agendum est, paucissima illa, quae veteres de illorum vita atque doctrina protulerunt, afferenda et examinanda sunt.

CAP. I.

Phot. Bibl. cod. 152. Περιείχετο δὲ τῷ τεύχει (in quo Timaei lex. Platon. invenerat) καὶ Αἰλλίου Διονυσίου Ἀλικαρνασσεύως¹⁾ Ἀττικῶν ὀνομάτων²⁾ τῆς πρώτης ἐκδόσεως λόγοι πέντε, ἀπὸ τοῦ α̃ μέχρι τοῦ ω̃ τὰς Ἀττικὰς λέξεις κατὰ στοιχεῖον ἀναγράφοντες. Σκύμνῳ³⁾ δὲ τὸ σύνταγμα προσφωνεῖ· χρησιμώτατος δ' ὁ πόρος οὗτος τοῖς τε ἀττικίζειν ἔχουσι φροντίδα καὶ τοῖς τῶν Ἀττικῶν συγγράμμασιν ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις. ὅσαι τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τε τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς δίκας, ἐντεῦθεν ἔστιν ἐκμαθεῖν. καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εὔρειν, μάλιστα εἴ τις μὴ τοὺς τῆς πρώτης ἐκδόσεως μόνον τόμους διερευνῇ, ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, καὶ αὐτοὺς πέντε⁴⁾ τόμους ὄντας καὶ ἀπὸ τοῦ α̃ μέχρι τοῦ ω̃ τὰς Ἀττικὰς λέξεις περιέχοντας, ὅσαι γε τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μὲν, μαρτυρίαις δὲ ταῖς οὖσαις οὐκ ἐβεβαιώθησαν. ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερόν τε καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρίαι παρατίθενται. ὧν εἴ τις τὰς δύο πραγματείας εἰς ἓν συναγαγεῖν σύνταγμα βουληθῇ, χρησιμώτερόν τε τὸ φιλοτέχνημα ἐπιδείξει καὶ μετὰ ῥαστόνης ἐκτελέσει.

cod. 153. ἀνεγνώσθη δὲ ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει Πανσανίου λεξικόν⁵⁾ κατὰ στοιχεῖον, οὐδὲν ἕλαττον τῶν προειρημένων εἰς τὰς Ἀττικὰς συναγνώσεις χρήσιμον, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον· εἰ γὰρ καὶ ταῖς μαρτυρίαις ἐνδεέστερον ἔχει, ἀλλ' οὖν ἐν τισὶ τῶν στοιχείων πολὺ ταῖς λέξεσι πλεονάζει, ὥς ἀμφοτέραις ἅμα ταῖς Αἰλλίου Διονυσίου Ἀλικαρνασσεύως πραγματεταῖς τὴν μίαν τάντην, καίτοι τῶν χρήσεων ἐπ' ἕλαττον (ὡς ἔφημεν)

¹⁾ cf. praef. et fr. 9. 36. 77. 103. 107. 313. 316.

²⁾ sic in praefatione et fr. 316 vocatur: alias semper lexicon. fr. 314. Δ. ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων. ³⁾ cf. praef. Aelii Dionysii et fr. 301.

⁴⁾ Unicum librorum numerum habes in fr. 316. — De librorum numeris, qui a veteribus traduntur, dubitandum non esse postremo contra Weberum (Philol. Suppl. III. p. 477 p. 488) recte demonstravit Schoene-mann, de Lexicographis antiquis p. 71. Hannover. 1886.

⁵⁾ fr. 47. II. οὗ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν fr. 181. II. ἐν τῇ διαπεπονημένῃ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ.

απομένην ἐξιμάζεσθαι τῷ τῆς γραφῆς ὄγκῳ. εἰ δέ τις ἐκείναις ταῖς δυὸν ἐκδόσεσιν καὶ τὴν Πανσανίου ἐγκατατάξας ἐν ἀπεργάσαιτο σύνταγμα (ῥᾶστον δὲ τῷ βουλομένῳ), οὗτος ἂν εἴη τὸ κάλλιστον καὶ χρησιμώτατον τοῖς ἀναγινωσκουσι τὰς Ἀττικὰς βιβλούς σπουδάσμα εἰσενηνεγμένους.

Praeterea nihil de atticistarum vita constat. Fortasse ap. Suidam: Διονύσιος Ἀλεξάνδρου Ἀλικαρνασσεὺς, ῥήτωρ καὶ παντοίως λόγιος. γέγονε δὲ ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ. πρόγονος¹⁾ τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος ἀττικιστοῦ: ultima ad Aelium Dionysium referenda sunt: dubitatio autem movetur, an id recte fiat, cum glossa insequenti de aetate et origine Dionysii musici²⁾ plane eadem tradantur. De Pausania³⁾ omnino nihil memoriae traditur. Cum de atticistarum vita Rindfleischius iam satis accurate p. 10. sqq. egerit, ad illius operam qui de vita auctorum plura cognoscere velint, relego. Id unum monendum est, Meierum recte ex Aelio praenomine conclusisse, hominem doctum ab Hadriano civitate Romana condonatum esse et Cobetum⁴⁾ suo iure contendisse, Aelium Dionysium multum temporis in Asia minore mansisse ibique formis Caricis⁵⁾ et Lyciis operam dedisse.

Ad locum illum ex Photii myriobiblo petitum redeamus. Codicem igitur manibus versavit miscellaneum, qui lexica Timaei, Aelii Dionysii, Pausaniae, Boethi, incerti cuiusdam λέξεις Πλατωνικὰς, Dorothei, Moeridis (cod. 153—157) opellas continuit. An altera Aelii Dionysii recensio eidem codici in fuerit, dubium est. Quo ex codice lexicon Photianum conglutinatum esse dudum constat⁶⁾.

¹⁾ Utrumque Dionysium etiam alias sibi oppositum fuisse docet nota ad Dion. art. rh. cap. X τοῦτο τὸ μονόβιβλον οἶμαι Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς συνέταξεν ὁ πρότερος. ex cod. Par. tracta, quam Usener, de Dion. Hal. libr. de im. rell. p. 4. (Bonn. 1889) publici iuris fecit.

²⁾ Christ. Littgesch. p. 562 eundem atque atticistam esse putat. Negavit Meier Op. II. 63 sq. Res neque demonstrari nec negari potest.

³⁾ cf. Nab. Proll. p. 39. ⁴⁾ Mnemos. X. 52.

⁵⁾ Praef. καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναι τινὰ Ἀττικὴν φωνήν. fr. 181. 222. — Fortasse igitur, si voces Lyciae et Caricae ab Eust. et a Phot. vel ceteris explicantur, eorum origo Dionysiana fuit. cf. ex. gr. p. 972, 38. et Phot. Suid. Hes. (σιφλός) et p. 1141, 14.

⁶⁾ Praecipua operis adiumenta fuerunt tria Aelii Dionysii et Pausaniae lexica, cetera ut Timaei Moeridis, quae servantur adhuc integra,

De Dionysii recensitionibus duabus plura proferre hoc loco non opus est: in capite, quo de lexicis Eustathii rhetoricis agitur, accuratius haec tractanda et singuli loci examinandi erunt: in fragmentis directis, quae colligenda nobis proposuimus, ni fallor, his tantum certa vestigia duplicis operae apparent: fr. 162, 231 (cf. not. 3). Coniectura sat probabili id statuitur in fr. 185. Fortasse saepius Eustathius cum *ἑτερόν τι λεξικὸν ῥητορικόν*¹⁾ laudet, ad alteram recensitionem Dionysii respexit. cf. Cap. II. Id addere liceat me sequi Naberi (Prol. 48) Weberique (Philol. Suppl. III. p. 550) opinionem, qui contra Photium alteram recensitionem Dionysianam ex altera in breve actam esse (i. e. resectis veterum testimoniis, quorum pretium ignorabant) recte contenderunt.

Restat, ut opinio Naberi, Prol. ad Phot. p. 49. refellatur, Eustathium duabus Pausaniae recensitionibus usum esse. Quae opinio iam ideo futilis videtur, quod Photius in bibl.

Boethi, Dorothei, Incerti quae deperdita sunt, multo minoris fuerunt momenti: imprimis cavendum est ne nimia Boetho lexicographo Platonico tribuantur. Naber Prol. p. 55. Cobeti assecla (cf. Mnemos. IX. 399. X. 75) et Cohn, Neue Jahrb. Suppl. XIII. 801. sq. fundamento unius tantummodo glossae (Hes. *διὰ πάντων κριτής*: Boethus Milleri p. 399. alius fuisse videtur) freti quam plurimas glossas Photianas ex Boetho fluxisse contenderunt. Quae opinio probari non potest, cum in rebus ad lexicographos pertinentibus non una glossa, sed quam plurimis tantum argumentis aliquid demonstrari possit, quod ad rerum nexum, qualis revera fuit, appropinquet. Mettauert, De scholl. Plat. Turic. 1880, Wolff, De scholl. Platon. Traiecti. 1884 cum Nabero consentiunt, Giesing, de scholl. Platon. Lips. 1883. p. 31. sq. eam opinionem protulit, quam rectam esse existimo.

¹⁾ Pausanias et Ael. Dion. coniuncti proferuntur in fr. 1. 3. 17. 31. 56. 66. 76. 81. 87. 95. 97. 105. 122. 136. 140. 151. 152. 161. 164. 169. 190. 206. 209. 219. 222. 227. 228. 289. 293. 304. 306. 323. —

Pausan. et *ἑτερός τις* vel *ἐν ῥητ. λεξ.* in fr. 18. 24. 42. 49. 72. 73. 85. 108. 118. 141. 157. 204. 205. 310. 318. 319. —

Ael. Dion. et *ἑτερός τις* vel *ἐν ῥητ. λεξ.* in fr. 44. 59. 93. 119. 162. 170. 187. 189. 212. 218. 230. 235. 244. 248. 252. 253. 254. 288. 305. 325. —

Pausan. et Ael. Dion. et *ἑτερός τις* (tertium igitur lexicon) in fr. 33 (ubi duo lexica doctrinae Pausaniae opponuntur). 39. 282. 203. 231. 234. 249. 266. 320.

Duo vel plura lexica rhetorica coniunguntur in fr. 345. 372. 387. 398. 400. 407. 429. 430. 434. 438. —

unam tantummodo editionem sibi praesto fuisse tradit. At apud Eustathium duo loci extant, ubi altera Pausaniae editio, sive plenior, sive, ut Nabero placuit, contracta, appellatur Eustath. p. 1165, 9. (fr. 51) ὁ δὲ Π. λέγει, καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος . . . καὶ οἱ ἀμφιφῶντες, καὶ ὅτι οἱ ῥηθέντες ἀμφιφῶντες ἄλλως τε οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ διότι δὲ ἐκόμιζον αὐτοὺς δάδια ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτοὺς· ἀλλαχοῦ δὲ φησιν ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ἀμφιφῶν προσ- ηγορεύθη πλακοῦς διὰ τυροῦ, ἐφ' οὗ δᾶδα πῆσσαντες ἄπτονται τοῦ φωτός χάριν. Res simplicissima est, si conferas Suid. s. v. ἀνάστατοι . . . ὀνομάζονται δὲ ἀμφιφῶντες, ὡς μὲν τινες, ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἡλιός τε καὶ σελήνη πρὸς ὑπὲρ γῆς φαίνονται, ὡς δὲ Ἀπολλόδορος ὅτι κομίζουσιν αὐτοὺς δάδια ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῶν cf. Suid. s. v. ἀμφιφῶντες. Pausanias igitur, qui cum Suida convenit, duas χρήσεις attulit, quarum alteram nescio cuidam auctori (fortasse Philochoro fr. 161), alteram Apollodoro debuit. Quidni etiam ἀλλαχοῦ ad χρῆσιν tertiam revocemus, ita ut verba φησιν ὁ αὐτὸς com- matis includantur? Sin autem haec explicatio minus placuerit, rem ita constituere poterimus, ut Pausanias altero lem- mate iterum de ἀμφιφῶς voce egerit: quam rem minime inauditam esse inde intellegitur, quod Suidae glossa doctissima ἀνάστατοι, in qua tota fere veterum pemmatologia continetur (cf. Lob. Aglaopham. p. 1064), ni fallor, ex atticistarum opibus desumpta est (cf. fr. 94. not. 1. Prol. Cap. V. § 2). Alia huius usus exempla inveniuntur fr. 49. 56. 83. et alias. — Multo difficilior vero alter est locus Eustath. p. 408, 4. (fr. 135.), qui primo Pau- saniam ipsum historiam de proverbio δόρυ καὶ κηρύκειον pro- ferentem introducit, deinde vero adicit: ἐν ἐτέρῳ δὲ ῥητο- ρικῷ γράφει¹⁾, ὡς ὑπὸ Ταναγραίων πολεμονόμενων Γεφυραῖοι προέπεμψαν κήρυκα καὶ κάτοπιν καθώπλισαν ἑαυτούς. Lexi- cographi nil fere adferunt, ut difficultate orta liberemur. Suid. Hes. priorem tantum Pausaniae locum repetunt, Zenob. III. 26. ad eundem fontem atque atticista reducendus est. Pausanias Athenienses bellum cum Tanagraeis commisisse tradit: loco

¹⁾ Töpffer, Att. Genealogie p. 297 sq. hoc in lexico antiquiorem (fortasse Demonis) doctrinam subesse censet.

laudato autem Gephyraei cum Tanagraeis proelio certant: quae res est sane mirabilis, cum veteres Gephyraeos = Tanagraeos esse tradant, cf. Hecat. fr. 189. Müll. Strab. IX. p. 404. Et. M. 228, 57. Steph. Byz. p. 206, 12. Mein. Aliunde Gephyraeos Atheniensium accolas fuisse scimus, cf. Her. V. 57 Töpffer. Att. Geneal. 283. Si hanc opinionem complecti mavis, non cum Töpff. in lexico illo de Atheniensibus non actum esse statues: immo redactio decurtata, (quae Gephyraeos = Athenienses fuisse notum esse putaverat — tale quid in Suid. Γεφυρίς, Et. M. 229, 5 accidit) nobis proposita est. — Eustathius igitur vel corrupta ex fonte nescio quo transtulit, vel ipsius verba a librariis turbata sunt. Utut est, locus suspectus manet: si librariorum eum turbasse praetuleris, statim concedetur, etiam γράφει illud, quod loco sano ad epitomen quandam Pausaniam referendum esset, in suspicionem vocandum esse. Correctura γράφεται minus audax videbitur, si meminerimus, quam innumeris locis Eustathius φασί et φησί, λέγει et λέγεται confuderit. — Non igitur est, cur alteram Pausaniae recensionem fuisse concedamus¹⁾.

Glossas utriusque lexicographi ad elementorum ordinem processisse et Phot. in Myriobiblo tradit, et Eustathius in fr. 198. adscripsit Pausaniae lexicon κατὰ στοιχείον confectum esse. Bernhardyus quidem (Commentatt. ad Suidam p. 38) rationem ἀντιστοιχειακῆν (qua Suidam usum esse constat) iam ab atticistis adhibitam esse suspicatur. Neque tamen est, cur eum sequamur. Loci atticistarum, qui adhibendi sunt, hi fere sunt. fr. 266. ὄα et ᾠα ex litteris ὀ et ᾠ adferuntur. Deinde fr. 323. 244. 231. 344. 397. omnes ex Aelii Dionysii doctrina petiti: in quibus ubique agitur, utrum ι δίχρονον an ει dipthongus scribenda sit: fr. 397. in ἰστέον, ἴλη, ἰλυσπᾶσθαι, ἰλίσπωμα (cf. fr. 155. 209. 225) in prima littera: fr. 323 in χιλός, 345. in αἵτης, fr. 244. in λιβηθρον, in altera littera: fr. 231. in κλεισίον in tertia igitur littera. Quibus fortasse τρυσίππειον in fr. 311. addendum est. — Imprimis proficiscendum est ab Eustath. p. 772, 63. (= fr. 323.) χειλός: πόα, χόροτος. παρ' αὐτῶ δὲ καὶ διὰ διφθόγγον γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλός, ὥς ἡ αὐτοῦ

¹⁾ cf. L. Cohn, Jahrbh. Suppl. XII. p. 368 not. 181.

(i. e. *Αλλ. Διονυσίου*) *στοιχειακή ἀκολουθία βούλεται*. Quod si recte interpretamur, nil probat, nisi suo loco (i. e. in littera *χι* ad elementorum ordinem disposita) vocem *χιλὸς* extitisse. Dolendum est, quod Photium in partes vocare non possumus: Lex. Bachm. 413, 25 *χιλὸς* suo loco exhibet: idem fit in Et. M. 811, 47 unde eodem modo atque nostra lexica etiam atticistarum *λέξεις* dispositas fuisse conicio: quae opinio eo firmatur, quod *λείβηθρα* et *λίβηθρα* (cf. fr. 244) in Photii lexico utroque loco redit: idem fit de voce *ἀττης* (fr. 345) in *λέξεων χορηγίων συναγωγῇ* ap. B. A. 348, 2. 349, 12.

Quo titulo lexica illa inscripta fuerint, ambigitur: Phot. Bibl. cod. 152. Aelium Dionysium *Ἀττικῶν ὀνομάτων λόγους πέντε* conscripsisse tradit: eundem titulum laudat fragm. praefationis: et fr. 314 (B. A. 1073) *Δ. ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων*, fr. 316 (Schol. Hom. II. O 705) *Δ. ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων* exhibet. Eustathius vel nomen solum tradit vel patriam adiungit (cf. p. 7. not. 1), opus vero tantummodo *λεξικὸν* appellat. Quod brevitatis causa factum esse puto neque dubitandum esse, quin Photii titulus, *Ἀττικῶν ὀνομάτων λόγοι πέντε*, genuinus Atticistae fuerit, arbitror. — Pausaniae librum in cod. 153. *λεξικὸν* appellat: idem apud Eustathium fieri videmus. Cum autem tota illius operis ratio id suadeat, cum Eustath. ad Dion. Perieg. 525 (fr. 47) faciemus, qui *II. οὗ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν* exhibet. Atticorum enim dialectum cum illustraret, inprimis capiti operis hanc inscriptionem praefigere debuit. Simillimum fuisse titulum Aelii Dionysii et Pausaniae suadet Schol. Thuc. VI. 27. (fr. 187) *Πανσανίας ἐν τῇ διαπεπονημένῃ Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ*. Ideo utrumque opus *Ἀττικὰ ὀνόματα* inscriptum fuisse et Aelii Dionysii libris quinque tomorum numerum additum fuisse certum est.

Difficilior ad diiudicandum est altera quaestio, utrum utrique libro vacula *ῥητορικὴ* addita fuerit necne. Photius nusquam hoc epitheto utitur neque ullo alio loco fragmentorum, quae non ex Eustathio protracta sunt, apparet. Eustathius autem Aelii Dionysii opus lexicon *ῥητορικὸν* appellat in p. 455, 37. (fr. 248) p. 1944, 7 (fr. 162 ubi alteram Dionysii recensionem laudat), ter Pausaniae lexicon p. 801, 57. (fr. 21.),

p. 1864, 14 (fr. 185) p. 989, 46. cf. p. 1593, 15 (fr. 198). Saepius vero id accidere videmus in eis collectionis nostrae fragmentis, quae lexicī rhetorici nomine complectuntur. Iam mihi sumam, ut ea demonstrata atque probata esse putentur, quae capite altero demonstranda mihi sunt. Eustath. p. 1330, 10 (fr. 334.) in fusiore Aelii Dionysii loco etiam σορέλλην (= senex tumulo propinquus) explicatur. In fr. 334. not. 6. alterum locum Eustathianum invenies, qui e lexico rhetorico sumptus de eadem voce nobis eadem tradit. fr. 360 (cf. fr. 220) ex Aelio Dionysio, item fr. 361. (cf. fr. 217), fr. 365 (cf. fr. 113), fr. 390 (cf. fr. 36). fr. 419 (cf. fr. 253, 309). ex Pausania vero fr. 351 (cf. fr. 40. not. 1), fr. 355 (cf. fr. 136) fr. 401 (cf. fr. 87), et alias Atticistae ipsi nonnumquam ab Eustathio οἱ ῥήτορες appellantur: cf. p. 216, 13. *νωτοπλήγα οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασὶν* et fr. 416., p. 1434, 1 (fr. 59) *Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐκτελνοῦσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἅπαν, ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐν οἰκείῳ λεξικῷ γράφει, ὅτι ὁ λόγος ἀξιοὶ βραχύνειν τὸ ἅπαν.* p. 1761, 50 (fr. 189) ἡ... *παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ...* ἕτερος δὲ ῥήτωρ γράφει, p. 1383, 42 (fr. 387) lexicon rhetoricum laudatur de voce εὐνοστός, p. 1885, 25 eadem ῥήτωρ τις protulisse traditur etc.

Hoc loco id addatur, quod Heydenus Leipz. Studien, VIII. p. 205—234 sat idoneis causis probavit¹⁾, Etymologum Magnum, si lexicon ῥητορικὸν laudat, nullos alios libros adsumpsisse, nisi atticistarum opera. Tertium est, quod nullum aliud lexicon Eustathianum rhetoricum appellatur.

Qui vero fit, ut atticistae ipsi ῥήτορες, eorum libri λεξικά ῥητορικὰ vocentur? In ceterorum lexicorum, quae vel integra vel ex fragmentis innotuerunt, numero paucissima epitheto illo ornantur. Ut Harpocratonis inscriptionem incertam mittamus, tantummodo quintum quod vocatur lexicon Bekkeri (B. A. I. 195—318) sic appellatur. — Suidas vero in auctorum indice Eudemum rhetorem²⁾ laudat, cuius lexicon expilavit, et Zosi-

¹⁾ Optime p. 192. sq. contra Naberum Prol. p. 164. sq. Boysenum, de Harpocratonis fontibus p. 69, Photium patriarcham non auctorem esse Lexici rhetorici ab Etymologo laudati effecit.

²⁾ Laudatur etiam ap. Eustath. p. 553, 20. *Θέναρ, κατ' Εὐδοκίαν τὸ μεταξὺ τοῦ λικανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος, ἦγουν τοῦ μεγάλου δακ-*

mum Ascalonitam, qui idem *λέξιν ῥητορικὴν* composuit. Qualis indolis Eudemi lexicon fuerit, ignoratur, cum eius codices tantum cognoscamus, editio autem plane desit: ex eis, quae Naber, Boysen, Blass alii, qui codd. inspexerunt, publici iuris fecerunt, lexicon illud Suidae et Hesychio haud absimile fuisse conicio. Zosimum autem in partes vocare nolo, quod Suid. s. v. eum etiam in Lysiam et Demosthenem commentarios scripsisse tradit: rhetores igitur sensu illo, quo omnes veteres utuntur, explicasse videtur. — Rem ita explicandam esse puto, ut *ῥήτωρ* et *ῥητορικὸν λεξικὸν* sensu accipiatur passivo, i. e. *λεξικὸν*, quod eis destinatum sit, qui *ῥητορεύειν* in animo habeant, i. e. sermone puro et vere Attico uti velint. (cf. Christ. p. 562. cui id unum non concedendum est plurimos locos atticistarum ad rhetores explicandos spectavisse). *ῥητορεύειν* autem usum significat linguae viventis, orationem in quovis loco habitam, cf. Phot. Bibl. p. 101a. Bekker: *χρήσιμον δὲ τοῦτο τὸ βιβλίον τοῖς τε συγγράφειν καὶ ῥητορεύειν ἐθέλουσιν*. Simillimo usui destinatum erat *Φωτίου λέξεων συναγωγή, αἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτοροι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν εἰς χρεῖαν*. Eodem sensu passivo accipienda videntur verba, quae Photii lexicon praecedunt; *λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον, δι' ὧν ῥητόρων τε πόνοι καὶ συγγραφέων ἔξωραῖζονται μάλιστα*. — Atticistarum lexica tali usui imprimis inservisse consentaneum est: si rem ita explicaveris, non amplius mirandum erit, quod imprimis poetarum loci in testium locum vocantur, quod plurimae glossae non ad *ῥητόρων* locos spectant, sed potius comoediae et tragoediae difficultatibus explicandis operam dant.

CAP. II.

Iam supra in atticistarum relliquiis colligendis ab Eustathii opere proficiscendum esse contendimus. In Homero enim explicando tam saepe ad atticistas provocat, tantopere illorum opera adamavit¹⁾, ut res labore sane digna videatur, inquirere, qua ratione episcopus ille libros superioris aetatis expilaverit.

τύλον, σαρκῶδες καὶ κοῖλον. Unde velim legas ap. Phot. *θέναρ. τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς. λέγεται δὲ καὶ τοῦ ποδὸς ἐλλίχανον* (Nab. ἐλλύχνιον).

¹⁾ fr. 392. *καινὸν μὲν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγον ἄξιος*. —

Ac primum quidem id unum praemonendum est, Eustathium nullo loco id consilium cepisse, ut nos de auctoribus, quibus usus sit, celaret. Ita fit, ut fere unumquemque locum ad eos auctores referre possimus, unde tractus sit. Praecipui autem auctores erant codex quidam Homericus scholiis amplissimis ornatus, Athenaeus, Strabo, Stephanus Byzantius, ex quorum operibus nonnunquam futiliter quidem et ad minorem ambitum contracte, semper tamen ita depingit, ut auctor facile agnosci possit. — Idem in atticistarum operibus fieri videmus: nullum enim eorum locorum, quem aliunde cognovimus, ita laudat, ut consilio ea pro suis vendiderit, quae alienae originis sint.

Hoc vero statim concedendum est: Eustathium saepissime negligentia quadam perductum auctorum nomina omisisse, vel ita originem alienam indicasse (vel verbis *ὡς φασί*, aut *λέγουσι τινες*, vel *οἱ παλαιοί*, vel *κατὰ τοὺς παλαιούς*), ut de auctore disceptari possit. Quod socordia tantum factum esse iam inde evincitur, quod Eustathius in tanta mole librorum, quos confecit, diligentiam *ἀκριβεστάτην* adhibere neque potuit neque voluit. Huc accedit, quod commentarios illos Homericos nullo certo consilio confecisse videtur: in Odyssia enim (locos adferre non opus est, cum in unaquaque pagina occurrant) ad Iliadem provocat, in Iliade iterum ad commentarios in Odyssiam conscriptos respicit, ut de chaote illo ad tempus ordinando desperandum esse videatur¹⁾. Utrum morte praematura abreptus sit, an opus taedio superatus ita remiserit, ut imperfectum et ultima, ut aiunt, lima egens relinqueret, diiudicare non possumus.

Sin autem negliger eum conscripsisse *παρεκβολὰς* concesseris, non cum eis facies, qui ex formulis illis, quas attuli,

---

fr. 55. *ἀναφύσεις* ex glossa *γρόνθων* explicatur, non ex lemmate suo episcopus glossam deprompsit, cf. not. 2.

¹⁾ Commentarii ad Dion. Perieg. priores fuerunt: nusquam enim in illis ad commentarios Homericos respicit: illos autem saepius attulit, cf. p. 1144, 14. 1166, 18. 1175, 34. alias. — Nuperrime Frid. Kuhn in Comment. in W. Studemundi hon. conscriptis p. 247—257. rem ita constituit, ut Iliadis commentarios priores fuisse, sed utrumque librum, priusquam ederetur, iterum ab E. perpolitum esse contenderet. Quam opinionem sequi non possum: eos enim tantummodo locos respexit, qui diserte vel Iliada vel Odyssiam laudant. Sed multo saepius se ipsum laudat formulis *ὡς προεδήλωται*, *ὡς προεγάρφη* et similibus.

imprimis ex illis ὡς οἱ παλαιοὶ vel κατὰ τοὺς παλαιούς, certum quoddam fundamentum struere sibi visi sunt, in quo aedes illa atticismo purissimo sacra ponatur. De tali argumentandi ratione recte iam Rindfleisch. p. 6. sqq. iudicium fecit, cum Cobeti (Mnemos. X. p. 75.) sententias de auctoribus sexti lexici Bekkeri indagandis refutaret. Cautius quidem, sed ita ut ad similem finem atque Batavorum ratiocinatio perveniret, Theod. Freyer (Quaestt. de scholl. Aesch. fontibus, Leipz. Stud. V. p. 339 sqq.) de formulis κατὰ τοὺς παλαιούς etc. egit et p. 350 sqq. rem ita constituit, ut ab atticistis formulas illas adhibitas esse contenderet et Eust. formulam ex illis in suum usum convertisse putaret. Cui sententiae, quae etsi plurimis locis iusta esse potest, ideo non me addixerim, quod, ut Freyer ipse p. 341 concedit, etiam atticistae οἱ παλαιοί vocantur, quod, ut alias multifariam accidit, etiam Athenaeus vel testes ab illo laudati ab Episcopo κατὰ τοὺς παλαιούς citantur¹⁾).

Iam autem nobis ad eam quaestionem accedendum erit, utrum recte fragmenta lexici, quod vocatur rhetorici²⁾, apud Eustathium adservata ad atticistas revocare liceat necne. Fusius de hac re egit Meier in Opp. II. p. 79. sq. Naber in Prol. ad Phot. p. 48—54. rem obiter tantummodo attigit. Res iterum instituenda videtur, quod primi collectionem fragmentorum, ut spes quidem est, perfectam neque ullo loco egentem afferemus. Meier qui solus ea antea collegerat, rem neque absolvere in animo habuit neque absolvit. Plus sexaginta locos indagavi, quos ille currenti stilo omiserat. — Res ideo fit intricatior, quod Eustathium praeter atticistarum lexica etiam aliis subsidiis lexicographicis³⁾ usum esse constat. Fuerunt autem, si recte omnia collegi: 1) Lexicon quoddam anonymum, 2) Etymologicum Magnum, 3) Suidae volumina.

¹⁾ Interdum etiam formulam illam, si in auctore nomina non accurate laudata erant, adhibuit cf. fr. 364. not. 1. ubi episcopum ex scholio Homérico K 375 οἱ δὲ ἐσχημάτισαν sibi κατὰ τοὺς παλαιούς finxit, unde ipsum ignorasse, qui fuerint οἱ παλαιοί, manifestum est.

²⁾ Mire sane Christ. Littgesch. p. 562 lexica rhetorica, quae Eustathius usurpavit, ex Aelio Dionysio et Pausania contracta et opus aetatis byzantinae fuisse contendit.

³⁾ Eudemum supra attulimus p. 12 not. 1. Lexica synonymica et Herodori Apionisque opus consulto negleximus.

Ac primum quidem lexicon illud anonymum tribus locis commemoratur: p. 797, 37. (fr. 70) ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ καὶ ἐρενοβοσκός¹⁾ φέρεται ὁ αὐτὸς (sc. τῷ ἐρηνοβοσκῷ) διὰ τὸ εἶ. Doctrina eadem redit ap. Phot. Suid. Hes. Et. M. 377, 22. — p. 1828, 48. (fr. 266) ἐν δὲ ἀωννίμῳ λεξικῷ ῥητορικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξύτόνως, καὶ συνεσταλμένως ὁ αἰ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ κωμικοῦ, ὅτε τὰς ὁὰς ἐποιήσατο. οἱ γὰρ παλαιοί, φησί, καὶ ταύταις οἶδ' ὅδεμα προσέρραπτον, ἵνα ἥκιστα τρίβοντο τὰ κάτω τῶν ἱματίων. Iterum Phot. convenit. cf. fr. 266. not. 5. — p. 1854, 32 (fr. 410) ἡ μορτή τὸ ἔκτον, φασί, μέρος τῶν καρπῶν, ἣ ἐδίδοτο τοῖς ἐκτημορίοις, ὥς ἐν ἀωννίμῳ κεῖται λεξικῷ ῥητορικῷ. Vox μορτή nusquam redit. — Lexicon igitur illud ab atticistarum operibus diversum erat: et Photium²⁾ imprimis illud adhibuisse constat. Non igitur negandum est, fragmenta illa, quae lexico rhetorico Eustathius adscribit, ex illo opere fluere potuisse: quam ob causam in editione a directis disiunximus, quod res ad finem certissimum perducere non potest.

Alterum lexicon, quod laudatur, fuit Etymologicum Magnum: p. 1397, 54. ἐτυμολογίαν δὲ τοῦ τοιούτου ἄβακος, ὃς καὶ κοινολεκτεῖται, ἐν τῷ μεγάλῳ ἔστιν εὐρεῖν ἐτυμολογικῷ. cf. Et. M. 2, 9. Similia redeunt de ἄβακεν voce ap. Eust. p. 1494, 61. cf. Et. M. 4, 2. 29. — p. 834, 46. καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἡγανον πῆγανον, ὃ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ κεῖται. Deest in Etymologico, quod circumfertur, Magno: redit in Et. Gud. 464, 58. — p. 450, 31. βλεπήσεως, ἣ κεῖται ἐν τῷ ἐτυμολογικῷ, cf. Et. M. 199, 36. — p. 884, 8. ὁ δὲ ἐτυμολόγος διὰ διφθόγγου ἀπὸ τοῦ ἀλέω, φησί, τὸ ἀλήθω. cf. Et. M. 162, 36. — Etymologicum Magnum, etiamsi saepenumero concinat cum lexicis rhetorici fragmentis, non idem esse

¹⁾ Scriptura falsa videtur. In ceteris lexicis ἐρηνοβοσκός legimus, quod ab Hesychio diserte poscitur. Culpa erroris non lexicographo tribuenda est: iam ex fonte falsa transtulit.

²⁾ cf. fr. 410 et quae de πελάτης glossa Photiana in not. 1. contulimus. — Ex lexicorum, quae se ipsum pertractasse patriarcha testatur, numero, unum tantummodo huc referri posse puto, cod. 156. Dorothei σπονδασμάτιον, quod περὶ ξένως εἰρημένων egit. μορτή enim fuit vox ethnica. cf. p. 30. not. 1.

atque illud testatur locus iam allatus p. 1494, 61. ubi etymologico lexicon rhetoricum oppositum esse videmus, cf. fr. 338. cum not. 1. Heyden p. 231.

Claudit agmen lexicorum (ut Alciphronem atticistam p. 762, 64. laudatum et alios mittamus) Suidae lexicon, quod decies ab Episcopo laudatum habemus: p. 834, 48. de voce ἵννος, Suidas discrepat, p. 1406, 26. παραβλήδην ἀπατητικῶς. παραλογιστικῶς = Suid., p. 1469, 24. Μαλαίων λίθος = Suid. s. v. Μαλεός, p. 1528, 26. πρόεγμα = Suid. s. v., p. 1538, 46. ὅι = Suid. (qui sua ex Schol. Ar. Pac. 931 descripsit: Eustathius, qui ipse Scholia Aristophanea laudat (p. 1483, 32), ignorare videtur, quali furi fidem faciat). p. 1554, 34. Σουίδας γοῦν ἐν τῷ ᾧ φησὶν, ὥς ἡ λάρισσα σφαιριζουσα πῖλον ὄλισθεν εἰς τὸν Πηνειὸν ap. Suid. non iteratur, p. 1571, 26. ἀνδράχλη = Suid. s. v., ib. πυρσονρίδας = Suid. s. v., p. 1851, 25 μισθάριον quod apud Suidam desideratur. Ultimo loco, ne quid omis- sisse videar, laudatur Suidas p. 445, 24, sed ibi eius nomen nil nisi exemplar declinationis doricae est. — Si locos allatos per- lustraveris, nullum invenies, qui cum lexici rhetorici fragmentis conferri possit: nullus in collectione nostra redit, quem ex Suidae lexico depromptum esse, non alii fonti deberi manifestum sit. Immo ex Suidae locis allatis πρόεγμα et παραβλήδην apud Photium redeunt et ad fontem antiquiorem reducenda videntur.

Ad alios igitur auctores redeundum erit: ac procul dubio plurimis lexici rhetorici locis id nobis continget, ut demonstre- mus, fragmenta illa lexici rhetorici maximam partem ex Aelii Dionysii et Pausaniae operibus deprompta esse. Non omnia exempla nobis explanare in animo est: in commen- tario fragmentis addito si cuius singula perscrutari intererit, qui- bus de causis singula fragmenta atticistis tribuerim, inveniet. Capita tantum perlustremus.

Eust. p. 1593, 14. (fr. 198)
τὸν δὲ Ἑρακλῆν, οὗ πολλὸς
λόγος τοῖς παλαιοῖς, καὶ Ἑρα-
κλειδὴν Πανσανίας καλεῖ-
σθαι φησιν.

ibid. p. 989, 46. ὅτι δὲ
ὁ δηλωθεὶς Ἑρακλῆς καὶ
Ἑρακλειδῆς ἐκαλεῖτο, ὥς
Ἀριστείδης, ἐτι δὲ καὶ Ἑρμύ-
λος ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλοῦ-
σιν οἱ κατὰ στοιχεῖον τὰ
ῥητορικὰ ἐκθέμενοι κτλ.

Eustath. p. 1291, 47.

Πανσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς, ὅτι δόχμη· τὸ τετραδάκτυλον, ἐπάγει· Κύπριοι δὲ τὴν παλαιστὴν. Ἰσως δέ, φησιν, διὰ τὸ πλαγιάζειν τῇ χειρὶ ἐν τῷ μετρῆν. δόχμιον γὰρ τὸ πλάγιον (fr. 136).

Eustath. p. 1421, 63.

(fr. 279). πηνίον δέ ἐστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεοπήνιτον ἄμφιον καὶ ἐκπηνίζω, ῥῆμα παρὰ τῷ κομικῷ, καὶ ἐκπηνιέται, ὃ ἐστι μηρύσσεται, καὶ κατὰ Πανσανίαν ἐξειλήσει εἰς πηνίον.

ib. p. 1291, 35. (fr. 355)

πάραντα δὲ, ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται, πλάγια, ἑτεροκλινῇ ἢ προσώμαλα καὶ γήλοφα. δόχμια δὲ τὰ πλάγια. cf. p. 896, 61.

ib. p. 1328, 49. ἐκ δὲ

τοῦ πηνίου καὶ τὸ ἐκπηνιέειν παρὰ τῷ κομικῷ, [καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ ἀπ' αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεείᾳ ἐρρέθη,] καὶ τὸ χρυσεοπήνιτον ἐρμηνεία δὲ τοῦ πηνίου τὸ μίτον· πηνίον γὰρ τὸ εἰς μίτον χρήσιμον, ὅς δὲ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθα ἐστὶ διασαφητικὸς ὡν τοῦ πηνίου ἢ ἀντιδιαιρεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ, ἣν καὶ ῥοδάνην φασίν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρεῖται λεξικῷ.

Pausaniam igitur his tribus locis eundem esse atque lexicī rhetorici auctorem manifestum est. Tertium imprimis locum si accurate inspexeris, omnes glossas, non solum ἐκπηνιέται, ad atticistam revocabis. Penelopae etymologia uncis inclusa eodem loco Eustathii ex Odysseiae commentariis petito redit: ideo, quod primo obtutu quispiam negare poterit, idem locus Odysseae¹⁾ etiam ab episcopo respicitur. Optimum autem fructum, quem ex illa messe lucramur, eum esse duco, ut etiam κρόκη vocem (cf. fr. 405, quod e duobus Eustathii locis contexendum erat) Pausaniae restituamus.

Cui fragmento atticistis restituto alterum locum addere li-

¹⁾ Eustathii commentarios ad Odysseam pertinentes editio Romana inde a pag. 1379 complectitur: me semper numeris editoris Romani contentum fore, si quando Eustathius se ipsum citaverit neque de loco dubitari poterit, semel moneo.

Sed altera pars argumentationis restat: nondum adhuc etiam Aelium Dionysium eundem esse atque lexicī rhetorici auctorem demonstravimus. Videas exempla luculentissima:

Eustath. p. 1721, 26. *ιστέον* cf. ib. p. 855, 20. *καὶ δὲ ὅτι τὸ βῆ φωνῆς σημαντικὸν καὶ φέρεται παρ' Αἰλίου Διονυσίου* (fr. 97.) *κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ, ὅτι ἅ ἅ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ — καὶ τὸ βῆ,*

ib. p. 1752, 29. *γράφει* *περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ Αἴλιος Διονύσιος εἰπὼν· τὸ χύρρε συβοτικόν, ὡς ἐν χύρρε· ἐπιφθεγμα πρὸς τοὺς τοῖς εἰς Ὀδύσειαν δεδῶται.* *ῥς.* (fr. 327.) (fr. 337.)

Alterum exemplum mihi petendum est ex *γερόντων συναγωγῇ*, quam ex Aristophane Byzantio per atticistas Eustathio innotuisse apertum est (cf. Prol. Cap. V. § 1.) Eustath. p. 1330, 20. (fr. 334. not. 6.) *βλασφημοῦνται οἱ πάντῃ γέροντες — καὶ σορέλληνες, περὶ οὗ προεγράφη· τούτου δὲ καὶ θηλυκόν, φασί, ἐπὶ πρεσβύτου τὴν σορέλλην ἀνάκρουσαι.* cf. Eustath. p. 1289, 16. *ἅπαξ δέ, φασί, ἐνταῦθα ἡ λέξις (σορός) εἴρηται τῷ ποιητῇ, ἀφ' ἧς καὶ σορέλλην παρ' Ἀριστοφάνει* (fr. 198. Kock) *εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥητορικοῖς εὔρηται λεξικοῖς.* Res perspicua est: *σορός* uno loco apud Homerum extat: illo tantum *σορέλλην* ab episcopo laudari potuit: laudat ex lexicis rhetoricis: p. 1330, 20 ad illum locum unicum respicitur: p. 1330, 20 autem ex Aelio Dionysio fluxisse apertum est: lexica igitur rhetorica = Aelii Dionysii opera fuerunt. — Tertium exemplum hoc est:

Eustath. p. 1957, 60 (fr. 231.) *Lexicon rhet. laudatur quod κλεισίον et κλεισία cum diphthongo et cum ι dichrono profert: Αἴλιος δὲ Διονύσιος — ἐν ἐτέρῳ γράφει, ὅτι κλίσιον Ἀμερίας τὸ πρόστῳ ἰσως παρὰ Ἰωσιν, ὡς καὶ Ὀμηρος, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ παρὰ δὲ Ἀττικοῖς κλεισίον ὁ μέγας θυρῶν.* ib. p. 772, 63. *δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος εἰ-* cf. ib. p. 1413, 32. *ὅτι δὲ ἡ γραφὴ τῆς ἰλλης ἐδιφορεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς παραδόντες, ὡς καὶ τὸ ἰστέον ἀντὶ τοῦ γνωστέον διὰ διφθόγγου εἶχε ποτε τὴν γραφὴν ἀπὸ τοῦ εἶδω. καὶ τὸ ἰλλη ἐπὶ τάγματος καὶ πλήθους παρὰ τὸ εἰλῶ. καὶ τὸ ἰλυσπᾶσθαι, ὃ ἐστὶν ὁμοίως ὄφει καὶ σκώληκι εἰ-*

πὼν· χειλὸς· πόα. χόρτος. παρ' αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διαθόγου γράφεται, ὡς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται. cf. fr. 323. c. notis.

λεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι, ἥγουν κινεῖσθαι. ὄθαι καὶ εἰλί-σπωμα ἢ τοιαύτη κίνησις. καὶ ἡ κλεισία δὲ καὶ τὸ κλεισίον καὶ τὸ πέδειλον διφορεῖται τοῖς παλαιοῖς, καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ὁ χιλός. (fr. 397.)

Quae terna exempla luculentissima sufficient ad opinionem, quam supra protulimus, confirmandam, lexicorum rhetoricorum auctores plerumque nullos alios substituendos esse quam Aelium Dionysium et Pausaniam atticistas. Argumentis, ut puto, certissimis ad nostram sententiam firmandam propositis, iam aliae glossae subiungendae videntur, quae simili ratione ad atticistas revocari possunt.

Utrumque atticistam appellatum esse ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ex Eust. p. 1399, 28 (= fr. 390), si mecum ratiocinaberis, concedes: ἐν δὲ ῥητ. λεξ. ἡγεῖσθαι καὶ ἐπὶ γάμον πομπῆς καὶ προηγητῆρ φασι — ἐλέγετο δέ, φασι, καὶ ἡγήτρια παλάθη τις ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. = Phot. Et. M. 418, 49¹). — Ut ad finem perveniamus, proficiscendum est a Schol. Plat. Resp. 470C (fr. 36) ἀλιτηριώδης, quod ex Aelii Dionysii scriniis depromptum esse constat. Eadem fere recurrunt ap. Pseudozenodorum = Mill. Mél. p. 411., apud quem locus plenior, de voce *συκοφάντης* eiusque origine agens, sequitur. Utramque glossam non Zenodori²) esse, dudum omnes existimavere (cf. Nauck, Mél. Gréco-Rom. p. 165, Fresenius, p. 29. not., Cohn, Jahrb. Suppl. XIII. p. 821). Etiam glossas illas vocem *συκοφάντης* explicantes ad atticistas reducendas esse puto. Verba haec sunt: *συκοφάντης* πόθεν; δοκεῖ ἡ συκῇ εὖρημα Διονύσου καὶ τῆς τροφῆς δὲ ἡμέρου πρώτον ἡγήσασθαι τὸ σῦκον,

¹) Non ex eo, quod hodie extat, lexico Photiano Etymologus excerpit, sed ex pleniore, quod glossam *ἱερὰ συκῇ* cum *ἡγητηρία* coniungit, quae in nostro Photii exemplari omisa est, cf. Nab. l. l.

²) Etiam gl. *ἀλιτήριος* loco suo in codice motam esse Cohn l. l. recte contendit: neque vero solum *ἀλιτ.*, sed etiam gl. *συκοφάντης* Didymo adscribendae sunt, cum etiam haec vox ap. Plat. Resp. 340D explicetur.

ὄθεν ἡγητηρίον ἐκάλεσαν τὴν συκὴν. καὶ ὅταν τὰ πλυντήρια ἦ, προηγείται συκῶν πλάξ, ἣν αὐτοὶ παλάθην προσάγορεύουσιν. — φιλοτιμίαν οὖν ἔχοντες οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸ πρῶτον (cod. πρῶτοι) αὐτοὶ λαβεῖν σῦκον, καὶ πρὸς οἰωνοῦ ἀγαθοῦ τοῦτο τιθέμενοι εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐπεσκοποῦν καὶ εἰς τὰς συκᾶς, ζητοῦντες τί πέπειρόν τις ἴδοι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον συκοσκόπος ἐκλήθη ὁ θεωρήσας αὐτὸ πρῶτως, ὕστερον δὲ συκοφάντης, ἀπὸ τοῦ φῆναι τὸ σῦκον καὶ ἄλλοις δεῖξαι. ὁ γοῦν περιέργως ἔχων περὶ τοῦς ἀλλοτρίους βίους καὶ σκοπεύων καὶ ἐμφανίζων συκοφάντης ἐκλήθη. — οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι λιμοῦ γενομένου ἐν Ἀθήναις ψήφισμα ἐγένετο μὴ ἐκφέρειν σῦκα. ἐπιτηροῦντες οὖν τινες ἐκφέροντα σῦκα διέβαλλον καὶ παρὰ τὸ περὶ σῦκων φάναι, συκοφάντης ὁ ψευδῶς περὶ σῦκων φαίνων.

Tria igitur proferuntur: 1. σῦκον idem atque ἡγητηρία, 2. συκοφάντης ex fausto omine, 3. συκοφάντης ex malo omine acceptum. — σῦκον = ἡγητηρία unum et idem esse atque fr. 390. ex lex. rhet. petitum apparet. — Altera explicatio non apud lexicographos redit, sed apud paroemiographos (Zenob. V. 91. σῦκον αἰτεῖς¹⁾, Plut. 87. Diogen. VIII. 9. Apostol. XV. 85.). — Tertia explicatio (οἱ δὲ λέγουσιν) nobis accuratius inspicienda est. Eadem narratio²⁾ redit ap. Schol. 1. Ar. Plut. 31, cui Suid. gl. sua debet. Simillima narrant Plut. de curios. 16. et Athen. III. 74D (= Eustath. p. 1964, sq.). Athen. ad Istrum ἐν τοῖς Ἀττικοῖς (an eadem atque λέξεις Ἀττικάι?) provocat:

¹⁾ Ar. Vesp. 302. non cum Leutschio l. l. inde explicandus est. Neque proverbium illud quadrat, neque σῦκα αἰτεῖν = κολακεύειν sensum aptum praebet: recte iam Schol. τρυφᾶν βοίλει.

²⁾ Alia habet Phot. (= Schol. Plat. Resp. 340D. Suid. gl. 2.) συκοφαντεῖν· τὸ ψευδῶς τινος κατηγορεῖν. κεκλησθαι δὲ φασὶ τοῦτο παρ' Ἀθηναίους πρῶτον εὐρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς καὶ διὰ τοῦτο κωλυόντων ἐξάγειν τὰ σῦκα, τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας συκοφαντῶν κληθέντων. Athenienses primos ficum invenisse per se absurdum est: ficus enim nonnullis locis apud Homerum laudatur: etsi illi sunt originis iunioris, cf. Hehn, Culturpfl. u. Haustiere p. 77 sq., tamen Athenienses ficum ex Ionia accepisse inde constat. Res sic mihi constituenda videtur, ut excerptor (i. e. Photii et. Schol. Plat. auctor communis) priorem sycophantae explicationem omiserit, et lemma cum altera ita conglutinaverit, ut absurda illa, quam vituperamus, explicatio oreretur.

Ἰ. οὐδ' ἐξάγεσθαι φησι τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γενομένας
 ἰσχάδας, ἵνα μόνοι ἀπολαύοιεν οἱ κατοικοῦντες.

Ita igitur loci disponendi sunt:

συκοφάντης = συκοσκό- συκοφάντης = κατήγο-
 ρος Mill. Mél. 412. gl. 1. Ze- ρος Mill. Mél. 412. gl. 2. Schol.
 nob. et ceteri paroemiogr. Ar. Plut. 31. Plut. de cur. 16.

Glossa ἡγητηρία cum duabus sycophantae explicationibus
 arte cohaeret. Ath. III. 74D. primus eam vocem collaudat ex
 fonte ignoto¹⁾ τὸν δ' ἀπ' αὐτῆς (sc. τῆς συκῆς) καρπὸν ἡγη-
 τορίαν διὰ τὸ πρῶτον εὐρεθῆναι ἡμέρου τροφῆς. Quae expli-
 catio conspirat cum lex. rhet. ap. Eust. p. 1399, 28. (cf. fr. 390.
 not. 2). Eundem igitur utrique, et Athenaeo et Atticistae, auc-
 torem fuisse inde efficitur. — Glossae ἀλιτηριώδης auctor est
 Aelius Dionysius: gl. ἡγητηρία ex lex. rhet. petita: probabile
 igitur est etiam hoc loco lex. rhet. = Ael. Dion. esse. Quod
 autem συκοφάντης ita cum ἡγητηρία et ἀλιτηριώδης coniuncta
 sit, ut glossae discerni nequeant, etiam sycophantae utramque
 explicationem atticistis deberi suspicor, et ita, ut prior explica-
 tio Pausaniae tribuatur (quem proverbia in deliciis habuisse con-
 stat), altera Aelio Dionysio — nisi de duabus Aelii Dionysii
 recensionibus cogitare mavis.

Res autem mira quaedam accedit: Plut. de curios. 16 enim
 et vocem ἀλιτήριος et συκοφάντης sic inter se coniunctas pro-
 fert, ut easdem explicationes inveniamus, quas apud lexicogra-
 phos prolatas esse vidimus: ἀλιτηριώδης ἀπὸ τοῦ ἀλεῖν (quam
 etymologiam ineptam ipse in Quaest. gr. 25 reicit cf. Ael. Dion.
 Schwartz p. 15) et συκοφάντης ἀπὸ τοῦ φαίνειν. Non solum
 igitur utraque explicatio recte atticistis attribuitur, sed etiam
 id concedere debemus, explicationes Plutarchi et Aelii Dionysii
 ex fonte communi haustas esse. Qui ille fuerit, difficile est ad
 diiudicandum. Etiam altero loco Athenaeus ad συκοφάντης re-
 spicit (III. 786): Σωσίβιος δ' ὁ Λάκων ἀποδεικνὺς εἶρημα Διονύ-
 σου τῇν συκῇν, cf. Mill. p. 412. in., neque tamen Athenaeus ipse
 Sosibium adiit, sed χρῆσιν ex alio auctore hausit. Fortasse Chal-
 centerus ipse glossarum auctor est: cf. Plut. Sol. 24, 2. καὶ

¹⁾ Fortasse Pamphilo cf. Schmidt. Quaest. Hes. p. LXXIV. Schoe-
 nemann. de lexicogr. antiquis. p. 80.

σύκων εξαγωγῇ τὸ παλαιὸν ἀπείρητο καὶ τὸ φαίνειν ἐν-
δεικνύμενον τοὺς ἐξάγοντας κληθῆναι συκοφάντας, ex ἀξόνων
textu nobis prolata: veriloquium illud συκοφάντης· ἀπὸ τοῦ
φαίνειν iterum recurrit: textus vero legum Solonearum Plutar-
chi temporibus deperditus (cf. Grot. Hist. Graeciae II. p. 103
not. 47) optime cognosci potuit ex Didymi libro περὶ τῶν
ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ, quem Plut. Sol. 1. ipse col-
laudat (cf. Schmidt, Did. p. 399): facile igitur tibi persuaseris
hunc librum et Plutarchi et Pseudozenodori et atticistarum fon-
tem fuisse. Exiguitate tantum fragmentorum prohibemur, ne
certissimis argumentis coniecturam nostram firmare possimus.
— Mero autem casui id tribuendum esse arbitror, observationes
vere Didymeas excerpto illo Pseudo-Didymeo περὶ τῶν παρὰ
Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων olim adiunctas fuisse.

Reliquum adhuc est, ut eos locos breviter indicem, quo-
rum auctorem Aelium Dionysium et Pausaniam fuisse veri si-
mile est. Aelii Dionysii autem fuisse puto: fr. 334. σορέλλην
(cf. not. 6.), fr. 341 ἄγμα et βήρηξ (cf. Cap. V. § 2), fr. 343
ἀθρόος, fr. 358. ἄρκιος, fr. 369 Γραικός, fr. 372 δύο, fr. 360.
ἀσχέδωρος et καπρώζεται, fr. 365. Βέλλερος, fr. 367. βίβλινον,
fr. 368. γέμμα, fr. 384. Ἐρετριεῖς βαρβαρόφωνοι, fr. 390. προ-
ηγητῆρ, fr. 394. θόλος, fr. 408. λωτός, fr. 418. ὄσσοι, fr. 419.
καππίζειν et similia (cf. Cap. V. § 1.), fr. 432. σκῦλον, ἀπο-
σκολύπτειν, fr. 438. τιγγάβαρι. — Pausaniam autem auctorem
demonstrari posse hisce in glossis arbitror: fr. 351. ἀλύσσειν,
fr. 371. ὄνοπαλίζειν, fr. 377. ἔλη, fr. 380. ἐπικωπητῆρ, fr. 401.
καλαμᾶσθαι et similia, fr. 404. κοτύλη, fr. 413. οἶαξ, fr. 417.
ὄρμος, fr. 440. τρία καὶ δύο.

Etiam aliis rationibus (ut ὁ γράψας, οἱ παλαιοὶ, κατὰ τοὺς
παλαιούς etc.) saepissime atticistas appellatos esse ex eis, quae
proposuimus, manifestum est. Unum tantummodo exemplum
addere liceat, ut, quid de vocibus ὁ γράψας, ὁ εἰπών et aliis
censendum sit, statim cognoscatur. Sunt tres loci Eustathiani
(fr. 206).

p. 1446, 8 οἱ	p. 588, 12. καὶ	p. 940, 18. σάκ-
δὲ παλαιοὶ τὸν	μὴν οἱ παλαιοὶ καὶ	κος δι' ἐνὸς προε-
παρὰ τῷ κωμικῷ	τὸν σάκκον φασὶ καὶ	φέρετο παρ' Ἀθη-
σάκταν θύλακον	δι' ἐνὸς γράφεται	ναίοις, καθὰ φησιν

ἐρμηνεύουσιν, ὥς δηλοῖ ὁ εἰπὼν· θύ- λακος· μάρσιππος· γίνεται δ' αὐτὸς ἀπὸ τοῦ σάττω, σάξω· τὸ φορτίζω.	κ, ὃν καὶ σάκταν φασί, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς, ὥς ἀπὸ τοῦ σάττω φορ- τίζω.	Αἴλιος Διονύσιος κτλ. cfr. fr. 296.
--	--	--

Iam vides, quo tendam. Etiam glossam σάκτας Aelii Dionysii fuisse et ex illius opibus ad posteriores transisse pro certo habeo.

Simile quid fieri videmus loco praeclaro:

Eust. p. 1539, 22. ¹⁾ ὅτι δὲ καὶ πλοῖον εἶδος ὁ κέλῃς δηλοῖ ὁ εἰπὼν· πέντε κέ- λητας· τοὺς πεντασκάλμους. — ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας οὕτω· ἐπακτρι- δες· αἱ ἀλιάδες. ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοὶ. ἐπακτροκέ- λῃς δὲ πλοῖον ληστρικὸν με- ταξὺ ἐπακτρίδος, ἃ καὶ αὐτὰ πλοιάρια ἐστίν.	ib. p. 871, 62. <i>ιστέον</i> δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέ- γοντο οἱ κυνηγοί, ὥς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξι- κῷ, ὅτι ἐπακτρίδες· αἱ ἀλιά- δες· ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυν- ηγοί. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέ- λῃς κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικὸν, προδεδήλω- ται (fr. 170.)
---	---

Priore loco (p. 1539) igitur ὁ γράψας οὕτω = Aelius Dionysius est, quam opinionem tribus aliis causis firmare possumus. Non multo post enim Πανσανίας δὲ (fr. 259) ita lau-

¹⁾ Stointin, Jahrbh. vol. 117. p. 125. hoc loco quaestionem movit, an duae explicationes, atticistarum et Harpocratonis, plane inter se diversae statuendae sint. (Harp. ἐπακτροκέλης. *Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμαρχόν· εἶδος δ' ἐστὶ πλοῖον σύνθετον. ἔχον τὴν κατασκευὴν ἕκ τε ἐπακτρίδος καὶ κέλῃτος*). Quam Harp. glossam apud Et. M. 353, 7. (cf. Et. Gud. p. 196, 42. sic legendum: ἐπακτρεῖς· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας· ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναῦς ἢ γαλέα (ἀλιάς? cf. Steph. ad Et. M. l. 1.) ἐπακτρεῖς καὶ ἐπακτροκέλης ἐν συνθέσει) B. A. 255, 13. redire putat. Vocem enim σύνθετον Harpocratonis sic explicandam esse censet, ut de conficiendo navigio, non de voce formanda adhibeatur. Recte hanc sententiam de Et. M. loco Freyer p. 265 refutat: in Bekkeri autem lexico quinto habemus συνετέθη τὸ ὄνομα!! Stointini explicatio nimis artificiosa esse videtur, cum συνεῖναι terminus sit plerumque grammaticus: eum qui navigium et ἐπακτρίδι et κέλῃτι simile extruxit, etiam vocem ἐπακτροκέλητα invenire potuisse concedendum est.

datur, ut huius doctrina Dionysii verbis opponatur: deinde vero ὁ εἰπὼν· πέντε κέλητας, si voces recte in unam πεντεκέλητας contraxeris, idem est atque ὁ γράψας (= Ael. Dion.), quem de talibus compositis egisse ex fr. 153. πεντέπηχυν κτλ. certum est: postremo autem utrobique ἐπακτροκέλης vocem habes, quam episcopus se apud Ael. Dion. solum invenisse testatur. — Lexici rhetorici auctorem in p. 871 laudatum Pausaniam esse suspicari tantummodo licet, quod plane conspirat cum Aelio Dionysio.

Cave tamen nimis talibus rationibus fidem tribueris. Iam supra p. 14. contra disputatum est: exemplum sequatur luculentum, ut cognoscatur etiam Koppii (de Ammon. et cett. distinct. synon. Regimonti 1883) ratiocinationem, p. 16. prolatam „protinus mihi persuasi, Eustathium — ad certam classem librorum spectare (i. e. ad scholiastas Homericos)“ non meliore uti fundamento, quam opinionem Freyeri supra p. 19. allatam. Apud Eust. p. 956, 1 enim legimus: ἰστέον δὲ ὡς πολλαχῶς ὁ ζυγὸς διὸ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ διάφορα· ζυγὸς γὰρ ἵππων, ὅθεν καὶ ἵππος ζύγιος, ζυγὸς βοῶν καὶ τοιούτων τινῶν, ἀφ' οἷς τροπικῶς οἱ ὁμόζυγοι καὶ τὸ διαζύγιον καὶ τὸ ζυγομαχεῖν, ὃ ἐστὶν ἀντερίζειν. ζυγὸς ἐπὶ σταθμοῦ, καθ' ὃν ζυγοστατοῦντες λέγονται ἀδικεῖν τινες ἐν ζυγοῖς. seq. fr. 188. ex Pausania petitum¹⁾. Doctrina, praesertim si Cap. III. examinaveris, ex atticistarum scriniis deprompta esse videtur (cf. Heyden, Leipz. Stud. VIII. 210), fortasse Pausaniae excerptum. Res eo fulciri videtur, quod plurimae lexicographorum glossae cum allato loco concinunt. Neque tamen res se ita habet. Saepissime enim de ζυγὸς vocabulo episcopus agit: omnes vero loci ad fontem quendam redeunt, cuius de nomine Eust. nos celavit, fortasse quod ipsi ignotum erat. Optime autem ad A 167. rem explicat: p. 460, 30. ubi ὑπὲρζυγος (= is qui superne libram tenet) explicatur. Deinde pergit: εἰς τοῦτο δὲ ὑπεναντιοῦται ὁ

¹⁾ M. Schmidt. Did. p. 107. ex consensu Scholii Soph. Trach. 692 (p. 318. Papageorg) cum Hes. et Et. M. 412, 28. Didymum auctorem agnoscit, cuius vestigia Pausanias presserit. — Etymologici glossam in duas partes secuit, quarum alteram etym. ex Diogeniano mutuatus sit, alteram Methodius (?) ex lexico rhetorico descripserit: quod fieri nequit, cum eadem glossa extet ap. Phot. Recte igitur Heyden l. l. totam glossam Etymologi ex lex. rhet. petitam ad Pausaniam rettulit.

εἰπὼν, ὅτι ζυγὸς παρ' Ὀμήρῳ οὐ συνήθως ἐπὶ σταθμοῦ. ζυγὸν γὰρ ἐκεῖνος οἶδεν ἄρματος καὶ ἀμάξης καὶ ζυγόδεσμον ἱμάντα τὸν ζυγὸν τῶν ζώων ζευγνύντα. — λέγει δὲ ὁ ῥήθεις προσεχῶς παλαιὸς· ζυγὰ καὶ καθέδραι ἐρεσσόντων, ὅθεν ὑπὲρ ζυγὸς ὁ ὕψι καθέδραν ἔχων. Conexus cum atticistis statui non potest. Plurimi vero loci cum nostro conspirant (p. 665, 30. 946, 55. 1349, 64.), etiam Et. Gud. 232, 42 (Et. M. 412, 26) ubi Ἡρώδοτος auctor nostrae doctrinae appellatur, quod Lentzius Hemsterhusii opinionem secutus felicissime in Ἡρωδιανός mutavit (Herod. I. 140, 9. Suid. s. v. ζυγομαχεῖν). Glossa vero ζυγομαχεῖν, quae verbis Herodianis iniuncta est, ex atticistis petita esse videtur, cum apud Phot. (cf. Nab. I. 1.) Hes. Suid. Lex. Bachm. 247, 7. redeat.

Hanc igitur rationem ingressi sumus, ut talibus glossis, quae formulis illis incertis ornatae sunt, tum tantum uteremur, cum alia et maioris momenti argumenta accederent, cum autem illa deficerent, plane abstinere, quod res nimis in lubrico posita esse videtur.

CAP. III.

Neque tamen illa sola est via, qua ad augenda et amplificanda atticistarum fragmenta procedere possis. Etiam altera patet, qua maiorem numerum glossarum ab Eustathio explicatarum atticistis revindicare licebit.

Eustathius enim, qui illa purissimi sermonis lexica imprimis adamavit, plerumque, simulac vocem quandam obsoletam vel mores non amplius propagatos vel proverbialia explicare voluit, rem ita instituit, ut non solum unam glossam in lexicis evolveret, sed occasione fausta oblata saepius magnam catervam propin quarum aut derivatarum adderet.

Quam rem episcopus ipse testari videtur p. 565, 19. (fr. 419) ἐν δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῇ λεξικῇ¹⁾, quo in loco voces παπρίζειν, ἄπφα, πάππα, μαμμίλα,

¹⁾ Fuit Aelii Dionysii lexicon: conveniunt enim, quae de τήθη (fr. 309. not. 3) et de πάππος (fr. 253. not. 2) exhibet.

ἡθεις, ἄφριον, ἄφρα, ἀφύς, ἐπίπαππος, τηθή, τηθίς, πάππος, γήρειον vel afferuntur vel explicantur.

Quae verba Eustathii aliter intellegi nequeunt, quam episcopum excerpta Aristophanis Byzantii (cf. Cap. V. § 1.) in atticistae opere suo loco distributa invenisse et inde, quae ad propositum quadrare viderentur, iterum collegisse.

Rem, quam posuimus, multis aliis locis demonstrare possumus. Redeamus ad locum illum, quem iam supra p. 18. obiter tetigimus, ad fr. 305. *ταρσοί*. Totus ille locus ita comparatus est, ut singularia discerni ac diversis auctoribus tribui nequeant. Cum autem fr. 76. *ἄρριχος* insertum sit, statim cognosces Pausaniam ab Eust. adhibitum esse: deinde locus quidam Aelii Dionysii insertus, quem *ἔτεροι* δὲ excipiunt: *ἔτεροι* autem illi nemo fuerunt nisi Pausanias, quod *κρεμαστήρ* vox repetitur: singularia ex notis colligere placeat.

Alterum exemplum afferre liceat fr. 225. (Eustath. p. 1769, 32) *κατουλάδα νύκτα Πανσανίας φησὶν ὡς κατίλλουσιν καὶ κατείργουσιν*, [καθὰ καὶ ἐξούλης φησὶ δίκη ἢ τῆς ἐξείρξεως.] *ἔτεροι*¹⁾ δὲ τὴν πανώλεθρον (sc. νύκτα)· οὐλον γὰρ τὸ ὀλέθριον ἢ τὴν ἔχουσαν συστροφὰς ἀνέμων. Ἰλλειν γὰρ καὶ τὸ συστρέφειν. [ὅθεν ἰλλὰς παρὰ Ἰωσὶν ὁ ἀπὸ λυγμοῦ δεσμός ἐν Ἰλιάδι, καὶ τὸ „ἰλλαδὸν εἰς ἀγορὴν“ καὶ οὐλὴ θριξ. ἢ καὶ ἄλλως] *κατουλὰς νύξ ἢ ζοφώδης· ἀπὸ τῆς κατὰ σῶμά, φασιν, οὐλῆς* [ἀφ' ἧς καὶ ὑπουλος ὁ κακότροπος] *μελαντέρα γὰρ, φασιν, αὐτὴ ὡς ἐπιπολύ.*

Multa igitur Eustathius congessit, quae inter se vix cohaereant: ea quae uncinis inclusimus, sine ullo detrimento reici possunt, quod nexum sententiarum turbant et a proposita voce *κατουλὰς νύξ* plane abhorrent. Cave tamen id feceris: optimae enim eruditionis frustula sunt, ex Pausaniae ipsius lexico petita, ut comparatis p. 947, 6. (fr. 155) *ἰλλάδες δὲ φασὶ κατ' Ἰωνας δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων ἀπὸ τοῦ ἰλλω ἢ ἰλλω τὸ συστρέφω, ὡς ἐν εἰδει στρεβλώσεως. λέγεται γὰρ ἐπὶ τῇ αὐτῆς σημασίας τὸ εἰλεῖν, ὡς δηλοὶ καὶ ὁ Πανσανίας κτλ.* et Phot. *κατουλάδα. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ· ἐπεύχομαι δὲ*

¹⁾ Non alius grammaticus ab Eustathio laudatus est, sed testis quidam a Pausania adhibitus. cf. Phot. s. v.

νυκτὶ τῇ κατουλάδι· τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείρουσαν. καὶ ἐξοῦλης δίκη· ἡ ἐξείρξεως. οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἐσομένη τοῖς Ἑλλήσιν. οὐλον γὰρ τὸ ὀλέθριον. καὶ ἡ κατὰ πρόθεσις αὐξήσιν ἔχει. ἡ ζοφώδη· ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς· μελάντεραι γὰρ καταγίδας ἔχουσιν καὶ συστροφὰς ἀνέμων. εἰλιν γὰρ τὸ συστρέφειν.

Res igitur sic instituta erat, ut maiorem Pausaniae glossam (ut apud Phot. asservatur) bis in suum usum Eustathius converteret, et nomen (quae res summi momenti est) multo posterius adderet: accedit, quod loco allato ὕπουλος glossam loco minime apto inseruit, quam et ipsam atticistis deberi fr. 155. not. 5. luculenter demonstrabitur.

Cui glossae statim tertiam ex eadem radice derivatam addemus, ubi idem fieri iam locus Eustathianus ipse suadet fr. 209. (p. 206, 27): *ιστέον δὲ ὅτι τὰ κατὰ τὸν στραβὸν οἱ παλαιοὶ*¹⁾ *καὶ οὕτω φράζουσιν. οἱ μὲν ὥς βλεπεδαίμων. ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγὸς. Πανσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρατικούς οὕτως ἔλεγον. ἄλλοι δὲ ὅτι ἰλλὸς· πλάγιος, διεστραμμένος, στραβός. καὶ ἰλλώπτειν· τὸ στραβίζειν. τινὲς δὲ ὅτι ἔπιλλος· ὁ παράστραβος, καὶ ὅτι ὁ στρεβλός, ὃν οἱ παλαιοὶ*²⁾ *στραβὸν λέγονσι καὶ ὅτι ἰλλώπτειν καὶ ἐπιλλώπτειν· τὸ ὕγροισ, ὥς φησιν Αἴλλιος Διονύσιος, καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Πανσανίας δὲ ἐνίλλειν· τὸ ὀφθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι, καὶ ἐπιλλοῦν· τὸ μυκτηρίζειν, καὶ κατιλλώπτειν· τὸ καταμυκτηρίζειν.* — Quem locum ideo attuli, quod inde optime perspicitur, Eustathium ex diversis lexicorum locis hanc dissertationem de vocibus ab ἰλλὸς = πλάγιος derivatis contulisse. Voces enim singulae in lexicis adhuc extantibus neque usquam coniunctae (ut s. v. κατουλάδα fieri vidimus) inveniuntur: immo huc illuc dispersae sunt, ut adnotationibus ad fr. 209. explanavi. Priore glossa perlustrata facile quis Eustathium iam omnia ita apud atticistas coniuncta invenisse putaverit, ut nihil nisi in παρεκβολὰς ea transcribere ei relinqueretur: quod ego eis tantum in

¹⁾ i. e. veteres ipsi, non lexicographi. cf. Suid. ἰλλὸς — στραβός. ἄριστοφάνης. Eodem sensu ὁ μὲν — ἄλλοι δὲ — τινὲς δὲ accipienda videntur, cum ad οἱ παλαιοὶ respiciant.

²⁾ iterum veteres ipsi, cf. Phot. στρεβλός. — Εὐπόλις.

glossis concedendum esse puto, quae etiam apud Photium ceterorumque agmen coacervatae extant.

Tales glossas iam apud atticistas non defuisse et extitisse in Pausaniae lexico s. v. *ἀνάστατοι* (fortasse ex Didymi lexico comico per Pamphilum ad Paus. pervenit cf. Cap. V. § 2.) iam Suid. s. v. *ἀνάστατοι* docet, quem conferas cum Pausania ap.

Eust. p. 1165, (fr. 51. 94)
 ὁ δὲ — Πανσανίας λέγει καὶ
 ὅτι αἱ ῥηθῆναι σελῆναι τὰ
 πέμματα καὶ πέλανοι ἐλέγον-
 το, καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος
 καὶ οἱ ἀνάστατοι πλακοῦν-
 τες, καὶ οἱ χαρίσιοι καὶ οἱ
 ἀμφιφῶντες, καὶ φθοῖς δέ,
 φησι, πέμματα μετὰ σπλάγ-
 χων ἐσθιόμενα (l. θνόμενα)
 κτλ. —

Suid. *ἀνάστατοι*. πλα-
 κοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς
 ταῖς ἀρρηφόροις ἐγίνοντο. ἐλέ-
 γοντο δὲ τινες πλακοῦντες καὶ
 χαρίσιοι . . . . οἱ δὲ ἀμφι-
 φῶντες . . . . φθοῖς δὲ εἰσι
 πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς καὶ μετὰ
 τῶν σπλάγχων ἐθνουν, πέλα-
 νοι δὲ τὰ εἰς θνσίαν πέμματα,
 πόπανα δὲ <πλακούντια¹⁾
 πλατέα καὶ λεπτά καὶ περι-
 φερῇ> καὶ ἐν Ἐρεχθεὶ τὰς σε-
 λήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐ-
 ριπίδης. (fr. 352. Nauck).

Quos locos, si comparaveris, facile animum induces (ita Rindfl. p. 100), Eustathium sua ex hac una Pausaniae adnotatione transscripsisse. Haud abnuerim: quamquam id unum recordandum est, etiam ad singula illa librorum genera glossas a lexicographis servatas esse; ut ad *σελῆναι* ap. Phot. Hes. Suid., *ἀνάστατοι* Suid. Hes., *ἀμφιφῶντες* cf. fr. 51. c. notis, *φθοῖς* cf. fr. 94, not. 8, et alia, quae in notis enumeravimus. Aliud autem accedit. Pausanias enim paullo ante locum supra allatum laudatur, ibique proverbium *βοῦς ἑβδομος* explicat, quod cum sacris placentis coniunctum fuisse luculenter demonstrat, unde episcopus facile ad cetera librorum genera transmigrare potuit.

Ne de Pausania tantummodo verba faciamus eundemque in errorem, quem Cobeto eiusque satellitibus obiecimur, incidamus, etiam de Aelii Dionysii glossis similem in modum comparatis verba facienda erunt. Ac primum quidem provoco ad

¹⁾ Lacunam ex Suid. s. v. *πόπανα* explevimus.

fr. 6 (Eustath. p. 1854, 27¹) κατὰ Ἀλλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ' αὐτοί, φησι, καὶ ἀστάνδαι Περιοικῶς. τίθεται δὲ φασιν²), ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορτηγῶν καὶ ὅλως ἐπὶ ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν, ὅθεν καὶ ἄγγαροφορεῖν· τὰ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς καὶ ἄγγαρεύεσθαι· τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. — Eadem omnia apud Suidam s. v. extant paullo aliter ordinata. Fortasse haec omnia Eustathius una in glossa invenit. Neque tamen Rindfleischium p. 28. sequamur necesse erit, quod singulae glossae omnes recurrunt seiunctae in sexto Bekkeri lexico (B. A. 325, 2. sq., 455, 31), quod maximam partem ab atticistis pendere iam dudum cognitum est, cf. Nab. Prol. p. 134.

Alterum exemplum luculentissimum exhibet fr. 337. illud longissimum: καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαία (quam supra Aelii Dionysii opus esse — fortasse alteram eius editionem propter ἐπιλογῇ vocem — vidimus p. 19.) ὅτι ᾠ ᾠ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ — τὸ ἀρῶ — τὸ ὦ ὄψ — τὸ ὦ ὄπ — μᾶ — ψὸ — βῆ — χύρρε — τὸ ψίττα — τὸ σίττε, quae non coniuncta sed singula apud ceteros lexicographos extare notae docebunt. cf. fr. 92. — Simile quid accidit in fragmento no. 187. quo Aelius Dion. de zetacismo attico egit. — Idem fit in fr. 116. ubi Eustathius δάπιδες, τάπιδες, δάπητες ab Aelio Dionysio diserte laudatas esse tradit (cf. fr. 304.) — Sed ut cetera mittamus (exempla plura quivis facile inveniet), ad argumentum validissimum, quod vel Thomae illi persuadebit atticistarum opera ita ab Eustathio usurpata esse, ut, quae ad propositum demonstrandum apta essent, undecunque ex eis colligeret, mihi

¹) Inde a p. 1853, 62 incipit locus ille memorabilis, quo plures voculae ethnicae ad χοῖνιξ glossam ex παλαιῶν doctrina petitam (cf. Suid. gl. 1., Hes. Schol. Ar. Plut. 276) adiunguntur, ut ἄβρα, ἄβυράκη, βοννός, μανδύας, ἀρράβαξ, quae atticistis debentur, μορτή cf. fr. 410, et tres aliae, quarum origo nondum constat: 1. ἄγγατος· τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον (cf. Hes.). 2. ἄγγος· εἶδος δόρατος φραγγικοῦ (sequioris igitur aetatis). 3. ἀπεσχόλνισται (cf. Hes. s. v. ἀπεσχόλνισται, ἀποσχοινίζεσθαι, B. A. 422, 31. 437, 2. Suid. ἀπεσχόλνισεν, ἀποσχοινίσαντες).

²) Cave cum Rindfl. l. 1. φησιν Eustathio obtruseris: talia saepissime ap. episcopum accidere videmus. Levissima anacoluthia ab atticistarum nominibus ad τὰ ῥητορικὰ λεξικά transire solet.

provocandum est: ad fr. 217., ubi Aelium Dionysium triginta exempla et unum protulisse audimus, ut genus nominum atticum ab communi usu diversum esse demonstraret. Talia eum una in glossa protulisse? Minime: immo singulis locis (ut iam Rindfl. suspicatur et Schwartzius fecit) in editionibus suis de his vocibus egit, quod duabus imprimis de causis probabile est: apud lexicographos nulla glossa, quae haec omnia complectatur, apparet: immo singulis locis (cf. notas) singulas voces protulerunt. Deinde vero pluribus aliis locis Eustathius vel singulas glossas quas in illa congerie protulerat (ἀρπάγη fr. 199, σκότος fr. 300., ζυγὸν fr. 188) laudat vel, ut fit p. 73, 39 cf. p. 855, 37 (fr. 361. 418) in longiore disputatione grammatica voculas illas inserit, quae in fragmento illo luculentissimo exhibuerat: sic l. l. redire videmus τάριχος et σκότος: ὅσος ex lex. rhet. fuit (cf. fr. 418): ἄφενος vero ὄνειδος etc. quae sub finem adiunguntur, in atticistae loco adhuc desiderantur. Nisi credere vis, Eustathium haec priore loco omisisse, mihi certo concedere debebis ea ex singulis lexicorum locis collecta et unum in corpus quasi redacta esse.

Eustathii igitur rationem lexica compilandi talem esse demonstratum est, ut occasione data vocem quandam attico usui propriam ex atticistarum lexicis adumbraret et, quod lexica illa in deliciis habuit eorumque in studio incubuit, seriem derivatarum vel propinquarum adderet.

Alterum quoque accedit, ut hanc ei methodum fuisse concedamus: fragmenta enim atticistarum non huc illuc dispersa et solitaria lectori occurrunt, sed acervatim inveniuntur. Quod singulis locis illustrari potest: Cum in primis ducentis paginis nullum fere occurrat fragmentum, in p. 206. coniuncta videbis fr. 101. γελοῖον fr. 209. ἰλλός, fr. 448. χολός, p. 226 habes fr. 301. στρονθοί et fr. 261 νεοττός, in p. 331. sunt fragmenta Pausaniae: Θετταλικά γέρα, Θετταλῶν σόφισμα, Ἐμβαρὸς εἰ (fr. 204. 163), p. 368 fr. δῖρκοι, Κᾱρες, Κάρδακες (fr. 131, ex praef., fr. 222), p. 396 fr. τιτηγόνιον, δένδρον, δεινδρὸνάζουσιν (fr. 87, 119), vel ut ad Odysseae commentarios nos ablegemus p. 1384—1387. fr. Αἰες, ἀγαθώτερος, γλεῦξις, ἀθρόος, καθημαξευμένως, μέγαρον (fr. 137, 4, 110, 343, 218, 254) p. 1390—1392 fr. κακκάβη, Θελγίνες, κέσκος, ἀλαωπός (no. 217,

436, 229, 348). p. 1417 fr. ἀφάδιον, ἥδος, εἰκοσαστάδιον (no. 153, 190). Locorum numerus facile possit augeri: plura adponere noluimus, quod iam antea singula tetigimus, cf. p. 30. not. 1.

At id casu factum esse mihi oppones. Minime: si enim singularia acrius intuitus eris, semper de vocibus propinquis sermonem esse intelleges: glossae autem illae in lexicis ad nostra tempora servatis suo loco (i. e. in elementorum ordine) redeunt, unde iterum perspicuum fit, quali modo Eustathius fontes suos adierit. Ita enim, ut iam summam repetamus, egit, ut quae proposito versui vel explicationi favere viderentur, undique ex illis lexicis colligeret et ita rem disponderet, ut potius lexica ad rerum ordinem disposita, quam τάξιν στοιχειακὴν sequentia, adiisse obiter inspicientibus videatur.

Qua ab Eustathii ratione in edendis atticistarum fragmentis nobis non discedendum esse duximus: primo quod glossas collectivae non ab atticistarum consiliis alienas esse apparet (cf. ἀνάστατοι): deinde, quod pluribus in glossis parum constat, unde sumpta sint (cf. ἔλλω, κατολλάδα, εἰθύφαλλος similia): postremo (eamque gravissimam causam esse duco) quod locis Eustathianis integris melius eius methodum, qualem exposuimus, omnibus manifestam futuram esse speravimus.

CAP. IV.

Operae pretium facturum esse mihi videor, si ea, quae de statu illorum lexicorum erui poterant, brevibus exposuero. Nemo enim ea, etsi optima aetate confecta sunt, omnino absoluta et mendis carentia fuisse suspicabitur: immo et ipsa corruptelis et erroribus inquinata fuerunt: non enim errores omnes posteriorum librariis crimini dandi sunt, sed iam in fontibus extabant. Neque lexica illa vetusta mendosa fuisse mireris. Quicumque enim lexica adhuc extantia inspexit, quam foedis atque innumeris mendis inquinata sint, haud ignorat. Exempli gratia unum tantummodo in partes vocabo, Etymologicon Gudianum¹⁾, qua in singulis fere lineis menda vel lexicographi ipsius tollere poteris.

¹⁾ Suo iure Kopp, Beitr. p. 129, editionem Sturzianam vehementer

Etiam lexicographos saepius errasse, et mira neque digna, quae credantur et adhuc in lexicis circumferantur, protulisse iam Naber Prol. p. 51, qui atticistas ipsos s. v. *οἰκοτριβαιοι* a priorum temporum auctoribus deceptos esse censet, luculenter demonstravit. Tales autem errores etiam plures fuisse in atticistarum codicibus, quos Eustathius manibus versabat, nunc docebo.

Priusquam autem exponam, qualia episcopus diligentissime servaverit, ad unum locum respicias, unde, quam stulte etiam codicis vel librarii errores ipse depinxerit, statim aperietur. P. 964, 64. ὁσσεσθαι ἀπὸ τῆς ὁσσης, ἣν καὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι· τοιαύτη δὲ λέξις ἔστιν ὅτε καὶ ἡ ὄψ ὡς Ἀ. Διονύσιος παρασημειοῦται λέγων ὅπα τὴν κληδόνα καὶ ὁπεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ (597) ὁπενόμενος κάθηται. Si vero locum Aristophaneum evolves, habes ὅττενομένη δὲ κάθηται. Ex Eustathii igitur verbis apertum est, eum revera ὁπεύεσθαι scripsisse (ττ igitur cum π confudisse), quod vocem ab ὄψ radice derivare studet. Erroris culpa, quam primo apud atticistam fuisse credideris, episcopi est: nam ceteri lexicographi vocem suo loco exhibent et episcopus ipse rem retractat p. 1398, 29, sed ita ut recta lectione utatur! Falsam Lysistratae lectionem igitur non atticistae obtrudemus, sed ei restituemus, cui debetur, i. e. episcopo, qui Aristophanem evolere minime curavit.

Non igitur mirabimur, quod episcopus errata vetustissimae originis, quae iam ab atticistis ex eorum fontibus deprompta indeque usque ad nostra tempora propagata sunt, diligenter nobis conservavit.

Ac primum quidem exempla mihi afferenda sunt, ubi

---

increpat. Parum fuit Kulenkampii apographon tantummodo prelo tradere: vitia quae in singulis paginis occurrunt, tam horrenda ac foeda sunt, ut credere vix possis. Ut luculentissima proferam, cf. p. 7. ἄγω· τὸ κλάνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη. Sed κλάνω nihil est: κλάω restituendum. P. 552, 1. ἡμάτιον χωρὶς nihil est: ἡματιοφορὶς legatur. Talia emendare cuiusvis est, cum menda editor ex ceteris lexicis tollere potuerit atque debuerit. Alia eiusmodi cf. p. 43. not. 1. p. 48. not. 1. Utinam mox sospitator operis illius pretiosi exsistat, qui Sylburgii et aliorum emendationes iterum publici iuris faciat et editionem dignam paret.

lemma tantummodo eiectum et posteris igitur ignotum fuit. Cf. p. 940, 27 (fr. 296) *σακεῖειν φησὶ τὸ ὑλίζειν ὡς Ἡρόδοτος χρήματα ὑποσακίζόμενοι καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ*. Iam Meier Op. II. p. 79 fragmentum turbatum esse ostendit. Voces *χρήματα ὑποσακίζόμενοι* novam glossam incipiunt, quod Herod. IV. 23 ad *σακεύειν* respicit. Meier igitur tres glossas fuisse censet:

1. *σακεύειν· τὸ ὑλίζειν· Ἡρόδοτος.*
2. *χρήματα ὑποσακίζόμενοι· ἀναλοῦν καὶ ὑφαιρεῖσθαι.*
3. *ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ· προκόπτειν.*

(Heyden p. 218. Rindfl. p. 104. prorsus illum sequuntur. Naber ad Phot. *ὑποσακίζειν*, ... *τὸ προκόπτειν καὶ ἀναλοῦν*: pro Dobraei *ἀναλοῦν* scribere mavult *ἀνὰ λόγον*. Dobraei conjectura Phrynichi auctoritate firmatur B. A. 68, 30.) — Quam reconstructionem ideo improbandam esse puto, quod *χρήματα ὑποσακίζόμενοι* contra omnia lexicographorum exempla infinitivis explicaretur: participia immo expectaveris. Photii vestigia premere malim et sic atticistas scripsisse puto:

ὑποσακίζειν· ὑπεξαιρεῖν· ἀναλοῦν καὶ . . . . . χρήματα ὑποσακίζόμενοι, ita ut *χρησις* sint verba *χ. ὑ.* (fortasse comica)

ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ. φασὶ τὸ προκόπτειν. — Naber Prol. p. 171 et. l. l., quod eadem corruptelae atque in Phot. etiam in Et. M. 783, 26 recurrant, etymologum sua ex Photio deprompsisse affirmat. Heyden l. l. inde effici contendit, *ῥητορικὴν λέξιν* ab etymologo laudatam ex atticistis haustam esse. Quem sequor, quod iam apud atticistam ipsum (in fr. 296 allato) nonnulla turbata sunt, quae apud posteriores omnes redeunt.

Alterum exemplum lemmatis omissi redit in fr. 251^a *μάλθῃ*. cf. not. 2. Non enim *μαλακὸς κηρός*, qui omnibus notus erat, A. Dionysio explicandus erat, sed glossa oblitterata, quam etymologica servarunt.

Alterum genus corruptelarum est, ut voces apud Eust. et apud lexicogr. explicentur, quas nemo unquam audivit. Ex fr. 87. apertum est, Pausaniam *τιτιγόνιον· ζωύφιον ὅμοιον τέτιγι* in lexico suo explicasse. Phot. et Hes. vero glossas exhibent *τιγόνιον· ἐπὶ νηπίον τίθεται* et Hes. *τιγόνιον· εἶδος τι Ἀριστοτέλει*. Utraque glossa suo loco occurrit, i. e. post vocem *τίγγα*, unde iam manifestum est, neque Photium neque Hesychium in

illa afferenda offendisse. Formam autem *τιγόνιον* falsam esse, vel inde apparet, quod nusquam recurrit nisi ap. Ath. IV. 133B¹⁾, ubi lectio in dubium vocatur, et, quod summi est momenti, nullus alius Aristotelis locus ab Hesychio in partes vocari potuit, quam Hist. anim. V. 30., ubi unanimiter *τιγόνιον* legitur. Res igitur manifesta est: quod Hes. et Phot. eandem corruptelam proferunt, iam fuit in fonte communi, i. e. apud atticistas. Immo error fortasse etiam fuit vetustior, quod apud Athen. l. l. redit, quem ex Pamphilo plerumque pendere constat. — Glossae Phot. *τιγόνιον* et *τιγόνιον* utrique debentur atticistae, cum utraque post glossas *τίγγα* (= *τιγγάβαρι*) redeant, cf. Nab. l. l. et Prol. p. 72.

Similem corruptelam habes ap. Paus. fr. 160 (= Eust. p. 897, 58). *ὃ μόνον σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὃξὺ συνηγμένα*. Vox *μικρὰ* corrupta et ex Hes. Schol. Ar. Plut. 301. *μακρὰ* restituendum est. Hunc enim vocis sensum posci locus Aristophaneus ipse suadet, cum de cyclope occaecato agatur. Aristophanis vero locum glossae originem fuisse Suidas, qui eum attulit, demonstrat. Corruptum autem illud *μικρὰ* apud lexicographos ad unum omnes redit. cf. Phot. Suid. Et. M. 738, 38. Suidas, qui *χοῆσιν* servavit, locum Aristophaneum explicationi suae contradicere non vidit, sed glossam antiquitus depravatam in sua transtulit. — Tertia corruptela est Paus. fr. 182. (= p. 965, 47.) *ἐρυσμός· λάχανον θερμαντικόν* (= Phot.) Forma *ἐρυσμός* nemini audita: ubique habemus *ἐρύσιμον* cf. fr. 182. not. 1. Ex consensu vero Eustathii et Photii corruptelam iam in Pausaniano codice fuisse consentaneum est. — In fr. 185 (= p. 1864, 14) traditur, Milesium et Ephesium olim Olympiae luctatum esse neque Milesium quidquam profecisse, quod Ephesius talis *Ἐφέσια γράμματα* circumligavisset: quibus lectis et solutis Ephesium tricies humi procubuisse. Numerus ille *τριαχοντάκις* sane mirationem movet, cum inter omnes constet, iam satis fuisse, ut adversarius ter caderet et umeris solum arenae tangeret: cf. Philostr. Gymn. II. p. 266, 8. ed. Kays. Eandem doctrinam etiam atticistis in usu fuisse docet

¹⁾ Locus ideo suspectus, quod Eustath. p. 1282, 40, qui eum exscribit, formam *τριγόνιον* praebebat. cf. fr. 87. not. 2.

Phot. Suid. s. v. *τριαχθῆναι* cf. B. A. 114, 23. Locum corruptum esse iam Naber ad Phot. *ἐφέσια γράμματα* gl. 1. suspicatur. Quae medela adhibenda sit, adhuc ambigitur. Nobis satis est demonstrasse eandem corruptelam, cum apud Eust. Phot. Suid. redeat, iam in Pausaniae codicibus circumlatam fuisse.

Deinde duos locos, ut minora mittamus (cf. fr. 180, not. 1, ubi *ἔρμα* ap. Phot. Suid. restituendum est, fr. 204. not. 6.), inspiciamus, ubi res intricatio esse videtur. — In fr. 305 (= p. 1625, 16) legitur *Ἀ. Δ. φησὶν ὅτι ταρροὶ καὶ ταρσοὶ καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κοπῶν*. Conv. Phot. Suid. Et. M. 747, 1., qui addunt *καὶ τὸ πτέρωμα καὶ θονκνύδης* (cf. not. 7.) Locum Thucydideum autem non ad *πλατύσματα τῶν κοπῶν*, sed ad *ταρσοὶ· τάλαροι* referendum esse ex Thuc. II. 76, 1. statim apparet. Unde Phot. Suid. Et. M. iam ex lutilento fonte hausisse, i. e. ex codice Aelii Dionysii depravato, concedes.

Res multo difficilior nobis occurrit in fr. 197 (= p. 338, 24) *ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν προρηθέντων Ἀσιανῶν Μαγνήτων ἢ Ἡρακλεία λίθος ἦν¹⁾· φησὶ γοῦν Ἀ. Δ. οὕτω· Ἡράκλεια ἢ καὶ Μαγνησία· δεκαοκτὼ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Ἀνδίας, ὅθεν ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ὅφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον*. Iam Leop. Cohn (Jahrbb. Supplem. XIII. p. 784) recte exposuit, duas praecipue veterum opiniones de magnete circumlatas fuisse: alteram Dionysii (redit ap. Phot. Suid. s. v. *Ἡρακλεία λίθος*, Phot. s. v. *Ἀνδία λίθος*, Et. M. 573, 8), qui magnetem = ἦ. λ. fuisse affirmat, alteram Diogeniani (cf. Schol. Plat. Ion. 533D: *Διογενιανὸς δὲ Μαγνήτιν μὲν πλανᾷ λέγει τὴν ὄψιν λίθον, ὡς εἴη ἀργύρεον ἐμπερὴς, τὴν δὲ Ἡρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον*. Hes. s. v. *Ἡρακλεία λίθος, Ἀνδία λίθος, μαγνήτις λίθος*) qui id confidenter negat. Res ideo est intricata, quod apud Phot., id est apud auctorem, qui praecipue atticistas depinxit, utraque opinio coniuncta apparet. Locus autem mea quidem opinione, qualis est, recte se habere nequit. Legitur: *ἡρακλείαν λίθον. τινὲς* (= Ael. Dion.) *τὴν μαγνήτιν ἀπέδοσαν διὰ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας*. *ἐνιοι* (= Diogenian.) *δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπω-*

¹⁾ Etiam haec verba contra Rindfl. p. 80. atticistis tribuenda sunt, quod rectum lemma *Ἡρακλεία λίθος* exhibent, quod in ceteris lexicis redit.

μένῃ τὸν σίδηρον Ἡρακλεῶτις, ἣ δὲ Μαγνήτις¹⁾ ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ ὡς Εὐριπίδης Οἶνει (fr. 571 Nauck)

τὰς βροτῶν

γνώμας σκοπῶν ὥστε (?) μαγνήτις λίθος

τὴν δόξαν ἔλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.

οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόξαι ἔλκεσθαι πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργύρῳ²⁾).

Χρῆσις enim ex Oeneo Euripidea allata tantummodo ad priorem (= Ael. Dion.) sententiam referri potest. Quae lexicographus sat inepte in loco Euripideo vituperat, ideo reiicienda sunt, quod sine ulla dubitatione *μαγν.* λ. ab Euripide sensu tropico adhibebatur. Talibus argumentis lexicographus nemini persuadebit, Diogeniani opinionem veram esse, etsi iam Plat. Ion. 533 D (θεῖα δύναμις, ἣ σε κινεῖ, ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνήτιν ὠνόμασε, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν) falsa protulisse Diogenianus (= Hes. *H.* λ.) arguit. Si igitur Photii locum recte corrigemus, res ita mihi constituenda videtur, ut apud atticistas (vel eorum fontes) locus fuerit ille Euripideus, Diogenianus autem doctrinae Platonicae oblocutus locum Euripideum (quem Plato l. l. respexisse videtur) iterum retractaverit, et explicationem illam artificiosam addiderit.

Neque tamen res absoluta est. Occurrit enim tertius quidam locus, qui omnia, quae diligenter struximus, iterum diruere videtur. Phot. Bibl. cod. 279. (ex Helladio) οὗτος (sc. Dionysius paullo ante laudatus) μὲν φησιν οὐχὶ μαγνήτιν ἀλλὰ Ἡρακλείαν καλεῖσθαι τὴν λίθον, ἣτις ἔλκει τὰ σιδήρια. πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ Μαγνήτιν καὶ Ἡρακλείαν λέγουσιν, ἀποδιδόντες καὶ τὰς αἰτίας τῆς διαφοροῦ σημασίας. Dionysius autem atticista fuit (cf. Nab. Prol. p. 194 sq.). Quae Helladii glossa optime convenit cum Phot. Suid., atticistae loco

¹⁾ De re cf. Plin. h. n. XXXVI. 129. deterrimus autem in Magnesia Asiae candidus neque attrahens ferrum.

²⁾ Ultima verba sensu carent: fortasse legendum est: πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργῷ (sc. σιδήρῳ), ut Et. M. 573, 8 (loco ceterum huc non referendo) de magnete exhibet. An verba *μαγνήτις ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ*, cum natura ipsa obstet, recte se habeant, dubito. Error (si error est, non mendum) et atticistis et Diogeniano (cum ap. Phot. Suid. Hes. redeat) communis est.

supra allato contradicere videtur: neque tamen revera illi contradicit: immo res ita comparata est (ut saepissime factum esse videmus), ut novus quidam auctor quasi adlegetur, ubi tantummodo verba prioris auctoris, qui novum fontem adiit, adduntur, ut πολλοὶ ἄλλοι nihil aliud sit, quam opinio altera ab atticista ipso collaudata. Eustathii igitur locus lacer mihi esse videtur: totam Aelii Dionysii doctrinam servaverunt Phot. Suid. Ael. Dion. duas iam opiniones protulit, quarum neutram suam fecit, Diogenianus vero eam amplexus est, quae magnetem = *H. 2.* fuisse negat. Quod autem eadem explicatio artificiosa loci Euripidei apud Phot. Suid. legitur atque ap. Hes. respicitur (si enim Platonem increpat, eum Oenei locum falso sensu accepisse insimulat), haec opinio Diogeniano fuit vetustior: non enim atticistas ex Diogeniano hausisse cuiquam probatum est. Ex communi fonte potius hauserunt, qui hoc loco vix repperiatur, cum Athen. et Poll. taceant.

CAP. V.

Cum in codicum Dionysii et Pausaniae, quales Photii et Eustathii temporibus fuerunt, describendorum ratione viderimus et ipsa illa lexica non mendis caruisse et probabile factum sit, atticistas menda ex fontibus, quos ipsi adierunt, nonnunquam transtulisse, facile, quanti momenti eorum doctrina sit, minoris, quam par est, aestimetur. Quod iniuria fieri, inde manifestum erit, quod eisdem mendis imprimis adiuvamur, ut fontes illos agnoscamus, unde atticistarum doctrina manaverit. Iam supra saepius loci nobis attingendi erant, quibus per doctrinam aetatis Hadrianae usque ad Didymum et, si diis placet, ad Alexandrinorum inexhaustam scientiam progredi licebat. Hoc capite ea nobis exponenda proposuimus, quae adhuc de atticistarum fontibus congeri potuerunt. Quam quaestionem hodie absolvi posse, dum tot praeclara adiumenta veteris et exquisitae doctrinae adhuc lateant, dum veteres ipsi vel incuria vel malignitate de veris auctoribus sapientiae, quam pro sua venditant, taceant, nemo expectaverit. Non systema hodie dari et offerri poterit, singula tantum, neque inter se conexa, proferemus.

Ut autem ratione progrediamur, fragmenta, quae hunc

usque ad diem adservantur, sic dividenda videntur, ut singula genera eruditionis, qualia apud utrumque atticistam apparent, secernamus et per se singula contemplemur.

Quattuor autem genera eruditionis¹⁾ imprimis disiungenda sunt:

1) Ea quae ex libris ex rerum ordine dispositis de vitae aetatibus, de moribus Atheniensium, de ludibriis, de nuptiis petita sunt, quae, ut breviter dicamus, cum Aristophane Byzantio congruere videntur. Aelius Dion. et Pausanias passim hos libros adierunt, sed ita, ut maior pars fragmentorum Aelii Dionysii ad rem iudiciariam²⁾ spectet, Pausanias vero vitam privatam (glossae nuptiales ad unam omnes illi debentur) magis illustrasse videatur. Huc addendae sunt glossae ex operibus Didymi et Pamphili detractae: illa enim opera et ipsa ad rerum ordinem processisse Bappius (Leipz. Stud. VIII. p. 126 sq.) et Schoenemannus (de Lexicogr. ant. Bonn 1886) docuerunt.

2) Glossae, quae vel grammaticam vel orthographiam illustrare conantur, non multae, sed memoria dignae: quarum in numero a) eae, quae vetustioris originis (fortasse, ut unum auctorem seligamus, Tryphonis) esse videntur neque communem doctrinam sequuntur, secernendae sunt ab eis b) quae cum Herodiani et grammaticorum, qui eius doctrinam sequuntur, i. e. cum opinionibus inde ab altero p. C. n. saeculo propagatis conspirant.

3) Glossae, quae proverbia explicant, ut ita dicamus paroemiographicae: res sane ardua, in quam nuper Hotop, Neue Jahrb. Suppl. XVI. p. 251—313 diligenter inquirere studuit et causis idoneis demonstravit, Eustathium nec Zenobium nec ceteras *παροιμίων* collectiones adiisse (p. 274) et atticistis sua imprimis debere. — Unde vero Pausanias (is enim hic potissimum respiciendus est) sua deprompserit, non explicat. Res, cum adhuc sub iudice lis sit et melior et plenior editio paroemiographorum adhuc desideretur, ad meliora tempora reicienda esse videtur.

---

¹⁾ Utilia huc attulit Rindff. p. 22. sq.

²⁾ Sic iam Phot. Bibl. c. 152. cf. p. 5.

4) Glossae, quas atticistae sibi ipsis, i. e. lectioni veterum assiduae et excerptis ex auctorum vel fabulis vel libris pedestri oratione conscriptis, debent.

Qua in via ingredienda non omnia genera aequè perlustrari posse, per se manifestum est: primam et alteram partem maioris momenti esse quam quartam is, qui fragmenta examinauerit, statim concedet: primum et alterum igitur potissimum genus elegimus, cetera (tertio omisso) obiter tantummodo tangemus.

§ 1.

Ac primum quidem nobis in id genus glossarum inquirendum est, quod e libris rerum ordine dispositis petitum esse videtur. Quorum agmen ducunt glossae quae ex excerptis Aristophaneis ad nos pervenerunt. cf. Nab. Prol. p. 71—75.

Atticistas opera Aristophanis Byzantii compilasse certissimum est. Legitur enim ap. Eustath. p. 971, 30. λέγει δὲ ἐκείνος ὁ τὰ ῥηθέντα συγγενικά ἐκγραψάμενος καὶ ὅτι ἀπὸς παρὰ γε τοῖς Ἀττικοῖς βάρβαρόν ἐστιν — λέγει δὲ ἐκείνος καὶ ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν, καὶ ἄπφιον ὑποκόρισμα ἑρωμένης καὶ ἄλλα τινὰ, περὶ ὧν ἐν ἄλλοις γέγραπται. cf. p. 565, 23. (fr. 419). Χρῆσιν Theocriteam, quam Eust. utrique loco addit, neque Aristophani neque atticistis tribuo, quod explicatio insulsa est, et quod episcopus ad locum notissimum XV. 14. alludit. Compiler iste nemo alius fuit quam Aelius Dionysius, cuius fr. 309. praecedit: *συγγενικά* vero Aristophanis sunt. — Alter locus, quem ex coniectura probabilissima ad atticistas rettulimus, est p. 565, 19. (fr. 419). ἐν δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. Idem est atque Aelii Dionysii lexicon, cf. fr. 253. 309. 419. Recte iam Freyer hoc vidit (Lpz. Stud. V. p. 392), qui Fresenii p. 54. vestigia premens Aristophanem Aelii Dionysii auctorem fuisse contenderat. — Quod autem *συγγενικῶν* librum certum est in atticistarum opellas transmigrasse, singula illius libri fragmenta cum atticistarum fragmentis comparanda sunt (Nauck. Ar. Byz. p. 128—150.). Fragmenta illius libri imprimis deberi Eustathio (cui excerpta Aristophanea ad manum fuisse et Fresenius l. l. et L. Cohn, N. Jahrb. Suppl. XII. p. 371 sq. demon-

straverunt) iam Nauckius p. 129. aperuit, cuius ordinem sequor. Ac primum nobis occurrit in p. 133. (= Eust. 648, 56) λέγει δὲ αὐτὸς καὶ ὅτι ἡ μὲν Κασάνδρα τῇ Ἑλένῃ γάλως ἐστίν, ὃ δὲ ἔκτωρ δαήρ. αὐτῆς δὲ ὄνομα οὐχ εὐρίσκεται. καταλείπεται δὲ, φησιν, ὀριστικῶ λόγῳ ἀδελφοῦ γυνή. cf. Eust. p. 648, 26 (fr. 100.) δηλοῖ δὲ ἡ μὲν γάλως τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴν, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὅποια ἐστὶ τῇ Ἑλένῃ ἡ Κασάνδρα. κατὰ δὲ Αἴλιον Διονύσιον καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ γυναῖκα. πρὸς ἀλλήλας γάρ, φησι, λέγονται. Aelius igitur Dionysius primo quidem Aristophanem sequitur, ut docet exemplum ex Homero depromptum (quod ex more fit Aristophani cf. Nab. Prol. p. 74.): deinde vero eius doctrinam supplet et auget. Nauckium igitur, qui Ael. Dion. Aristophanis doctrinam ignorasse censet p. 136, non sequimur: intellegi enim non potest, cur Casandra γάλως ab Helena vocari potuerit, idem facere ipsa vetita fuerit.

Eodem in fragmento Dionysiano duae aliae voces occurrunt, quas Aristophani tribuendas esse Nauck. p. 136. et ib. not. 21. recte censet: εἰνατέιρ¹⁾ τὴν σύννυμφον δηλοῖ, ὅποια Ἑλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ. Res firmatur ex Arist. Byz. ipso ap. Mill. Mél. p. 432, 4. γάλλως τῇ γυναικὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῇ. δαήρ δὲ ὁ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφός. εἰνατέρες δὲ αἱ νῦν παρὰ τῇ συνηθείᾳ σύννυμφοι. Cum hoc ex loco apertum sit, Aelium Dionysium Aristophanis vestigia premere, idem fieri mihi concedes in voce ἀέλιοι· κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες. Etiamsi Athous et cetera excerpta tacent, vel inde probabile est, Aelium sua debere Aristophani, quod glossa illa ita ex more Eustathii cum ceteris Dionysianis coniuncta apparet, ut de eadem origine vocum propinquissimarum dubitare nequeamus. —

¹⁾ = Schol. Lipsiense ad Z 378. Nauck. l. l. not. 21. scholion illud (id. in Townleyano nomine Aelii Dion. omisso) ita scribit: ἄς σύννυμφοι φασὶ τινες. Falso: cum apud illum scholiastam recte legantur ἄς συνήθως φασὶ τινες ἀνδραδέλφας. — Scholia Lipsiensia ex Eustathio fluxerunt, neque nova continent, quae ad atticistarum doctrinam augendam utile quid adferant. Apparent nomina Ael. Dion. ad ε 504, ζ 378, κ 334, Pausan. ad ε 726. κ 23. κ 357. An scholia (ad α 607. τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ κελεύει γράφειν Διονύσιος, καὶ παρατίθεται τοὺς Δωριεῖς λέγοντας ἄχι (ead. in Townleyano nomine auctoris omisso) et ad ο 635. ὁμοστικαί. συμπορεύεται. βάρβαρον δὲ εἶναι φησιν αὐτὸ Διονύσιος), ad atticistam spectent, dubito. In lexicis nil simile est.

Quartus accedit locus ap. Eust. 316, 12. *τήθη ἐστὶν ἡ τοῦ πατρὸς μήτηρ ὡς ἡ Ἀερόπη τῷ Ὀρέσῃ, καὶ ἡ τῆς μητρὸς δὲ μήτηρ ὡς τῷ αὐτῷ ἡ Λήδα· τὰντας¹⁾* δὲ *μάμμης* τινὲς φασὶ καὶ *μαίας*. cf. Mill. Mél. 431, 13. Iterum Aelius Dionysius Aristophanis doctrinam suscipit: Eust. p. 971, 28. *τήθην* — ἦν, ὡς λέγει Ἀ. Δ., *ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην λέγειν, ὡς τῶν πολλῶν²⁾* οὕτω *τὴν μητέρα λεγόντων*, sed ita, ut doctrinam Aristophaneam et ipse amplificaret et corrigeret. Aristophanes enim voces *τηθή, μάμμη, μαία* omnes eodem sensu adhiberi affirmaverat: Aelius D. vero *μάμμην* Atticorum usui demere studuit, quod etiam pro *μαίρε*, non solum pro *μαία* adhibeatur. *μαία* vero omnino non respexit, quam vocem Doriensibus in usu fuisse constat.

Quinta accedit vocula *τηθαλλαδοῦς* quae et ipsa atticistarum est, cf. fr. 399. not. 2. Ael. Dion. dicit: *τηθαλλαδοῦς, ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσι παρὰ τὴν τηθήν*. cf. Nauck, Ar. Byz. p. 139 (ex Eust. p. 971) *τηθαλλαδοῦς καὶ σκῶμμα εὐηθείας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τοιαύταις* (sc. *τήθαις*) *τεθραμμένον εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων διὰ τὸ ἀνειμένον τῆς τροφῆς κτλ.³⁾* fortasse tamen non ex libro *περὶ συγγενικῶν³⁾* fluxit, sed e libro *περὶ βλασφημιῶν*, ubi Aristophanes vocem iteraverat. (Mill. Mél. p. 421). Aristoph. ipse vocem laudat ap. Mill. Mél. 434 (= Eust. p. 971, 42 sq.), unde Leop. Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 318 ab Eustathio librum *περὶ προσφωνήσεων* adhibitum esse effecit.

Aristophanem Byzantium *ἐν συγγενικοῖς* igitur ab Aelio Dionysio exscriptum, interdum etiam amplificatum et correctum esse manifestum est. Iam videamus, num etiam ceteros viri illius doctissimi libros adhibuerit. — Fresen. p. 13. satis idoneis de causis excerptum Athoum, quod *ὀνόματα ἡλικιῶν* (Mill. Mél. p. 428) inscribitur, in plures partes divisit imprimisque docuit, glossas inde a voce *ἀστὸς* (p. 432, 23) ex alio Aristo-

¹⁾ Et ipsa Aristophanis verba esse docet Mill. Mél. l. l., Nauckius olim eicere studuit.

²⁾ Nauck. p. 139. not. 23 *παλαιῶν* scripsit: haud recte. cf. Phryn. Lob. p. 133 et p. 135. Poll. III. 17.

³⁾ *συγγενικά* Fresenius, de lex. Ar. et Suid. excerptis byz. p. 53. Aqu. Matt. 1875 praetulit, quod Eust. l. l. tantummodo de *συγγενικοῖς* ageret.

phanis libro depromptas esse, cui, quod genuina inscriptio deest, nomen *περὶ πολιτικῶν ὀνομάτων* intrusit. (cf. Poll. III. § 51.) Cui libro imprimis eas glossas excerptor Byzantinus deprompsit, quas apud atticistas redire videmus s. v. *ξένος*, *ιδιόξενος* et similibus in fr. 282.

Mill. Mél. p. 433, 3. *ξένος ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπίδημος καὶ ὁ ἐν ἀρχῇ γενόμενος συνηθείας καὶ γνωριμότητος. Ἰδιόξενος· ὁ ἐκ πλείονος χρόνου, ἢ ἐκ πατέρων παραδοχῆς τηρῶν πρὸς τινα διάθεσιν καὶ ὁμόνοιαν, καὶ ἐφ' ἑτέρας πατρίδος ἢ Πρώξενος. ὁ κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτης ὢν πόλεως καὶ φροντιστής. Δορύξενοι δὲ οἱ κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησάμενοι.* Simillima in fr. Parisin. § 15. cf. Nauck. p. 80. 191. Eadem nomine auctoris omissio ap. Schol. Luc. IV. p. 138. ed. Jacobitz, Anecd. Bachm. II. p. 320, 3. Tria igitur *ξένων* genera enumerantur: *ιδιόξενοι*, *πρώξενοι*, *δορύξενοι*. Eandem partitionem habes apud Ammon. p. 118. Valck. Et. Gud. p. 484, 29¹⁾ (cetera lexica tacent.). — Qua cum doctrina si atticistae verba comparaveris, statim, unde hauserit, intelleges. *πρώξενοι κατ' Ἀ. Α. οἱ ὅλης πόλεως ξένοι παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται. καὶ αὐτοὶ πρέσβεις προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστοξένοι δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι, ὅποιοι Ἀγαμέμνων ἐν Ἀνδία. δορύξενοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιόξενοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. Πανσανίας δὲ περὶ ἀστοξένων οὕτω φησὶν· ἀστοξένοι οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλει ἀνέκαθεν, οὐκ ὄντες δὲ πολῖται, ὥς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἱππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. ἕτεροι δὲ οὕτω· ἀστοξένοι οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες ἐπὶ δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. περὶ δὲ δορύξένων ὁ αὐτὸς Πανσανίας φησὶν, ὅτι δορύξενος ὁ ἐκ πολεμίων φίλος καὶ ὁ πρεσβεύμενος περὶ λύτρων, εἰ ζωγηθελέν τις. Uterque igitur atticista sine ulla dubitatione Aristophanem ipsum com-*

¹⁾ Locus ille corruptissimus est: iure editorem increpes, quod tam inepta et facile corrigenda iterum proposuerit. Legas: *δορύξενος δὲ ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἀλοὺς γὰρ καὶ ξένων τυχὼν ἀφείθη παρὰ τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος· μὲν δ' ἦν ἡ τεταγμένη· κομίας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν ἐγένετο φίλος καὶ δορύξενος ἐκαλεῖτο.* cf. Duker. ap. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 152 sq.

pilaverat: quartum autem hospitem genus uterque addiderat: *ἀστόξενοι*. His additis repetitur doctrina, ubicumque occurrit (cf. fr. 282 not. 1.) Ita fit, ut exempla nonnulla addam, ap. Eust. p. 405, 38. p. 485, 12¹⁾, in ea Scholii Luciani parte²⁾, quae doctrinam vere Aristophaneam praecedat. Singulos locos lexicographorum perscrutari non necesse est: id tantum nova serie exemplorum demonstraretur, quod dudum compertum est, eos ex atticistarum opibus pendere. Id unum moneo, ap. Hes. s. v. *ἀστόξενοι* Pausaniae opinionem cum altera (*ἔτεροι* ap. Eust.) repetitam esse vix dissentiente, quae *χρησις* quaedam fuit, non novum quoddam lexicon ab episcopo evolutum.

Excerpta Aristophanea ab atticistis igitur nova voce augeri videntur: *ἀστόξενος* enim nusquam in exc. Byzantinis reddit. Res tamen secus est. Excerptores tantummodo vocem omiserunt, vel socordia commoti, vel quod *ἀστόξενος* = *ιδιόξενος* esse censuerunt. Adfuisse vero in libris Aristophaneis vocem *ἀστόξενος* docet Poll. III. 59. *πρόξενος καὶ προξενία, ἀστόξενος, ιδιόξενος, δορύξενος, ἄξενος, πολύξενος καὶ παρὰ Θουκυδίῃ ἐθελοπρόξενος. ὁ μὲν πρόξενος, ὅταν πόλεως δημοσίᾳ προξενῇ τις ἐν ἄλλῃ πόλει, ὡς ὑποδοχῆς τε τῶν ἐκείθεν φροντίζειν καὶ προσόδου πρὸς τὸν δῆμον καὶ ἔδρας ἐν τῷ θεάτρῳ. ποιεῖ δὲ ταῦτα καὶ ἐθελοπρόξενος ὁ ἀνάγκαστος³⁾ τὴν προξενίαν ἔχων. ιδιόξενος δὲ ἐστὶν ὁ ἰδίᾳ τινὶ τῶν ξένων φίλῳ χρώμενος, ὡς Περικλῆς Ἀρχιδάμῳ, καὶ καταγωγῆς τε αὐτῷ προνοούμενος καὶ τᾶλλα συνδιοικούμενος, τῶν ἴσων δὲ καὶ αὐτὸς, εἴ ποτε παρ' ἐκείνων ἔλθοι, μεταλαμβάνων. ἀστόξενος δὲ κατὰ μὲν τινὰς ὁ αὐτὸς τῷ ιδιόξενῳ, κατὰ δὲ τινὰς ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός. ἐνίοις δὲ δοκεῖ ὁ φύσει μὲν ἀστός, δόξῃ δὲ ξένος, ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰούς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος. δορύξενος δὲ ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιμιξίας τὴν γυνῶσιν πεποιημένος. — Ple-*

¹⁾ Locus Pausanianus plenior, quam supra laudatus cf. not. 5.

²⁾ Schol. illud, quod Freyer p. 285. primus accurratius tractavit, haec continet: 1) Aelii Dionysii doctrinam 2) aliam quandam *προξένων, ιδιόξένων, ἀστοξένων* distinctionem aliunde ignotam 3) ea, quae οἱ νεώτεροι τῶν ῥητόρων senserint. 4) Arist. Byz. doctrinam secundum fr. Par. 5) Aelii Dion. verba iterata. Plerumque concinit Ioann. Sic. ad Hermog. vol. VI. p. 363. Walz. ³⁾ *ἀγγκαστος* recte iam Bekk. coniecit.

rumque eum cum Aristophane Byzantio et atticistis consentientem vides: plenior autem est quam illi, quod *ἐθελοπρόξενος* vocem inserit, quam vocem neque atticistis neque Aristophani defuisse, inde conicio, quod apud lexicographos multifariam repetitur, cf. fr. 282. not. 4. — Pollux igitur plenissima exhibet, apud Eustath. atticistae *ἐθελοπρόξενον* omiserunt, maxime (ut par est credere) excerpta Byzantina Aristophanis doctrinam contraxerunt. Pollucem autem illo libro III. 30—50. Aristophanis vestigia pressisse, dudum constat: idem fieri in § 51—83. Fresenius sat idoneis de causis comprobavit (p. 13: quin pendeat Pollux ex Aristophane, dubitari nequit). Ideo etiam voces *ἀστόξενος* et *ἐθελοπρόξενος* in opere Aristophaneo fuisse concedemus. Supra autem diximus Hes. *ἀστόξενοι. οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγυότες. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας, ἐπὶ τιμῇ δὲ ἀστονὺς γενομένους* plane consentire cum Pausaniae opinione, qui et ipse ad priora lexica provocaverit. Illa vero atticistarum opinio recurrit ap. Poll., qui eam secundo loco profert (*κατὰ δὲ τινας, ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός*). unde apertum est, hanc explicationem vocis *ἀστόξενος* et ipsam ex Aristophane Byzantio depromptam esse.

Rem igitur ita constituimus, ut Polluce adiuvante atticistas explicationes vocum a *ξένος* derivatarum ex Aristophanis libro *περὶ πολιτικῶν ὀνομάτων* mutuatos esse doceremus. Quo lemmate illas voces protulerint, neque certum est, neque multum refert. *πρόξενοι* praetulimus, quod locus Eustath. ab illa voce incipit. Neque tamen mero casui tribuerim, quod fr. Par. Ath. voce *ιδιόξενος* incipiant et doctrina Aristophanea *ἀντολεξεί* translata ap. Phot. Suid. sub lemmate *ιδιόξενος* nobis occurrat. Eust., ut mos erat, ea voce incepit, quam explicandam sibi proposuerat, et ceteras subiunxit. — Aristophanis doctrinam, si quis cupiet, etiam aliunde amplificare poterit. Supra enim iam exemplis Homericis et mythologicis eum usum esse, ut *ὀνόματα συγγενικά* illustraret, intelleximus p. 41. In excerptis quidem haec exempla recidebantur, apud atticistas vero, Pollucem, scholiastas Homeri nonnulla pellucent, quae Aristophanis fuisse suspicor. *ἀστόξενος* enim Dionysio est Agamemnon in Lydia versans (Eust. l. 1.) vel Atreus in Phrygiam proficiscens (Schol. Hom. *Δ.* 377), Pausaniae vero Glaucus *Ἰππολόχου τοῦ Βελλε-*

ροφόντων¹⁾ Corinthi degens (Eust. l. l.) δορύξεναι autem sunt Glaucus et Diomedes (Schol. Hom. l. l.). —

Tertius liber, qui Aristophani Byzantio debetur, fuerunt *ὀνόματα ἡλικιωῶν*²⁾, quod cf. Nauck. p. 87 sq. Etiam ex illo variae ac pretiosissimae doctrinae pleno nonnulla ita cum atticistis concinunt, ut nexus inter illos auctores statui debeat. Incipiamus a Mill. Mél. 429, 13., *προβεβηκώς, ὑποπόλιος, ὃν καὶ ὁμογέροντα καλοῦσιν* (cf. Nauck p. 68 sq., qui ceteros locos huc spectantes collegit). Tota illa doctrina repetitur ap. Eustath. p. 1330, 10. *ἔστιν ὁμογέρων κτλ.* (fr. 334), sed ita, ut alter locus ex libro *περὶ βλασφημιῶν* cum nostro contaminatus sit, et ita, ut lemmatis Aristophaneis explicatio addatur. Habes voces Aristophaneas: *ὁμογέρων, ἐφθός γέρων* (cf. Nauck p. 98 sq.) *προπόλιος*³⁾: omnes ex libro *ὀνόματα ἡλικιωῶν* depromptas et explicatione illustratas. Ultimam vero vocem Aelius Dionysius ipse inlustravit: *ἐστὶ δὲ προπόλιος κατὰ Ἀλλιον Διονύσιον ὁ θᾶπτον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχηκώς*. — Deinde autem eodem in fragmento *βλασφημίαι γερόντων* adnectuntur. Catalogus ille (*Κρόνοι, Ἰαπετοὶ, Σαπροὶ, βεκεσέληνοι, πρωτοσέληνοι, τυμβογέροντες*) plane concinit cum Sueton. ap. Mill. p. 423 (i. e. cum Aristophane ipso, quem Suetonius compilaverat). Sequuntur *παρεξηγλημένοι* cf. not. 5., quae vox sola explicatur (apud Ar. Byz. explicatio deest). Deinde ap. Mill. Mél. tres glossae, et ipsae explicatae, sequuntur (*θαλλοφόρος, γράπτης, τυφογέρων*), quae in excerpto Eustathiano desiderantur. Tum habemus *σορόπληκτος* et *σοροπλήξ*, quae *σκωμμάτων* ad senes respicientium agmen Suetonianum claudunt. Apud Eustathium unum *σκῶμμα* adicitur, *σορέλλην* (cuius originem ex Aristophanis Daetalensibus ducendam esse Galen. XIX. p. 66. Kühn

¹⁾ Genealogia ex Z 152 deprompta. Corintho Bellerophon in Lyciam transmigravit ibique rex factus est (cf. Herod. I. 147) eiusque proles Corinthi *ἀστόξεναι* fuerunt, quod Arist. fortasse ex Z 209. sq. effecerat.

²⁾ Fragmenta ap. Nauck. p. 88—127. Mill. Mél. p. 428—431. cf. Cohn, Suppl. XII. 298—311.

³⁾ *ὑποπόλιος* Nauck. p. 97. not. 20. mendum esse coniecit et *προπόλιος* ap. Lexicogr. et Eust. restituit: ego *προπόλιος, ὑποπόλιος* scribendum esse puto, cf. Poll. II. 12.

docet). Et ipsum Aristophanis esse lemma vel eo confirmatur, quod Eust. l. l. iterum ad Tithonos eorumque explicationem Aristophaneam recurrit. Glossa vero *σορέλλην* atticistarum est, cf. fr. 334. not. 6. et Prol. p. 19. Aelius igitur Dionysius, lexicus rhetorici auctor, Aristophanem expilavit: fortasse explicationes de suo adiecit, interdum eum etiam priores libro suo inseruisse ex glossa *Τιθωνοί* apparet. — Tres glossas ex catalogo *πρεσβυτῶν* loco Eustathii laudato desiderari iam diximus. Neque vero omnino apud Eustath. desunt. *θαλλοφόρος* enim primum habes p. 1557, 24. (fr. 200 ex Ael. Dion. petitem) *θαλλοφόροι δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις· τοιοῦτοι δὲ ἔν τισιν ἐορταῖς αἱ γεραίτατοι*. Si mihi concedes¹⁾ p. 1818, 14. *ἐκ τοῦ θαλλοῦ καὶ θαλλοφόρος παροιμιακῶς ὁ μηδὲν χρήσιμος, ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν* ex eodem libri fluxisse, cf. fr. 200. not. 1, glossam Aristophaneam (cf. Mill. Mél. p. 423, 10) per atticistas ad Eustathium pervenisse, atticistas igitur Aristophanem adisse, manifestum erit. — Altera glossa fuit *γράπτης*, laudatur ex veterum doctrina ap. Eust. 633, 56. *ἐκ τοῦ γράφειν εὐρῆται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ γράπτης· ὁ ὄνυσός καὶ ὥσανει καταγεγραμμένος, ἡγουν γραμμὰς τινὰς ἔχων ἐκ τῶν ὀντίδων*. Veteres autem illos fuisse Dionysium suspicor, quod paullo ante ex eadem doctrina *γρώνη* et *γράστις* laudantur, utrumque fragmentum ex illius lexico petitem (cf. fr. 111, 113). Res eo firmatur, quod Eustathii doctrina *γράπτης*. ὁ ὄνυσός concinit cum excerpto Athoo. Lexicis forma illa *γράπτης* inaudita est. Hes. Et. M. 239, 31. *γράπης* vel *γραπῖς* exhibent, quae forma recta fuisse videtur. — Tertia est glossa Aristophanea *τυφογέρων*, καὶ *τύφος*, καὶ *τυφεδανός*. ἀπὸ τοῦ δεῖν ἤδη *τύφεσθαι*, ὃ ἐστὶ καίεσθαι. ἢ διὰ τὸ τετυφῶσθαι, τουτέστιν ἐπῆρθαι, τὰς φρένας διὰ πολυπειρίαν. (cf. Eust. p. 1431, 39). Eadem explicatio vocis *τυφεδανός* apud Phot. Hes. *τυφογέρων* additur ab Et. M. 772, 63. Schol. Ar. Vesp. 1364. Cum Photius accinat, vocem Aristophaneam *τυφεδανός* (fortasse etiam *τυφογέρων*) per atticistas ad patriarcham et ad Eustath. pervenisse haud absonum videbitur.

¹⁾ Res certissimis argumentis firmari nequit. Eust. enim non accurate respicit, sed ex memoria laudare videtur: nostrae sententiae favere videtur, quod explicatio Aristophanea in Et. M. 441, 51 redit.

Idem demonstrari poterit ex Mill. Mél. p. 429, 24. καὶ οἱ μὲν τέλειοι τράγοι καὶ ἱξάλοι. cf. Eustath. p. 450, 23 (fr. 398) ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, καὶ ὅτι ἱξάλος ὁ προπηδῶν καὶ τέλειος. cf. not. 1. Excerptum Athoum autem lacrum esse ex Eust. p. 1625, 33 apertum est, ubi ad vocem ἄττηγοι haec adduntur: εἰτα εἰπὼν (sc. Arist. Byz.) περὶ ἰονθάδος Ὀμηρικοῦ, ὅτε ἐφ' ἡλικίας τινὸς (sc. αἰγῶν) καὶ μεγέθους αὐτό φησιν ὁ ποιητὴς κτλ. Ad eundem locum respicere videtur fr. 399. ἰονθάδος ἢ τῆς νέας (sc. αἰγός) κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ τῆς ταχείας — ἢ τῆς δασείας. cf. Nauck. p. 104. 107. not. 39. Exemplum luculentissimum habemus Mill. Mél. p. 430, 6. μῆλωτὴ λέγεται καὶ ἡ αἰγεία δορὰ, τὴν δὲ τῶν προβάτων τινὲς καὶ οἰέην καλοῦσι. τῶν δὲ ἀρχαίων Ἀττικῶν ἔνιοι συναλοιφὴν ποιούμενοι, ὥαν ἐκάλουν. cf. Eust. p. 1828, 57. Nauck p. 197. Plane concinit Aelius Dionysius fr. 266. (Eust. p. 1828, 49) ἐν δὲ τῷ ᾧ μεγάλῳ φησὶν ὁ αὐτὸς ᾧα. μῆλωτῇ. διφθέρα¹⁾).

Ultimum ex hoc libro locum teneat Mill. Mél. p. 431, 4. τέττιξ· ἀχέτας, quae glossa redit apud Ael. Dion. fr. 31. (Eust. p. 1481, 52) δῆλον ἐκ τῶν Αἰλλίου Διονυσίου, ὃς ἀχέτην ἐκτίθεισι τὸν ἡχητικὸν τέττιγα²⁾. — Omnibus igitur locis ex libro ὀνόματα ἡλικιῶν petitis Aristophanem ab Aelio Dionysio usurpatum esse vidimus³⁾.

¹⁾ Multifariam doctrina illa recurrit: unum locum (Et. Gud. p. 575, 31) tantummodo affero. ᾧα· τὸ πεδιαῖον μέρος, τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου. ἢ ἀρχὴ ἐξετάσεως (l. ἢ ἀρχὴ ἐξ ἐκτάσεως) παρὰ τὸ οἷς, ubi Ar. Byz. pellucere vides.

²⁾ Locus solus est, qui cum Pausania concinit, cf. fr. 81. (Eust. p. 396, 1.), quod glossa fuit communis, quam quisvis repetere potuit.

³⁾ Fortasse locum desperatum Mill. Mél. p. 430, 16. ἔνιοι δὲ οἱ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐξ ἵππου πατρὸς καὶ ὄνου μητρὸς explicare aut corrigere possumus. cf. Nauck. p. 104. (Eust. 1625, 40.) ἐξ ἵππου πατρὸς καὶ ὄνου μητρὸς γεννηθὲν γένος ἐκαλεῖτο [ἀγεννῆς ὢν τὸ μέγεθος]. — Res autem aliter se habet. Doctrina enim veterum, quae ubique prodiit ex Ar. Hist. An. VI. 24., sic definit:

ἔννος = proles equae et δρέως,

γίννος = proles equae aegrotantis (pumilioni igitur similis.)

Aristoteli (cuius doctrina redit de gen. an. II. 8) adsentitur atticista fr. 212. cf. not. 3. (= Phot. Et. M. 621, 56). Nauck. p. 109. contra Photium pugnat, Nab. Prol. p. 72 ei adsentitur. Nullum autem inter Aristote-

Quartus liber Aristophaneus, quem atticistae suum in usum vocaverunt, fuit *περὶ τῶν ὑποπιτευομένων μὴ εἰρησθαι τοῖς παλαιοῖς* (cf. Mill. Mél. p. 427. sq. Fragm. Par. § 1 — 10. 17. cf. Nauck. p. 80. L. Cohn, Jahrbh. Suppl. XII. p. 288 sq.) — Primum fragmentum, quod occurrit, est: *φερνῇ· ἡ προῖξ* (de accentu ambigitur, P. *φέρνη* exhibet). Eadem in lexico rhetor. ap. Eust. p. 742, 58. *φέρνη· δωρεὰ γυναικὶ διδομένη* et p. 1488, 44. (cf. fr. 442. not. 1.), *φερνῇ· ἡ προῖξ, ἣν καὶ φέρνην τινὲς φασὶ βαρντόνας*. — Secundum sit: *ἀρδαλῶσαι* (Mill. Mél. l. 1.) *ἐπὶ τῷ μολῦναι*, et Eust. p. 1761, 19. (Nauck. p. 203) *συνάπτει δὲ τούτοις ξενικὸν καὶ τὸ ἀρδαλῶσαι, ἥγονν μολῦναι προσφέρων καὶ τὸ*

τὴν μὲν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον (Pherecr. p. 53. Kock) *καὶ τὸ*

Αἰγύπτιος θολμάτιον ἡρδάλωσέ μου (Philem. fr. 59. Kock). Exemplum est inter pauca memorabile. Ex Eustathii enim loco efficitur, Aristophanem non solum de *ἀρδαλῶσαι* voce, sed etiam de *ἄρδῃ*, (vel *ἀρδαλία*) quaedam nobis protulisse, cf. Cohn. l. 1. p. 291. sq. Ita autem, ut Aristophanem explicasse statuimus, tradit Pausanias ap. Eust. p. 707, 35. (fr. 66.) *εἰ δὲ καὶ ὁ ἄρδαλος καὶ τὸ ἀρδαλῶσαι καὶ ἡ ἀρδαλία¹⁾ ἐκ τοῦ τοιούτου γίνεται ῥήματος* (sc. ἄρδω), *οὐκ ἔστι σταθερῶς ἐπικρῖναι. τέως δὲ κατὰ Πανσανίαν Φερεκράτης ποιεῖ τινὰ ἐκμασσόμενον ἀπὸ πυρετοῦ λέγοντα·*

τὸν ἰδρωῖτα καὶ τὴν ἀρδαλίαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον.

---

lem et Photium discrimen intercedit. *δρεὺς* enim Aristotelis et *ἡμίονος* Photii iidem sunt (*δρεὺς* et *ἡμίονος* eodem sensu iam ap. Aristot. l. 1. adhibentur!) — Qui discrepantia notionum ap. Aristophanem et Aristotelem explicari possit, enucleent, qui talia eruere cupiant. Illa discrepantia autem uti possumus, ut Naberi (Prol. 75) opinionem plane futilem reiciamus, Aristophanem Byzantium conscripsisse epitomen Hist. Anim. Aristoteleae. — Eustathii tantum locum, in quo Nauck. l. 1. *ἀγεννῆς ὦν τὸ μέγεθος* delenda esse statuit, sic restituendum esse puto: *τὸ ἐξ ἵππου πατρὸς, καὶ ὄνον μητρὸς γεννηθὲν (ἵννος,) γίννος (δ') ἐκαλεῖτο τὸ ἀγεννῆς ὦν τὸ μέγεθος*.

¹⁾ Fortasse *ἡ ἄρδα* καὶ ante *ἡ ἀρδαλία* excidit, [nisi vocem *ἀρδαλίαν* omnino extinguere mavis]: illud enim vocabulum necesse esse, ut versus Pherecrateus restituatur, dudum constat, cf. Meineke l. 1. Kock. l. 1. Hes. *ἄρδα· μολνμοος*.

Tertia glossa libro π. τ. υ. μ. ε. π. attribuenda est Fragm. Par. § 1. Ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία γυνή, ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖος. (cf. Nauck. p. 213. Fresen. p. 15.) Atticistae autem sic tradunt: Eust. p. 84, 17. Πανσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξι-κοῖς φασιν, ὅτι Μεγακλείδης αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμού-μεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσιν. (= Suid. Ἀθηναίας gl. 2.) ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσται, ἦτοι Ἀττικάι, γυναῖκες Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενόηθη καὶ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι ἀλλὰ κατὰ συνήθειαν. Ἔτεροι δὲ τῶν παλαιῶν¹⁾ συντόμως εἶπον· ἀνάττικον Ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν· ἀστὰς δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοὺς ἀνδρας ἀστούς. Ac primum quidem inter exile illud Aristophanis fragm. et doctrinam atticistarum et aliorum (Phrynichi?) nexus statui non posse videatur. — Ut ad finem quendam perveniamus, proficiscendum erit a glossa Suidae doctissima Ἀθηναίας. ὁ Μεγακλείδης ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου — κατασχύνωσιν. (= Ael. Dion. Paus. l. 1.). ἀλλ' ἰδοῦ Φερεκράτης ἐν Γρανσί (fr. 34) φησιν

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις
καὶ Κάνθαρος Θηρεῖ (fr. 5. Kock)
γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλήν τε κάγαθὴν
καὶ Φιλήμων Πτερυγίῳ (fr. 66. Kock)
τὰς Ἰππονίκας τάσδε καὶ Λυσιστράτας
καὶ Νανσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

οἱ δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικὰς τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεὸν. Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας αὐτὰς φασὶ Ἀττικὰς λέγεσθαι. πλὴν πολλή γε χρῆσις τῆς φωνῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἱ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμαστρίδι (fr. 10). καὶ γὰρ καὶ τὴν Θε-

¹⁾ Naber. Prol. p. 97. Orum esse auctorem huius observationis contendit. Cohn p. 295. not. 23. Eustathium sua ex Steph. Byz. excerpssisse contendit. — Utut est, opinionem Phrynichi habemus: Steph. Byz. Ἀθῆναι enim tradit: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θανμάξει, πῶς ὁ Φερεκράτης, ἀττικώτατος ὢν, χρῆται. ἀστὰς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον, οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἀνδρας ἀστούς ἐκάλουν. cf. Suid. s. f.

μιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησὶ καὶ Πίνδαρος ἐν σχολιοῖς (cf. Bergk. Lyr. I⁴. p. 372). ὁ μέντοι Φρύνιχος ἀνὰ τικόν φησὶν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θανμάζει, πῶς Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται τῇ λέξει. — Tres igitur auctores a Suida laudatos videmus: 1) Megacliclis commentarium¹⁾ ad carmina Homericā, cuius legi (Ἀθηναίαν non = civem atticam) tres loci comici obloquuntur. 2) οἱ δὲ²⁾ qui eandem legem statuerunt, atque Megaclicles: iterum locus comicus et Pindaricus huic doctrinae opponuntur. 3) Phrynichus (qui idem Ἀθηναίαν damnavit, sed Pherecratis locum obloquentem in subsidiis suis iam invenerat). Deest obloquens; fortasse habes in Suid. gl. 1. Simillime res apud Steph. Byz. l. l. procedit, cuius excerptum lacerum tantummodo habemus: 1) Civis attica et dea Minerva = Ἀθηναία (omissa est igitur sententia, quae illam opinionem damnavit). 2) Didymus idem tradit (iterum sententia damnans omissa est). 3) Phrynichus ἀντολεξεῖ. Sententiam Megacliclis damnantem ideo expectandam fuisse puto, quod defendens sententia bis particula δὲ introducitur. — Tres illos glossae Suidae auctores iam Nab. p. 97 sec. Cobet. Mnemos. X. p. 81. sq. statuit, sed ita ut primam glossam Aelio Dionysio, alteram (οἱ δὲ) Pausaniae, tertiam Oro tribueret. Neque tamen cum illo faciemus neque alteram Pausaniae tribuimus, quod Eust. l. l. utrumque atticistam ad Megacliclen Homericum provocasse testatur. — Prima tantummodo atticistarum sunt. Unde autem fuerunt loci comici? Didymi (ut L. Cohnio p. 295. not. 25 placuit), quod quis ex Steph. Byz. coniecerit, esse non possunt, quod Chalcenteri auctoritas ibi opponitur alteri opinioni, (Ἀθηναίαν non esse civem Atticam), quae ante voces Αἰδύμος vel

¹⁾ Repetitum ap. atticistas.

²⁾ qui οἱ δὲ illi fuerint, adhuc indagare non potui, neque multum refert. Fortasse alius quidam Alexandrinus, cui auctoritas Diphili et Pindari ἐν σχολιοῖς opponitur. Quae testimonia vetustioris originis esse, cum nusquam alias apud lex. redeant, nemo negaverit. Si recte Stephani Byz. locum, qui easdem atque Suid. sententias atque eodem ordine protulit, cum Suida comparavimus, locos illos ex Didymi doctrina prodiisse (Schmidt. p. 351.) putabis, fortasse ex eius lexico comico. Unde autem Suidas doctrinam Didymeam hausit? Sine dubio ex grammaticis aetatis Hadrianae, qui opes anteriorum Byzantinis tradiderunt. Idcirco coniecturam propono, etiam illa Suidae verba ex atticistarum penu desumpta esse.

cogitando supplenda vel a Stephano omissa est. Ad alterum auctorem igitur provocandum erit eumque Aristophanem Byzantium esse iudico. Doctrina illius enim optime congruit cum tribus illis locis comicis (*Ἀθηναίαν* civem Atticam vocari). Eum comicorum testimoniis ad sententiam firmandam saepius usum esse, ex fragm. *ἀρδαλῶσαι* p. 49. allato, demonstratur. Megaclicidis Homerici (quem tantummodo Hes. *Ἀθηναῖ*, cf. Nauck. Rh. Mus. VI. p. 433., laudat) observationem Ar. Byz. primus et eam ob causam protulit, ut usum atticum contra demonstraret. Quae coniectura, si arriserit, statim atticistas illius opes adisse persuadebitur. Eust. p. 1456, 44. enim, qui respicit ad 84, 17., eandem atque atticistarum legem protulit: *φασὶ*¹⁾ *δὲ οἱ παλαιοί, ὥς ἐπειδὴν ἤρξαντο Ἀθηναῖαι γυναῖκες λέγεσθαι ἀντὶ ἀστῶν καὶ Ἀττικῶν, ὥς Φερεκράτης* (fr. 34. Kock)

Ἀθηναῖαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμάχοις, τότε ἤρξατο ἐκεῖνη (sc. dea) *λέγεσθαι τρισυλλάβως Ἀθηναῖ. περὶ δὲ τούτου εἴρηται καὶ ἐν ᾧ τῆς Ἰλιάδος* (i. e. 84, 17.). Locus Pherecrateus ad illustrandam atticistarum sententiam adhibetur. Supra eum Aristophani Byzantio tribuendum esse coniecimus. Ad eum igitur finem, qui propositus erat, perventum est.

Transeamus ad ea scripta Aristophanea, quorum fragmenta per Suetonium ad nos pervenerunt. Ac primum liberum *περὶ βλασφημιῶν* (cf. Nauck. p. 162—180, Cohn l. 1. p. 327—339) iam supra p. 46. ab atticistis adhibitum esse demonstravimus. Homerica exempla, quae ap. Mill. p. 413 ex Suetonio adferuntur, nulla apud atticistas et eorum sectatores iterum indagabis. Idem fit in capite *ἐπὶ ἀνδρῶν ἀκολάστον*. Redeunt nonnulla vocabula et apud Eustathium et apud lexicographos (cf. *κῆλων* et Suid.), certi tamen aliquid, cum fragmentum directum desit, affirmari non potest. Melius res cessit in capite *ἐπὶ γυναικῶν*. Scortorum enim catalogum atticistae ex parte in opus transtulerunt. Non quidem ex Mill. Mél. id effici potest, sed tribus illis locis Eustathianis (p. 1329, 32. 1088, 33. 1921, 58) et Suid. s. v. *μυσόχρη*²⁾ adsumptis plura etiam talia vocabula Grae-

¹⁾ Rindff. p. 32. contra Meierum hanc periodum atticistis adimere studuit. Iniuria. Suid. enim, qui cum atticistis concinit, etiam haec verba iis tribuenda esse testis est.

²⁾ cf. Nauck. p. 167. sq. Cohn. l. 1. 329. sq.

cis praesto fuisse, quibus Eust. nos carere noluit, discimus. Tria autem sunt, quae apud Eust. ita laudantur, ut de Aristophane auctore dubitari non possit, et quae apud atticistas redeunt:

1) ἀνασεισίφαλλος¹⁾ (cf. p. 1329, 33. 1921, 65) cf. Eust. p. 1413, 37. — Ἀ. Δ. — καὶ ἀνασεισίφαλλοι φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ καωμῳδίᾳ ὡς ἀνασελῶσαι, φησι, τὸν φάλητα. (fr. 152.)

2) εἰλποδες (cf. p. 1922, 1). cf. Eustath. p. 1394, 41. Πανσανίας δὲ λέγει γυναικας εἰλποδας διὰ τὴν ἐνδεσιν τῶν μηρῶν. (fr. 154.)

3) σποδοσιλαῦρα (cf. p. 1088, 35. 1921, 58. *τοντέστιν ἡ πόρνη, λεγομένη οὕτω παρὰ τὸ διατρίβειν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἣ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι, ὡς φασὶν οἱ παλαιοί. τὸ γὰρ σποδεῖσθαι καὶ ἐπὶ μίξεως τίθεται.* Locus est memorabilis, cum ex parte cohaereat cum fr. 406. *ἐν δὲ λεξικοῖς ῥητορικοῖς φέρεται καὶ ὅτι λαῦρα· ἡ ἀμάρα. καὶ ὅτι λαῦραι· ὀύμαι, κῶμαι, στενωποί, ὑπόνομοι. σύνθετον δὲ τῆς λαύρας καὶ ἡ σποδοσιλαῦρα κτλ.* Eodem modo cum λαῦρα vox illa coniuncta apparet p. 1033, 62. Ideo locus ille Aristophaneus ab atticistis excerptus est. — Casu factum est, quod voces in M. servatae non apud Eust. ex atticistis laudantur: *μισσητή* ap. Phot. Suid. reddit. ceterae passim apud Phot. Suid. ceteros lexicographos repetuntur.

4) ἐπὶ ἐκδεδιητημένων καὶ ἐξηταιρημένων ἀνδρῶν.

λενκόπυγος ὁ ἀνανδρος· καὶ ἔμπαλιν μελάμπυγος ὁ ἀνδρεὺς.

cf. Eust. p. 455, 37 (fr. 248) *ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται (sc. lex. rhet.) ὅτι λενκοὶ οἱ δειλοὶ καὶ λενκόπιοι (Meier λενκόπυγοι cf. Phot.) οἱ αὐτοί.* cf. Phot. *λενκοπύγους.*

Fortasse κόλλωψ apud atticistas rediit cf. Eust. p. 1915, 6. (fr. 234.)

5) εἰς πονηροῦς. (Mill. p. 416—419).

Τελγίνες· οἱ ψογεροὶ καὶ γόητες καὶ φάρμακοι — τινὲς δ' αὐτοὺς παρὰ τὸ θέλγειν Θελγινᾶς φασιν. cf. Eustath. p. 1391, 17. (fr. 436) *Τελγίνες — παρ' οἷς καὶ θελγίνες λέγονται. ἐν γοῖν ῥητορικῇ λεξικῇ κατὰ στοιχεῖον προϋόντι γράφεται Θελγίνες. γόητες, φάρμακοι* cf. fr. 436. not. 2.

¹⁾ Glossae in excerptis Aristophaneis, quae Eust. tradit, explicatione carent.

βυσσάχην· ὁ ἐπιβουλευτικός. doctrina atticistarum ap. Eust. p. 207, 2 (fr. 97) non concinere videtur: utraque vero coniuncta ap. Poll. II. 135, unde nexum statuendum esse apertum est.

Fortasse Ar. Byz. ab atticistis respiciebatur in glossa (M. 417, 3) *Κέρκωπες· οἱ παροῦργοι καὶ ἀπατηλοί*. cf. Eustath. p. 1430, 35. 1669, 57. Phot. *κέρκωπες* etc., et in glossa *ὑπουλος* (M. 418, 6) cf. Eustath. p. 1769, 32. et fr. 225. not. 5.

6) εἰς ἀλαζῶνας (sic). (M. p. 419.)

ἀλαζῶν ὀνομάσθη παρὰ τὸ ἀλώμενος ζῆν. cf. Eust. p. 1783, 37. *κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἀλαζῶν ὁ κυρίως ὁ ἀπὸ ἄλης ζῶν καὶ ἀγύρτης* (cf. fr. 349. et not. 1). Eadem igitur est etymologia, ex Aristophane procul dubio derivata.

7) εἰς ἀγοραίους καὶ πολυπράγμονας καὶ φιλεγκλήμονας.

M. p. 421, 2. *ἐγγλωττογάστωρ· ὁ ἀπὸ γλώττης διατρεφόμενος*. cf. Eust. p. 1825, 14 *ἐγγλωττογάστωρας παρὰ Αἰλλίῳ Διονυσίῳ οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες*. (fr. 142. not. 2). Fortasse totus ille catalogus ap. Eust. p. 1471, 5 servatus per atticistas ad nos pervenit.

8) εἰς μωροὺς καὶ εὐήθεις.

De *τηθαλλοδοῦς* voce iam supra egimus p. 42.

ῶτος· εἶδος ὀρνέου μμηλοῦ, πρὸς τοῖς ὠοῖς τὰς πτέρυγας ἔχοντος, ὁμοίου γλανκὶ ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν· οὕτως δὲ καὶ τοὺς εὐεξαπατήτους φασὶν. (cf. Hist. Anim. VIII. 12).

cf. Eust. p. 561, 4. *Αἰλλίος δὲ¹⁾ Διονύσιος· ῶτος, ὄρνεον ὃ περὶ τὰ ὦτα περὶ γὰρ ἔχει*. — *τοὺς χαύνους καὶ κενόδοξους ὦτους ἐκάλουν*. (fr. 336.) Consensus apertus est. Ad locum modo laudatum ipse provocat episcopus p. 1522, 55. *λάρους τοὺς εὐήθεις φασὶν*. οὕτω δὲ καὶ *κέπρους, ἀπὸ κούφου, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ* (i. e. Ael. Dion.) *ὀρνιθαρίου καὶ εὐμεταχειρίστου, καθὰ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἔστιν εὑρεῖν*. καὶ ὥτοι δὲ οἱ αὐτοὶ ἀπὸ ὀρνιθος μμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται.

Inde iam apparet Mill. p. 421, 17. cf. Nauck p. 81. *κέπρος· ἀπὸ κούφου τινὸς ὀρνιθαρίου καὶ εὐμεταχειρίστου* Aristophanea fontem fuisse Aelii Dionysii et *λάρος* (cf. Schol. Ar.

¹⁾ Praecedunt verba ὁ εἰπὼν. *ῶτος· πλήσιος γλανκὶ, ἔχων περὶ τὰ ὦτα περὶ γὰρ*. οἱ δὲ *νυκτικόρακα*. Fortasse igitur Pausaniae sunt.

Plut. 912) Aristophaneis vocibus adnumerandum esse. Deinde habemus locum supra laudatum p. 30. (cf. Nauck p. 81. 172.)

ἄγγαρος, ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος, ὡς Ἡρόδοτος ἐν ὀγδόῳ (98) καὶ οἱ εὐτελεῖς καὶ ἄφρονες οὕτως ὠνομάζοντο ὡς Μένανδρος· ἐξ αὐτοῦ τολύνν τὸ ἀγγαρεύειν καὶ ἡ ἀγγαρεία. (Mill. Mél. p. 422, 12) cf. Eust. p. 1854, 29. κατὰ Ἀἰλίον Διονύσιον ἄγγαροι· οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. — τίθεται δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορτηγῶν καὶ ἐπὶ ὅλως ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. ὅθεν καὶ ἀγγαροφορεῖν — καὶ ἀγγαρεύεσθαι — Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικωνίῳ παρίστησιν ὁ πλέον κατήχθη· κρῖνεθ' οὗτος πολέμιος ἐὰν ἔχη τι, μαλακὸν ἀγγαρεύεται. (fr. 6.)

L. Cohn. XII. p. 351. not. 151. recte locum Aristophaneum ex Eustathio ita emendavit, ut Menandri χρῆσιν ad ἀγγαρεύειν (vel ἀγγαρεύεσθαι) referret. Tum autem totus ille locus Eustathianus ad atticistam referendus est. Atticista ἄγγαρος decerpit, quidni etiam cetera, praesertim cum plane congruant cum Aristophaneis, decerpserit?

Fortasse ex eodem capite Aristophaneo ad atticistas transiit:

Mill. p. 421, 9. λέμφορ· ὁ ἀνόητος καὶ μυξώδης. Apud Eust. p. 1761, 16 enim praecedit fr. 245. ex Pausania petitum. Deinde episcopus ad vocem λέμφορ haec addit: ἡ πεπηγνῖα μύξα κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκ τῶν μυκτήρων. ὅθεν καὶ λέμφορ· ὁ εὐήθης. ἐπειδὴ, φασιν, εἰς μωρίαν διέσχωπτον τοὺς ῥεομένους ἐκ τῶν μυκτήρων. Deinde ad Aristoph. σάννας et similia transit. Lexica, quae concinunt, iterum suadent, ut hanc doctrinam ex Arist. Byz. per atticistas ad Eust. pervenisse censeamus (cf. Phot. cum not. Naber, Hes., Ammon. p. 88. Valck.)

9) εἰς πρεσβύτας (Mill. p. 423) cf. p. 46. sq.

10) εἰς ἀγροίκους. —

11) εἰς εὐτελεῖς στρατιώτας.

Mill. Mél. p. 424. τετρώβολος καὶ διμοιρίτης cf. Eust. p. 1405, 28. τετρωβόλον βλος παρὰ Πανσανίαν ἀντὶ τοῦ στρατιώτου μισθός (fr. 307.) cf. p. 951, 4. et l. l. n. 3.

12) εἰς ἀπλήστους. —

13) εἰς δοῦλους.

Mill. Mél. p. 425. ἀπὸ δὲ ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δήμων πολλοὶ βλασφημίαι ῥηματικῶς πεποίηνται, ὥσπερ τὸ κιλι-

κίζειν· νοθολογεῖν, καὶ αἰγυπτιάζειν· τὸ πονηρεύεσθαι, κρητίζειν· τὸ ψεύδεσθαι, λεσβιάζειν· τὸ αἰσχροποιεῖν, αἰξωνεύεσθαι· τὸ κακολογεῖν. (cf. Nauck. p. 179.)

Eustath. p. 741, 14. λεσβιάσαι· τὸ αἰσχροῶς μολῦναι τὸ στόμα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. (fr. 246.). Sequitur proverbium μετὰ λέσβιον ὁδόν, et, quod saepius fieri vidimus, excerptum Aristophaneum, quo Eust. utebatur, ipsum. (p. 741, 21). Lexica haec ex Aristophanis doctrina servarunt: κικιρίζειν cf. Phot. κιλικῶν s. f. Schol. Ar. Pac. 363., αἰγυπτιάζειν cf. Et. M. 29, 23. Hes. Suid. Schol. Ar. Nub. 1128. B. A. 354, 13., κρητίζειν cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 283, 19., λεσβιάζειν cf. fr. 246. not. 1. — αἰξωνεύεσθαι cf. B. A. 353, 31. (= Suid. gl. 4.) Hes. Et. M. 36, 57. Suid. — Ap. Nauck. p. 181. ex Eust. habes: Αἰξωνεῖς γὰρ δημόται Ἀττικοί, σκωπτόμενοι ὡς κακολόγοι, καθὰ καὶ οἱ Σφήττιοι ἐπὶ ἀγριότητι. Uncis inclusit, quod ab huius generis glossarum proposito aliena esse videbantur. Fortasse seiungenda sunt, cum ad δημοτῶν σκώμματα vox αἰξωνεύεσθαι spectet. Neque tamen expellenda sunt. Ar. Byz. enim etiam has irrisiones se prolaturum esse (ἀπο δὲ — καὶ δῆμων πολλὰ βλασφημία κτλ.) promiserat. Doctrina illa optime profertur ap. Phot. Σφήττιοι. δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· κωμωδοῦνται δὲ ὡς ὄξεῖς¹⁾, ὥσπερ Ἀχαρνεῖς ἄγριοι, Ποτάμιοι δ' ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς ἐγγράφους (l. παρεγγράφομενους Meier) νόμους. cf. Suid. Et. M. 738, 44. Lex. Cantabr. p. Lex. Vindob. ed. Nauck. p. 358, 5. Lex. Bachm. 377, 30. — Alia eius generis glossa est Suid. Θυμοιτάδαι· οὕτως ἐκωμωδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. — Tertia est Suid. Et. M. 288, 15. δρυαχαρνεῦ· δρύινε Ἀχαρνεῦ, ἀναίσθητε. ἐκωμωδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Ποτάμιοι δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους (νόμους). Θυμοιτάδαι καὶ Προσπάλτιοι ὡς δικαστικοί. cf. Hes. — Ad eun-

¹⁾ Eandem doctrinam Didymus exhibuit. cf. Ath. II. 67. D. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (720) φησὶν, ὅξει διέμενος Σφήττιφ. Αἰδύμος δ' ἐξηγούμενος τὸ λαμβεῖν φησιν· ἴσως διότι Σφήττιοι ὄξεῖς cf. Hes. ὄξος Σφήττιον., Phot. s. v., cf. Schmidt Did. p. 76. 247. — Schmidt Qu. Hes. p. CXXIX. Athenaei verba ad Pamphilum revocat. Pamphilus igitur per Didymum ex Aristophane mutuatus est.

dem fontem etiam recurrit Harpocr. s. v. *Αἰζωνῆσιν, Ποταμός, Θυμοιτάδης*.

Quibus locis addemus Eust. p. 279, 34. *ἐκωμωδοῦντο δέ φασιν οἱ Ἑρετριεῖς ὥς πολλῶ τῷ ρ ἐν ταῖς ὁμιλίαις χρώμενοι. διὸ καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ οἱ Ἥλαιοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὥς ἐν ῥητορικῷ εὖρηται λεξικῷ, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ρ*. Sequitur locus Aristophanem *περὶ καινοτέρων λέξεων*. cf. Nauck p. 207. — Lexicon rhetoricum Aelii Dionysii esse librum inde veri simile fit, quod illum fr. 298. de sigmatismo et nimis et parum adhibito agentem vidimus. — Aristophanis autem doctrinam adhiberi inde coarguitur, quod verbum, quod desideratur¹⁾ in glossa Aelii Dionysii, apparet in Suid. *χαλκιδίζειν· καὶ χαλκιδεύεσθαι· ἐπὶ τῶν γλίσχρενομένων· καὶ φικιδίζειν ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν, ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ἀρρένων ἔρωτες ἦσκηντο. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῷ ῥωτακίζειν. ἐπεὶ αὐτοὶ τε καὶ Ἑρετριεῖς δοκοῦσι τῷ ρ κατακορεστέως χρῆσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ σ τιθέντες*. — *ῥωτακίζειν* ad *χαλκιδίζειν* referendum est. cf. Strabo. X. p. 448. Suidae igitur locum ad atticistam referendum esse et atticistam sua Aristophanis libro *περὶ βλασφημιῶν* debere minime negandum erit.

Liber *Ἀττικαὶ λέξεις* agmen claudat. Quem primum locum obtinere debuisse non negaverim, nisi excerpta omnino hunc librum omisissent, cf. Cohn.²⁾ Jahrb. XII. p. 322. sq. Fragmenta igitur a Nauckio collecta (p. 181—188) respicere tantummodo opus erit. Duo sunt loci ex Erotiani lex. Hipp. petiti p. 53, 6. Klein. *καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι ἄμβωνας καλοῦσι τὰς ὀφρυνώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις· μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν*. cf. Ael. Dion. fr. 44. (Eust. p. 1636, 52) *φησὶ γοῦν Ἀ. Δ. ἄμβωνες. λόφοι ὀρῶν καὶ ἴτος πᾶσα καὶ οἶον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή*. Paullo post alius quidam auctor haec tradit: *φέρεται δὲ καὶ ὅτι ἄμβων· λοπὰς καὶ ἡ τῆς λοπάδος ἐνδοτάτω ὀφρὺς κτλ*. Quo ex fonte manaverint, vix dubium est. — Alter locus est Erot. 61, 14. *διόπων· τῆς νεῶς ἐπιμελητῇ, παρὰ τὸ διοπτεῦν Ἀτ-*

¹⁾ Mill. Mél. p. 425. *βλασφημαὶ — ῥηματικῶς πεποληνται*.

²⁾ Iure Erwini Rhode opinionem (de Poll. font. p. 16), *Ἀττικαὶ λέξεις* titulum toti operi, non capiti peculiari, inditum esse reiecit.

τικῇ δὲ ἡ λέξις κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι καὶ πτλ. cf. Eust. p. 203, 14 (Ael. Dion. fr. 128) Ἄ. δὲ Δ. φησι καὶ ὅτι δίοπος ὁ ναυφύλαξ, ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν. Res ideo imprimis firmatur, quod locum Aeschyleum atticista ex ipso Aristophane in suum opus transtulit, cf. fr. 128. not. 2. — Recte igitur Nab. Prol. 73. κρησέρα Photii ad Aristophanem revocavit.

Ceteros Aristophanis libros, inprimis περὶ παιδιῶν et περὶ καινотέρον λέξεων, perscrutari non opus est. Fortasse in lexicis hic illic laciniae quaedam supersunt. (Fortasse fr. 143. ἐγκοτύλη cf. Cohn, Jahrbh. XII. 377 et fr. 80^a. ἀσκολιασμός cf. Cohn. l. l. p. 366 inde fluxerunt): neque tamen certi quidquam statuere potuimus.

§ 2.

Altera vero oritur quaestio: utrum atticistae omnia, quae attulimus, ex Aristophane Byzantio ipso derivaverint necne? Cum fragmenta tantummodo utriusque auctoris nobis praesto sint, res ad certum quendam finem deduci non poterit. Fortasse vero ex Aristophane Byzantio nonnulla ad Didymum transierunt, quae haud scio an ex illius lexicis vel commentariis atticistae in suas opellas transtulerint. Unum tantummodo exemplum sed memoria dignissimum afferri potest.

Ar. Byz. Fragm. Par. § 13. καὶ παρὰ νυμφος. κυριώτερον δὲ παρὰ νύμφιος. Unde iam Nauck p. 146. coniecit ab Eust. p. 652, 41. (ὅτι δὲ καὶ συγγενικόν ἐστιν ὄνομα — καὶ ὅτι ὁ παρὰ νυμφος εἰκαϊότερον οὕτω λέγεσθαι. ὀρθότερον γὰρ ἐστὶ παρὰ νύμφιον καλεῖσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην ἢ περὶ ἢ ἐφ' ἀμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις, ἐφ' ὧν καὶ πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνον αὐτὸς συναναβαίνειν καὶ ὀχουμένην τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι — δηλοῦσιν οἱ παλαιοί.) Aristophanis librum allatum esse. Tota illa doctrina usque ad etymologiam transiit ad Pausaniam, cf. Eust. p. 833, 48. φησὶ γὰρ ὁ Π., ὅτι ἐν γάμοις τρεῖς ἐπὶ ἀμάξης ἐκάθηντο, μέση ἡ νύμφη, ἐκάτερθεν δὲ ὁ νύμφιος καὶ ὁ πάροχος, φίλος οὗτος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. — ἐπὶ τοῦ

ως εἴρηται παροχουμένον <ὁ πάροχος κεῖται>. Eadem igitur explicatio, eadem mira etymologia! — Pausaniam sua ex Ar. Byz. petiisse crederem, nisi Pausaniae nomen in excerptis Aristophaneis adhibitis plane deesset. Alter vero auctor occurrit Chalcenterus Schol. Eur. Or. 1384. τὸ ἀρμάτειον μέλος ὁ Αἰδύμος¹⁾ φησιν ὀνομάσθαι, ὅτι αἱ ἀρχαὶ παρθέναι διὰ τῶν ἀρμάτων ἤγοντο. ὁθεν ἔτι καὶ νῦν πάροχοι λέγονται ἀπὸ τοῦ τοῖς ὄχεσι παροχεῖσθαι. (cod. παρεδεῖσθαι). Eadem igitur etymologia tertium redit, unde Didymum ab Aristophane Byz. sua petivisse apertum est. — Pausaniam non Euripidis Orestam respexisse ex loco Euripideo ipso manifestum est. Neque id Didymum loco illo fecisse, ut Euripidem explicaret, ex eadem causa mihi concedes. — Uterque explicationem et etymologiam aliunde petiverunt, i. e. ex Aristophanis libro *περὶ συγγενικῶν*. — Utrum Pausanias sua ex Aristophane ipso deprompserit an Didymum potius adierit, difficile est ad diiudicandum neque multum refert, quod Didymus ipse ad principem Alexandrinum confugerat. Observatione autem illa uti possumus, ut etiam alia fragmenta atticistarum ad auctores genuinos reducamus. — Poll. III. 30—50 de necessitudine et consanguineorum et affinium agit, quas paragraphos pendere ex Ar. Byz. iam Fresen. p. 11—14. demonstravit. Redeunt vero fragmenta quae atticistae adhibuerunt, Aristophanea γάλως (§ 32., cf. p. 41.) et φέρων (§ 35., cf. p. 49). Alia plura, ut θῆσσα (Mill. Mél. p. 432) τηθή (Mill. Mél. l. 1.), προμνήστρια (§ 31., cf. Mill. Mél. l. 1.), laudari possunt. Ita etiam §. 40. ὁ δὲ καλούμενος παρὰ νυμφος νυμφευτῆς ὀνομάζεται καὶ πάροχος. ἐπὶ ζεύγους γὰρ τὰς νύμφας ὥς τὸ πολὺ μετήεσαν. Eadem igitur etymologia atque Aristophanea. — Unde conicere licet etiam alias explicationes Pollucis²⁾, quae cum atticistis consentiant, ad eundem fontem redigendas esse. Nec desunt glossae Pausanianae (ille enim solus de nuptiis et usibus nuptialibus egit, Aelii Dionysii doctrina hisce in rebus plerumque deest), quae cum Polluce con-

¹⁾ An recte ad commentarios Euripideos referatur (Schmidt, Did. p. 245.), dubium est. Ad lexin tragicam respiciendum esse puto.

²⁾ Res ideo difficilior est, quod Pollux fontes nunquam αὐτολεξεῖ adhibuit et in eo tantum acquievit, ut sensum glossarum et explicationum retineret.

spirare videantur. Poll. § 41. ἡ δὲ τὰ πέμματα πέττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός cf. Eust. p. 1825, 11. δημιουργοὶ φησι Π. καὶ αἱ τοῖς γάμοις τὰ σύμφορα πέττουσαι, αἱ καὶ νυμφίους, φησὶν, ἔλουν καὶ ἱερουργίας ἐν γάμοις ἐποιοῦν καὶ πόπανα παντοδαπὰ καὶ ἄρτους ἐπεττον καὶ τὰς κόρας εὐθέτιζον (fr. 122.). Res manifesta est: sensu uterque conspirat, verba tantummodo inter se differunt¹⁾. —

Alterum habemus locum § 37. καὶ τὸ ἐπίβλημα τῆς γυναικὸς ἐανὸς (sic) καὶ κάλυπτρα. (cf. VII. 51.) cf. Pausan. ap. Eust. p. 976, 10. Π. δὲ ὅτι ἐανὸς· γυναικεία ἐσθῆς ποδῆρης. de stola nuptiali agi testatur locus Homericus (Ξ 178), quem episcopus explicare studuit. cf. fr. 141. not. 2. —

Tertius accedit locus Poll. §. 39. προύλια δὲ ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα καὶ ἐπαύλια ἡ μετ' αὐτήν. [ἀπαύλια δὲ ἐν ἣ ὁ νυμφίος εἰς τοῦ πενθεροῦ ἀπαυλίζεται ἀπὸ τῆς νύμφης]. οἱ δὲ καὶ τὰ διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ καλοῦσιν ἐπαύλια. cf. Eust. p. 1337, 43. (fr. 171). καὶ ἐπαύλια τὰ μετὰ τὸν γάμον, ὡς δηλοῖ καὶ Πανσανίας, ἐν οἷς λέγει, ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπύλλισται. καὶ ἐπαύλια· τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμον δῶρα κτλ. Auctores inter se discrepant. Pollux enim ἐπαύλια (= neutr. pl.) utroque sensu adhiberi censet, Pausanias ἐπαυλία (fem.) ad diem, ἐπαύλια ad dona refert. Neuter lexicographus errat. Procul dubio utraque doctrina a veteribus prolata est, cf. Suid. s. v. ἐπαύλια s. f. Non autem curamus, quibus in rebus discrepent Pausanias et Pollux (discrepantiam illam iam antiquitus extitisse, οἱ δὲ Pollucis probant), sed quibus in rebus concinant. Uterque autem ἐπαύλια = dona post nuptias oblata fuisse testatur, quod ad propositum nostrum sufficit. —

Quartus locus, sane intricatissimus, est § 38. ἡ δὲ πρὸ γάμον θυσία προτέλεια καὶ προγάμια. οὕτω δ' ἂν καλοῖτο καὶ τὰ πρὸ γάμον δῶρα. προτελεῖσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφιοί. καὶ τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο, καὶ τέλειοι οἱ γεγαμηκότες. διὰ τοῦτο καὶ Ἥρα τελεῖα ἡ συζυγία. ταύτη γὰρ τοῖς προτελείοις προντέλουν τὰς κόρας

¹⁾ Ath. IV. p. 172A δημιουργός masculino sensu adhibet errore deceptus, cf. p. 172B et Men. fr. 113. Kock. Schol. Ar. Equ. 650.

καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Μοίραις. De τέλος voce eiusque compositis apud Eust. saepius agitur. Priusquam accuratius in illas glossas inquiremus, nobis demonstrandum est Pausaniam eundem fontem adiisse atque Pollucem. En eius doctrinam ap. Eust. p. 881, 31. ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους, ὃ σημαίνει τὸν γάμον¹⁾, τὰ προτέλεια, ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Ἀλλῶ Διονυσίῳ, ἐρμηνεία δὲ παρὰ Πανσανίᾳ εἰπόντι ὅτι προτέλεια· ἢ πρὸ τῶν γάμων θυσία. [ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα]. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τέλειοι· οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελειωθῆναι τὸ γῆμαι.

Alios locos ex lexicographis plures afferre possum: sufficient ei, quos ad atticistas ipsos nomine laudatos referre potuimus. —

Locus vero ille Pausanianus, quem de τέλος eiusque derivatis modo attuli, etiam aliis de causis utilis et ideo accurate inspiciendus est. Multifariam enim Eust. de τέλος eiusque derivatis agit: imprimis fuse vocem explicat p. 789, 12 (= Schol. K 56., def. in Townleyano) ubi hasce sex notiones voci illi inesse statuit: 1) τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, 2) τὸ τῶν πραγμάτων πέρας, 3) τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσοδον, 4) τὸ ἀξίωμα (sc. οἱ ἐν τέλει), 5) τὸ δαπάνημα, 6) τὴν μυστικὴν — ἐορτὴν. — Eo vero loco (p. 881, 24. fr. 306), ubi episcopus se ad atticistas relegat, quattuor explicationes exhibet: ἀνάλωμα καὶ τάξις καὶ ἀρχὴ καὶ γάμος. Locus Eustathianus non plenus est. Apud Phot. Suid. Lex. Bachm. 383, 25 enim duae significationes adduntur: 1) τὸ τοῖς βασιλεῦσι διδόμενον 2) τὸ πέρας. Ita igitur inter se differunt, ut

Scholia Homerica haec sola exhibeant:

1) τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα²⁾

2) τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσοδον³⁾

Atticistae haec sola servaverint:

1) γάμος

2) τὸ τοῖς βασιλεῦσι διδόμενον.

Non igitur vehementer scholia Homerica et atticistarum doctrina inter se discrepant. Unum fontem subesse suspicor, qui

¹⁾ Haec significatio solorum atticistarum est, cf. infra.

²⁾ Ne ad τάξιν atticistarum referas, quae immo ad τέλος mysticum pertinet.

³⁾ vectigalia igitur utrique auctori τέλη erant.

ab omnibus adibatur. Auctores, quos addere placuit, adiecerunt. — Doctrina Pausaniae, qualis in fr. 306 nobis occurrit, sic comparata est, ut τέλος radix praecedat, cui derivata ἀτελής, πολυτελής, εὐτελής, τελέται, τελείσθαι, τελειότης, τέλειοι, οἱ ἐν τέλει adiunguntur. Quod ex Eustathii more factum esse, ut voci explicandae ceteras similes adderet, fortasse putaveris. Ex parte verum est. Prima vero verba ἀτελής, πολυτελής, εὐτελής iam apud atticistas una glossa coniunctas fuisse docent Suid. s. v. ἀτελῆ. B. A. 458, 26. — Neque vero atticistae coniunxerunt, sed res iam multo vetustior est: cf. Athen. II. 40D.

θεοῖσι μικρὰ θύοντες τέλη

τῶν βουθουτούντων ὄντας εὐσεβεστέρους

Εὐριπίδης (fr. 329.) φησὶ καὶ σημαίνει ὥδε τὸ τέλος τὴν θυσίαν. καὶ Ὅμηρος

οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι

ἢ ὅταν εὐφροσύνην μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα.

τελετὰς καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετὰ τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτὰς τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἕνεκα. τελεῖν γὰρ τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς οἱ πολλὰ ἀναλλίσκοντες καὶ εὐτελεῖς οἱ ὀλίγα. Quem fontem Athenaeus sequatur, cum extet tantummodo excerptum lacerum, dici non potest. Lexicon, si Schoenemanno adsentiris p. 79., fuit Pamphileum. Simillimo igitur ex illo lexico ad atticistas et ad Eustathium transiisse consentaneum est.

Pausanias vero non solum Aristophanis doctrinam per Didymum assecutus est, sed ipse verbis clarissimis se Didymi opera secutum esse profitetur. cf. Eustath. p. 1039. 36. (fr. 86). ἄφλαστον δέ, φασιν, οὐχὶ τὸ ἀκροστόλιον, διαφέρουσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Αἰδύμον, ὃς φησι Πανσανίας, τὸ ἐπὶ πρόμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος ἐκ κανόνων πλατέων, διήκοντος δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου κτλ. — ἀκροστόλιον δέ φασι τὸ ἀπὸ τῆς πτυγῆς ἀνατείνον ξύλον ἐπὶ τὴν πρόραν, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ φησιν ὁ Αἰδύμος, ὅτι τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιον ἐστὶν ἀκρος στόλος. cf. fr. 86. not. 3. Quod Didymi nomen hic iteratur (fragm. ap. Schmidium deest), et apud lexicographos (Suid. Schol. Apoll. Rhod. I. 1089) eadem doctrina redit, etiam ἀκροστόλιον vox Pausaniae tribuenda est. Quo ex libro, utrum ex lexico comico an ex Iliadis commentario prodierint, Schmidt. Did. p. 79.

181. ambiguus haeret. Propter Eustathii verba in etymologia allata καὶ παρὰ τῷ κομικῷ (si genuina sunt) lexin comicam praeferre malim. Voces autem ceteras Pausaniae tributas (στόλος et πτυχή) una cum ἀκροστόλιον iterum invenies apud Poll. I. 86, unde caput illud Pollucis μέρη νεῶς (I. 85—92) ex Didymo depromptum esse puto. Eidem fonti debetur Paus. fr. 118. δελφίς δελφινόφωρος cf. Poll. 85. — fr. 188. ζυγός. cf. Poll. 88. — fr. 413. οἶαξ cf. Poll. 89. — fr. 86. ἄφλαστον cf. Poll. 90. — fr. 305. (cf. not. 8). ταρσοὶ κοπιῶν cf. Poll. 90. Et similia comparatis lexicis congeri poterunt. Similis fons Polluci subest in libro VII. cf. fr. 106. γέρων cf. Poll. § 73, fr. 47 cf. Poll. § 74. Pausaniam solum, non Aelium Dionysium, res navales explicasse apparet.

Alterum iam adeamus locum Pausanianum, quem ex Didymi operibus profectum esse suspicor. Suid. s. v. ἀνάστατοι· πλακοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀρρηφόροις ἐγένοντο. ἐλέγοντο δὲ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι — οἱ δὲ ἀμφιφῶντες φθοῖς — σελῆναι — πέλανοι — πόπανα — βοῦς ἔβδομος. Quem locum si cum Eust. p. 1165, 4. comparaveris, statim, etsi ordo mutatus est (id autem Eustathio potius tribuerim quam Suidae), eundem esse atque Paus. fr. 94. concedes. Pausanias rem ita apud Eust. l. l. sibi constituit, ut primo de βοῦς et βοῦς ἔβδομος¹⁾ ageret, deinde vero σελῆναι, πέλανοι, ἀνάστατοι, χαρίσιοι, ἀμφιφῶντες, φθοῖς enumeraret et voci φθοῖς soli levem explicationem adiungeret. Eustathium tantummodo Pausaniae doctrinam excerpisse docet fr. 51. cf. Prol. p. 8. Unde mirum non est, locum Suidae geminum ἀνάστατοι hic illic plura (imprimis χρήσεις quasdam ab episcopo resectas) exhibere²⁾. Eustathius autem proverbium illud βοῦς

¹⁾ Duae explicationes protulit, alteram quae ritum spectaret, alteram paroemiographicam.

²⁾ Etiam illum locum lacerum esse docent verba ὀνομάζονται δὲ ἀμφιφῶντες, ὥς μὲν τινες, ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἡλίος τε καὶ σελήνη πρωὶ ὑπὲρ γῆς φαίνονται collato Ath. p. 645 A. unde Philochorum huius explicationis auctorem esse apparet. Neque Athenaei locus recte se habere potest: μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Αἰφίλος ἐν Ἐκάτῃ. Φιλόχορος δὲ ἀμφιφῶντα αὐτὸν κληθῆναι καὶ εἰς τὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὰ φέρεσθαι, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰς τριόδους ἐπεὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐπικαταλαμβάνεται ἰ σελήνῃ ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς καὶ ὁ οὐρανός

ἔβδομος adicit, unde suspicio, per Suidam Pausaniana ad nos pervenisse, reicitur. Inprimis in partes sunt vocandae gloss. *πέλανοι* ap. Phot. Suid. *πέλανοι πέμματα ἐκ παιπάλης* (an *πάλης*? cf. fr. 271. *πολῆς* Phot. *πώλης* Hes. — Mendum igitur iam codici Pausaniano inerat, quem illi manibus versabant), *τουτέστιν ἀλεύρον, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια. καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι Διονύσιος Θράξ* (cf. Nab. Prol. p. 66. 126). *κτλ.* Ceteri loci de pemmatologia veterum agentes iique celeberrimi Ath. XIV. p. 644—648 A. (quem Schoenemann p. 82. Pamphilo restituere studet) et Poll. VI. 72—79. ad illam quaestionem solvendam non magno usui sunt. *πέλανοι* enim ap. Athen. deficiunt, Poll. § 76 vero *πέλανοι* δὲ *κοινοὶ πᾶσι θεοῖς* habet. Auxilium autem suppeditat Harp. s. v. *Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης (πάλης cod. A. D.) πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα, ἣ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι ἣ ὅτι λευκά ἐστιν.* Didymi igitur doctrina in Pausanianis agnoscitur. Dubitare vero licet, an atticista ipse Didymus (cuius lexin comicam subesse puto propter *χρήσεις* a Suida allatas) adierit. Schoenemanni coniecturam Athen. l. l. in collectione bellariorum imprimis sequi Pamphilum¹⁾ sequentes etiam alia librorum genera illis in paginis laudata habemus, quorum explicatio cum atticistis concinat, cf. *φθοῖς* ap. Paus. et Ath. p. 647 D. (descript. ap. Eust. 1753, 3) *ἀμφιφῶν* ap. Paus. (cf. fr. 51. not. 4) et Ath. XIV. p. 645 A., *χαρίσιος* ap. Paus. (cf. fr. 94. not. 6) et Ath. XIV. p. 646 B., *ψόθια* (cf. fr. 30 not. 3) et Ath. XIV. p. 646 C. Etiam illae glossae ex Didymo fortasse per Pamphilum vel eius successorem ad atticistas pervenerunt. — Antiquissimum auctorem Hes. s. v. *βοῦς ζ'*²⁾ profert Clitodemum. (Schmidt. glossam illam Diogeniano iniuria abiudicavit). Apud Athenaeum quidem glossa illa non redit, ut de Pamphilo certi quidquam

ἀμφιφῶς γίνεταί. Non enim dicit, quae dies illa sit: dicit vero Suidas l. l. *μουνχιῶνος μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα.* Quae diei illius definitio sine dubio Philochori fragmento addenda est. Athenaeus vel in compilando Pamphilo omisit, vel textus corruptus est. Fortasse mendum in vocibus *Διφ. ἐν Ἐκάτῃ* latet, quae comoedia aliunde non cognita est, cf. Kock, Com. II. fr. 28.

¹⁾ Laudatur Pamphilus ipse p. 645 C.

²⁾ *βοῦς ἔβδομος* ap. Eust. solum extitit, non ap. Suid. s. v. *ἀνάστατοι*, ut supra docuimus. Glossa est paroemiographica cf. Suid. gl. l. Mill. Mél. p. 357.

statui nequeat. Neque tamen Athenaeum omnia Pamphilea transtulisse certum est. Ideo, quod Diogenianus apud Hes. extat, etiam illam glossam ad Pamphilum reducere malim.

Tertius locus Pausanianus ex Didymo tractus est Eust. 1395, 48. *ἑτεροὶ δὲ φασὶν* (i. e. Ar. Byz. cf. Aelian. v. h. VII. 47 et fr. 95. not. 1). *ὅτι ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα λεόντων καὶ λύκων σκυμνία, καὶ ὅτι βρίκελοι διὰ διχρόνον τὰ μορμολυκεῖα.* Π. *δὲ περὶ τούτου φησὶν, ὅτι βρίκελα· προσωπεῖα βροτῶ ἵκελα ἢ βριξίν ἵκελα· οὕτω δέ, φησιν, ἔλεγον τοὺς βαρβάρους.* cf. Hes. *βρίκελοι.* — *Δίδυμος δὲ τὰ τραγικὰ* (Schmidt: *βαρβαρικὰ*) *προσωπεῖα παρὰ Κρατίνῳ ἐν Σεριφίοις οἷον βροτῶ εἴκελοι.* Pausaniae igitur doctrina, ut saepissime fieri videmus, cum Aristophanea coniuncta apparet. Ipse autem Didymum expilavit, vel eius doctrinam per Pamphilum (vel Diogenianum) adeptus est.

Inde conicio, eos locos, quos atticistarum sectatores ex Didymo laudaverunt, per Pausaniam ad illos pervenisse. E. g. inter Photii glossas sex extant, quae ad Didymum provocant. (*ἡμεροκαλλὲς, Κνυελιδῶν ἀνάθημα, οὐνόπται, ῥάχετρον, σέρφοι, τευντάζειν*). Ac de *τευντάζειν* quidem iam habes Aelium Dionysium explicantem Eust. p. 968, 3. (fr. 308.). Neque tamen docta illa Photii et bonae frugis uberrima glossa ad eum respicit, cf. fr. 308. not. 1., sed ad Pausaniam releganda est. Aelius Dionysius ipse redit paullo ante s. v. *ταυντάζειν*. Schmidt, Did. p. 50. quidem, Nab. Prol. p. 66., Cohn. Jahrb. XIII. 796. Boethum in partes vocaverunt, sed cf. p. 6. not. 6. Cum de illo parum constet, nemo relinquitur nisi Pausanias, quae opinio iam ea de causa commendatur, quod duplex glossa Photiana extat, quarum prior sine ulla dubitatione ad Dionysium reducenda erat.

§ 3.

Schoenemannus, qui ultimus quaestionem difficillimam suscepit, quo modo opus Pamphileum confectum sit, ad rerum ordinem¹⁾ dispositum fuisse censet. Cuius suspicionem sequenti hoc potissimum loco mihi quaerendum est, quid atticistae Pamphilo debeant. Fragmenta Pamphilea (ap. Schmidt., Quaest.

¹⁾ cf. Weber, Philol. Suppl. III. p. 488.

Hes. p. LXI—LXIX Ranke, de vera l. H. origine et genuina forma p. 120—129) percurrenti mihi haec obviam facta sunt, quae cum atticistarum notulis conspirent. fr. III. *ἰδέατρος* cf. Ael. Dion. fr. 147., fr. XVII. *κότιλος* cf. Pausan. fr. 143., lex. rhet. fr. 404., fr. XXXI. *πρόκινς* cf. lex. rhet. fr. 424. Sed in fragmenta singula nunc inquirendum est.

Ath. IV. 171 B. *εἰδέατροι* δὲ καλοῦνται, ὧς φησι Π., οἱ ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντες τράπεζαν, παρὰ τὸν ἑλεόν. Ἀρτεμίδωρος δ' αὐτοὺς δειπνοκλήτορας ὀνομάζει· ἐκάλουν δέ, φησι, καὶ τοὺς προγεύστας ἰδέατρον, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. νῦν δὲ ὁ ἰδέατρος ἐπιστάτης γέγονε τῆς ὅλης διακονίας. ἦν δ' ἐπιφανὴς καὶ ἐντιμος ἡ χρεία.

Eust. p. 1403, 40. (Ael. Dion. fr. 147) ἰδέατρος — τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρεία Περσικὴ. ἦν δέ, φησι, προγεύσσης τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν, ἵστερον δ' ἐνομήσθη ἰδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς. Ael. Dionysius igitur locum Pamphileum, cui explicationem paullo tantum diversam subiecerat, una cum χρῆσει Artemidori (si φησὶ Athenaei recte ad illum revocatur) suum in opus transtulit. —

Alter locus Pamphileus est Ath. XI. 479 A. πᾶν δὲ τὸ κοῖλον κοτύλην, φησὶν (sc. ὁ Ἀπολλόδωρος)¹⁾ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὧς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον — καὶ ἐγκοτύλη δέ τις παιδιὰ καλεῖται, ἐν ἣ κοιλάναντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων καὶ βαστάζουσιν αὐτούς. Διόδωρος δ' ἐν ἰταλικοῖς γλώσσαις καὶ Ἑρακλέων, ὧς φησι Πάμφιλος, τὴν κοτίλην καλεῖσθαι καὶ ἡμίναν, παρατιθέμενος Ἐπιχάρμον· (cf. Epich. ed. Lorenz. p. 296).

καὶ πιεῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρὸν ἡμίνας δύο.

Totum Athenaei locum Eust. compilaverat p. 1282, 40, sed ita, ut eum decurtaret et aliunde, quae sibi apta esse videbantur, insereret. Haec enim adicit. p. 1282, 47. φέρεται καὶ τοιαῦτα περὶ κοτύλης ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν· κοτύλη· μέτρον. καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός. ἡ μὲν δὴ κοτύλη, φησὶν, Ἑλληνικόν, ἡ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν καὶ παρ' Ἐπιχάρμου, ὃς καὶ ὄγ-

¹⁾ Locus Apollodori Cyrenaei ex Pamphilo depromptus videtur. Illius enim opera P. in suum usum vocaverat. cf. XI. p. 487 B. Schoenemann p. 84.

γίαν¹⁾ λέγει καὶ λίτραν²⁾. Quis fuerit παλαιός ille ignoratur. Eum ex eodem fonte hausisse atque Pausaniam, quem mox laudabimus, manifestum est ex verbis κοῖλον τῆς χειρός, (i. e. Pamphili doctrinam repetivisse). — Tum pergit Pausanias (l. l.) παιδιά τις ἦν καλονμένη ἐγκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐπενωτίζετο τὸν ἀναιρόμενον. ὁ δ' ἐνθελὺς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ αἵροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον ἐβαστάζετο. ἐκλήθη δέ, φησι, ἐγκοτύλη, ἐπεὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοτύλη λέγεται, εἰς ὃ κοῖλον ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος (fr. 143). Ex Pamphilo igitur definitio κοτύλη· τὸ κοῖλον τῆς χειρός, quam bis apud veterem illum et apud Paus. redeuntem vidimus, petita est. — Fortasse vero Pamphilus sua ex Aristophane Byzantio protulit. cf. Cohn, Jahrbh. Suppl. XII. p. 367 sq.

Ultimum fragmentum Pamphileum habes Ath. XIV. 653B. οἶδα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηκότα προκνίδας γένος λοχάδων. Quocum conferas Eust. p. 1688, 31 (fr. 404.) εὔρηται δὲ καὶ Πρόκνις διὰ τοῦ ν̄ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ θηλυκὸν ὄνομα. αὐτὸ δὲ γένος λοχάδων δηλοῖ. Doctrinam igitur plane eandem ab utroque lexicographo prolatam vides.

Iam dudum Athenaeum paene totum pendere ex Pamphilo compertum est. M. Schmidt. Quaest. Hes. p. LXXI—LXXXIII ex primis sex libris ea fragmenta, quae Pamphileae ei videbantur, congestit. Schoenemann. p. 79—82. capita ex Pamphilo delibata indicavit seque totum Athenaei opus perscrutaturum esse sponndit, ut laciniae Pamphileae ante omnium oculos ponantur. Priusquam haec opera absoluta erit, certi quidquam de atticistis Pamphili sectatoribus praeter ea, quae modo laudavimus, argumenta proferre temerarium est. Eos tantum locos indicabo, qui apud Athenaeum et apud nostros inter se consentiunt. βήρηες IV. 140A. et fr. 94 (vid. quae de Tryphone exponentur p. 73), γλεῦξις I. 31E cf. fr. 110, ἡγήτορια III. 74D. cf. fr. 390. cf. p. 22., ἡδος II. 67C. cf. fr. 190. (cf. de Tryphone infra), τολύπη III. 114F. cf. fr. 94.

Qua via fragmenta Pamphileae ad atticistas transierint, utrum

¹⁾ Redit ap. Hes. ὀγκλαί. θημῶνες. χῶματα.

²⁾ cf. fr. 404. not. 4. Immisch Leipz. Stud. VIII. p. 312. 366.

Diogenianus intercedat an ipsi Pamphili opus adierint, adhuc ambigitur. Hic illa quaestio inserenda esse videtur, etsi Diogenianus ad elementorum ordinem lexicon suum disposuit, quod Diogenianea a Pamphileis difficillime secernuntur. Si fragmenta Diogeniani perscrutamur, non multa cum atticistis nostris conveniunt, sed digna in quae accuratissime inquiratur.

Primum nobis occurrit Phot. α α . — *δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός*, quocum concinit Eust. p. 855, 20 (fr. 337.) *καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαῖα, ὅτι α α ¹⁾ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ*. Illa *ἐπιλογὴ* vero Aelii Dionysii opus fuit, cf. p. 19. Quo cum loco statim alter, fortasse ex Pausania derivatus, coniungendus est: Eust. p. 1533, 45. (fr. 413.) *κεῖται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ταῦτα· οἷαξ· πηδάλιον, αὐχὴν. Διογενιανὸς δέ, φησιν, οἷακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια στρέφονσιν, ἥτοι κανόνας καὶ κρίκους, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διείρονται*. Lexicon autem illud rhetoricum Pausaniae fuisse inde verisimile fit, quod haec leguntur ap. Eust. p. 1533, 44. *τὸ δὲ πηδάλιον, ὅτι καὶ ἐφόλκιον λέγεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κτλ.* (Sequ. fr. 413.) et p. 1761, 12. (fr. 245) *ἐφόλκιον· τὸ πηδάλιον λέγει (Ὀμηρος), ὥς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. ἐφόλκιον μέντοι εἶδος πλοίου — καὶ παρὰ Πανσανίαν εἰπόντι λέμβος κτλ.* — Recte Naber Prol. p. 27. ex hoc loco effecit, lexicographum illum (Pausaniam) iam ad Diogenianum ipsum provocasse et E. illius explicationem integram in suum opus transtulisse. Contra Boysen p. 62. haud idoneis causis hanc rem impugnare studet. Id enim nullo modo removeri poterit, *Διογ. δέ, φησι, λέγει οἷακας* nos interpretari aliter non posse, quam: lexicographus ille Diogenianum haec dixisse affirmat. — An alia Diogeniani fragmenta (veluti *ὑπόξυλος* ap. Walz. V. p. 486., *βρομήσει* (fr. 96.)

¹⁾ Nauck p. 160 omnium vocum effuticiarum, quas Eust. l. l. concessit, fontem fuisse unum, eumque Ar. Byz., coniecit. Contra Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 366. ex diversissimis fontibus locum illum conscriptum esse putat. Nauckii coniectura certis rationibus stabiliri non potest. (*φίττα* ap. Mill. Mél. p. 436 solum Suetonianum est.) Cohnii suspicio vero ideo improbanda, quod ad α α , *βή, χύρρε* Aelius Dion. laudatur (cf. fr. 97. 327), unde verisimile fit, ex iis, quae de rationibus, quibus E. in atticistis adhibendis usus est, exposuimus, etiam reliqua eidem fonti attribienda esse.

cf. Et. M. 214, 36) ad atticistas revocari possint, dubito¹⁾. Boysen p. 61 sq. recte glossam *ὑπόξυλος* in alterutram partem vocari posse demonstravit. Atticistas igitur opera Diogeniani, etsi scriptor eiusdem fere fuit aetatis, suum in usum vocasse libenter concedimus. Id vero extra omnem dubitationem poni debet, ex paucissimis fragmentis, quae iure ad Pamphilum, Diogenianum, et simul ad atticistas revocantur, nexum talem, ut Pamphilea per Diogenianum ad atticistas pervenerint, statui non posse.

§ 4.

Quartus vero accedit auctor, quem in libris ad rerum ordinem dispositis ab atticistis adhibitum esse certum est, Trypho Alexandrinus²⁾. Eius fragmenta autem maximam partem grammatica et prosodica fuisse mox apparebit. Iam Nab. Prol. 75. opinionem protulit, atticistas nonnullis locis ex illo pendere. Cohn. Jahrb. XII. 319. not. 78. id quidem incertum esse putat, utrum Aristophanea per Tryphonem ad atticistas pervenerint, necne. — Testimonium, quod nobis ostenderet, alterum ex altero citari, deest³⁾. Tamen plura afferre possum, quibus demonstratur, Naberi opinionem rectam esse. Imprimis fuerunt libri Tryphoniani, qui atticistas allegerunt, grammatici, ut *περὶ πνευμάτων* (Velsen. 5—10), *περὶ Ἀττικῆς προσφθίας* (ib. p. 10) et similes. Adnotationes grammaticae non paucae apud atticistas occurrunt. Imprimis debentur Aelio Dionysio, Pausaniana rarius invenies.

Ex libro *περὶ πνευμάτων* haec nobis occurrunt. Fr. 3. ed. Velsen. Epim. Hom. p. 193, 28 (Cram. An. Par. III. 367, 16) *ἡδος. ὁ Τρύφων ὁ γραμματικὸς συναινέι τοῖς δασύνουσι τὴν λέξιν ταύτην, διότι ἀπὸ τοῦ ἡδεσθαι, ὃ σημαίνει τὸ τέρπεσθαι, γέγονε. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔλκεσθαι ἐγένετο ἔλκος κτλ.* cf.

¹⁾ De *γαῖος* voce (fr. 98) consulto tacuimus. Nondum enim comperitum est, fragmentum *γαῖον* cum schol. ad Iosua VIII. 8 ap. Schmidt Qu. H. p. 88 comparandum sit necne. cf. fr. 98. not. 1.

²⁾ Cuius fragmentis ab A. de Velsen conlatis duo addere possum. Eust. p. 1214, 41 (cf. fr. 20), Mill. Mél. p. 43, 1.

³⁾ Nab. l. l. falso ad *δόχη* provocat: *ἕτερος δέ τις* Herodianus est cf. fr. 136.

Eust. p. 1417, 20. ἦδος¹⁾ δὲ τὸ μὲν ὄφελος ψιλοῦσιν οἱ πλείους, ὥς μεταπλασθὲν ἐκ τῆς ἡδονῆς εἰς τροχαῖον, ἐπὶ δὲ ὄξους δασύνουσιν. Αἴλιος γοῦν Διονυσίος φησιν· ἦδος τὸ ὄξος· δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ — Πανσανίας δὲ εἰπὼν, ὅτι ἦδος· τὸ ὄφελος καὶ τὸ ὄξος οἷδέν τι περὶ πνευμάτων ἔφη. Rem fuisse controversiae obnoxiam Velsenus l. l. accurate exponit: Herodianus²⁾ enim (Schol. Apoll. Rhod. I. 1294. An. Par. III. 144, 23) omnia neutra trochaica in ος finientia spiritu leni uti, si prima vocalis producitur, affirmat. cf. Suid. s. v. ἡμαρ. Tryphon autem ἦδος scribi iubet, quod ab ἡδεσθαι derivandum sit. Ex atticistarum loco apparet: 1) ἦδος duplici significatione adhibitum fuisse (ὄφελος et ὄξος³⁾.) 2) Pausaniam spiritum minime curantem utramque explicationem protulisse. 3) Ael. Dion. ὄξος tantum protulisse, vocem spiritu aspero ornandam esse iussisse et voces ἡδύλιζειν, ἡδυλισμός adiunxisse. Dixeris fortasse, veteres ita voces inter se artificiose distinxisse, ut ἦδος = ὄφελος, ἦδος = ὄξος esse iuberent. Quae opinio iam inde cadit, quod ἦδος = ὄξος ap. Poll. VI. 65. Ath. II. 67D⁴⁾ occurrunt. — Aelius Dionysius igitur solum ἦδος· ὄξος protulit et secundum Tryphonem spiritu aspero scripsit.

Dubitanter ad Tryphonem rettulerim fr. 316., ubi scholiasta Homericus (Ven. A.) et Ael. Dion.: φίλιππος μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσηγορικὸν — δασέως δὲ ὁ Μακεδών. cf. Ath. IX. p. 397E., qui Tryphonem de spiritu intercalari agentem laudat. Illum afferri puto, quod scholiasta regulam illam contra Herodiani opinionem pugnare testatur.

Alter eius liber fuit περὶ Ἀττικῆς προσφθίας, quem atticistae nonnunquam adiisse videntur.

fr. 9. (Ammon. p. 68). Θαλαμὰς, ὥς ἀγαθὰς, καὶ θαλά-

¹⁾ Cave cum Velseno Sext. Emp. p. 612, 10. Bekk. ἦδος vocem adhibuisse putes. Immo est ἦ δ' ὅς glossa Platonica cf. Mill. Mél. p. 399.

²⁾ Herodianum Orus sequitur, si recte apud Et. M. 626, 58. Gaisf. ἦδος legitur. Locus, qui respondeat, in Et. Gud. deest. Legimus vero s. v. ἄδην 8, 30. ἦδος. — Locus παρὰλληλος in Et. Or. 118, 14., ἦδος exhibens, ad Philoxeni auctoritatem provocat.

³⁾ cf. Ath. II. 67C., unde huius significationis auctorem Schmidt, Qu. H. p. LXXIII Pamphilum evincere studuit.

⁴⁾ Atticam vocem esse illi affirmant. Orus Cyrenaicam agnoscere putavit cf. Et. M. et Et. Or. l. l.

μας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν, ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μὲνύει.

Eust. p. 906, 48. (fr. 199.) καὶ τῆς ἀρπαγῆς δὲ [ἥτοι διαρπαγῆς] ἡ ἀρπάγη <διαφέρει> σκεῦος, αὐστήρ, ᾧ κάδους ἀνέλκομεν. ὁμοίως καὶ θάλαμαι μὲν βαρυτόνως ζῶικαὶ καταδύσεις, θάλαμαι δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρσημειώσατο.

Iam v. Velsen p. 12. Nab. Prol. p. 77 haec ex Tryphone desumpta esse contenderunt. Locus vero ille Eustathianus ideo memorabilis est, quod tales differentiae vocum plures afferuntur. Duae autem sunt series: prior l. 43—50, quae vocibus Dionysianis finitur, posterior, ad elementorum ordinem disposita, quam se Philopono debere episcopus testatur. Fortasse prior series διαφόρων σημειώσεων ad eundem Tryphonem reducenda est. Exempla enim adlata (imprimis nomina propria, quae alio accentu utuntur, atque appellativa, ut Κάκος et κακός) nusquam alias, imprimis non apud Herodianum, recurrunt.

De fr. 10. (Ammon. p. 94.) μισητὴ καὶ μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους — ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημειομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσι φησὶ φυλάττεσθαι καὶ παρ' Ἰωσὶν iam Nab. p. 76 sq. fusius egit, et ex Phot. μισήτη cf. Eust. p. 1651, 1. Aelium Dionysium eandem doctrinam protulisse recte conicit. An recte Aristophanis doctrinam¹⁾ a Tryphone excerptam esse Naber putet p. 77., incertum est.

Ad vocem ἀρπάγη iterum provocat Trypho ἐν τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθίας ap. Ammon. p. 22. (fr. 12. Vels.) cf. p. 79. et. Eust. p. 1390, 52. Coniectura sat probabili ea, quae Eust. p. 1698, 28. ex Tryphone profert, ad atticistarum lexica (quorum fr. 88²⁾) subsequitur) referre possumus.

¹⁾ Quae Ar. Byz. docuerit, ambigitur: Eust. l. 1. μισητέαν exhibet, idem Poll. VI. 189. In excerptis M. vero accentus μισήτη (ut apud Tryphonem) legitur.

²⁾ cf. not. 1. Atticista cum Herodiano concinit. — Ea quae Eust. l. 1.

Ad exempla ex lexicographis (testimonio atticistarum perditio) petita procedere non in animo est. Nonnulla Naber protulit Prol. 75.sq. An vero Naberi coniectura, fragmenta Aristophanea maximam partem per Tryphonem ad atticistas propagata esse, vera sit, dubito. Cur enim illi non adirent ipsa Aristophanea, cum nostro adhuc saeculo pretiosa illa fragmenta servata sint?

Sed ad ceteros Tryphonis libros nunc transeundum est. Ex libro *περι τῆς ἐν κλίσεσιν ἀναλογίας* haec Ath. VII. 299 A (fr. 21 Velseni) adfert: *ἔγχελυσ. οἱ Ἀττικοί, καθὼς Τρύφων φησὶ*¹⁾, *τὰς ἐνικὰς χρήσεις ἐπιστάμενοι διὰ τοῦ ι, τὰς πλεθοντικὰς οὐκέτι ἀκολουθῶς προφέρουσιν* multis veteris comoediae exemplis illustrata. cf. Eust. p. 1231, 35. (fr. 145) *φησὶ γοῦν Ἄλλιος Διονύσιος, ὅτι ἔγχελυσ τὸ ἐνικόν, ἐγγέλεις τὸ πλεθοντικόν, καὶ ἐγγέλεων καὶ ἐγγέλεσιν.* — Cetera fragmenta grammatica sat multa apud atticistas non recurrunt.

Ex *φυτῶν ἱστορίᾳ* autem atticistae nonnulla deprompsisse videntur. Proficiscendum est a Cram. An. Par. IV. p. 248. *Τρύφων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἄρτων γένῃ ἐκτίθεται διάφορα, ζυμίτην, ἄζυμον, σεμιδαλίτην, ἐγκρυφίαν καὶ κλιβανίτην, ὃν κριβανίτην φασὶν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ρ.* Doctrina illa fusior redit ap. Ath. III. 109 B. (cf. Vels. p. 84.) Neque tamen Velsenus totum Tryphonis fragmentum ex Athenaeo enucleasse videtur (equidem fines illius usque ad p. 112 F propagaverim). Sine dubio etiam p. 110 C *Ἀττικοὶ μὲν διὰ τοῦ ρ στοιχείου λέγουσι καὶ κριβανον κριβανίτην, Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ β' — καὶ Σώφρων πτλ.* Aelius Dionysius autem haec tradit (Eust. p. 1511, 12.) *παράγει καὶ τὸν κριβανον, ὃς ἐστὶ κριθῶν βαῦνος (τουτέστι κάμινος) καὶ Ἀ. Δ., ὃς καὶ κλιβανος λέγεται.* Illi loco autem haec adduntur: *ὥς δὲ βαῦνος καὶ ἡ ἐστὶα λέγεται, ὃ ἐστὶ κάμινος, ἀφ' ἧς, ὥς ἀλλαχοῦ ἐφάνη, καὶ ὁ βάνανσος, ἡ Λωρικὴ ἐν Πελοποννήσῳ γλῶσσα μέχρ' καὶ νῦν δηλοῖ.* Glossas βαῦνος et βάνανσος duas ob causas Aelio Dionysio vindicavi. Ipse enim βαῦνος = κάμινος dicit: eadem explicatio atque supra redit ap. Et. M. 187, 38. *βάνανσος κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς*

adiungit, ridicula sunt. Nemo enim *ἑορτῶν μὴν Ἀττικὸς* audivit cf. Lentz ad Her. I. 37, 1. not.

¹⁾ Aliter Herodianus iudicasse videtur cf. II. p. 760, 10—16. Lentz.

ἐργαζόμενος. βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος. ῥητορικῇ. Vocula ultima ῥητ. gravissimi est momenti. Cum Heyd. Leipz. Stud. VIII. 223 in ea firmum argumentum agnosco, cur hanc Et. glossam Aelio Dionysio tribuam. βάνανσος igitur, a βαύνω derivatus, opifex erat focarius, deinde ad sensum ab aliis circumlatum transiit. Veteres autem duas illius vocis etymologias tradiderunt, quas servat Et. Gud. p. 104, 3. βάνανσος· ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος, παρὰ τὸ βαῦνον, παρὰ τὸ τὰς αὔνους καίειν, ἥγουν αὔειν¹⁾. Τρύφων, ὁ τοῦ Ἀμμωνος (sic!), ἀπὸ τοῦ βαύνου βάνανσος λέγει κατὰ πάθος. ὤφειλε γὰρ ὡς παρὰ τὸ ἵππος ἱππάσιος, κριὸς κρίασος, οὕτω βαῦνος βάνανσος· Χρύσιππος²⁾ δὲ ἀπὸ τοῦ τεχνίτας † τὴν πρὸς τὸν βίον ἐγγίνεσθαι καὶ πορίζεσθαι. — Ael. Dionysium supra voces βάνανσος et βαῦνος coniunxisse vidimus (cf. Et. M. l. l. Eust. p. 1511, 12. 1564, 35). Voces autem non coniunxisset, nisi etiam in etymologia illa Tryphonem magistrum secutus esset. Ideo ab illo Ael. Dion. etiam βαῦνος et βάνανσος voces deprompsisse confidenter affirmo.

Cynulcus, cum Pontiani et Arriani orationem libro Athenaei tertio de panibus et placentis exciperet, haec addit: p. 114E. καὶ μάζας δ' ἔστιν εὑρεῖν ἀναγεγραμμένας παρὰ τε τῷ Τρύφωνι καὶ παρ' ἄλλοις πλεοσίν. παρ' Ἀθηναίοις μὲν φυστήν³⁾ τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην, ἔτι δὲ καὶ καρδαμάλην⁴⁾ καὶ βήρηκα καὶ τολύπας κτλ. Idem fieri videmus ap. Eust. p. 1414, 18. εὔρηται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἄγμα· οὐ μόνον σύντριμμα ἀλλὰ καὶ κατεργασμένον ἔριον. ὅτι δὲ καὶ βήρηξ ἡ αὐτὴ ἐλέγετο, δηλοῖ ὁ εἰπὼν· βήρηκες· φουράματα μαζῶν καὶ αἱ τολύπαι <σφαίραι> τῶν ἐρίων. Ex. p. 1399, 64 (cf. fr. 8. not. 2.) ἄγμα Aelii Dionysii fuisse vidimus, unde etiam βήρηκες et τολύπαι ad illum referenda esse puto. Inde, quod alias iam demonstratum est, iterum demonstratur Tryphonem ab Aelio Dionysio compilatum esse.

Sine dubio plura Tryphoniana glossis atticistarum insunt. Ea, quae Nab. ex Tryphonis et lexicorum consensu ad Aelium

¹⁾ Ineptissima illa Et. Gud. ad Herodianum refert p. 104, 10. cf. Herod. p. II. 174, 7. Lentz.

²⁾ Chrysippi etymologiam iam pridem turbatam fuisse docet Gaisf. ad Et. M. 187, 17. De medela certi quidquam afferri nequit.

³⁾ cf. Suid.

⁴⁾ cf. Phot. Hes.

Dionysium revocat p. 79., laudanda, non explananda putavi. Id autem iterum statuendum est, nullum extare vestigium, quo Pausaniam Tryphonis doctrinam adiisse demonstretur.

Hoc in loco nobis subsistendum erit. Quaestio enim, unde atticistae, inprimis Aelius Dionysius, glossas grammaticas traxerint, cum adhuc certis grammaticorum graecorum subsidiis egeamus, solvi nondum poterit. Singula tantum nobis proferre liceat. — Saepius Aelius Dionysius (Pausaniae notitia grammatica exilior est, quam ut aliquid iudicii proferri possit) concinit cum Herodiano. Ex libro quidem *περὶ μονήρων λέξεως* pauca tantummodo proferri possunt: *φερνὴ ὄξυτόνως* cf. II. 939, 9. cf. fr. 442. not., *ψὸ* ap. Eust. p. 855, 25. (cf. fr. 337. not. 7) et II. 951, 25. Lentz., quas glossas supra etiam ab Ar. Byz. prolatas esse vidimus cf. p. 33. 68. not., *χαμᾶζε περισπᾶται* fr. 322. not. 1. cf. II. 951, 27.

Eum imprimis librum Herodiani qui *περὶ ὀρθογραφίας* inscribitur, multa continuisse, quae cum atticistarum doctrina conspirant, veri simile est. Ordinem Lentzianum sequentibus, qui fragmenta collecta ad elementa disposuit, primum nobis occurrat p. 472, 7 *ἀλάβαστον*¹⁾ cf. fr. 31. (Aelio Dionysii), p. 475, 27 *ἀναρριχᾶσθαι*²⁾ cf. fr. 76 (Pausaniae), p. 479, 2. *ἀρρενικὸν* cf. fr. 75., p. 481, 6 *βαλβίδες* cf. fr. 90., *βήρηκες* p. 481, 9. cf. fr. 94. 341., *βλήγων* p. 482, 33. cf. fr. 97. (omnia Dionysii), *γαλερός* p. 485, 12 cf. fr. 99. (Paus.), *γλύξις* p. 487, 3 cf. fr. 110 (Paus.) *δάπιδες* p. 489, 20 cf. fr. 304., *εἰθύφαλλον* p. 498, 12 cf. fr. 152.³⁾ *εἰλυσπᾶσθαι* p. 500, 14. cf. fr. 396. et 397., *ἐρίκη* p. 511, 1 cf. fr. 177., *θειλόπεδον* p. 519, 27. cf. fr. 377., *Θελγίνες* p. 520, 5 cf. fr. 436 (cf. p. 53., ubi fontem utriusque Ar. Byz. agnoscas), *κειρύλος*⁴⁾ p. 532, 4 cf. fr. 37 s. f. cf. *κίρις*,

¹⁾ An recte *ἀλάβαστον* et *ἀλάβαστρον* seiungantur, ut Lentzio placuit, dubito. In lexicis utramque formam utraque significatione adhibita esse, not. ad fr. I. 1. docent.

²⁾ Eundem locum Et. M. 99, 22 ex Herodiani *περὶ παθῶν* traxit. cf. II. 387, 5.

³⁾ Fortasse ad Herodiani *περὶ ὀρθογραφίας* etiam referenda sunt fr. 151. *ιδύος*. fr. 209. *ὕλλος* et similia.

⁴⁾ An recte hanc formam Lentzius ex Hesychio depromserit, dubium. cf. fr. 37. not. 2.

κίχλισμός p. 535, 3. cf. fr. 108., κλισίον p. 536, 3 cf. fr. 231., κράστις p. 537, 24. cf. fr. 111., κρείον p. 538, 1. cf. fr. 237. (Paus.), κρίβανος p. 538, 21. cf. fr. 238., κροσσός p. 539, 10. cf. fr. 240.¹⁾, p. 539, 20 κτίλος cf. fr. 241. (Paus.), p. 551, 28. μόλιβος cf. fr. 258., ξιφίζειν p. 557, 18. cf. fr. 264., ὄα p. 557, 27 cf. fr. 266., οἶσθα p. 559, 13 cf. fr. 267.²⁾, πελιός p. 566, 17. cf. fr. 278. (cf. p. 568, 15), προῦνεικος p. 574, 9 cf. fr. 284., σαρδόνιος γέλως p. 579, 1. cf. fr. 427., τάριχος p. 587, 27 cf. fr. 217., not. 29.³⁾, τάπιδες p. 587, 20. cf. fr. 304., ταρροί, ταρσιήν p. 587, 32 cf. fr. 305., τηθαλλαδοῦς p. 390, 16. cf. fr. 309. χειλός p. 615, 16. cf. fr. 323., ψαιστόν p. 607, 24. cf. fr. 335., ψίσαι p. 608, 23 cf. fr. 449.

Quae fragmenta Lentzius ex coniectura Herodiano restituit, plurima apud lexicographos redeunt, qui iterum ex atticistis hauserunt. Unde perspicuum fit, fontes, quos et grammatici et atticistae adierunt, eosdem fuisse.

Ceteras glossas grammaticas mittemus. Difficile est in latinis iudicare, quem auctores secuti sint, cum de systematis veterum et de systematum defensoribus parum certa constent. Id vero dubium esse non potest, atticistis cum grammaticis comparatis (quod hoc tempore nondum ad certum finem deduci potest) non solum doctrinas, quae vocantur lexicographicae, sed etiam grammaticas ultra Augusti tempora reducendas esse, i. e. ad doctrinam Alexandrinorum infinitam.

§ 5.

De ceteris atticistarum fontibus non amplius disserendum erit. De glossis paroemiographicis tacebimus, cum iam Hotopius in Neue Jahrb. Suppl. XVI. rem sic instituerit, ut me argumenta illius plane sequi fatear. Imprimis in ea re cum illo faciendum est (l. l. p. 274.), Eustathium ipsos codices volgatos aut

¹⁾ Lege κρωσσός unde emendandus Herod. ap. Eust. 1746, 30.

²⁾ cf. not. ad l. l.

³⁾ Unde suspicio oritur uberrima et doctissima illa, quae Ael. Dion. de generibus substantivorum exposuit, cum τάριχος ap. Choerob. 265, 8 ex Herodiano fluxerit, omnia ex Herodiano vel ex fonte cum illo communi derivata esse.

Zenobii proverbialia non cognovisse¹⁾ et Pausaniae imprimis doctrinam secutum esse. Pausanias enim, cf. Hotop. p. 274. sq. plurima proverbialia protulit, multo minor est numerus Dionysii.

De fontibus lexicographicis, quae quarto loco posuimus, iterum paucissima dicenda sunt: fontem primum iam supra Pamphilum agnovimus: hic illic etiam ad Diogenianum provocaverunt nostri: qualis nexus inter Pollucem, Harpocratonem, ceteros aequales statuendus sit, plane incertum est, et etiamsi multa et utilissima a Schmidtio, Nabero, Boyseno, Cohnio ad has quaestiones difficillimas allata sunt, res adhuc in limine versat.

Paucissima atticistae ipsi attulerunt, ut voces quasdam barbaras, imprimis ethnicas (*δίρκος*, *ἄκτις*, *ὄλιον*). neque magni sunt momenti. Lexica eorum non ob nova additamenta, quae priores omiserant, lectione digna erant sed ideo optimae fuerunt notae, quod testimonia veterum abunde addiderant. Quod nonnullis in exemplis²⁾ adhuc cognoscere possumus: dolendum est, quod fortuna invida nobis haec opera denegavit et posteriorum tantum compilationes nobis servatae sunt, qui vel taedio commoti vel quod pretium testimoniorum ignorabant, pretiosissimas reliquias descuerunt. A. Dionysium et Paus. ante ceteros auctores Thucydidem in deliciis habuisse iam Nab. Prol. p. 65 demonstravit. (cf. fr. 214. not. 7., fr. 305 not. 7., fr. 372. not. 1.) Id inprimis moneo atticistas eam traditionem sequi, ut etiam poetas novae comoediae, inprimis Menandrum, ut atticismi purissimi testes non improbandos, in usum vocarent. cf. Pausan. in fr. 293., Ael. Dion. fr. 30. 32. 97. 190. 291. 292. 313. 325. et. lex. rhet. fr. 361. 442. Qua in re eos cum severioribus iudicibus sermonis purissimi pugnare intelleges. Tales enim testes a Phrynicho improbatos esse constat, cf. p. 196. Lob. *μεγιστάνες* — *ἔθηκεν*, *ἴσως Μενάνδρῳ ἀκολουθήσας, οὐ δὲ τινι τῶν παλαιῶν* cf. ib. p. 331. 363. 387. 415. (*ἐν Μισογόνῃ*) 415. 425. 440. 442. — Ita fit, ut in Phrynichi praeparatione sophistica

²⁾ Lucilli Tarrhaei *ἐν πρώτῳ περὶ παροιμιῶν* locus p. 855, 4 ex Ammon. p. 9. Valck. detractus est.

¹⁾ Inprimis, ut iam Nab. p. 25. demonstrat, accurate Thucydidem tractabant, cf. fr. 214. not. 7., fr. 305. not. 7., fr. 372. not. 1. cf. quae Rindlf. p. 17. de testibus protulit.

(quo in opere haud exigua inveniuntur, quae cum atticistarum doctrina conspirent) nulla novae comoediae testimonia appareant. Antiatticista¹⁾ vero (cuius libelli pretiosissimi editio idonea adhuc desideratur) — fortasse Orus, ut Ritschelio placuit — cum atticistis faciens, ad novae comoediae auctores, inprimis Menandrum, saepius provocat. cf. B. A. 81, 12. 82, 11. 96, 1. 115, 1. — Phrynichus deinde Philippidem in usum vocari noluit (p. 363. Lob.), sed adhibetur ab atticistis (fr. 361.) et antiatticista (B. A. 80, 32. 86, 12. 92, 22. 100, 1. 104, 27. 108, 12. 112, 31. 113, 33. 116, 23.). In antiatticistae opere id imprimis animum movet, quod tam saepe ad Thucydidem provocavit et eius libros tam diligenter versavit, ut p. 102, 18. *καταλλαγῆναι φασὶ διαλλαγῆναι. Θουκυδίδης τετάρτῳ δὲ* dicere possit. Rem vero non ex Thucydide ipso detraxit, ut mox apparebit, sed potius e lexico quodam maiore, quod ipse auctor (qualiscunque fuit) in breve contraxit. Recte enim Thucydides laudatur, non autem *διαλλαγῆναι* bis legitur in libro quarto sed *διαλλακτήης* (c. 60, 1. 64, 4), quae glossa haud dubie in fonte, quem antiatt. adierat, cum *διαλλαγῆναι* coniuncta extiterat. Ita enim adhuc ap. Suidam recurrit. Alterum autem lemma recidebatur et ita factum est, ut hodie glossa circumferatur, quae sensu plane caret. (Similiter in p. 93, 28).

Ex servatis autem lexicis plura etiam atticistarum fragmenta colligi possunt, imprimis Photio adhibito, ut Naber in Prol. passim et evidentissime demonstrat, multa si cum Eust. congruunt, huius originis esse demonstrari poterit, illo auctore imprimis, si quae longiora fragmenta protulimus, freti lexicon omissum reconstruere tentavimus.

¹⁾ Unde anteatticista sua deprompserit et qua ratione factum sit, ut nonnunquam cum Ael. Dion. et Paus. conspiret (cf. B. A. 77, 3. et fr. 81., p. 87, 7. et fr. 116, p. 88, 2 et fr. 98., p. 95, 18 et fr. 296., p. 116, 32 et fr. 335.) nondum compertum est. Uno quidem loco etiam illud lexicon sane vehementer discrepans a ceterorum agmine ex fonte fere omnibus communi derivatum esse, i. e. ex Pamphili voluminibus, docent B. A. 101, 16, comparatis Ath. XIV. 630B et fragm. 164. not. 3. — Aristoph. Byz. agnosces in B. A. 91, 14. cf. Mill. Mél. 428, 1.

Saepeissime Suidas, quem non ex Photio ipso, sed ex eisdem fontibus atque patriarchae lexicon derivatum esse credimus, ad auxilium succurrit. Quaestionem sane difficillimam nuperrime Roellig, Diss. Philol. Halens. vol. VIII. p. 1—67. 1887. ita expedivit, ut Suidam ex similibus fontibus atque Photium prodiisse putaret Eudemumque sub eo latere arbitraretur. In eo imprimis adsentior, non Suidam e Photio pendere (quam opinionem Zarneke, Symb. ad Poll. tract. Lips. 1885 p. 48. sqq. Batavos secutus defendere studuit). An recte se habeant, quae se demonstrasse affirmat p. 66., Suidae glossas cum Photio consentientes ex Eudemo derivandas esse necne, diiudicari non potest, donec Boyseno placuerit editionem futuram in lucem emittere. — Röllig inde a p. 19. sollerter atticistarum operibus utitur, ut Suidam non ex Photio, qualem nos manibus terimus, prodiisse demonstret. In Suidae opere autem tam multa et bonae frugis plena ex atticistarum operibus omissa esse putat, ut Suidam non ex ipsis atticistis hausisse, sed per alterum auctorem ad illorum divitias processisse censeat. Sed cur Suidas non auctores, quorum codices etiam duodecimo p. C. n. saeculo praesto erant (cf. Eustath., qui ipse eos inspexit, Prol. p. 5. sq., Usener, Neue Jahrb. vol. 140. p. 387.), ipse evolveret? Nonnunquam Suidas, ut Röll. p. 21. ipse concedit, plura habet quam Phot., cf. fr. 111. 219. Veram Pausaniae doctrinam ex Suid. s. v. *ἀνδράταροι* feliciter restitui potuisse, supra p. 8. 29. demonstravimus. Alia exempla imprimis in eis partibus operis atticistarum occurrunt, ubi auxilio codicis Galeani destituti sumus. Sed, ut Röll. recte coniecerit, ad doctrinam Aelii Dionysii et Pausaniae restaurandam non ita multum valet, utrum Suidas ex atticistis ipsis deprompserit necne, cum innumeris exemplis, quam accurate ille cum Photio auctore imprimis in partes vocando conspiret, apertum sit.

Idem fere factum esse in lexico Bachmanniano apparet, quod, etsi plerumque cum Suida concinit, tamen hic illic plenius est (Litteram A iam dudum Naber Prol. p. 130—166 ex Ael. Dion. et Pausania prodiisse demonstravit). Etiam in ceteris operis partibus, (cf. Nab. Prol. p. 127—130) etsi sunt vehementer contracta et exilia, nonnunquam vestigia atticistarum

comprehenduntur neque omnino neglegi debuerunt. Eae imprimis glossae, quas Bachmannus asterisco insigniverat, quia nusquam redeunt (et quod praecipue in Suida alias plane congruo desiderantur), accuratius tractandae et respiciendae erant.

Quartus auctor fuit Etymologus Magnus, (cuius ῥητορικὸν λεξικὸν = atticistarum opera fuisse Heyden Leipz. Stud. VIII. p. 173 sq. demonstravit) et frater eius Etymologus Gudianus. Neque vero in Gudiano neque in Orionis opere lexicon illud rhetoricum adhibitum vidi. Ideo vestigia, etsi non prorsus absunt, tamen multo rarius observantur.

Quintum auctorem in usum vocabimus Hesychium, cuius in opere plurifariam atticistarum doctrinam repetitam videbis. Nec mirum. Nabero enim Prol. p. 27 affirmanti adsentimur (p. 68.) Diogenianea opera ab atticistis adhibita esse, etsi, quod primo obtutu obstare videtur, auctores fere eiusdem sint aetatis. Iure igitur dubitaveris, an M. Schmidt. in minore Hesychii editione ea fragmenta, quae cum atticistis plane conspirant, Diogeniani Periergopenetibus recte ademerit.

Cetera operis adiumenta non tanti momenti sunt: imprimis id mihi fatendum est, scholiorum collectiones non tantum lucri praebuisse (etsi haud exigua atticistarum doctrina ad illas transiit) quantum antea speraveram.

Saepe autem lexicographi posteriores rem ita instituerunt, ut non solum exciperent et decurtarent, sed etiam verborum tenorem immutarent et corrigerent. In addendis igitur lexicorum et scholiorum locis ita versatus sum, ut, si αὐτολεξεῖ atticistarum verba recurrerent, formula: conv. Hes. vel Phot. vel alii, uterer, sin autem rerum capita tantummodo repeterentur, neque verborum ordo ac tenor servatus esset, formula, cf. Et. M. etc., lexicographorum (i. e. Aelii Dionysii et Pausaniae) quidem opiniones repetivisse, sed verba vel singula immutasse, vel nonnulla contraxisse vel aliena intulisse indicare.

Hac opera proposita, lector benigne, vale faveque: mihi si tibi persuasero, atticistarum opera, etsi non summi, tamen aliquius momenti esse ad doctrinam et lexicographicam et grammaticam cognoscendam, sat erit. Eorum ex fragmentis, diligenter, ut speramus quidem, collectis et inlustratis fortasse postea

proficietur, ut plura etiam quae posteri, graeculi et byzantini, protulerunt, ad originem claram et genuinam revocentur, et atticistis mediis interpositis haud exiguae partes doctrinae byzantinae, quae hodie minimi aestimantur, reducantur ad lumina Alexandrina, et tali dignatione ac honore digna iudicentur, quo profecto digna sunt.

Prolegomena.

Praefatio	p. 1.
Cap. I. De vita ac scriptis atticistarum	p. 5.
Cap. II. De atticistis lexicorum rhetoricorum, quos Eustathius adhibuit, auctoribus	p. 12.
Cap. III. De ratione ab Eustathio in excerptis atticistis adhibita	p. 26.
Cap. IV. De statu illorum operum, qualis Eustathii temporibus fuerit	p. 32.
Cap. V. De atticistarum auctoribus	p. 38.
§ 1. De Aristophane Byzantio	p. 40.
§ 2. De Didymo	p. 57.
§ 3. De Pamphilo et Diogeniano	p. 65.
§ 4. De Tryphone Alexandrino et de Herodiano	p. 69.
§ 5. De ceteris atticistarum subsidiis	p. 75.
Conclusio	p. 77.

AELII DIONYSII ET PAUSANIAE

ATTICISTARUM FRAGMENTA.

Ex Praefatione Aelii Dionysii.

Eustath. p. 368, 29¹⁾. *Καρῶν πόλις ἦν καὶ ἡ Ἀλικαρ-
νασσός, ἐξ ἧς ὥρμητο Αἴλιος Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς,
καθὰ δηλοῖ αὐτὸς, ἐν οἷς περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων διαλε-
γόμενος λέγει οὐ Κᾶρας εἶναι τοὺς Ἀλικαρνασσεῖς, ἀλλὰ Ἑλλη-
νας Δωριεῖς τῶν ἀποικισάντων Δωριέων Καρίαν, ὃ καὶ Ἀθη-
ναῖοι ποιήσαντες καὶ εἰς Καρίαν κατάραντες, ὧν ἦρχε Νειλεὺς,
πόλιν Ἑλληνίδα, φησὶν, ἐν αὐτῇ Μίλητον κατεσκεύασαντο, ἐφ'
οἷς τοὺς τοιοῦτους Δωριεῖς σεμνύνας καὶ μίαν τῆς ἐν Ἀσίᾳ
ἐξαπόλεως καὶ τὴν Ἀλικαρνασσὸν εἰπὼν εἶναι, ἐπάγει πρὸς
τῷ τέλει, ὅτι οὐδὲν ἂν ἴσως κωλύῃ καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναι τινα
Ἀττικὴν φωνὴν καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις Καρικὴν²⁾ φωνὴν Ἀττι-
κὴν, σεμνῶς εἰπὼν τὴν ἑαντοῦ³⁾.*

¹⁾ Haec omnia ex prooemio operis Dionysiani fluxisse apparet (cf. Cobet. Mnemos. X. 52). Nullo enim alio loco melius disputaret, se, quamvis Halicarnassensem, optime de dialecto attica disputare posse et disputaturum esse. — De mytho, ad quem adlusit, cf. Conon. cap. 47. Polyb. XVI. 12. Grote, Hist. Graec. II. p. 156. — Ut statim, qua ratione episcopus in excerptendis atticistis usus sit, cognoscas, antea episcopum de proverbio *τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἶσῃ* et de *διῤκοι* (cf. fr. 131) voce Carica egisse, post locum autem ex atticistae scriniis depromptum iterum de *κάρβανες* et *κάρδακες* vocibus et de proverbio *ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον* exposuisse moneo cf. Prol. p. 26. 31.

²⁾ De vestigiis Caricis, quae ap. Athenienses inveniuntur, cf. Herod. V. 62. Strab. p. 397.

³⁾ Usener (Jahrb. vol. 140. p. 387 sq.) in fr. 137^a, quod Max. Treu in codice Plutarcho reppererat, verba obscura (*οὐ δύσερις, φησι, οὐκ ἐριστική*) ita explicare studuit, ut toti operi Dionysiano praefixa fuisse et verum

οὐ δύσερις (<ἦδε βίβλος> οὐκ ἐριστική

in illis verbis latere contenderet. Quae coniectura non veri similis esse videtur. Ac primum enim tales praescriptiones lexicorum aliunde plane

ignorantur. Donec certis exemplis lexicographos talia praemisisse demonstretur, sequi non poterimus. Deinde autem rationem totius operis plane aliam fuisse atque U. sibi finxit, confidenter affirmo. Non enim librum conscripsit, ut cum amatoribus sermonis obsoleti et obscuri (qualem Lexiphanem esse meminervis) pugnaret, sed ut voces oblitteratas et vere atticas ideoque hominibus sequioris aetatis fere ignotas revocaret et ita studio atticissantium succurreret. — Fortasse etiam alia quae dubitanter ordini ad elementa disposito inseruimus, ex praefatione fuerunt, ut e. g. fr. 11^a. fr. 58. fr. 153. fr. 298. Grammaticas inprimis observationes, etsi a consilio *τάξεως στοιχειακῆς* non aliena fuerunt, cf. fr. 217., in proemio melius absolutas fuisse putaverim.

---

1. Eustath. p. 1854, 16. αἱ γοῦν θρεπταὶ τοῖς δεσπόταις δοῦλαι — ἄβραι (l. ἄβραι) λεγόμεναι ἐθνικῶς κεῖνται παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν. Μένανδρος (fr. 520. Kock.)

τρέφει παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς

αὐτὰς ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

5

ἐστὶ δὲ ἄβρα κατὰ Πανσανλίαν ἢ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα, ἣ καὶ οἰκότριψ παροξυτόνως κατ' Αἴλιον Διονύσιον καὶ ἔντιμος¹⁾.

2. Eustath. p. 357, 1. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ Ἄβυδος¹⁾ ὕστερον ἐπὶ συκοφάντου ἐτέθη παροιμιακῶς διὰ τὸ δοκεῖν 10

---

1. ¹⁾ Multo uberiora Suid. ἄβρα· οὔτε ἡ ἀπλῶς θεράπαινα οὔτε ἡ εὐμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μὴ. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ (fr. 520. Kock).

μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν
ταύταιν, τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς

αὐτὰς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη
καὶ Σικωνίῳ (fr. 438 Kock)

ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος

ἐρωμένην ταύτῃ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν

τρέφειν δὲ χωρὶς, ὥς ἐλευθέρῳ πρέπει.

ἀπιστον· ᾧμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι

θεράπαιναν εὐθὺς ἡγορασμένην ἄβραν

ἔσεσθαι. (cf. Men. fr. 64. Kock)

(sequitur locus ex Iamblichō petitus, quem Suid. de suo adiecit). Quo ex loco statim discas, locum ex Menandri Pseudhercule petitum, qui apud Eust. utramque glossam praecurrit, ex Aelio Dionysio fluxisse. Eadem B. A. 322, 13. sine locis Menandreis. Pausaniae doctrinam repetit B. A. 322, 12. Ambos confudit Et. M. 4, 22. Aelii Dionysii explicationem vocis ἄβρα. οἰκότριψ Aristophanem Byzantium redolere discas ex Mill. Mél. p. 434, Eustath. 1327, 22 (Hes. s. v. οἰκότριψ) cf. Nauck. Ar. Byz. p. 196.

2. ¹⁾ Quas glossas omnes atticistis deberi inde apparet, quod glossa ἄβυδοκόμης cum verbis Pausaniae αὐτολεξεί allatis apud B. A. 322, 31 recurrit, glossa Ἄβυδος (vel Ἄβυδός ἐστιν cf. Apostol. I. 2) vero cum glossa ἄβυδοκόμας coniuncta iteratur apud B. A. 215, 6. Suid.

συκοφάντας τοὺς Ἀβυδηνούς, ὅθεν καὶ ἀβυδοκόμαι³⁾ οἱ ἐπὶ συκοφαντίᾳ³⁾ κομῶντες. τίθεται δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου καὶ μηδενὸς ἄξιου. κομφοδοῦνται δέ, φασί, καὶ εἰς μαλακίαν οἱ τῆς Ἀβύδου. Πανσαντίας δὲ καὶ παροιμίαν εἶναι⁵ λέγει μὴ εἰκὴ τὴν Ἀβυδον⁴⁾, ἣ ἔχρῳντό, φησιν, ἐπὶ τῶν εἰκαίων καὶ οὐδαμινῶν.

3. Eustath. p. 1854, 18 (arte cohaeret cum fr. 1.) οὕτω κείται, ὡς ὁ αὐτὸς Διονύσιος¹⁾ λέγει, καὶ παρὰ Θεοπόμπῳ (Θησεῖ fr. 2) ἀβυρτάκη· ὑπότριμμά τι δορὶν βαρ¹⁰ βαρικὸν διὰ πράσων καὶ καρδάμων καὶ κόκκων ῥόας καὶ ἐτέρων τοιούτων. φησὶ γοῦν (sc. Theopompus)

ἦξει δὲ Μήδων γαλαν, ἔνθα καρδάμων

πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

Πανσαντίας δὲ καὶ ἀπὸ σιναπέως καὶ σταφίδων εἶναι φησὶ¹⁵ τὸ τῆς ἀβυρτάκης ὑπότριμμα, ὃ καὶ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῳντο²⁾.

4. Eustath. p. 1384, 50. verba arte cohaerent cum fr. 127. Δίεξ. — Philoxeni¹⁾ doctrina inepta, cur ἀγαθός neque compa-

³⁾ Ἀβυδοκόμας eodem modo explicatur ab Hes. Zen. I, 2. Mill. Mēl. p. 356. ἔνθεν Ἀριστοφάνης (fr. 733. Kock) τὸν συκοφάντην Ἀβυδοκόμην λέγει. Quam χρῆσιν et propter raram vocis formam et propterea, quod Eustathius Abydenos κομφοδεῖσθαι dixit, ad Pausaniam referre ausim.

³⁾ Cf. Zenob. glossam s. f. An proverbium Ἀβυδητὸν ἐπιφόρημα cum Nabero p. 166. et Warnkrossio p. 33. not. 65. Pausaniae tribuendum sit, dubium est. Corruptum esse Warnkross l. l. Crusius Anal. crit. p. 58 demonstraverunt, cum explicatio minime sit apta proverbio. Rectam protulit Suid. et Zenob. priore glossae parte. Alterum lemma Ἀβυδος εἰ excidisse apud Zenobium Crusius censet. Hes. vero utramque glossam tam misere contraxit, ut ad alterum lemma altera explicatio adhibeatur.

⁴⁾ Proverbium a Pausania laudatum tantummodo apud Diog. VI. 53 Steph. Byz. s. v. Ἀβυδος (= Eustath. ad Diog. Perieg. 518) iteratur.

3. ¹⁾ Dionysii verba Suidas cum testimonio Theopompi repetit et ἐστὶ δὲ καὶ ἐν Κερκυράῳ Μενάνδρου (fr. 280.) adicit. ῥόας vel ῥοιᾶς (Suid.) non ῥοᾶς, ut Rindfl. fr. 3. placuit, scribendum est cf. Hom. hymn. Cer. 372. 412. — Schol. Luc. vol. IV. p. 151. Jac. etiam A. D. sequitur his additis: Νυμφόδωρος δὲ ἐν τριτῷ βαρβαρικῶν νόμων φησιν, ὡς λυτικῇ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ τοὺς βαρβάρους.

²⁾ Pausaniam sequitur B. A. 323, 26, sed testimoniis Theopompi et Menandri adiectis. Glossas utriusque atticistae saepius iisdem χρῆσασιν uti, iam videbis s. v. αἰνεῖν. Et. M. 5, 1. = B. A. l. l., sed omisso testimonio et adiectis verbis καὶ ἀβυρτακοποιός.

4. ¹⁾ Et. Orion. p. 29, 1. cf. p. 1, 1. Aliam explicationem (ἀγαθός ab

rativo neque superlativo utatur, prolata haec adicit: *φησὶ γοῦν Αἴλλιος Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται*²⁾.

5. Eustath. p. 1471, 32. *ιστέον δὲ ὅτι καὶ δίχα τῆς ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπονδῆς καὶ πόσεως ἦν τι ποτήριον, ὡς ἵστορεῖ Αἴλλιος Διονύσιος, ἀγαθοῦ δαίμονος*¹⁾ *λεγόμενον τὸ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν προσφερόμενον. καὶ ἄλλως δὲ ἦν, φασιν, ἀγαθὸς δαίμων ᾧ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν ἔπινον.*

6. Eustath. p. 1854, 27. *παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ ποιητῇ (Αἰσχύλῳ) ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ οἱ ἄγγαροι*¹⁾ *κεῖνται, λέξις 10 φανερώς Περσικῇ.*

φρυκτὸς φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρον πορὸς

ἔπεμπε. (vs. 269.)

*τοιούτον δὲ τῶν φανῶν, κυρίως δὲ κατὰ Αἴλλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ' αὐτοί, φησι, 15 καὶ ἀστάνδαι*²⁾ *Περσικῶς. τίθεται δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορτηγῶν καὶ ὅλως ἐπὶ ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν, ὅθεν καὶ ἀγγαροφορεῖν*³⁾ *τὰ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ δια-*

ἄγαμαι esse derivandum) Herodianus (cf. Et. Or. l. 1.) protulit, quam Eustath. aliquoties repetivit. p. 98, 12. 1599, 4. 1795, 64.

²⁾ Eadem docet Phryn. Ecl. p. 92. Lob. cf. Et. M. 5, 22. Et. Or. l. 1. Et. Gud. 2, 32. 611, 1. (= Orion). Exempla ex Diodoro protulit Nauck. in Herm. XXIV. p. 456.

5. ¹⁾ B. A. 327, 6. cum A. D. convenit. Hesych. (*ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ τὴν β' ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν.*) convenit cum B. A. 334, 4. Moer. p. 191, 15. Bekk. *ἀγαθοῦ πόματος*, quod lemma secundum Hes. et Suidam, qui se invicem supplēt, corrigendum est. cf. Nab. Proll. ad Phot. p. 136.

6. ¹⁾ Totam glossam repetit Suid. gl. 2., ex parte B. A. 325, 13 (usque ad *Περσικῶς*), Et. M. 6, 44 (de quo L. Cohn. Jahrb. XII. 351. n. 151.) sed ita ut Aeschyli testimonium, quamvis ex servatarum una petitum, atticistis deberi intellegamus. Menandri locum, quem apposuimus, subiecit.

²⁾ *ἀστάνδαι* vocem recte explicat B. A. 455, 31. et mira confusione Hesychius, qui *ἀστάνδης. ἡμεροδρόμος. ἡ ἄγγελον. Ταραντῖνοι exhibit.*

³⁾ *ἀγγαροφορεῖν*. Ael. Dion. = B. A. 325, 6. — Fons totius explicationis fuit Arist. Byz. (ed. Nauck. p. 81. 172). Ex Ar. Byz. Suetonius sua petivit, cf. Mill. Mél. p. 422. — Alteram explicationem, eamque saepius repetitam, optime servatam videmus ap. B. A. 325, 2. *ἄγγαρος· ἐργάτης, ὑπηρέτης. ὅθεν ἀγγαρεῖαν λέγομεν ἀνάγκην ἀκούσιον καὶ τὴν ἐκ βλας γενομένην ὑπηρεσίαν. καὶ ἄλλως ἄγγαρος λέγεται ὁ πωθρὸς. παρὰ τοῖς βαρβάροις δὲ ὁ δημόσιος γραμματηφόρος, ὅθεν ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς δη-*

δοχῆς καὶ ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. [Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικωνίῳ (fr. 440.) παρίστησιν·

ὁ πλέων κατήχθη· κρίνεθ' οὗτος πολέμιος
 5 ἐὰν ἔχη τι μαλακὸν ἀγγαρεύεται.]

7. Eustath. p. 1399, 60. ἐπὶ γὰρ ἐμφύχου κεῖται τὸ ἄγειν, ὡς καὶ πρὸ βραχέων εἴρηται, ἀλλ' οὐκ αἰεὶ οὕτως ἡ λέξις τίθεται. δίχα γοῦν τῶν ἄλλων φησὶ καὶ ὁ Πανσανίας ὅτι ἄγειν καὶ ὑπάγειν καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται¹⁾.

10 8. Eustath. p. 1400, 1. (seq. fr. 7). Αἴλιος Διονύσιος φησιν ἄγημα¹⁾ παρὰ Μακεδόσι τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὀπλιτῶν²⁾.

9. Eustath. p. 1430, 34¹⁾. ἐξ αὐτῆς δὲ (sc. ἀγείρειν) οὐ μόνον ἀγύρτης²⁾ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ἀγείρων ὄχλον καὶ
 15 ἀπατεῶν καὶ ἀλαζῶν, καὶ ὄνομα δὲ βόλου κυβευτικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄγυρις . . . . λέγεται δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀλικαρνασσεῖα ἀγείρειν καὶ τὸ περιῖέναι, καὶ περιουστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἐτέρῳ τινί, φησι, τοιούτῳ <σεμνύνειν>, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ

μοσίαν χρεῖαν ὑπηρετεῖν. (= Suid. gl. 1. 3. B. 212, 3. Hesych. s. v. ἄγ-
 γαρος priorem et alteram Suidae glossam in unam coniunctas exhibet)
 Cobet. Mnem. X. 64. hunc locum Pausaniae tribuere studet. Eadem doc-
 trina redit in lex. Cantab. (Lex. Vindob. p. 352, 15. Nauck) = Claud.
 Casilon. ap. Mill. Mél. 397., unde, si Cobeto assentimur, Pausaniam vel
 Irenaeum ipsum adiisse vel ex alio quodam fonte (Pamphilo?) illius
 opibus usum esse cum Cohnio l. l. concedes.

7. ¹⁾ B. A. 325, 26. καὶ ἄγειν ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ ἐπάγειν ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Totam glossam sexti lexicī Bekk. ideo Pausaniae tribuerim, cum usus verbi ἄγειν varius et multiplex illic enarretur et Pausaniam de compluribus verbi ἄγειν significationibus egisse Eust. indicet.

8. ¹⁾ Duplicem doctrinam proferunt Hes. B. A. 327, 26. Et. M. 10, 36 ἄγημα τὸ προῖόν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν. οἱ δὲ τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως. = Suid., qui addit: κρα-
 ταίων ὀπλίσει καὶ σωμάτων εὐεξία. Ael. Dion. igitur doctrina altero loco profertur. Prior doctrina recurrit ap. Eust. 1877, 60.

9. ¹⁾ Locum Eustathianum supra allatum sequitur etymologia ἄγειν ἀπὸ τοῦ ἀγητοῦ (quae recurrit Eust. 1877, 62.), deinde de ἄγειν· κλῆν episcopus exponit et de voce ἄγμα plura profert. cf. fr. 341.

²⁾ Duplex doctrina a Suida profertur. Prior glossa: ἀγύρτης· πτω-
 χὸς, ὀχλαγωγὸς, ἐπαίτης, φιλοκερδὴς ἢ συρφετώδης. ἔστι δὲ καὶ βόλος κυ-
 βευτικὸς, καὶ Γάλλος καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων (= Hes.-Apionis nomen cor-

ἀγύρτης. Πλάτων δὲ ἐν πολιτικοῖς (p. 272) καὶ τὴν ἄθροισιν ἀγυρμόν φησιν. εἰπὼν συναγυρμόν φρονήσεως.

10. Eustath. p. 1165, 13. (praecedunt ea, quae Pausanias de veterum pemmatologia protulit) ἐκ τῆς ἀγέλης δὲ οὐ μόνον ἀγελαῖοι¹⁾ βόες, ἀλλὰ καὶ ἀγελαίας ἰσχάδας Εὐπολῖς⁵ (fr. 374 Kock) ἔφη καὶ ἄλλοι κωμικοὶ, ὥς φησι Πανσανίας, καὶ λίθους δὲ ἀγελαίους τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους.

11. E duobus Eustathii locis Pausaniae doctrina contexenda est: p. 1162, 37. περὶ δὲ ἀγκαλίδων φασὶ καὶ ταῦτα

ruptum et cum Schmidtio Platonis restituendum est). gl. 2. ἀγύρτης. ο ἀλαζών καὶ ἀπατεών, τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιῦναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἐτέρῳ τινὶ σεμνύνειν. ὁ δὲ ἀγύρτης καὶ κυβε-
τικού βόλου ὄνομά ἐστιν κτλ. = Et. M. 14, 31. B. A. 332, 11. (Utramque glossam in unum contractam habes in B. A. 331, 26). unde apparet non solum verbi ἀγείρειν explicationem, sed etiam verba, quae apud Eustathium antecedunt, atticistis tribuenda esse. Fortasse etiam περιαγειρόμενοι ap. Phot. Suid., ἀγορὰ Suid. Hes. et alia huc referenda sunt. — Singularia ex tota vocum ἀγείρω, ἀγύρτης, ἀγυρμός, ἀγυρίς (cf. Poll. VII. 188) serie explicantur in Lex. Cantabr. p. Lex. Vind. Nauck. 330, 15. B. A. 331, 10. Tim. s. v. ἀγείρουσαν.

10. ¹⁾ Eustathius, cum paullo ante de veterum libris ac placentis Pausaniam loquentem faceret, sane mirum est, quod de gregum et gregarii notione nunc exponit. Quam ad rem plane diversam ductus esse videtur, quod species quaedam ἄρτον ἀγελαῖον veteribus nota fuit, cf. Athen. III. 110 D. Eustath. p. 265, 32. Plato. Com. fr. 76 Kock. Qui panis reperitur ap. B. A. 325, 29. gl. 2. ἀγελαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ ἰδιότητος, ῥεμβώδης (= Et. Gud. p. 4, 3) καὶ εὐτελής ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων. τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν ζώων συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημαινόμενον καὶ Πλάτων κέχρηται ἐν τῷ Πολιτικῷ (p. 266. A). μετῆκται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀδοξοτέρους. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ (I. Παναθηναϊκῷ § 18) αὐτοῦ λόγῳ. καὶ ἀγελαῖον ἄρτον τὸν χυδαῖον. Quacum glossa cf. Hes. ἀγελαῖοι· ἰχθύες πολλοὶ μικροὶ καὶ ὁμοὶ λίθοι εὐτελεῖς, et Et. M. 7, 41. ἀγελαῖος . . . . καὶ εἰκαῖος καὶ εὐτελής, ubi eadem explicatio εὐτελής recurrit. Animalia ἀγελαῖα ex Hes. Harp. s. v. ἀγελαίων B. A. 325, 27 (= Suid. gl. 3) Suid. gl. 1. veteribus pisces fuisse constat. — Non igitur Rindff. p. 29. adsentior, qui lexicographos plane aliena ab atticistarum consilio tradere affirmat. — Priorem glossam in B. A. 325, 27 ἀγελαῖος. ἰδιότης ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων· καὶ ἀγελαίων τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεισθαι ῥύθην (Suid. Harp. ῥίβην cod. Coisl.) καὶ ἀγελήδόν φασιν, (= Suid. gl. 3. qui B. A. gl. 2. ineptum in modum inseruit), quae ex parte concinit cum Harp., neque tamen ut artior nexus statui possit, dubitanter ad atticistarum doctrinam refero.

οἱ παλαιοὶ ἀγκαλίδες¹⁾ ἀγκάλαι, κόλποι. δηλοῖ δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ φρυγάνων δεσμούς, ὅθεν ἀγκαλιδαγωγεῖν καὶ ἀγκαλίδας αἶρειν ἀντὶ τοῦ ξύλου²⁾. ῥηθῆσεται δέ τι περὶ τοιούτων καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀνδρομάχην i. e. p. 1283, 41., ubi⁵ haec leguntur: ἐμνήσθημεν δέ που καὶ πρὸ τούτου ἀγκαλίδων, ἐξ ὧν οὐ μόνον οἱ, ὡς ἐκεῖ ἐγράφη, ἀγκαλιδαγωγοί, ἀλλὰ καὶ ἀγκαλιδαγωγεῖν κατὰ Πανσανίαν τὸ ἀγκαλίδας ἄγειν ἐπὶ κτηνῶν ἢ πλοίου, οὐκ αὐτὸν φέροντα. τοῦτο γὰρ ἀγκαλιδοφορεῖν, ὥστε ὁμώνυμον καὶ ἡ ἀγκιλίς, οὐ μόνον Ὀμηρικῶς ἀγκάλην δηλοῦσα ἀλλὰ καὶ δεσμὸν ξύλων ἢ τοιούτων τινῶν.

11a. Eustath. p. 1579, 25. καὶ ὅρα τὸ ἀληθεῖην ἀμφιβόλως ἔχον, εἴτε ἀπὸ προπαροξυτόνου τοῦ ἀληθείαν, εἴτε ἀπὸ παροξυτόνου τοῦ ἀληθείαν γέγονεν Ἰωνικῶς. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν¹⁵ τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας. διὸ καὶ παρώξυναν αὐτὰ· ἡ ἀγνολία¹⁾ γάρ, φησιν, ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία²⁾ καὶ ἡ ἱερεία³⁾ καὶ ἡ ἀναιδεία δέ φησι καὶ ἡ προνοία. ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν (fr. 226. Kock)

²⁰ ὧν προνοία κἀναιδεία.

12. Eustath. p. 1638, 11. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἄγνον¹⁾ ἀρσενικῶς οὐ λόγον καλοῦσιν Ἀττικοί. φέρε

11. ¹⁾ Fusius atticistae doctrina repetitur (unde conicere licet, Paus. etiam de ἀγκαλιδοφόροις καὶ ἀγκαλιδοπώλαις ac de ἀγκαλίζεσθαι verbo egisse) B. A. 337, 19, in breve contracta Et. M. 11, 42, quae glossae invicem corrigendae sunt. Singula inveniuntur: ἀγκαλιδαγωγοί Hes., ἀγκαλίδες = φρυγάνων δεσμοί Hes. Et. M. 12, 13. et Suid. B. A. 327, 8. Poll. VII. 109. cf. Naber Prol. 138.

²⁾ Quae verba corrupta et secundum Hes. B. A. 327, 8. ἀγκαλίδας ἔλκειν. αἶρειν ξύλα restituenda sunt. 11a. ¹⁾ Conv. B. A. 324, 16.

²⁾ Conv. Phot. cf. Et. M. 462, 3. Schmidt. Did. p. 56. Nab. Prol. 134.

³⁾ Schmidt. l. l. Eratosthenis doctrinam ab Ael. D. repeti censuit. Per Tryphonem haec doctrinam ad atticistam pervenisse puto.

12. ¹⁾ Convenit Suidae doctrina, sed auctior, cum Chionidis testimonio ornata sit (fr. 2. Kock), quod ideo atticistis tribuo, quod inter explicationem et Platonis locum adfertur. Explicationem Eustathianam non omnia Dionysiana adhibere, sed lacunosam esse, manifestum est. Atticistarum doctrinam in Schol. Plat. Phaedr. l. l. agnosco: ἄγνος· φυτόν τι θαμνώδες, ἧ ἔστιν ἡ λύγος. cf. B. A. 324, 15. Hes. s. v. λύγος. Schol. Hom. Il. XI. 105. Et. M. 11, 53. (ultima duo loca iam etymologiam illam

δὲ καὶ χρῆσιν Πλάτωνος (Phaedr. 230B) ταύτην· ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλὴ καὶ τοῦ ἄγνου τό τε ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον.

13. Eustath. p. 361, 37. ὅτι δὲ καὶ ἀγροτέρα Ἀρτεμῖς, ὡς καὶ ὁ κομικὸς δηλοῖ, ἢ καὶ Ἀργαία¹⁾ παρὰ Πλάτωνι⁵ κατὰ Πανσανίαν ἀπὸ χώρας πρὸς τῷ Ἰλισσῷ, ᾧ κλησὶς Ἀγραι καὶ Ἀγρα, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἦγετό, φησι, μυστήρια, ἃ ἐλέγετο τὰ ἐν Ἀγρας, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ.

14. Eustath. p. 326, 37. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σχολιόν τι¹⁾ ἐν Ἀθήναις ἦν ἀδόμενον, ὡς καὶ Πανσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκίῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφούς, οἱ δὲ Πραξιλλῆς τῆς Σικωνίας. ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη·

Ἀδμήτου λόγον ὦ ἄταρ μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει

δειλὼν δ' ἀπέχου, γνούς ὅτι δειλὼν ὀλίγα χάρις¹⁵

ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φιλανδρον ὑποδηλοῦν Ἀλκυστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός.

Ἄγνος ab castitate appellatam esse proferunt, quae saepissime iteratur cf. Eust. 834, 35. Et. M. 591, 50, 595, 33 et alias.)

13. ¹⁾ Quae omnia ad Pausaniam redire docebit B. A. 326, 24. Ἀγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηναίων, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἀγρας, ὡς ἐν Ἀσκληπιοῦ· Φερεκράτης Γρανσίην (fr. 36. Kock)

εὐθὺς γὰρ ὡς ἐβαδίζομεν ἐν Ἀγρας

καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀγρας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρω (p. 229 B) „ἢ πρὸς τὰ τῆς Ἀγρης διεβαίνομεν“. Κλειτόδημος (fr. 1. Müller) ἐν πρώτῳ Ἀτθίδος. τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισσοῦ πρὸς ἀγορὰν Εἰλείθνια. (Ῥορῆθνια Ruhn. Tim. 223), τῷ δ' ὀχθῶ πάλαι ὄνομα τούτῳ, ὃς νῦν Ἀγρα καλεῖται, Ἐλικῶν, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἐλικωνίου ἐπ' ἄκρου. καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ εἰς τὸ ἱερόν τὸ μητρῶν τὸ ἐν Ἀγραις. Doctrinam Pausaniae multo fusiorem et fere genuinam hoc loco nobis praebere vides. De corruptelis sanandis cf. Nab. Prol. 136. Müll. Hist. fr. 1. l. — B. A. 334, 11. Ἀγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερόν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἐλικῶνα καλούμενον, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνθηρον εἶναι καὶ πληρὲς ἀγρεύματος. Nab. 1. l. Ael. Dionysio tribuit. οἱ μὲν — οἱ δὲ ad χρήσεις revocanda esse puto, quarum prior locus Clitodemi fuit. Singula repetit Suid. s. v. Et. M. 13, 13., sed incertum est, utrius auctoris fuerint. Hes. corruptus est.

14. ¹⁾ Ath. XV. 695C. Eadem doctrina Schol. Ar. Vesp. 1240. cf. Bergk. Poet. Lyr. III⁴. p. 567. Hes. — Suid. lemma tantum profert.

15. Eustath. p. 355, 38. Πανσανίας δέ φησιν, ὅτι τὴν Ἀδράστειαν ἑτέραν τῆς Νεμέσεως ὑποτίθενται τινες, οἱ δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει ἀπὸ Ἀδράστου, ὅτι μόνος τῶν ἐπὶ σωθεὶς μόνος πάλιν τὸν νῖδον ἀπέβαλεν ἐν τοῖς ἐπιγόνοις. οἱ δὲ ἀπὸ Ἀδράστου, φησὶν, Μυσοῦ (?) ἰδρυσάμενον αὐτῆς ἱερὸν. βέλτιον δέ, φησιν, ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν¹⁾.

16. Bekk. An. p. 362, 3. αἶα¹⁾ τὰ λεγόμενα ὅα. φυτὰ δέ ἐστιν. Διονύσιος δέ φησι· τὰ δὲ ὅα τινὲς βάμμα. οἱ δὲ † αἶα, οἱ δὲ λεόνεον προσαγορεύουσιν.

10 17. Eustath. p. 603, 16. Αἰλῖος Διονύσιός φησιν¹⁾ αἰγίς· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον. Πανσανίας²⁾ δὲ· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον.

15. ¹⁾ Pausanias igitur iam inter duas sententias, quae fuerit Adrastea, incertus haesit, deinde duas vocis etymologias protulit. Inverso ordine et etymologiis omissis Suid. gl. 2. Harp. B. A. 342, 6 quae glossae se invicem supplent. Nexus igitur, quem Rindfl. p. 31. negavit, statuendus est. Glossa corrupta est: nunquam enim Dianam Adrasteam vocari audivimus. Suid. gl. 1. et Hes. alteram opinionem veterum repetunt (Adrastea = Nemesis) et ab Adrasti nomine Adrasteam derivant. cf. Zen. I. 30. Diogen. I. 54. — Alteram etymologiam a Pausania prolatam habes in Et. M. 663, 8.

16. ¹⁾ ὅα etiam αἶα vocari aliunde non constat. Glossa corrupta videtur. Similia Hes. gl. 1. ὅα· δένδρον κάρπιμον καὶ ὁ καρπὸς οὕτω καλεῖται. Et. M. 27, 24. αἶα· ὑπὸ Κυρηναίων τηθῖς καὶ μαῖα καὶ ἀδελφῇ Κρήτης. καλεῖται δὲ καὶ κρήνη ἐν Παιονίᾳ καὶ φυτὸν τι· ἔτι δὲ ὁ καρπὸς αὐτῷ ὁμώνυμος. cf. ὅα. Fortasse Phot. Suid. ὅα. ἀκροδρύων εἶδος μῆλεις μικροῦς ἐμπερές huc referenda sunt.

17. ¹⁾ Ael. Dion. convenit cum Harpocr. αἰγίδας ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυα. Ἀνκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν δ' ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγέας καλεῖσθαι.

²⁾ Suidas Pausaniae doctrinam repetens haec adicit: ὥς Ἀνκοῦργος καὶ Ἡρόδοτος [ἡ δὲ ἱερεῖα Ἀθῆνῃσι τὴν ἱερὰν αἰγίδα φέρουσα πρὸς τοὺς νεογάμους εἰσῆρχετο. † ἐπὶ τῶν ἀναλθην οὖν ποιούντων τάττεται ἡ παροιμία †. καὶ ὁ θῶραξ καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης]. Νυμφόδωρος (fr. 22. Müll.) δὲ ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγέας φησὶ καλεῖσθαι. Sed Suidas sive eius auctor iure reprehenduntur, cum non Nymphodorus de Libyum retibus egerit, sed potius Herodotus (IV. 189). Nymphodorum auctorem alterius testimonii, falso Herodoto tributi, esse existimo. Ideo ordo nominum quem Harpocr. servat, restituendus est. — Suidae error apud Hes. s. v. recurrit. Cuius glossa αἰγίς· ὄπλον ἐξ αἰγού. καὶ τὸ ἐκ στεμμάτων διαπεπλεγμένον δίκτυον. Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν θῶρακα αἰγίδα λέγεσθαι φησιν ὑπὸ Λακῶνων pluribus et gravissimis corruptelis laborat.

18. Eustath. p. 1279, 40. διὸ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἀθή-
νησιν αἰδοῦς καὶ ἀφελείας ἦν βωμὸς περὶ τὸν τῆς Πο-
λυάδος Ἀθηναῖς νεῶν, καθὰ καὶ Πανσανίας ἱστορεῖ, ἃς οἱ
μὲν παιδαγωγοὺς, οἱ δὲ τροφοὺς τῆς θεᾶς γενέσθαι φασίν.
ἔστι δὲ αὐτὸ αἰνίγμα τοῦ χοῖραι τὸν διδασκόμενον ἢ τὰ πρὸς 5
φρόνησιν Ἀθηναῖν ἢ τὰ πρὸς ἄλλας τέχνας, ὧν Ἀθηναῖ ἐπι-
σταται, αἰδῶ τε τηρεῖν εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ ἀφελῶς αὐ-
τοῖς προσφέρεσθαι καὶ ἀπεριέργως οἷα μὴ εἰδότας. τὸ γὰρ
ἔξω τοῦ δέοντος περιέργον πονηρίαν τε ἔχει ἀπρεπῆ καὶ τοὺς
διδασκάλους λυπεῖ. ὅτι δὲ ἀφέλειαν οὐ μόνον ἐπὶ ἀπλότητος 10
οἱ παλαιοὶ ἐτίθουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ ἐνδο-
ξότητος, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς¹⁾).

19. Eustath. p. 1851, 13. αἵμασι¹⁾ δὲ κατὰ τοὺς πα-
λαιοὺς τειχίον ἐκ χαλίκων ὁμοιον φραγμαῖ. καὶ ἄλλως δὲ κατὰ
τοὺς αὐτοὺς, ἐκ χαλίκων οἰκοδομή, τειχίον, θριγκός. Αἴλλιος 15
δὲ Διονύσιος εἰπὼν καὶ αὐτὸς, ὅτι αἵμασι¹⁾ τὸ ἀπὸ χαλίκων
τειχίον, ἐπάγει, ἦν τινες καὶ ἄρπεξον, ὥς καὶ Ἰωνες. δηλοῖ δέ,
φῆσι, τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος.

20. Bekk. An. 362, 29. Αἶμον¹⁾. τὸ ὄρος οἰδετέρως. Ἐκα-

διαπλέκεσθαι enim cum ἐκ praepositione coniungi nequit. Pro Λακόνων
ex Herodoto Λιβύων restituendum est. — B. A. 354, 4 in. = Ael. Dion.
et Paus. Verba, quae Bekk. falso descripsit: τὸ διάστημα τῶν πεπλεγ-
μένων δίκτυον secundum Eustath. sic legenda videntur: τὸ διὰ στεμμά-
των πεπλεγμένον δίκτυον. — Suidae verba, quae uncis inclusi, partim
conveniunt cum B. A. l. l. sub fin. et cod. B. Pseudoplutarchi in Paroe-
miogr. I. p. 339 (cf. Crus. Analect. p. 61). Ordo verborum vehementer
turbatus est; unde tracta sint, incertum est.

18. ¹⁾ Hes. Αἰδοῦς βωμὸς Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει Αἰδοῦς καὶ Φι-
λιάς (l. Ἀφελείας) εἰσι βωμοὶ πρὸς τῷ ἱερῷ. Suid. s. v. αἰδῶ tantum
αἰδοῦς βωμὸν cognovit. — De voce ἀφέλεια apud grammat. nihil traditur.

19. ¹⁾ Eadem doctrina repetitur ap. Eustath. p. 883, 50. φασὶ γοῦν
οἱ παλαιοὶ, ὅτι αἵμασι¹⁾ ἐκ χαλίκων οἰκοδόμημα, τειχίον, θριγκός.
Paullo fusius B. A. 356, 6. αἵμασι¹⁾ τὸ ἐκ χαλίκων ὀικοδομημένον τει-
χίον. κυρίως δὲ τοῖς ἡκανθωμένοις λέγεται φραγμαῖς, ἦν τινες ἄρπ[εξ]ον
π[ε]τλ., quocum consentit Suid., Schol. Her. vol. II. p. 462, 12. ed. Stein (cf.
ea, quae Stein. p. 476. proposuit). Et. M. 35, 10 αἵμασι¹⁾, τὸ ἐκ χαλίκων
ὀικοδομημένον ἡγοῦν φραγμός — ἐστὶ δὲ καὶ ῥητορικὴ λέξις. οὕτως
Ὠρίων (= Et. Or. 8, 19). cf. Heyden, Leipz. Stud. VIII. 224, qui has
glossas Pausaniae, qui cum A. Dionysio fere congruit, recte tribuere
videtur.

20. ¹⁾ Dubium an atticistae tribuendum sit. Bernhardys ad Dion. Perieg.

τατος διὰ παντός καὶ Διονύσιος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Εὐ-
δοξος.

21. Eustath. p. 801, 57. ἐν γοῦν τῷ Ἀλλίου Διονυσίου
λεξικῷ γράφεται οὕτως· αἶνειν¹⁾ (cod. αἰνεῖν) τὸ ἀναδεύειν καὶ
ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φύροντα²⁾. Φερεκράτης· (fr. 183. Kock)
νῦν ἐπιχεισθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πίττειν, φρύγειν, ἀναβράττειν,
αἶνειν.

Πανσανίας δὲ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ
οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἶνειν³⁾ ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ δι-
10 χρόνου αῖ φησὶν· ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχει τὸ αῖ. δηλοῖ δὲ τὸ
πίτσειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν *Εἰρήνῃ* δηλοῖ. Καὶ Φερεκράτης
δ' ἔτι φησὶν·

νῦν δ' ἐπιχεισθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πίτσειν, φρύγειν, ἀναβράττειν
ἀνεῖν ἀλέξει μάζαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι·

15 λέγει δὲ καὶ⁴⁾ ὅτι διαφέρει τὸ πίτσειν τοῦ ἀνεῖν. τὸ μὲν γὰρ
πίτσειν γίνεται, ἵνα τὸ πτισσόμενον ἀπολλῶσι τὸ πιτυρῶδες
ἄχυρον, τὸ δὲ ἀνεῖν ἐπὶ ξηρῶν, ὥσπερ καρῶν, ἵνα τὸ ἄχυρῶ-
δες αὐτῶν περικατὲν ἀφαιρεθῇ· ἐν ἄλλοις δὲ φέρεται καὶ
ταῦτα· αἶνειν. τὸ ἀναβράττειν ἀηλεσμένον στρον⁵⁾ καὶ πτισ-
20 σάνῃ παρὰ τὸ πίτσειν καὶ αἶνειν.

p. 632. non ad periegetam sed ad Mitylenaeum supra laudatum revo-
cat. Eustath. ad Dion. Perieg. 428. ὅτι τὸ Αἶμος, ὃς καὶ οὐδετέρως τὸ
Αἶμον λέγεται κτλ. Steph. Byz. Αἶμος ὄρος Θράκης. λέγεται καὶ οὐδετέ-
ρως, ὡς οἱ πολλοί. cf. Herod. ed. Lentz. I. 170, 5. Strabonis usus varius
est: p. 319. τὸ Αἶμον (optimi codd. Αἶμον secundum Cram.) ὄρος legitur.
— Num idem error latet, atque in Schol. ad Scylacis periplum, quod
Müller in praef. Geogr. gr. min. p. XXXIII. correxit, Aelium Dium, non
Dionysium, fuisse illum geographum?

21. ¹⁾ De vocc. αἶνω et ἀνώ cf. Cobet. Mnem. X. 60. — αἶνω et ἀνώ ap.
Eust. αἶνω scripsi, cf. Herod. II. 930, 27. Lentz. αἶνω τὸ δασυνόμενον
καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Φερεκράτης αἶνειν, πίτσειν.

²⁾ = B. A. 360, 32.

³⁾ Hes. αἶνων· πτισσων et ἀναντα. Σοφοκλῆς *Ἰνῶ* (fr. 275)· τὰ
μὴ κεκομμένα, παρὰ τὸ αἶνειν ὃ ἐστι κατακόπτοντα πίτσειν. Glossa
ἀνεῖν corrupta. Fortasse etiam conveniunt cum Paus. doctrina Hes. ἀφῆ-
ναι. ἀφῆνα. Phot. Hes. ἦνας· κόψας Galen. voc. Hippocr. (vol. XIX. 103.
Kühn) ἦναι· κόψαι· καὶ † ἦντων· τῶν κεκομμένων.

⁴⁾ Alium auctorem hic ab Eust. adhibitum esse apparet, cum etiam
s. v. πτισσάνῃ (Eust. 437, 20) Pausanias αἶνειν et πίτσειν voces ταῦτο-
δυνάμεις esse affirmaret.

⁵⁾ Meier Op. II. 108, Naber Prol. ad Phot. haec verba ad lex. rhet.

22. Eustath. p. 917, 47. *ιστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Ὀλύμπιον Δία αἰγὸς καὶ μάλιστα τῆς κατὰ τὴν Ἀμάλθειαν φέρεται καὶ παροιμία τὸ „αἰξ οὐρανία“¹⁾ ὁμοία τῷ „λευκὴ ψῆφος“ κατὰ Πανσανίαν, ὡς γὰρ Ἀμάλθειά, φησι, τροφὸς ἦν τοῦ Διὸς, οὕτω καὶ ἡ τοιαύτη ψῆφος ἔτρεφε τοὺς δωροδοκοῦντας ⁵ δικαστάς· ἢ καὶ ἄλλως· ὥσπερ ὁ τὸ τῆς Ἀμαλθείας Αἰγὸς ἔχων κέρας πάντ' εἶχεν, οὕτω καὶ οἱ κυαμεύοντες, φησι, τὰς ἀρχὰς καὶ τὰλλα ἀργυριζόμενοι· διὸ καὶ αἰξ οὐρανία ἔοικε λέγεσθαι οἷον εἰ θεία καὶ ὑποῖσα τοὺς δικαστάς, ὅσοι δῶρα ἐλάμβανον. 10*

23. Eustath. p. 389, 42. *ὅτι δὲ αἰώρα¹⁾ καὶ διὰ τοῦ εἰσιλοῦ ἔχει τὴν ἀρχουσαν, ὡς δηλοῖ οὐ μόνον τὸ*

πλεκταῖς ἐόραις ἐμπεπλεγμένην (Soph. Oed. T. 1264.) *ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν. ὅτι δὲ καὶ κύριόν ἐστιν ὄνομα ἡ Αἰώρα γυναικὸς ἀπαγξαμένης καὶ διὰ ¹⁵ τί ἀπαγξαμένης τὸ τοῦ Πανσανίου δηλοῖ λεξικόν.*

24. Eustath. p. 823, 28. *αἰγλή οὐ μόνον ἡ λαμπηδὼν ἀλλὰ καὶ ποπάνου εἶδος κατὰ Πανσανίαν¹⁾, καὶ θυσία τις*

referunt. Doctrina allata conspirat cum Et. M. 36, 19, sed ita ut Aelii Dionysii verba subiuncta sint.

22. ¹⁾ Pausanias ad Cratini locum allusit apud Suid. s. v. *αἰξ οὐρανία servatum* (*Χειρῶσιν* fr. 244. Kock cf. Phot. s. v.)

καθάπερ τοῦ Διὸς αἶγα Ἀμάλθειαν τροφὸν οὕτω καὶ δωροδοκούντων αἰγ' οὐρανίαν.

An loci Suid. Hes. s. v. *αἰξ οὐρανία, οὐρανία αἰξ*, Zenob. I. 26. artius cum Pausania cohaereant, dubium. — De *λευκὴ ψῆφος* cf. Diog. VI. 9. Macar. V. 57.

23. ¹⁾ Etiam priora ad atticistas rettulerim, cum eadem doctrina *ἑώρα· ὕψωσις, ἢ μέταρσις* apud Phot. Suid. Schol. Soph. l. l. ed. Papageorg. p. 208, 4. (Hes. *ἐ. νόσος*) Anecd. Bachm. I, 246, 6 recurrat. cf. Suid. s. v. *αἰώρα* B. A. 357, 20. — Ea quae Eust. ex Pausania affert, misere corrumpit; non enim atticista de Aiora muliere quadam egit, sed de die festo, cf. Hes. s. v. *Αἰώρα* et Et. M. 42, 3.

24. ¹⁾ Pausaniae doctrinam multo uberiorem habes in B. A. 354, 17: *αἰγλή· λαμπηδὼν, αὐγὴ, φέγγος, φῶς. καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς Δελφὸς ἀπαγομένη αἰγλή ἐκαλεῖτο. καὶ ποπάνον τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἶδωλα [καὶ βόλος φαῦλος κυβεντικὸς αἰγλή ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη]. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περιμέσον. καὶ παιδιά τις ἐκαλεῖτο αἰγλή, καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ χλιδὼν δὲ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔνιοι δὲ φασί· σημαίνει καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον ἢ τὸν ἀμφιδέα ἢ ἀπλῶς ψέλλιον. σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἢ αἰγλή, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ (cf. Hes. s. v. *αἰγλας, αἰγλή* gl. 2.) Singula recurrunt ap. Hes. gl. 1. Suid. Et.*

πεμπομένη εἰς Λελφονὸς καὶ κυβεντικὸς βόλος. ἕτερος δέ τις φησὶν, ὅτι αἰγλή ὄνομα κυβεντικοῦ βόλου φαύλου²⁾).

25. Eustath. p. 826, 26. Πανσανίας γοῦν φησιν, ὅτι ἀκτὶς καὶ οἰκέτον ὄνομα καὶ ἀγγεῖον δὲ, ἐφ' οὗ οἱ ὀβολοὶ⁵ ῥίπτοῦνται¹⁾).

26. Eustath. p. 1328, 23. ὁ ἀκάμπιος δρόμος λεγόμενος, οὗ μέμνηται Πανσανίας εἰπὼν· ἀκάμπιος δρόμος μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περιπατος¹⁾).

27. Eustath. p. 668, 28. τὸ δὲ ἀκὴν, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ¹⁰ εἴρηται, εὔρηται λεγόμενον καὶ ἀκασκά — (1. ἄκασκα). Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ χρῆσιν παράγει Κρατίνου ταύτην·

σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες¹⁾).

28. Eustath. p. 1528, 44. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κέ-
σαι εὔρηται καὶ ἀκέανοι, σπορίμου (ὀσπρίου?) εἶδος. περὶ¹⁵ οὗ φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀκέανοι τὰ ἐν φακοῖς.

m. 29, 1. Verba uncis inclusa ordinem rerum turbant; *σελήνη* enim ad placentas, non ad talos revocanda est, cf. Lob. Aglaoph. 1066. Eadem confusio redit apud Suid. (cuius glossam Rindff. iniuria ad Ael. Dion. revocat).

²⁾ Ad lex. rhet. ablegaverim. Fortasse verba glossae B. A. 354, 17. quae uncis inclusimus, huc referenda et a lexicographo Bekkeriano (= Suid.) cum verbis prioris lexicī contaminata sunt. Ap. Suid. B. A. enim βόλος κυβεντικὸς φαῦλος appellatur. quod tantummodo apud ἕτερον fieri videmus.

25. ¹⁾ Hes. *Ἀκτὶς· οἰκέτον ὄνομα. παρὰ δὲ Συρακοσίοις ὁδηγὸς· ναῦς.*

26. ¹⁾ Conv. B. A. 363, 21 cf. 370, 31. — Suid. praebet *ἀκαμπίας· ὁ εὐθύδρομος. καὶ ἀκάμπιος δρόμος ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περιπατος*. Duae igitur glossas vides, quae apud ceteros lexicographos multifariam confusae sunt. Glossa Hes. s. v. *ἀκαμπίας· ὁ εὐθὺς δρόμος καὶδρομεὺς* sec. Suid. in ὁ *εὐθύδρομος* corrigenda est. In Et. Gud. 24, 39. *ἀκάμπιος εὐθύδρομος. ὁ ἐπ' εὐθείας περιπατῶν*, sive *ἀκαμπίας* scribendum sive duae glossae seiungendae sunt: *ἀκαμπίας. εὐθύδρομος*, (καὶ *ἀκάμπιος*) ὁ ἐπ' εὐθείας περιπατος (cf. Et. M. 42, 4. Mill. Mél. p. 17.). — Alia explicatio reperitur ap. Hes. s. v. *ἀκαμπτοὶ δρόμοι· οἱ εὐθεῖς καὶ ἄπλοι* cf. Et. M. s. v. et Suid. s. v. *κάμπιοι δρόμοι*. Schol. Ar. Pac. 904.

27. ¹⁾ Eadem nomine atticistae addito ap. Cram. Anecd. Paris. III. 224, 23. cf. Eustath. prooem. 21. καὶ τὸ *ἀκασκά*, ὃ *δηλοῖ τὸ ἡσύχως* cf. Bergk. Lyr. I⁴. p. 378. Cum attic. convenit B. A. 371, 1. sed uberiora profert: *ἀκασκα· ἡσυχά, βραδέα* (cf. Hes. s. v. † *φαρδέα* Bekk.) *Κρατίνος Νόμοις* (fr. 126 Kock).

ἢ *πρεσβῦται πᾶν γηραλέοι σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες.*

στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια¹⁾, φέρων καὶ χρῆσιν Φερεκράτους ταύτην (fr. 188 Kock)

κνύμους, φακῆν, ζειὰς, αἶρας, ἀκεάννους.

29. Eustath. p. 1647, 57. <ἀκέσασθαι> δηλοὶ μὲν — τὸ ἰάσασθαι, σημαίνει δὲ ποτε καὶ τὸ ῥάψαι· λαβεῖν μέντοι τὴν ἑλέξιν ἀντὶ τοῦ ἠπήσασθαι, ὅθεν κατὰ τινας καὶ ἀκέστρια¹⁾ ἢ ἠπήτρια (ed. ἡτρία) καὶ ἀκέστριον τὸ ἠπητήριον, οὐκ ὀρθῶς ἔχει. φησὶ γοῦν Αἰλλίος Διονύσιος· ἀκέστριαν· οὐκ ἠπήτριαν· Μένανδρος (fr. 863. 864. Kock)

ἐξακεισθαι μοι δοκῶ τὸ δίκτυον 10
καὶ „ἱμάτιον ἐξακούμεθα“. τὸ δὲ ἠπήσασθαι παντελῶς φησὶ βάρβαρον. συμφθέργεται δὲ τῷ Διονυσίῳ καὶ ἡ συνήθεια, παρ' ἧς τὸ „συνβλίψ τρυπᾶν“ ἡπᾶν²⁾ λέγεται. καὶ τὸ τῆς ἠπήσεως ὄργανον ἠπητήριον.

30. Eustath. p. 1817, 46. παλαιὸς τις φράζει· ἄκολος, 15
μικρὸς ψωμὸς, μηκέτι κολούεσθαι δυνάμενος καὶ εἰς μικρὰ τέμνεσθαι¹⁾. τοιαῦτα δὲ τινα καὶ τὰ παρὰ Πανσανίᾳ ψώθια, ἄπερ ὑπερόπτων (l. ὑπεροπτωμένων cf. Poll. VII. 23) ἄρτων εἰσι θραύσματα, ἢ τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου²⁾. τὰ δὲ τοιαῦτα

28. ¹⁾ Convenit B. A. 371, 7. Suid. et Hes. vocem ὄξυτονοῦσιν. Hes. duas profert explicationes: ἀκεανόλ. οἱ μὲν τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα, οἱ δὲ σπέρμα οὐκ ἐνόμενον οὐδὲ διαιρούμενον. Et. M. 46, 14 cum eis conspirat, quae Aelii glossam antecedunt: ἀκέανος εἶδος ὀσπρίων ὁμοιον φακῇ. παρὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄθλαστον. κατὰ στέργειν τοῦ κεᾶσαι, ὃ ἐστι θραῦσαι. (οὕτω Μεθόδιος sec. cod. Flor. ap. Mill. Mél. 18).

29. ¹⁾ Doctrinam atticistae ap. Eust. male ordinatam repetunt Phot. ἠπητήν. Moer. p. 192, 2. Bekk. — Bonae frugis sunt, quae Phryn. p. 91. Lob. profert: ἀκεστής λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπητής. ἔστι μὲν ἠπήσασθαι ἅπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσιν (fr. 227. Kock) παλζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι. σὺ δὲ λέγε ἀκέσασθαι τὸ ἱμάτιον. Ea, quae in Ar. Daetalensibus allata sunt, consulto ex barbarorum consuetudine a poeta adhibebantur. Sartricem apud veteres ἀκέστριαν appellari testantur Poll. VII. 42. B. A. 364, 15. Eustath. 1764, 60. Suid. s. v. ἠπήτρια. Erot. p. 48, 12. Klein. Et. M. 46, 3. 51, 47. (Et. Gud. 27, 48. = Et. Or. 12, 5. ἀκέστριαν = sartricem praebent, sed ex alio fonte hauserunt, cum in Et. Gud. sequantur verba οὕτως εὔρον ἐν ὑπομήματι τῆς Ἰλιάδος).

²⁾ Quae episcopus ex Suid. s. v. ἠπήτρια detraxisse videtur.

30. ¹⁾ Conv. Et. M. 50, 14. Et. Gud. 27, 1. ubi κολούεσθαι pro κολύεσθαι corrigendum est. Ex parte conv. Suid. — Inepta Hes. profert.

²⁾ cf. Poll. VII. 23 IX. 83. Totam Pausaniae explicationem prae-

ψώθια καὶ ἀτταράγους ἐκάλουν τινές³). τούτων δὲ ἀδρότερον ὁ βλωμός⁴). ἴσως δὲ ἀκόλῳ ἔοικεν καὶ ὁ ἔγκαφος, ὃν ψωμόν, ἥγουν ἄρτον κόμματα, οἱ παλαιοὶ ἐρμηνεύουσιν ἀπὸ τοῦ ἐγκάφαι, ὡς Εὐπολῖς (fr. 330. Kock)

⁵ οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

χρήσις δὲ τοῦ ἐγκάφαι, ὃ ἐστι φαγεῖν καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν χάφαι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ.

31. Eustath. p. 1161, 30. ἀλάβαστρον ἢ μυροθήκη. παρὰ γὰρ Μενάνδρῳ (fr. 990. Kock) ἄνευ τοῦ ρ κατὰ Αἴλιον¹). (Seq. Athen. XV. p. 691e). Πανσανίας δὲ καὶ ἐπὶ ἐτέρου σημαινόμενον τὴν λέξιν τιθεὶς φησιν. ἀλάβαστος²), ᾧ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν ἀντὶ τοῦ δαφάνου.

bet Hes. s. v. ψώθια. Alteram Phot. Suid. Cuius explicationis fontem agnosces ap. Ath. XIV. 646. C. ψώθια· τὰ ψαθύρια. Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 81. Kock)

λήψει δ' ἐν Αἶδον κραπάταλον τριωβόλον

καὶ ψώθια

Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος καὶ Θεόδωρος δ' ἐν ἀττικαῖς γλώσσαις τὸ ἄρτον τὰ ἀποψώμενα ψώθια καλεῖσθαι, ἃ τινες ὀνομάζειν ἀτταράγους. (cf. Eust. 1635, 30, qui eadem, sed corrupta profert). Paus. igitur Theodori simillima protulit et eadem de attaragis adiunxit. Theodori doctrinam autem hausit ex Pamphilo cf. Prol. p. 64. — Cui doctrinae obloquitur Poll. VII. 23, qui ἀττάραγος et ψώθια diversa esse dicit.

³) cf. Hes. Et. M. 201, 12.

⁴) Eustath. 1481, 33. Et. M. 310, 22. Glossa Hes. ἔγκαφος... ἐγκάφαι, ἐλάχιστον lacera. Num gl. ἐγκαπῆ· ἐπικαρπία huc referenda?

31. ¹) Ael. Dion. repetitur in B. A. 374, 6. ἀλάβαστρον· ἄγγος μύρον μὴ ἔχον λαβὰς, λίθινος ἢ ψήφινος μυροθήκη. γράφεται δὲ ἡ λέξις μάλιστα καὶ χωρὶς τοῦ ρ παρὰ Μενάνδρῳ. Cf. Suid. s. v. ἀλάβαστρον. Schol. Ar. Lys. 947. Hes. Et. Gud. p. 31, 13. Unde etiam Harpocratonis et Suidae glossam (decurtatam in B. A. 375, 13) ἀλαβαστοθήκαι· αἱ θῆκαι τῶν ἀλαβάστων, αἷς ἐν τῇ σπηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσι. Δημοσθένους ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας (§ 237)· ἀλάβαστοι δ' εἰσι λήκνθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητος cf. Schol. Dem. ad l. l. ad eandem originem revocandam esse coniecerim. Et. M. 55, 34. ἀλάβαστος. λήκνθος λιθὴν πρὸς μύρον ἀπόθεσιν, καὶ συνθέσει τοῦ ρ ἀλάβαστρος. οὕτως εἰς τὸ Διογενιανοῦ λεξικόν (ultima verba ex coni. Gaisfordii). Veteres formas promiscue usurpasse docet Poll. X. 121. Ath. l. l. Luc. Dial. Mer. III. p. 419. Jacobitz.

²) Eundem vocis usum praebent Suid. s. v. ὦ λακιάδαι (Hes. λακνάδαι) Paroemiogr. I. 467. cf. Crusius, Analecta crit. ad paroemiogr. gr. p. 64. et n. 2. Num recte Aristophanis locum (Lys. 947) explicaverit

32. Eustath. p. 1559, 48. ὁ δὲ ἄλβας καὶ ὁ σκελετὸς ἐπὶ νεκρῶν λέγονται λοιδορουμένων τῶν παλαιῶν τῷ ὀνόματι τῆς ξηρότητος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ τὰ τοῦ Πλουτάρχου (Mor. 1170). ὁ δὲ ἐν τούτοις διαλεμθεις ἄλβας¹⁾ βαρύνεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἄλικρας²⁾. ἔστι δὲ ἄλικρας κατὰ Αἰλίον Διονύσιον ὁ θαλάσσιος μειγμένος, καθὰ καὶ χαλκόκρας, ὁ χαλκῷ φησὶ κεκραμένος³⁾.

33. Eustath. p. 1885, 10. ὥς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· ἄλετριδες κόραι τινὲς Ἀθήνησιν ἀπεδείκνυντο, ἐφ' ᾧ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἀλεῖν (Meier Op. II. 108., Eust. praebet πωλεῖν),¹⁰ ἐν ἐτέρῳ δὲ αὐτῆς δηλοῦται, ὅτι ἄλετριδες ἐντιμοὶ καὶ εὐδόκιμοι παρθέναι, αἱ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἄγουσαι (l. ἀλοῦσαι) ἐφ' οἷς καὶ ἱεροῦς τινὰς μύλωνας ἀναγράφουσιν οἱ τὰ Ἀττικὰ συγγεγραφότες¹⁾. Πανσανίας δὲ λέγει ὅτι ἄλετριδες αἱ τὸν ἱερὸν ἀλετὸν ἀλοῦσαι. ἡροῦντο δὲ τινες παρθέναι, αἱ¹⁵ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἤλουν, καὶ ἦσαν ἐντιμοί.

34. Eustath. p. 278, 5. ἡ δὲ ἱστορία ἔχει καὶ Ἐπιζεφυρίους Λοκροὺς, ἐξ ὧν εἰς Ἑλλήνας ἦλθε παροιμία τὸ „ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγρα“ ἐπὶ τῶν ἀληθεστάτων μὲν, οὐ πιστευομένων δέ. ποταμὸς δὲ τῆς ἐκεῖ Λοκρίδος ἡ Σάγρα. καὶ²⁰ φασὶ τοὺς τοιοῦτους Λοκροὺς πόλεμον μελετῶντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. ὥς δὲ ἐκείνοι στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἔφασαν, διδόν-

v. d., valde dubium est; usus enim quem ille statuit, aliunde ignotus est.

¹⁾ Fortasse etiam ea, quae episcopus de ἄλβας voce protulit, ex lexico quodam rhetorico deprompsit. Fusius enim repetit 1679, 32 (cf. 689, 19). ὅτι δὲ ἄλβας καὶ ποταμὸς ἐν Αἰδον πλάττεται, καὶ ὅτι ὁ δῆνός οἶνος ἄλβας καὶ αὐτὸς ἐκαλεῖτο λόγῳ δριμύτητος, οὐ παρὰ στέρησιν λιβάδος οἷα νενεκρωμένος, ἀλλὰ παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς οἱ παλαιοὶ παραδιδόασιν, quae recurrunt apud Suid. Hes. B. A. 376, 21.

²⁾ Quae Eustath. de accentu vocis ἄλικρας dicit, nusquam alias inveni: ideo errori eius tribuerim. ἄλβας quidem βαρυνονεῖται, cf. Herod. I. p. 53, 15. Lentz. Idem ἄλικράς pronuntiandum esse affirmat. I. 51, 13. 57, 25. III. 630, 14. Cui accedunt Et. M. 3, 42, Et. Gud. 480, 11. (561, 40) et Phot. νεοκράς· νεοκράτος. καὶ χαλκοκράς καὶ ἄλικράς.

³⁾ Atticistae doctrina iteratur apud Hes. ἀλικιανες (ἄλικράτες?)· θαλασσομυγεῖς. et χαλκοκράς· τὸ χαλκόκρατον νόμισμα.

33. ¹⁾ Cum priore lexico conspirat Schol. Ar. Lys. 643., cum Pausania vero convenit Hes.

ναὶ δ' αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους, οἰωνισάμενοι τὸ κερτομηθὲν οἱ Λοκροὶ, ὥς φησι Πανσανίας, τὴν τε ναῦν ἀπέστρεψαν καὶ τῶν Διοσκούρων ἐδεήθησαν συμπλεῖν. ὥς δ' ἐνίκησαν, αὐθημερόν, φησι, καὶ ἡ φήμη διηγγέλθη εἰς Σπάρτην. τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστία ἦν. ἐπεὶ δ' εὐρέθη ἀληθῆ, ἐξέβη ἐκείθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία¹⁾).

35. Eustath. p. 286, 27. κατὰ Πανσανίαν Ἀλικοὶ περὶ Τίρυνθος οἱ τὰ περὶ θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου οἰκοῦντες¹⁾).

36. Schol. Plat. Resp. 470C. = Mill. Mél. p. 411. ἀλι-
10 τηριώδης. πρὸς βίαν ποιουμένη ἢ ἀμαρτανομένη, ἐκ τοῦ ἀλιτήριοι ὀνόματος παρηγμένη. κατὰ Διονύσιον γὰρ τὸν Ἀλικαρνασσία λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προφε-
ρόμενοι (l. προσφερόμενα cf. Mill. Mél. l. l.) ἄλευρα διήρπαζον. ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι. διέ-
15 τεινε δὲ τὸ ὄνομα ὥστε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιοῦντων ἢ ἀμαρτανόντων λέγεσθαι¹⁾).

34. ¹⁾ Suidae glossa, quae plura habet, priore parte cum Paus. convenit. Tum sequuntur verba, quae a priore glossa edd. seiungere debuerunt: ἀληθέστερα οὖν τῶν ἐπὶ Σάγγα· ἐπὶ τῶν πάντων ἀληθευόντων. λέγεται γὰρ τὴν περὶ τῆς νικησῆς φήμην αὐθημερόν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην, ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐξενηχθῆναι τὸν λόγον ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν τῇ Ἀνακθήμενῃ (fr. 34. Kock.). Qua cum explicatione congruit Zenob. II. 27. (= Mill. Mél. p. 355), sed multo fusior est. Crotoniatas Locrorum adversarios fuisse et famam victoriae reportatae sua sponte ex Italia una die Lacedaemonem penetrasse inde discas. Sed cum locus Menandri utrobique laudetur et in utraque glossa ultima verba congruant, ad unum fontem reduxerim, ex quo fortasse Phot. Σάγγα· ποταμὸς ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ τόπος ἀφ' οὗ ἡ παροιμία ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγα. — Proverbium fuisse usurpatissimum Leutsch ad l. l. docet, cuius notis Philol. nov. ser. I. p. 197. adde. Velim addas etiam Sagrae fluvii nomine solo res veri simillimas significari cf. Ael. hist. anim. XI. 10.

35. ¹⁾ Halicenas (vel ut Steph. Byz. Ἀλιεῖς) oppidum Argolicum fuisse eiusque incolas Italicos appellatos esse Paus. perieg. II. 36. testatur. Ideo Hesychii glossa, quae περὶ Τίρυνθος omisit, ita decurtata est, ut explicatio falsa orta sit.

36. ¹⁾ Eadem Schol. Plat. Legg. 854B. Similia B. A. 377, 11. ubi duas glossas fere geminas in unam conflatas vides. Fusiora Et. M. 65, 34. — Cohn. Jahrbh. XIII. 821 sqq. Schol. Legg. ex B. A. depromptum esse contendit, quod, etsi concedas, non dubium est, quin e doctrina atticistarum profectum sit. — Quam explicationem Dionysio ipso vetustior

37. Eustath. p. 776, 33. *Πανσανίας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ λέγει, ὅτι ἀλκονοίδες ἡμέραι αἱ ἐν χειμῶνι νήνεμοι καὶ γαλήρην ἔχουσαι καὶ ὅτι περὶ τοῦ αὐτῶν ἀριθμοῦ διαφέρεται. Σιμωνίδης μὲν γὰρ πέντε φησὶν αὐτάς καὶ Ἀριστοτέλης, Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ἐπτά, Φιλόχορος δὲ ἐννέα. [ὅτι δὲ καὶ δεκατέσσαρές εἰσιν, ἕτεροι λέγουσιν]. ὁ δ' αὐτὸς Πανσανίας μῦθον ἐπ' αὐταῖς καὶ τοῦτόν φησιν· Ἀλκονοέως τοῦ γιγαντος θυγατέρες Φθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμῶ, Ἄστερη. αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτήν ἀπὸ Καναστραίου, ὃ ἐστὶν ἄκρον Παλλήνης [μέχρι καὶ νῦν φυλάσσουν τὴν κλήσιν] ἔρριψαν ἑαυτάς εἰς θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτάς ὀρνίθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀλκόνες ἐκλήθησαν, ἀφ' ὧν αἱ ἀλκονοίδες ἡμέραι. Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλλοι (sic) κατὰ Πανσανίαν ἐν ἀλκνόσιν οἱ ἄρσενες, οἱ γηράσαντές, φησιν, ὑπὸ τῶν θηλειῶν βαστάζονται¹⁾.* 15

neque tamen omnibus probatam fuisse Plut. qu. graec. 25 docet: οὐ πιστέον τοῖς λέγουσιν ἀλιτρίους κεκλήσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζοντας. cf. Plut. de curios. 16. et Prol. p. 22. Schol. Dem. 430, 13. Ddf. Alia explicatio non tam inepta reperitur in B. A. 377, 6. Schol. Ar. Ach. 907. Schol. Ar. Eg. 415.

37. ¹⁾ Eadem Suid. ἀλκονοίδες ἡμέραι. αἱ εὐδιεῖναι. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης μὲν γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἰδ' φησὶν αὐτάς, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων (V. 8, 2), Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ζ' καὶ Φιλόχορος (fr. 180. Müll.) θ'. τὸν δὲ αὐταῖς μῦθον Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ . . . ὑπομνήμασιν λέγει οὕτως. Tum Pausanias αὐτολεξεῖ. Conven. B. A. 377, 26. his mutatis Σιμωνίδης ἐν πεντάθλοις ἐνδεκα (immo ἰδ' cf. Naber. Prol. p. 141. Bergk. Lyr. III⁴. p. 392.) et sub finem adicit: καὶ ἄλλως. ὅτι ἀλκῶν ἐστὶν εἶδος ὀρνέον ἐν ἅλλ' κύνον, τουτέστιν ἐν θάλασσῃ, ὅθεν καὶ ἀλκῶν ἐκλήθη. φασὶ δὲ ὅτι κύματος αἰὲ ἀφανίζοντος αὐτῆς τὰ γὰ καὶ ἐπὶ πολὺ οὐσης ἀτέκνον ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὴν ὥρισεν ἡμέρας τινὰς εὐδιεῖνᾶς, αἷς καὶ καλοῦσιν ἀλκονοίδας. Quam explicationem, quae vulgarem de diebus halcyoniis doctrinam praebet, (repetitam ab Et. M. 66, 29. Et. Gud. 36, 25. Et. Orion. 13, 5. Hes.) Naber l. l. Aelio Dionysio tribuere studet. — Quos tres locos hic illic corruptos esse certum est. Ac primum apud Eustathium corrigendus numerus a Simonide prolatus, cum Aristoteles ipse quattuordecim dies fuisse dies halcyonios doceat. Deinde Simonidem Eust. non ipse inspexit, sed, ut Aristot. ipse iterum docet, Pausanias sua ex anim. hist. deprompsit. Confusa iam episcopum legisse ex verbis, quae uncis seiunximus, ὅτι δὲ καὶ ἰδ' εἰσιν, ἕτεροι λέγουσιν, apparet. Num Simonidis titulus ἐν Πεντάθλοις in illo corrupto πέντε latet? Tum nomen primae filiae ap. Eust. Φθονία, Suid. Φωσθονία, B. A.

38. Eustath. p. 239, 20. *ιστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἄλλ' ἄναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, ἀρχή τις ἐξωδίου (sic) καθαρωδικοῦ τὸ „ἀλλὰ ἄλλ' ἄναξ“¹⁾, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὥσπερ, φησί, κωμικοῦ μὲν ἦδε.*

5 *καλλιστέφανος,*

ῥαυφοδοῦ δὲ αὕτη·

νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες²⁾ τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοὶ ἐστε.

Φθονία, Χθονία legitur. Cum alii mythographi nihil auxilii suppedient, in *Φθονίας* nomine acquiesco. cf. Naber. l. l. Alia Naberi opinio, quam de corrupto Hegesandri titulo profert, (*lege ἐν τῷ περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλιμάτων ὑπομνήματι*), cum certis argumentis nullis stabiliatur, comprobari non potest. Cum apud Athen. saepissime *Ἠγησάνδρον ὑπομνήματα* laudentur, interdum *σχολικὰ* appellantur, in illo quamvis incerto titulo acquiescendum puto. Cum B. A. l. l. sub *ἄλλως* convenire videntur Schol. Ar. Ran. 1309. Av. 251. — Demagorae doctrinam, septem fuisse dies halcyonios, sequi videntur Hyg. fab. p. 63. Schmidt. Ov. Met. XI. 745. Priorem tamen locum cum Aristotele, cuius doctrinam hodie omnibus acceptam esse Preller. in Myth. Graec. testatur, coniungere poterimus, cum poeta Halcyonen septem dies oviparientem dicat, cf. Ar. l. l. sub. fin. Et. m. l. l. cum adn. Sylb. Plin. X. 32, 47. II. 47, 125. XVIII. 62. 231. — Alcedonis mas a veteribus recte *κήρυλος* appellatur cf. Ar. hist. anim. VIII. 3. 7. Lycophr. 387. (cum gl. Tzetzae). Antig. Caryst. cap. 23. Hesych. *κήρυλος· ἄρσιν δρυνς συνονοιαστικός· τινὲς δὲ ἀλκυόνα*. Mirum autem in modum iam a veteribus, inter quos Didymo (p. 252. Schmidt) formam *κήρυλος* praelatam esse constat, cf. Schol. Ar. Ran. 302. (sim. Suid. *κήρυλος*) *Εὐφρόνιός φησι τοὺς Λωριεὺς λέγειν*

βάλε δὴ βάλε κήρυλος εἶην.

τοὺς δὲ Ἀττικοὺς κήρυλον. φησὶ δὲ Δίδυμος τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κήρυλος λέγεσθαι. Ἀντίγονος δὲ φησὶ τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων κήρυλους λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντας αἱ θήλειαι βασιτάζουσιν τοῖς περὶ αὐτοὺς παρὰ τὸ κείρειν ἐσχημάτιεν. ὁ γὰρ Σποργίλος ἦν κουρέυς. μνημονεύει αὐτοῦ Πλάτων ἐν Σοφισταῖς (fr. 135. Kock)

τὸ Σποργίλου κουρεῖον ἔχθιστον τέγος.

Rectum igitur iam scholiasta (quem Suid. sequitur) vidit, cum *κήρυλον* (avem tonsoriam) vocem fictam et a verbo *κείρειν* ioci causa, ut lusus verborum oreretur, derivatam esse ostenderet. Eodem modo iam ab Eust. 125, 47 poetam comicum explicari constat. Posteriores autem revera *κήρυλον* nomen alcedonis fuisse tradunt, cf. Phot. Hes. s. v. — De amore alcedonum coniugali eadem referuntur ap. Ael. de nat. an. V. 48.

38. ¹⁾ Eadem repetit. Hes. s. v. *ἀλλ' ἄναξ. ἐξόδιον καθαρωδοῦ. τὸ † καθάπαδον καὶ τὸ νῦν.*

²⁾ Zen. V. 99. Mill. Mél. p. 364. Hes. s. v. Suid. *σὺν δὲ θεοὶ μάκαρις. τοῦτο ἐπέλεγον οἱ ῥαυφοδοί, ὡς οἱ καθαρωδοὶ ἄλλ' ἄναξ χάρει.*

τραγικοῦ δὲ·

πολλὰ μορφὰ τῶν δαιμονίων³⁾.

39. Eustath. p. 589, 41. Σημειώσαι δὲ καὶ ὅτι διάφοροι Ἑρακλῆες ἰστοροῦνται, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι ἐν τῷ „ἄλλος οὗτος Ἑρακλῆς“ ὅπερ ἐπὶ Θησεί παροιμιωδῶς ἐλέχθη, ἄδον⁵ ἢ ἐπὶ τῷ Ἰδαίῳ Δακτύλῳ (1. τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλῳ) Ἑρακλεῖ ἐρρέθη ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης· Ἀλλίος δὲ Διονύσιος τοῦτό φησι¹⁾. Πανσανίας δὲ ἰστορεῖ, ὅτι τὸ ἄλλος οὗτος Ἑρακλῆς παροιμία ἐστὶν ἐπὶ Θησεί ἢ ἐνὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλῳ. οἱ δὲ ἐπὶ τῷ Αἰγυπτίῳ Ἑρακλεῖ, οἱ δὲ ἐπὶ τῷ τῆς¹⁰ Ἀλκμήνης. καὶ ὧδε μὲν ταῦτα.

40. Eustath. p. 1636, 29. Πανσανίας ἀλύειν λέγει τὸ ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν¹⁾.

εἰσι γὰρ ἐπιφωνήματα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Diogen. VI. 88 = Apostol. XII. 18. Atticistam igitur formulas, quibus veteres citharoedi, comici, tragici finire solebant, collegisse vides. Etiam initii quasdam fuisse formulas typicas et illas a grammaticis collecta esse testantur e. g. Hes. ἀμφὶ ἄνακτα et Suid. ἀμφιανακτίζειν. cf. Rindfl. fr. 40.

³⁾ Euripidea sunt, cf. Rindfl. l. l. — Ex fragmento supra allato Müll. Hist. Fr. IV. p. 377. 378, cum de Aelio Dio, geographo aliunde plane ignoto (edd. Scylacis unanimiter A. Dionysii atticistae nomen protulerunt: cod. Διός formam exhibet) ageret, efficere studuit, atticistam eundem esse atque musicum. Rem incertam esse Prol. p. 6. not. 2. putavimus. Nil enim obstat, quominus ad lexicographum confugiamus, cum testimonia lexicorum adsint.

39. ¹⁾ A. Dionysium Suidas sequi videtur: α. δ. Η. ἐπὶ τῶν βλα τι πρᾶτ-
τόντων. παροιμιῶδες ἐπὶ Θησεί λεχθὲν τὸ πρῶτον ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων
Δακτύλῳ Ἑρακλεῖ, ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης διὰ τοὺς παλαιότερους. cf.
Diogen. I. 63 (Paroemiogr. I. 190, 18) α. δ. Η. ἐπὶ τῶν λυχρῶν καὶ
κραταιῶν (deinde in cod. B. sequuntur: φασὶ δὲ ὅτι ἐπὶ Θησεί ἐλέγετο,
δι' ἅπερ καὶ αὐτὸς κατώρθωσεν ἡ παροιμία.) — Hes. Paroemiogr. II. p. 59,
5 nimis breviter proferunt, quam ut inde auctorem agnoscere possis. —
Aliena ab atticistarum consilio Zenob. V. 48 οὗτος ἄλλος Ἑρακλῆς =
Mill. Mél. p. 349.

40. ¹⁾ Fortasse eadem apud Suid. ἀλύειν. De verbo ἀλύειν veteres
multa et varia protulisse constat. Proficiscendum est a loco Eustathiano,
cuius finem supra exscripsimus: παρὰ τοῖς παλαιοῖς γράφεται καὶ
ταῦτα· ἀλύει· ἀντὶ τοῦ μαίνεται, ἀπορεῖ, κατὰ δianoian φαύλως διατί-
θεται, ἀμνησθεῖ. ἐξ οὗ ἐν Ἰλιάδι τὸ ἀλύσσειν. καὶ ὅτι ἄλυν· ἄλῃ, ῥι-
πασμός (1. ῥιπτασμός). καὶ ἀλύειν· τὸ μηδὲν πράττειν. ἐνιοὶ δὲ φασὶ
καὶ οὕτω· ἀλύειν. τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι δασύνεται· οἶον

ἢ ἀλύεις ὅτι Ἴφρον ἐνίκησας

41. Eustath. p. 772, 25. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρποῦν, ἐφ' ἣ καὶ τὰ θαλύσια ἐθύετο, ἐορτὴ ἦγετο Δήμητρος

τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλοῦται. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαι, τὸ δ' ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δέ, φασί, τὸ καὶ ἄμφω δασύνειν. καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀλεαίνειν δασύνουσι Ἀττικοί, ὡς καὶ τὸ ἄμις καὶ ἄμαξα καὶ ἄμυδος. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλυνειν καὶ ἄλυσκάζειν τὸ περιῖστασθαι καὶ ἐκκλίνειν (cf. Suid. Hes.) καὶ ἄλυσθαίνειν τὸ ἀδυνατεῖν (cf. B. A. 385, 31) καὶ ἄλυπτεῖν τὸ δυσφορεῖν. (cf. B. A. 385, 13). Confusa vel mirum in modum contracta sunt inde a voce Ἀττικώτερον, cum ἀλεαίνειν spiritu aspero scribi affirmet episcopus, tanquam antea ἀλεαίνειν scribi opus esse diceret. Didymi doctrinam subesse demonstrat Suid. s. v. et B. A. 380, 20 (cf. Schol. Soph. El. 135). Quae testimonia digna sunt, quae appingantur, cum Schmidt. Didym. p. 185 de controversia quam statim orientem videbis, nil protulerit.

Suid. Αἰδνμος δὲ ἀμφοτέρα ψιλῶς. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαι φησιν. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἀμφοτέρα δασύνειν. καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσι οἱ Ἀττικοί καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.

B. A. l. l. Αἰδνμος δὲ ἀμφοτέρα δασέως· καὶ γὰρ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσι οἱ Ἀττικοί καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἄμις (l. ἄμις) ἄμαξα, ἄμυδος, Ἀλαεῖς, ἄλυνειν. ἄλλοι δὲ τὸ ἄλυνειν ἐπὶ τοῦ χαίρειν δασύνουσι ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄλλομένου, ὅπερ δασύνεται.

Mirum in modum igitur omnia contorta sunt. Quaenam fuit vera Didymi doctrina? Ut Didymus affirmet, verbum utraque significatione leni spiritu usum esse, convenit cum canone Herodiano (I. p. 540, 4. τὸ α πρὸ τοῦ λ ἐνδὸς ἣ δισσοῦ ψιλοῦται), pugnat autem cum usu Attico. Sin autem Didymum utrumque verbum δασύνεσθαι existimas, (quod Schmidtio placuisse videtur), cum usu communi nobis pugnandum erit. Quod autem attica semper Eustathium respicientem, idem apud B. A. fieri vides, non dubium quin illorum doctrina praeferenda sit, praesertim cum et apud Suidam eadem Didymi verbis opponatur et ea Suidae verba, quae Didymi doctrinam (gl. 2. in.) praeceunt, ipsa corrupta sint (verbum ἄλυνειν enim δασεῖαν fingit a voce ἄλη derivatum!). Veteres igitur docuerunt: duo fuere verba, ἄλυνειν = gaudere, (cf. Ptolem. Ascalon. ap. Eust. 555, 24. B. A. l. l.) ἄλυνειν = affligi. Utrumque autem Didymus usum Atticum sequens spiritu aspero scripsit. Eustath. l. l. sub finem ἄλυνειν cum ἄλυσθαίνειν etc. coniungit errore aperto, cum ibi ἄλυνειν = affligi ponatur, quod nusquam audies. Illa verba apud grammaticos semper spiritu leni utuntur, cf. Eust. 654, 49. sqq. Suid. s. v. ἄλυσκάζειν. B. A. 380, 19. Hes. ἄλυσκάζω Et. M. 71, 40, 53. 72, 18. Quam vocem ἄλυνειν cum derivatis multifariam a grammaticis veteribus tentatam esse docet Erot. p. 36, 2. Klein. ἄλυσμόν· ἀπορίαν ἀμυχανίαν, ὡς καὶ Ὁμηρος ἐν τῇ ε (352) τῆς Ἰλιάδος ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τετραμμένης φησίν·

ὡς ἔφαθ'. ἣ δ' ἄλυνος· ἀπεβήσατο

καὶ Διονύσου κατὰ Πανσανίαν ἀλώα¹) (Eust. ἀλώα) καλουμένη διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς [καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις] ἀπὸ τῆς ἄλλω τότε χρᾶσθαι (sic) φέροντας εἰς Ἐλευσθνα. ἢ ἐπεὶ [καθὰ καὶ Ὅμηρος ἐμφαίνει] ἐν ἄλωσιν ἐπαιζον κατὰ τὴν ἑορτήν, ἐν ᾗ καὶ Ποσειδῶνος ἦν πομπή. ἀπὸ τοῦ συναλλίσεσθαι δὲ εἴρη- 5 ται [ἡ εἰρημένη ἀλώα], ὅθεν καὶ ἄλως.

42. Eustath. p. 878, 21. Πανσανίας εἰπὼν καὶ αὐτὸς τὸ μὲν ἄμα χρονικόν, τὸ δὲ ὁμοῦ καὶ χρονικόν καὶ τοπικόν¹)

ἀντὶ τοῦ ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη. Βακχεῖος μέντοι ἐν τῷ ᾧ τῶν λέξεων φησι· τὸ ἀλύειν· ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἄχθεσθαι κτλ. (cf. Galen. vol. XIX. p. 75. Kühn) ἀλύζει· ῥιπτάζεται οὕτως δὲ καὶ τὸ ἀλύξει ἐπὶ τοῦ μέλλοντος εἴρηται. ἄλυσμόν, ὅπερ καὶ ἄλυσιν (fortasse ἄλυν. cf. Hes. s. v. Hippocr. III. p. 769.) cf. Erot. p. 21, 19. Kl. τινα καὶ ἀπορίαν, ὃ δὴ καὶ ῥιπτασμόν καλοῦσι καὶ ἡ † ἀλύχη δὲ ταῦτόν τοῦτο. Primam igitur Eustathii explicationem (Hes. s. v. ἀλύειν) repetitam et a verbo ad substantivum translatam habes. Bacchium autem, auctorem Erotiani, Didymi vix minorem fuisse Kleinus aperuit. — Fortasse ea, quae apud Eust. l. l. initio disputata sunt, ad Eustathii λεξικά ῥητορικά revocanda sunt, cf. fragm. 351.

41. ¹) Simillima B. A. 384, 31, unde etiam, cur nonnulla ex Pausaniae glossa removerimus, statim cognosces. Non enim Pausaniae tribuam eum ἀλώα femininum putasse, ut episcopo placuit. Verba καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις iam Meier falso loco posita esse dixit. Sive extrudenda, sive, ut Rindfl. voluit, post ἀλώα inserenda sunt. In B. A. velim corrigas συναλλίσεσθαι (quod Bachmannus sedulo servavit). συναλλίσεσθαι unice verum est, cf. Hes. s. v. συναλισθεις, συναλισθέντες, Phot. Lex. Bachm. I. 374, 15 συναλισθείσης, συναχθείσης. Suid. συναλισθέντες et saepissime. (Glossam συναλλίσας Suid. Lex. Bachm. I. 374, 13. propter barbaram explicationem συνάξας recentissimam esse et Graeculum infimae aetatis redolere certum est). Alteram explicationem plane diversam praebent Harp. Suid. B. A. 381, 14, et eam optime servatam Schol. Luc. Dial. mer. (Vol. IV. 245. Jacobitz) ἀλώα ἑορτή ἐστὶν Ἀθήνησιν [περιέχουσα μυστήρια Δήμητρος καὶ κόρης καὶ Διονύσου ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου καὶ τῇ γένεσει τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν]. Φιλόχορος δὲ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιεῖσθαι. Cum ἀλώα eodem modo ad ἄλω referatur, atque a Pausania, utramque glossam, Philochoro (fr. 161. 162. Müll.) usam, ex eodem fonte defluxisse haud abnegaverim.

42. ¹) De differentia, quae inter ἄμα et ὁμοῦ intercedat, veteres compluribus locis egerunt. Locus classicus est ap. Ammon. p. 14 (= Ptolem. περὶ διαφ. λέξ. Herm. XXXII. 390, 7. Eustath. l. l. paullo ante et. 1713, 37). Docta protulerunt de ὁμοῦ vocis significatione Schol. Plat. Phaedr. 72C. = Suid., Phot. gl. 2., Hes. — Phot. gl. 1. (= Harp.) apud Suidam cum Phot. gl. 2. in unam conflata esse apparet. Qui loci exquisitissimis

παρατίθῃσι καὶ ὅτι ἀμάμηλις σῦκον τὸ ἅμα μῆλω ἀνθοῦν
καὶ μῆλον ἀμάσυκον²⁾ τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. ἔτεροι δὲ εἰ-
πόντες ἀμάμηλιν³⁾ τοὺς ἀπίους παρὰ Ἀττικοῖς λέγεσθαι, φασὶ
καὶ ἀμαδρυάδας νύμφας, αἱ ἅμα δρυοὶ γίνονται καὶ ἀπογί-
5 νονται. [εἰς δὲ τὸ ὁμοῦ χρονικὸν χρῆσιμον καὶ τὸ
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων]

43. Eustath. p. 976, 3. ἀμβροσία καὶ ἄνθος τι κατὰ
Πανσανίαν, ὃς λέγει καὶ ὅτι ἀμβροσία¹⁾ γένος τι συνθέσεως
10 ἐξ ὕδατος ἀραιφνοῦς καὶ μέλιτος καὶ ἐλαίου παγκαρπίας.
(= Eust. p. 1525, 44).

44. Eustath. p. 1636, 50. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ οὕτως·
ἄκριες· λόφοι ὄρων, οἱ καὶ ἄμβωνες. ὧν πολλὴ χρῆσις. φησὶ
γοῖν Αἴλλιος Διονύσιος· ἄμβωνες· λόφοι ὄρων, καὶ ἴτος πᾶσα
15 καὶ οἶον ὄφρὺς καὶ ὑπεροχῇ, καὶ χεῖλη δὲ λοπάδων, οἶον·
πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας
(Eupol. fr. 52. Kock).

ἐρρέθη δὲ καὶ ἐπὶ μορίου γυναικεῖον ὁ ἄμβων¹⁾. φέρεται δὲ
καὶ ὅτι ἄμβων· λοπὰς· καὶ ἡ τῆς λοπάδος ἐνδοτάτω ὄφρὺς·

atque eisdem testimonio ornati, cum uno loco adhibito (Soph. Oed. Rex.
4) cum Pausania convenire videantur, Giesing p. 45 efficere studuit, ut
omnis doctrina ex atticistae scriniis petita esset. Cui coniecturae ideo
non adstipuler, quod locus Sophocleus ex servata fabula petitus ab
episcopo, qui Sophoclem sescenties laudat, ad Pausaniam allatus esse
potuit.

²⁾ cf. Hes. ἀμασκάδες.

³⁾ cf. Hes. s. v. ἀμάμηλις et in corrupto ἀμόμηλις, cui obloquitur
Athen. XIV. 650.d. Eodem loco enim dicit: Πάμφιλος δὲ ἐν ταῖς περὶ
γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων ἐπιμηλὲς φησὶν ἀπίων γένος. cf. Hes. ἐπιμηλὲς·
πόρπη. καὶ ἀπίον γένος. unde coniecerim etiam alteram glossam ἀμάμη-
λις ad Pamphilum reducendam esse.

43. ¹⁾ Quae doctrina apud lexicographos non recurrit. Ea quae Hes.
sub f. praebet Κορίνθιοι δὲ τὸ κρίνον, repetit Ath. XV. 681B Κορίν-
θιοι δ' αὐτὸ (τὸ κρίνον) καὶ ἀμβροσίαν καλοῦσιν, ὥς φησι Νικάνδρος ἐν
Γλώσσαις i. e. Nicander Thyatirenus. Apud Athenaeum autem eandem
doctrinam invenies XI. 473B. Anticlidis Ἐξηγητικός ibi laudatur: ἡ δ' ἄμ-
βροσία· ὕδωρ ἀραιφνὲς, ἐλαίον παγκαρπία, (Eust. 1636, 16 eadem): cuius
sententiam fortasse Naucratis ex Philemone περὶ Ἀττικῶν γλωσσῶν, qui
initio glossae κάδισκος affertur, petiverit.

44. ¹⁾ cf. p. 1539, 34.

καὶ τὰ χεῖλη· καὶ ὀρῶν λόφοι, προσαναβάσεις, ὑπεροχαί, καὶ αἱ τοῖς κοιλώμασι περικείμεναι ὀφρῦς³⁾).

45. Eustath. p. 1539, 26. Πανσανίας δέ (praecedit fr. 170.) φησι καὶ τινες ἵππους ἀμίππους¹⁾ εἰπὼν ὅτι ἄμιπποι ἵπποι ἐξευγμένοι χωρὶς ὀφρου. κληθέντες οὕτως, ἐπεὶ, φησιν, ⁵ ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δ' ὀπλίτης· ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθίζεσθαι εἰ καὶ ἰδίᾳ, φησὶν, ἑκατέρους, ἄμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. [ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἄμιππος καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνη (983). ἀλλ' οἱ μὲν ἄμιπποι ἑτέρηλοι πρὸς τὸν κέλητα πτλ.] ¹⁰

46. Eustath. p. 838, 54. Πανσανίας φησὶν, ὡς ἀμολγοῖ¹⁾ ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια· οἱ δ' αὐτοὶ φασὶ (Meier et Rindfl. φησι) καὶ μοργοὶ ἢ ἀμοργοὶ ἐκ τοῦ ἀμέργειν ἤγουν καρπολογεῖν, οἷον ὁ μὲν τις ἀμπέλους τρυγῶν ἂν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας. ¹⁵

³⁾ In breve contracta cum Eupolidis loco ap. Et. M. 81, 8. (Num B. A. 12, 4 huc referenda?) Et. Gud. 43, 33. Quam doctrinam duabus in glossis consentaneam multo uberius repetitam vides ap. Erot. p. 52. Klein., ex cuius glossa doctissima ea tandem exhibemus, quae huc pertinent: Βακχεῖος . . ἐν τρίτῳ φησὶν ἄμβην καλεῖσθαι τὴν ὀφρυνώδη ἐπανάστασιν (cf. Galen. voc. Hippocr. vol. XIX. p. 77. Kühn.). καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι ἄμβωνας καλοῦσι τὰς ὀφρυνώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος καὶ (ὡς Nauck. Ar. Byz. 186.) Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν. Quod cum hac doctrina et cum atticista convenit Hes. (s. v. ἄμβη et ἄμβωνες· αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν. Αἰσχύλος Κερκύωνι καὶ Σισύφῳ.) statim fontem glossae Dionysianae agnoscas. — An glossa ἄκριες (et ea quae apud Eust. nostro loco praecedunt), quod voce ἄμβωνες explicatur, ad atticistas referenda sit, dubium est. Id adiciendum est glossas Eustathianas ἄκριας et ἐπήκρισεν apud Hes. αὐτολεξεῖ redire.

45. ¹⁾ Similia recurrunt apud Hes. Suid. gl. 1. Et. M. 83, 42. cf. Eust. p. 1037, 56. — Suidae gl. 2. = Harpocr. ex alio fonte fluxit. (χρῆσις Sophoclis, etsi p. 1037, 57. iteratur, dubito an atticistae tribuenda sit, cum fabula servata laudetur).

46. ¹⁾ Ad eundem fontem redeunt, quae Eust. 1608, 57. nomine auctoris omisso affert: ἐξ ὧν καὶ ἀμοργοὶ φασιν, πόλεως ὄλεθροι, οἱ δ' αὐτοὶ καὶ μοργοὶ, οἱ ἀμέλγοντες δηλαδὴ τὸ κοινόν, καὶ ἐκμυζῶντες οἶονεῖ τὰ ἀλλότρια. cf. Suid., Cratin. fr. 214. fr. adesp. 1351. Kock. Comicam illam notionem, quam Paus. voci tribuit, repetitam videmus tantum ap. Hes. ἀμολγοὶ (et. in corrupto schol. Ar. Eq. 963 . . . ἄλλως· σύμμαχος· ἔοικε χρησμός (χρηστός!) τις εἶναι· ἐν γὰρ τοῖς Γεωργοῖς (fr. 101. Kock) οὕτως ἔχει·

47. Eustath. ad Diog. Perieg. 525. ἀμόργη ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, ὃ ἐστὶν ὁ τρυγίας¹⁾. Πανσανίας δὲ, οὗ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν, ἄλλο τι ἐμφαίνει λέγων· ἀμοργὸς· ὅμοιον βύσσῳ. καὶ ὅτι ἀμοργίς ἰδίως ἢ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς ἐνδύματα Ἀμοργίδια (l. ἀμόργινα) λεγόμενα, ὡς ὁ κωμικὸς ἐν Ἀντιστράτῃ (159) δηλοῖ²⁾.

48. Eustath. p. 1716, 36. Ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἢ ἄμπωτις¹⁾ ὡς καὶ τὸ αἵματοπότης²⁾ καὶ ὑδροπότης κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον, καὶ ὡς εἴπερ ὑπόθοιτό τις¹⁰ παύσασθαι ποτε ὕστερον τὸ κατὰ τὴν Χάρυβδιν ἀμπώτισμα, εἴη ἂν ἡ ἐκεῖσε γῆ ἀλλπεδον. λέγεται γὰρ παρὰ τοῖς παλαίοις δασέως ἀλλπεδον, πεδῖον πρότερον θάλασσα γεγονός³⁾.

ὅτῳ δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει

ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγὸν [εἶναι] οὐκ ἀκήκοας.

Ἐρατοσθένης· μολγὸν καὶ ἀμολγὸν τὸν αὐτὸν, ἀμολγὸς δὲ παρὰ τούτοις τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινά . . . Quibuscum componas corruptam Hes. glossam. μολγός. — Ceteri lexicographi plane diversa.

47. ¹⁾ Vocabula ἀμόργη et ἀμοργίς saepius confusa fuerunt, cf. Larcher. in Et. Gud. ed. Sturz. p. 732. — L. Cohn, Jahrb. XIII. p. 810. n. ἀμόργη = olei sedimentum, ἀμοργίς = linum esse contendit, eo maxime fretus, quod Hes. utramque glossam ita explicat: dubium an recte, cum Eustath. 1557, 3. Et. M. 85, 15 ἀμόργην = linum fuisse affirmant. Tamen ad illius sententiam inclinaverim, cum apud plurimos testes ita vocabula, ut ap. Eust. supra 1., explicentur. cf. Erotian. p. 44, 1. Et. Gud. 71, 34. Et. M. 124, 14.

²⁾ Eadem proferunt Schol. Plat. Epist. 363 A. Schol. Aesch. I. 97. Schol. Ar. Lysistr. 735. Suid. gl. 4. — De vestibulo amorginis (ita enim, cf. Meier Op. II. 88. — Freyer p. 277. ἀμοργίδια non aptis causis retinere studet — etiam apud Pausaniam scribas collato Ar. Lys. 150. Harp. s. v.) eadem legimus in B. A. 204, 9. 210, 29. Moer. Et. M. 85, 15. 86, 16. Poll. VII. 74. cf. ib. 57. Hes. ἀμόργινα· λεπτούφη (vel λεπτοφνή vel λεπτοῦφη) ἐνδύματα. Suid. gl. 3. — Rindfl. fr. 50 etiam ea, quae Suid. gl. 4. de olei sedimento profert, Pausaniae attribuit. Num alterius atticistae sunt? cf. Eust. p. 218, 12 ἀμέργω τὸ ἐκπιέω κατὰ τοὺς παλαίους, ἐξ οὗ καὶ ἀμόργη ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη.

48. ¹⁾ Cf. Eust. ad Diog. Perieg. 198. ἄμπωτις δὲ ἐστὶ ξηρασία καὶ ἀνάποσις ὕδατος περιοδική, ἀνάπωτις οὐσά τις καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμπωτις. cf. Et. M. 86, 50. Gud. 46, 36. Hes. et B. A. 388, 8. Erot. 5, 10. Klein.

²⁾ Cum doctrina de ἀλλπεδον glossa, quam Eust. ex veteribus depromsit, apud Harp. fusissima, Suid. (= Harp. epit.), Moer., Hes. redeat, ab atticistarum doctrina non alienam esse duxi.

³⁾ cf. Ar. Eq. 198., ubi vide schol., Suid. s. v., Lob. Phryn. p. 455, qui contra Valck. ad Ammon. p. 115. feliciter pugnat.

49. Eustath. p. 1280, 56. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς εὐρέθη καὶ ταῦτα· ἄμπυκάσαι· ἀναδῆσαι, χαλινῶσαι, στεφανῶσαι, καὶ ἄμπυξ· χαλινὸς, σὺγκάθαιμα, ἐπικρανον, κάλυπτρα, διάδημα, στεφάνη¹⁾ καὶ ὅτι ἄμπυκες· διαδήματα κατὰ μεταφορὰν. καὶ ὅτι ἄμπυκίται· διαδήματα· ἴσως διὰ τὸ ἄμπέχειν τὰς τριχάς²⁾, ὥς φησι Πανσανίας, ὃ καὶ ἄμπυκίσειν ἔλεγον. ἐκ μεταφορᾶς δέ, φασί, καὶ ὁ τρυχὸς διὰ τὸ κυκλοτερὲς εἶναι³⁾.

50. Eustath. p. 918, 62. σημείωσαι δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄξονος καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν εἴτε ἀρμάτων εἴτε ἁμαξῶν ἄμ-¹⁰ φαζονεῖν¹⁾ λέγεται παροιμιακῶς τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὁρθόν. τίθεται δὲ κατὰ Πανσανίαν ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν τὰ γόνата ἀσθενούντων καὶ † ἐκκλωμένων.

51. Eustath. p. 1165, 9. ὃ δὲ Πανσανίας¹⁾ λέγει καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος... καὶ οἱ ἀμφιφῶντες²⁾... καὶ ὅτι οἱ¹⁵ ῥηθέντες ἀμφιφῶντες ἄλλως τε οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ διότι δὲ ἐκόμιζον αὐτοὺς, δάδια ἡμμένα περι-

49. ¹⁾ Ex parte repetivit Hes. s. v. ἄμπυκες B. A. 388, 6. Diversa de ἄμπυξ voce Suid. Hes. s. v. ἄμπυκα. B. A. 388, 7. Ex utraque doctrina conflata videntur, quae ap. Et. M. 86, 17. (cf. Et. Gud. 46, 34.) s. vv. ἀμπυκάσειν, ἄμπυξ laudantur.

²⁾ Quae etymologia redit in solo schol. Theocr. I. 33.

³⁾ Etiam ea, quae ap. Eustath. sequuntur εὐρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ὅτι παραμπυκίζεται· τὸ παραπλέκεται τὰς τριχάς. κεκρύφαλος δὲ φασί, κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος προκύφαντος. ἀναδέσμη δὲ σειρὰ, ἣν κύκλῳ περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦσι. κρήδεμνον δὲ τὸ μαφόριον non aliena ab atticistarum doctrina censeo, cum eadem glossae redeant, cf. e. g. κεκρύφαλον ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 275, 1., κρήδεμνον ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 283, 11., παραμπυκίζεται ap. Phot. Suid. Schol. Ar. Lys. 1316., ἀναδέσμη in B. A. 390, 7. Ultima verba Eustathii de ἀναδέσμη et κρήδεμνον vocabulis agentia in schol. Ven. A. B. redeunt.

50. ¹⁾ Convenit cum Hes. ἀμφαζονεῖν· τὰ γόνата περικλαῖσθαι καὶ μὴ εὐτονεῖν. Meier vocem ἐκκλωμένων corruptam esse putans κεκλωμένων proposuit.

51. ¹⁾ cf. Prol. p. 8. 63. sq. et fr. 68. 94.

²⁾ Duae igitur glossae fuerunt: prior redit apud Suidam s. v. ἀμφιφῶντες, ἀνάστατοι, unde Pausaniam non ipsum loqui, sed duas χρήσεις attulisse, quarum altera fuit Philochori (cf. Ath. XIV. p. 645 A) altera Apollodori (cf. Hes. s. v. ἀμφιφῶντες) concedes.

πηγνύντες ἐπ' αὐτούς. ἀλλαχοῦ δέ φησιν ὁ αὐτός³⁾ καὶ ὅτι ἀμφιφῶν προσηγορεύθη πλακοῦς διὰ τυροῦ, ἐφ' οὗ οἱ δᾶδα⁴⁾ πῆσσαντες ἄπτονσι τοῦ φωτός χάριν.

52. Eustath. p. 1324, 39. (A. D. de ὠτοκάταξις voc. disputat, cf. fr. 335., deinde sequuntur): καὶ ἀμφώτιδες κατὰ Πανσανίαν, ἃς οἱ παλαισταὶ παρὰ (l. περὶ) τοῖς ὥσιν εἶχον¹⁾ ἄλλως δέ γε καὶ ἐκπώματος εἶδος αἱ ἀμφώτιδες.

53. Eustath. p. 1159, 56. τὸ δὲ ῥύειν¹⁾ ἢ ῥύεσθαι νῦν μὲν συνήθως Ὀμήρῳ ἐπὶ τοῦ φυλάσσειν τίθεται. Πανσανίας¹⁰ δὲ καὶ ἐπὶ θυσίας κεῖσθαι τὴν λέξιν λέγει, ὅθεν καὶ ἀναρρύειν φησὶ τὸ θύειν. καὶ ἡ θυσία ἀναρρυσίς²⁾.

54. Eustath. p. 1603, 59 fusissime de ἐνεγκεῖν aoristo disputans verborum compositorum significationes enumerat, quorum agmen claudit ἀνενεγκεῖν. τὸ μέντοι ἀνενεγκεῖν ἔχει¹⁵ πλείω τινὰ διατριβήν. ὅτι μὲν γὰρ ἀνενεγκεῖν λέγεται καὶ τὸ ἀναγαγεῖν τι καὶ τὸ ἀναβῆναι, δηλοῖ τὸ „εἰς τὸ Κωρύκιον ἀνενεύκοντο (Her. VIII. 36)“ ἦγον ἀνέβησαν. καὶ τὸ „εἰς Σπάρτην ἀνενεύκοντο“ καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν. ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέπνευσε κεῖται κατὰ Πανσανίαν, δηλοῖ Θεόπομπος²⁰ (fr. 336. Müll.) εἰπὼν „ἄφρωνος ἐγένετο· ἔπειτα μέντοι πάλιν

³⁾ cf. Prol. p. 8. Cum priore testimonio coniuncta haec explicatio reddit in Et. M. 94, 55.

⁴⁾ Meier δᾶδια scribi iubet, cum etiam apud Athen. XIV. 645A. ἀμφιφῶν· πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ἔχει δὲ ἐν κύκλῳ καόμενα δᾶδια legatur. Quae coniectura minus probabilis videbitur, si Poll. VI. 75. ἀμφιφῶντες. οὓς ἔφερον εἰς Μουνυχίαν Ἀρτέμιδος, δᾶδας ἡμμένας περιπλήξαντες cum testimonio Apollodori comparaveris. Duae illas glossas non coniungendas sed discernendas esse episcopus ipse demonstrat. Athenaei locus non ad alteram, sed ad priorem Pausaniae locum referendus est; non igitur est, cur Meiero auctore mutemus.

52. ¹⁾ Conven. Hes. Similia Et. M. 93, 12, qui Methodium laudat. De eadem voce agit Poll. II. 83. X. 175., testesque Platonem philosophum et Aeschylum profert.

53. ¹⁾ Altera vocis significatio multo crebrior iterum explicatur ab Eust. 308, 44. 1624, 30., quibuscum conferas Suid. s. v. ἀμφῶες, Et. M. 94, 7. Etiam de cado proverbium μέχρι τῶν ἀμφωτίδων dictum esse putaverim. cf. Suid. s. v. Append. Prov. III. 89. DV. III. 19.

²⁾ De ῥύειν (= sacrificare) ceteri lexiogr. nil tradunt. Tam mira est explicatio, ut Eust. nonnulla confudisse putaverim. Eadem doctrina iteratur ap. Eust. p. 250, 16. nomine Pausaniae addito. Similia habes ap. Et. M. 98, 56. Hes. Suid. Schol. Ar. Pac. 890. Eupol. fr. 395. Kock.

ἀννέχθη“. καὶ Ἡρόδοτος. „ἐκπλαγείς δὲ τούτοις ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν. μόγεις δὲ τε ἀννεχθεῖς, εἶπε (I. 116)“ καὶ πάλιν „ἀννεγκάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα (I. 86)“. λέγεται δὲ τις καὶ ἐκ νόσου ἀννεγκεῖν καὶ ἐκ παραφροσύνης, ὃ καὶ ἀναφέρειν λέγεται¹⁾.

55. Eustath. p. 1406, 49. μουσικὴ γὰρ λέξις καὶ ἡ ἀναφύσεσις. φησὶ γοῦν Πανσανίας, ὅτι γρόνθων ἀναφύσεσις τις, ἣν πρῶτως μανθάνουσιν οἱ αὐληταί¹⁾.

56. Eustath. p. 1425, 58¹⁾. ἐστὶ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἀνακῶς²⁾ ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Ἡρόδοτος (VIII. 109) „καὶ τις οἰκίην τε ἀναπλάσασθαι καὶ σποράς (Her. σπόρου) ἀνακῶς ἐχέτω“. ἐστὶ δὲ καὶ θεία λέξις τὸ ἀναξ ὡς ἀπὸ τῶν Διοσκούρων. Ἀλλίος γοῦν Διονύσιος ἀνακοῦς³⁾ τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι, ὡς Αἰακοῦς (?). καὶ κατεύχονται, φησιν, ἀνακοῖν Διοσκούροι. Πανσανίας δὲ λέγων καὶ αὐτὸς τὸ ἀνακῶς ἀντὶ τοῦ φυλακτικῶς καὶ προνοητι-

54. ¹⁾ Priora apud Eust. pluribus locis, cf. 1704, 14. 1406, 48. (ubi fr. ἀναφύσεσις ex Paus. petitum subsequitur). Quae Paus. hic ipse de ἀννεγκεῖν voce profert, nusquam iterum vidimus. Fortasse Eustath. in enumerandis verbi φέρειν compositis, qualia in lexicis rhet. circumferebantur, p. 1787, 63—1788, 14., atticistas sequitur, cum ibi ἀναφέρειν ἀπὸ μανίας ἢ κάρου adpareat.

55. ¹⁾ Conv. Hes. qui addit: καὶ καθαρισταί. Ad rem Poll. IV. 83. τὰ δὲ πρῶτα τῶν αὐλητῶν μαθήματα πείρα καὶ γρόνθων. — Pausan. igitur de γρόνθων voce, non de ἀναφύσεσις egit; cf. Prol. p. 12. not. 1.

56. ¹⁾ Quattuor glossas ἀνακῶς (ἀνακῶς ἔχειν), ἀνακοῖ, ἀνάκεια, τριτυῖα, quas Eust. coniunxit, seponere nolui, quo melius qua ratione fontes E. adierit, perspicatur. cf. Prol. p. 26. sq.

²⁾ Etiam haec explicatio atticistarum esse videtur, cum saepissime eisdem verbis recurrat. Fortasse fuit Aelii Dionysii. — Conv. Hes. Et. M. 96, 38. Schol. Thuc. VIII. 102. Schol. Herod. I. 24. (ed. Stein. II. 449) Galen. gloss. Hippocr. XIX. p. 79. Kühn. Erot. p. 47, 7, qui adicit: ἐστὶ δὲ ἡ λέξις δωρικὴ. Plura B. A. 391, 7. Suid., unde discimus veteres etiam de ἀνακῶς ἔχειν φροντίζειν nonnulla attulisse. Quam explicationem veterimam fuisse apparebit e Plut. Thes. ap. 33. ἀνακῶς ἔχειν τοὺς ἐπιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. καὶ τοὺς βασιλεῖς ἴσως ἀνακτας διὰ τοῦτο καλοῦσιν. — Moer. p. 191, 20 Bekk. de ἀνακῆς vocabulo agit.

³⁾ ἀνακοῖ forma rarior fuit. Recurrit ap. Eust. 345, 13., Et. M. 96, 32 (ex Methodio). — Ἀνακας Castorem et Pollucem a veteribus appellatos esse multifariam traditur, cf. Moer. l. l. Hes. s. v. ἀνακας. Schol. Luc. vol. IV. 252. Jacobitz. Plut. Num. 13.

καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ καὶ Θουκυδίδῃ φησὶ καὶ ὅτι ἀνάγκεια⁴⁾
 ἐορτὴ διοσκούροις ἀνακοῖν ὡς σοφοῖν. *τριτύναν*⁵⁾ δέ, φησι,
 τὴν θυσίαν ταύτην εἶναι συμβάλει, διοσκούροις καὶ Ἑλένῃ,
 δι' ἣν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλόντες ἐκεῖνοι οὐκ ἠδίκησαν οὐ-
 5 δένα τῶν ἐγχωρίων.

57. Eustath. p. 1562, 37¹⁾. ὅτι δὲ φιλωτικοὶ τῶν δασυ-
 νομένων οἱ Ἴωνες, δηλοὶ καὶ τὸ λεύκιππος Περσεφόνη παρὰ
 Πινδάρῳ. καὶ τὸ αὐτόδιον, ὃ ἐστὶ κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ ὁ
 ἀντήλιος, ἥγουν παρήλιος, καὶ ὁ ἀπηλιώτης. καὶ ἔπηλις,
 10 ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὡς
 φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν (fr. 877). [ἡ δ' αὐτὴ
 καὶ ἔφηλις κοινῶς ὡς ἀπὸ τοῦ ἡλίου]. λέγονται δὲ Ἴωνικῶς
 καὶ ἀντήλια καὶ τὰ παρώπια ἥγουν τὰ περὶ τὰς ὄψεις τῶν
 ἱππων, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος.

15 58. Eustath. p. 1216, 64. δῆλον δὲ ὅτι ἐπὶ τοῦ σπεύ-
 δειν οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ ἀνύειν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος
 φησὶ καὶ ὅτι δασεῖα ἢ πρώτη¹⁾ [τουτέστιν ἐδάσυνον οἱ Ἀττι-
 κοὶ καὶ τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἀνύειν].

59. Eustath. p. 1434, 1. καὶ τὸ ἄπαν, ὄνομα ὄν, Ἴωνες
 20 συστέλλουσι καὶ ὁ ποιητῆς, οἶον
 τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πέδιον (Y 156)

⁴⁾ Dies festos Ἀνάγκεια vocatos vide ap. Hes. s. v. Poll. I. 87. — Ἀνα-
 κείον vocem, quam Rindfl. e B. A. 212, 12 (cf. Moer. l. I. Schol. Luc.
 l. I.) inferre studet, atticistis tribuere non ausim.

⁵⁾ De *τριτύναν* voce (alias *τριτύναν*, cf. fr. 138.) cf. Schol. Ar. Plut. 820.
 Eustath. p. 1676, 37. et fr. *δωδεκίδες* vel *τριτύναν*, cf. Suid., ex ipso Pau-
 sania petitum.

57. ¹⁾ Omnia atticistarum esse puto. Fragmentum *νεῶνες* enim, ex A.
 D. petitum praecedit, et Suid. (= B. A. 424, 25) eandem profert doctri-
 nam; ἀπηλιώτης ὁ ἀνεμος ἐν τῷ π, καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια
 φιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλις ἐστὶ παρὰ Ποσειδίππῳ. Glossas αὐτόδιον, ἔπηλις,
 ἀντήλιος Hes. repetivit. — Saepissime de Ionum φιλώσει Aelium D. dis-
 putasse inter omnes constat. cf. *ἀίνω*, *ἀνύω*, *ἄμαξα* etc. — De voce *αν-*
τήλιος cf. fr. *παρώπιον*. — αὐτόδιον eodem modo explicat Eust. 1605, 8.

58. ¹⁾ Eadem B. A. 411, 28. ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς (cf. Eust.
 1216, 62), ἀνύειν δὲ τὸ σπεύδειν, δασεῖα δὲ ἡ πρώτη. Doctrina recurrit
 B. A. 14, 17. ἀνύειν δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς.
καθήρυσαν γὰρ (cf. Hes. *καθ'ἀνύσαι*) Moer. s. v. ἥνυσσ. et ἀνύσας λέγε.
 — Etymologica tantum ἀνύω cum ἄνω, ἄνομαι iungere student, cf. Eust.
 p. 802, 26. 453, 51. 1784, 39.

Ἀττικοὶ δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἅπαν¹⁾. ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐν οἰκείῳ λεξικῷ γράφει, ὅτι ὁ λόγος ἀξιοὶ βραχύνειν τὸ ἅπαν. τὰ γὰρ παρασχηματιζόμενα τοῖς εἰς *ας* οὐδέτερα βραχύνονται, οἷον μέλαν, τάλαν.

60. Eustath. p. 1857, 13. ἐκ δὲ τοῦ μάσσειν καὶ ἀπο-
μάγματα καὶ ἀπόμακτρα· τὰ ἀποκαθάσματα¹⁾, καὶ μαγδα-
λιά παρὰ τῷ καμικῷ (Equ. 412)²⁾ παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπο-
μαγδαλιά καὶ ἀπομαγδαλὶς ψωμὸς εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς
χεῖρας μετὰ δειπνον ἐρρίπτουν κυσί³⁾. Πανσανλίας⁴⁾ δὲ φη-
σιν, ὅτι ἀπομαγδαλιά σταῖς, ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δειπνον, εἰς ὃ¹⁰
τὰς χεῖρας ἀποματτόμενοι εἶτα τοῖς κυσὶν ἔβαλλον, διὸ † κύνα,
φησί, τὸ τοιοῦτον Διοσκουρίδης⁵⁾ προσαγορεύει.

59. ¹⁾ Conv. Suid. B. A. 416, 11., ubi ὁ ποιητής restituendum est. — Recte A. D. disputasse constat. Doctrina rhetoris illius ignoti iteratur ap. Theogn. Dichr. 290, 1 (Herod. Lentz. I. 350, 5. 533, 29. sqq.), ubi Atticos contra regulam grammaticorum ultimam vocis ἅπαν syllabam produxisse conceditur.

60. ¹⁾ Conv. B. A. 431, 31.

²⁾ Vocis forma μαγδαλιά recurrit apud Schol. Ar. Eq. 414. (cuius secundam et tertiam explicationem Suid. s. v. ἀπομαγδαλιά inverso ordine transtulit).

³⁾ Conv. B. 431, 27., unde Rindfl. p. 2. squ. collegit hanc explicationem A. D. tribuendam esse.

⁴⁾ Pausaniae doctrinam repetit Hes. ἀπομαγδαλιάς et tertium schol. Ar. Equ. 414. (= Suid.) — Eadem explicatio paullum immutata ap. Poll. VI. 93. — Eustath. p. 432, 34. ἐκ τοῦ μάσσειν καὶ τὸ ἐκμαγεῖον γίνεται (cf. Eust. 1857, 12. Suid. s. v.). — καὶ τὸ χειρόμακτρον καὶ ἡ μαγδαλιά, ἥ τις ἦν ζύμωμά τι, ἐν ᾧ ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ῥήπη οἱ παλαιοὶ ἐρρίπτουν κυσὶν. Quae doctrina atticistis debetur. Eodem ordine Poll. l. l. de vocabulis ἐκμαγεῖον, χειρόμακτρον, ἀπομαγδαλιά agit et vocabulum inusitatum similiter atque Paus. explicat: αἱ ἦσαν τὸ ἐν τῷ ἄρτι μαλακὸν καὶ σταιτῶδες, εἰς ὃ ἀπονησάμενοι τοῖς κυσὶν αὐτὸ παρῆβαλλον, ὅθεν καὶ Λακεδαιμόνιοι κυνάδα τὴν ἀπομαγδαλίαν καλοῦσιν· ὑποδηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος κ 217. Eust. vero ad κ 217 (1655, 37) ad l. l. ex atticistis petitum provocat!! Et. M. 587, 47 ex eodem loco Homérico profisciscitur, et similem in modum explicat.

⁵⁾ Dioscurides fuit sine dubio auctor ille, quem de Lacedaemoniorum republica egisse Ath. IV. 140B testatur. Cum autem ex Poll. l. l. Lacedaemonios κυνάδα = ἀπομαγδαλίαν dixisse discas, eademque iterum doceat Athen. IX. 409D ὡς φησι Πολέμων ἐν τῇ περὶ ὀνομάτων ἀδόξων ἐπιστολῇ, Dioscuridem ex Ath. IV. 140F. de variis panum Laco-

61. Eustath. p. 965, 44. *κεῖται δὲ τὸ ἀποσιμοῦσθαι*¹⁾ *παρὰ τοῖς καλαισὶς, παρ' οἷς οὐ μόνον ἀπεσίμωσε τὸ ὑψώσε* *καὶ πρὸς τὸ λαμπρότατον ἡγάγε κατὰ Πανσανίαν ἀλλὰ καὶ* *ἀποσιμῶσαι τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς παρὰ Θουκυδίδη.*
- 5 62. Eustath. p. 967, 21. *ὁ παρὰ τῷ Πανσανίᾳ διὰ τοῦ* *χ τύχος*¹⁾, *ὡς ἐκείνός φησι, λιθοξοϊκὸν ἐστὶ σιδήριον, ἀφ' οὗ* *ἀποτυγχίσαι λίθον τὸ ἀποπελεκῆσαι.*
63. Eustath. p. 866, 18. *ἀπόψυξις*¹⁾ *ἡ ἀποπνευμάτωσις,* *ὡς Πανσανίας δηλοῖ.*
- 10 64. Eustath. p. 286, 17. *παροιμία — φέρεται τὸ „Ἄρ-* *γεία φορὰ“*¹⁾ *παρὰ Πανσανίᾳ. ἐσκάπτοντο γάρ, φησιν, Ἄρ-* *γέιοι εἰς φιλοδόξους (em. φιλοδίκους Meier) καὶ συκοφάντας.*
65. Eustath. p. 183, 12. *ἔτι ἱστίον, καὶ ὡς ἐν τῷ Παν-* *σανίου λεξικῷ φέρεται ἀργειφόντης*¹⁾, *ὁ ὀφιοκτόνος. ἄργην* *15 γάρ, φησιν, ἔνιοι τὸν ὄφιν καλοῦσιν. [οὐ μέντοι ἱστορεῖ καὶ* *πῶς ὀφιοκτόνος ὁ Ἑρμῆς].*

nicorum generibus egisse appareat, *κινάδα* pro miro illo *κίνα* apud Eust. l. supra laud. mutaverim. Hes. *κινάδες*· αἱ ἀπομαγδαλαί.

61. ¹⁾ De ἀπεσίμωσα eadem Hes. 4. Quae de ἀποσιμῶσαι profert, recurrunt apud Suid. B. A. 434, 22. ἀποσιμῶσαι, τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πνυγὴν προτεῖναι γυμνῇ. Φίλιππος. Θουκυδίδης δὲ τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς cf. Schol. Thuc. IV. 25. — Marcellin. 52. vocem ἀποσίμωσιν Thucydidis propriam esse contendit. Cum locus sit corruptissimus, ἀπεσίμωσεν restituere non dubito. Et. M. 125, 51 aliena profert.

62. ¹⁾ Conv. Hes. s. v. *τύχοι*. Ex eodem fonte prodierunt: Hes. ἀποτυχισθεῖς· ἀντὶ τοῦ ἀποτιλθεῖς καὶ τὸ ἀποτυχισθὲν ἐπὶ τοῦ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον, ἀπὸ τῶν τύχων. ἐστὶ δὲ λιθοξοϊκὸν σιδήριον. B. A. 438, 17. ἀποτυχίσαι· τὸ ἀποπελεκίσαι. καὶ ἀποτυχισθεῖς· ἀποτιλθεῖς ἢ ἀποπελεκισθεῖς.

63. ¹⁾ Similia Hes. ἀποψύχειν· ἀποπατεῖν, ἀποπνευματίζειν, ἀφοδεύειν. cf. Et. M. 127, 17. Hes. s. v. ἀπεψύχη. Suid. ἀποψύχειν· τὸ ἀποθνήσκειν. ἐν πρώτῳ Θουκ. (I. 134). σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν, ὡς τὸ

ἀποψύχειν ἐν [τῷ] κλιβάνῳ λίνα τὰ ὑγρανθέντα.

cf. B. A. 440, 10. Cum *τερσαίνειν* (= *ξηραίνειν*) voce coniunctum habes ἀποψύχειν l. l. cf. fr. 76. 305. Suidae doctrina ἀποψύχειν = *ξηραίνειν* profertur ap. Hes. s. v. ἀπεψύχοντο.

64. ¹⁾ Similia Hes. Diogen. II. 79. Apost. III. 76. Aliud proverbium protulit Suid. ἀργεῖοι φῶρες, quod a nostro distinguendum neque cum Schotto ad Diog. II. 79. corrigendum est, cf. Append. prov. III. 35 (cf. Crusius, Anall. p. 55, Adn. 1.) Suid. Hes. Ἄργεῖονος δῶξ.

65. ¹⁾ Exilis doctrina si cum doctissima Harpocratonis glossa ἀργᾶς

66. Eustath. p. 707, 33. ἄρδάνιον παρὰ Αἰλλῶ Διονυσίῳ τὸ ἀπὸ τοῦ πυθμένος τοῦ κεραμείου ἕως τῆς γαστροῦς, ἐν ᾧ ἄρδουσι θρέμματα¹⁾). Πανσανίας δὲ φησιν ὅτι ἄρδάνια κεράμων γάστραι ἀπὸ τοῦ ἄρδεν τὰ βοσκήματα²⁾). προετίθεντο δέ, φησιν, τῶν θυρῶν. εἰ δὲ καὶ ὁ ἄρδαλος καὶ τὸ ἄρδα-
λῶσαι καὶ ἡ ἄρδαλλία ἐκ τοῦ τοιούτου γίνεται ῥήματος, οὐκ
ἔστι σταθερῶς ἐπικρίναι. τέως δὲ κατὰ Πανσανίαν³⁾) Φερε-
κράτης ποιεῖ τινα ἐκμασδόμενον ἀπὸ πυρετοῦ λέγοντα·

compares. Αἰσχίνης περὶ τῆς ἀποδόσεως. πιθανώτερόν ἐστι λέγειν, ὅτι Ἀσφιδίς, μάλιστα δ' Ἀργεῖοι, τὸν ὄφιν ἀργᾶν λέγουσιν, ὡς Ἀχαιοὶ ἐν Ἀδράστῳ (fr. 1). Τιμαρχος (Τιμαχίδας Maussacus) δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν καλεῖσθαι τὸν ὄφιν ἀργᾶν φησιν, ἀλλὰ γένος τι εἶναι ὅπως τοὺς ἀργᾶς. κτλ. Quae verba, in epitome initio paullo fusiora, repetita habes apud Suid. s. v. Novum quoddam intulit B. A. 442, 29. haec verba inserens: ἄλλοι δὲ φασιν αὐτὸν κακὸν ποιητὴν γεγονέναι (cf. Athen. XIV. 638 C), quae redeunt in Schol. Aesch. II. 99. Hes. s. v. ἀργᾶς. Serpentes ἀργᾶς vocatas esse vid. ap. Suid. Δημοσθένης s. f. et Hes. s. v. ἀργῆν ἔφεφνες (quocum cf. Harp. s. v. ἐνιοὶ δὲ τοῦ δράκοντος εἶναι φασὶ τὸ ἀργᾶν ἐπίθετον). Freyer p. 275 sqqu. propterea, quod B. A. et Suid. inter se concinunt, illorum glossas ad Pausaniam revocat. Nab. Prol. 103. omnes eundem fontem adisse censet.

66. ¹⁾ Ad Ael. Dion. respicit Hes. s. v. ἄρδαλια.

²⁾ Paus. repetitur apud B. A. 441, 30 (= Suid. Zon. I. 302. Tittm.) Hes. Schol. Eur. Alc. 99. Phot. s. v. ὀρδάνιον, unde velim addas, quae Eust. inconsiderate omisit, Pausaniae verba: ἐτίθετο δὲ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελενηκότων τοῖς εἰσιούσι καὶ ἐξιοῦσιν, ἵνα περιρραίνωνται. cf. Poll. VIII. 66.

³⁾ Etiam voces ἄρδαλος, ἄρδαλῶσαι, ἄρδαλλια atticistae tribuendae sunt cf. Prol. p. 49. Pausaniam haec ex Aristophane Byzantio transscripsisse constat, cf. Nauck. Ar. Byz. p. 203 et L. Cohn, N. Jahrbh. XII. 291. sqqu., qui ab eodem Eustathii loco p. 1761, 30. profecti sunt (recte cum Cohnio libro περὶ τῶν ὑποπτενομένων μ. ἐ. τ. π. attributo). συνάπτει δὲ τοῦτοις ξενικὸν καὶ τὸ ἄρδαλῶσαι ἡγὼν μολῦναι προφέρων καὶ τὸ

τὴν μὲν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισσον

καὶ τὸ

Αἰγύπτιος θοιμάτιον ἡρδάλωσέ μου. (Philemon fr. 59. Kock). cf. Mill. Mél. p. 427. (ex Ar. Byz.) ἄρδαλῶσαι ἐπὶ τοῦ μολῦναι. Et. M. 436, 41. Erot. p. 56, 9 Klein. Galen. Gloss. Hippocr. vol. XIX. p. 85. Kühn. Phot. Hes. ἡρδαλωμένος (= Lex. Bachm. 252, 5) Hes. s. v. ἄρδαλωμένους. Erotiani locus contra Nauckium (p. 203. n. 27) tuendus est; vocem ἄρδαλος enim et adiectivi et substantivi sensu, ut Lobeckio in Pothol. p. 245. placuit, adhibitam esse discas ex Hes. glossis ἄρδαλος. μό-

τὸν ἰδρῶτα καὶ τὴν ἀρδαλίαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον

(fr. 33. Kock)

[τὸ μέντοι ἄρδην⁴⁾ ἐπίρρημα οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸ παραγάγοι
τινὰ ὡς ἐκ τοῦ ἄρδω γίνεται, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ αἰρεῖν,
ὥσπερ ἐκ τοῦ αἰρεῖν γίνεται τὸ ἀέρδην]. ἔστι γάρ, φασιν,
ἀντὶ τοῦ φοράδην. Εὐριπίδης Ἀλκίσιτιδι (624)

νέκυν ἤδη πρόσπολοι

φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν.

67. Eustath. p. 600, 46. σχίσματα γάρ τινα οἱ θύσανοι.
10 ὅθεν ἀρειθύσανοι¹⁾ κατὰ Πανσανίαν Ἄρεος θύσανοι οἰονεῖ
ἀποσχίσματα παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεὶ λυομένῳ (fr. 203. Nauck.)

68. Eustath. p. 1178, 54. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ Ὀμη-
ρικοῦ ἀρέσασθαι καὶ πέμματα τινα ἱερὰ λέγεσθαι φησιν Αἴ-
λιος Διονύσιος ἀρεστήρας¹⁾, δι' ὧν ἔστι δηλαδὴ πρὸς τὸ
15 θείον ἀρέσασθαι.

69. Eustath. p. 799, 37. ἀρηνοβοσκὸς¹⁾ ὁ προβατοβο-
σκὸς κατὰ Πανσανίαν, ἐκ μέρους δηλαδὴ. ἐν δὲ ἀνωνύμῳ
ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ἐρρενοβοσκὸς ὁ αὐτὸς φέρεται διὰ τὸ ἔ.

70. Eustath. p. 403, 5. δῆλον δὲ ὅτι ἀπ' αὐτῶν (sc.
20 Ἀμαζόνων) καὶ παροιμία φέρεται τὸ „ἄριστα χωλὸς οἴφει“.
ἐπήρουν μὲν γάρ, φασιν, Ἀμαζόνες ἀρρένων σκέλος ἢ δεξιὰν

λυσμα et ἀρδάλους· εἰκαλούς. — Pherecratis versus sec. Eust. 1761, 31
(id. est Ar. Byz.) corrigendus est.

⁴⁾ Solam explicationem ἄρδην· φοράδην ad att. referendam puto.
Recurrit ap. Suid. Schol. Ar. Thesmoph. 274. Hes. — Etymologia debetur
Philoxeno cf. Et. Or. p. 20, 21. ed. Sturz.

67. ¹⁾ Conv. Hes. ἀρ[ε]θύσανοι. ἡνλοχοὶ (ἀποσχίσματα καὶ † ἀποκλαστή-
ματα) et paullo infra s. v. ἀρθύσανοι· † ἀποσχήματα καὶ ἀποβλαστή-
ματα, quae glossae se invicem emendant. θύσανοι ap. Eust. p. 976, 28
(= Phot. Suid. Hes. Schol. Herod. II. p. 454.) explicantur, quae verba for-
tasse ad eundem Atticistam referenda sunt.

68. ¹⁾ Eadem doctrina Eustath. p. 660, 31. Et. M. 138, 54. Paullo im-
mutatis verbis apud Suid. Zonar. I. 238. B. A. 215, 29. In brevissima
contracta apud Hes. B. A. 443, 32. Poll. VI. 76 ἀρεστήρας in librum
deis sacrorum numero exhibet, cf. fr. 51. 94.

69. ¹⁾ Bis recurrit Pausaniae doctrina apud Hes. ἀρηνοβοσκός et ἀρη-
νοβοσκός, προβατοβοσκός. Σοφοκλῆς Τυροὶ β' (fr. 594.). γράφεται δὲ καὶ
ἐρρενοβοσκός διὰ τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ. Et. M. 377, 22. ἐρηνοβοσκός,
Phot. ἐρρηνοβοσκός qui eodem modo atque Eust. l. l. a voce ἄρην =
agnus' glossam derivat.

χείρα. Σκυθῶν δὲ προκαλουμένων αὐτὰς αὐτοῖς συνοικεῖν, ὡς ἀπηρώτοις οὕσι κατὰ Πανσανίαν Ἀντιάγειράν φασί μιαν τῶν Ἀμαζόνων θρασεῖαν οὖσαν καὶ ἀκόλαστον εἶπειν. „ἄριστα χωλὸς οἶφε“ ὡς ἀρκουμένων αὐτῶν τοῖς χωλοῖς¹⁾.

71. Eustath. p. 1935, 2. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον διὰ 5 θείου ἐγίνοντο καθαρμοὶ, καθὰ προσεχῶς ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ φυτὰ τινα εἰς τοῦτο χρήσιμα ἦν. ἀριστερεῶν γοῦν φυτὸν κατὰ Πανσανίαν ἐπιτήδειον εἰς καθαρόν.

72. Eustath. p. 302, 27. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Πανσανίου φέρεται, ὅτι Ἀρκὰς κυνῇ¹⁾ ἐλέγετό τις, ἥτοι Ἀρκαδικὸς 10 πῖλος, διὰ τὸ ἔχειν ὡς εἰκὸς τι διάφορον πρὸς τὰ ὁμοειδῆ, καὶ ὅτι Ἐρατοσθένης παρὰ Ἀρκάσι φησὶ φελλὸν μέσον τι πρίνου καὶ ὀρνός, ὃ ἐνίους θηλύπρινον καλεῖν, καὶ ὅτι παροιμία ἦν τὸ Ἀρκάδας μιμούμενος²⁾ ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωροῦν- 15 των. μαχιμώτατοι γὰρ ὄντες αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἐνίκησαν, πολλοῖς δὲ ἄλλοις αἰτιοὶ τοῦ νικᾶν ἦσαν, ὅθεν καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς διὰ τὸ τὰς κωμῳδίας φησὶν αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις ἐκδιδόναι διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη³⁾. ἕτερος δὲ ῥή- 20 τωρ ἐπιδραμῶν τὰ πολλὰ φησιν Ἀρκάδας μιμούμενος ἦγονν ἄλλοις ταλαιπωρῶν. οἱ γὰρ Ἀρκάδες ὑπὲρ ἐτέρων ἡνδραγαθί- 25 ζοντό φησιν. ὃ δὴ καὶ Ἡρακλῆς ἔπασχεν, ἐξ οὗ καὶ παροιμία

70. ¹⁾ Proverbium fere αὐτολεξεῖ repetitum in cod. Coisliniano Diogeniani, cf. Paroemiogr. I. 196, 7, in quibus Leutschius Pausaniae vestigia agnoscit. Diversa neque tamen a consilio aliena profert Apostol. III. 92. (= Zenobius Milleri Mél. p. 370.) Diog. II. 2. Schol. Theocr. IV. 62. — Plane diversa Suid. s. v. ἄριστα (= Macar. II. 40.) = initium proverbii in cod. C. prolati. Proverbium ipsum iam Ath. XIII. 568E exhibet.

71. ¹⁾ Conv. Hes. ἀριστερεῶν. φυτὸν τῶν εἰς τοὺς καθαρμοὺς παραλαμβανομένων. Rem recte se habere docet Plin. XXVII. 4, 6, ubi optimi codd. „aristereon“ praebeant.

72. ¹⁾ conv. Hes. Ἀρκὰς κυνῇ Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφοκλῆς Ἰνάχφ (fr. 250. Nauck. cf. Schol. Ar. Av. 1203).

²⁾ conv. Suid. s. v. Ἀρκάδας μιμούμενοι (= Apostol. III. 73). Similia Zenob. II. 59. (= Hes.) Macar. II. 41. Proverbium quod ex Platonis Pisandro (fr. 99. Kock) affertur, non ad Herculem sed ad Aristophanem reducendum esse Schol. Plat. Apol. 19B luculentissime docet. Mirum quod αὐτός (= Aristophanes) eundem in modum apud Suid. s. v. Ἀρκάδας μιμούμενος. (= Apostol. III. 73) redit. Simillima praebet Zenob. II. 59. = Hes. Macar. II. 41.

ἐπὶ τῶν ἄλλοις μοχθούντων τὸ ,ἐν τετράδι γεννηθῆναι·
κατὰ τὸν Ἡρακλέα δηλαδὴ, ὅς ἐν μηνὸς τετάρτῃ γεννηθεὶς
ἄλλοις ἦθλει³⁾).

73. Eustath. p. 1535, 17. καὶ ἀπαρκίας¹⁾ ἄνεμος, ὡς
ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, καὶ ἡ πνοὴ αὐτοῦ ἄρκιος καὶ
ἄρκυες²⁾ λίνα περιτιθέμενα θηρίοις. οὗ τὸ πρωτόθετον ὡς
ὁ Πανσανίας φησὶν ἀπὸ τῶν ἄρκων. ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνοντο
Ἀττικῶς αἱ ἄρκυες³⁾ οὐκ ἄδηλον. καὶ φέρεται χρῆσις Εὐπό-
λιδος τοιαύτη·

10 οὐ δὲ καλῶδία ταῦθ' ἄρκυῶρει (fr. 313. Kock)
ὅ ἐστι φύλασσε, ἐπεὶ καὶ ἄρκυωρὸς⁴⁾ ὁ τῶν ἄρκύων φύλαξ.
ἀφ' οὗ τὸ ἄρκυωρεῖν⁵⁾, ὁμοίως τῷ ἡμερωρεῖν⁶⁾, ὅ ἐστιν
ἡμεροφυλακεῖν⁷⁾).

73a. Et. Mag. p. 146, 51¹⁾. ἄρνευτῆρ· ὁ κυβιστητήρ²⁾. ,ὅ
15 δ' ἄρνευτῆρι ἰοικῶς κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· (II 742).
εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἄρνων, οἵτινες εἰώθασιν ἐπὶ κεφαλῇν ἄλ-
λεσθαι ὥσπερ τὸν ἀέρα κυρίττοντες. [οὕτως Ἀπολλώνιος ὁ
Ἀρχιβίου καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς. Μεθόδιος].

³⁾ Alterius rhetoris doctrinam nusquam adhuc indagare potui. Pro-
verbum autem (ap. Eust. 1353, 5. 1533, 34.) quod vulgo fertur, τετρά-
δι γέγονας saepius adhibetur, cf. Zenob. II. 7., paullo aliter Phot. —
Suid., denique Mill. Mél. p. 366. τ. γ. ταύτης μέμνηται Πλάτων ὁ κωμι-
κὸς ἐν Πεισάνδρῳ (fr. 100. Kock). τετράδι γὰρ γεννηθεὶς καὶ πάντων
ἐπιφανέστατος καὶ ἀνδρειότατος γενόμενος ἑταλαιπώρει, ὅμως ὑπ' Εὐ-
ρυσθέως ἐπιταττόμενος, quae ad eundem Aristophanem referre nullus
dubito. — cf. Fragm. lex. rhet. 378.

73. ¹⁾ cf. Hes. cf. Ar. de mundo IV. 13.

²⁾ cf. Hes. ἄρκυες. ἄρκυσι. Suid. s. v. ἄρκυς. B. A. 445, 22.

³⁾ Et. M. 144, 6. 10. Mill. Mél. p. 43. cf. B. A. I. 1.

⁴⁾ Harp., cf. Suid. in priore glossae parte.

⁵⁾ Hes. 3. — Et. M. 144, 17.

⁶⁾ cf. Phot. Hes. ἡμερωρίας. ἡμερωρεῖν.

⁷⁾ Quae omnia atticistis tribuenda sunt propter lexicographorum con-
sensum. Idem lexicon rhet. iterum usurpatur apud Eustath. p. 1156, 17.
ad quem locum iam noster provocare videtur: ἀλλαχοῦ καὶ ἕτερα γέγραπ-
ται sub finem adiciens, cf. fr. ἀπάρκιος (359).

73a. ¹⁾ Hanc etymologi glossam (cf. Mill. Mél. p. 45.) A. Dionysii esse
apparet ex subscriptione Codicis Vaticani, quem Milleri Florentino si-
millimum sed pleniorē esse et verba supra uncis inclusa continere R.
Reitzensteinus benigne mecum per litteras communicavit.

²⁾ Hanc explicationem solam (cf. Apollon. lex. hom. p. 43, 17. Bekk.)

74. Eustath. p. 1854, 34. οὐκ ἂν δέ τις ἀπισχυρίσαιο μὴ οὐκ εἶναι καὶ τὸν ἀρράβακα ἐθνικὸν, ὅς ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὀρχηστῆς ἢ βλάσφημος. Πανσανίας δὲ καὶ ἐτυμολογίαν αὐτοῦ παραδίδουσι γίνεσθαι φησιν ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν, ὃ ἐστὶν ὀρχεῖσθαι¹⁾. 5

75. Eustath. p. 913, 57. Αἴλλιος δὲ Διονύσιος λέγει καὶ ὅτι ἀρρενικὸν οὐχὶ ἀρσενικὸν τὸ τῶν γραφέων παρὰ Ἀττικοῖς φάρμακον¹⁾.

76. Eustath. p. 1533, 58. Αἴλλιος δὲ Διονύσιος οἶσον¹⁾ φαίνεται λέγειν τὸ τοιοῦτον φυτόν, γράψας, ὅτι ἀπὸ οἰσύνου 10 κόφιννοι ἄρριχοι καλούμενοι, οὓς Ἴωνες μὲν ἀρσενικῶς προφέρουσιν, Ἀτικοὶ δὲ θηλυκῶς²⁾. Πανσανίας δὲ ἱστορεῖ καὶ ὥς τούτοις τοῖς ἀρρίχοις σταφυλαὶ συνεκομίζοντο, ἐξ ὧν δοκεῖ γίνεσθαι καὶ τὸ ἀναρριχᾶσθαι³⁾.

ib. p. 1163, 49. τάλαροι δὲ καλὰθισκοί, τάλανες εἰς τὸ αἰρεῖν 15 ὡς βαστακτικοί. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄρριχοι παρ' Ἀτ-

atticistae esse puto, cf. Eustath. p. 1083, 54. ἔστι γὰρ ἀρρεντήρ καὶ κυβιστήρ τὰ αὐτὰ, εἰ καὶ σαφέστερον ὁ κυβιστήρ. cf. Suid. Hes. — Iam antiquitus, quis fuerit ἀρρεντήρ, incertum fuisse apparet ex Schol. Ven. A. ad M 385 (= Eustath. p. 910, 34.).

74. ¹⁾ Petita sunt ex celeberrimo illo loco, ubi Eust. de vocabulis peregrinis disserentem et priores compilantem vides, cf. Prol. p. 30. not. 1. Conv. cum utraque doctrina Hes. et B. A. 446, 26.

75. ¹⁾ Tantum ap. Hes. s. v. ἀρρηνικὸν· χρώματος εἶδος χλωρὸν, ὅπερ ἡμεῖς ἀρσενικὸν λέγομεν (cf. Schmidt. ad l. l.). Schwartz p. 33. γραφέων scribi iubet.

76. ¹⁾ Cf. fr. οἰσύνῃ, οἶσον et ταρσός (fr. 305.), unde apparet etiam ea quae de ταρσὸς p. 1163, 49 disputantur, atticistarum esse. cf. Prol. p. 30.

²⁾ Repetuntur B. A. 446, 30. Et. M. 149, 29. (Com. III. p. 634. Kock). cf. Et. Gud. p. 80. ἄρριχοι δὲ λέγονται κόφιννοι σύνοι (l. οἰσύννοι) . . . ἀρσενικῶς. — Pausaniae doctrina iterum apparet ap. Et. M. 99, 22. ἄρριχος λέγεται ὁ κόφιννος, ἐν ᾧ κομίζουσι τὰς βότρυς· ἐξ αὐτοῦ ἀρριχῶ καὶ ἀναρριχῶ, quam ex Herodiano sumptam esse etymologus tradit. cf. Prol. p. 74. not. 2. — Similia ap. Suid. = Schol. Ar. Av. 1309. Moeris. s. v. = Harp. cod. k, cf. Bekk. ad p. 34, 14. Hes. B. A. 208, 25.

³⁾ ἀναρριχᾶσθαι cf. Et. M. 99, 14. 26. cf. Schol. Ar. Pac. 70. — Contra atticistae regulam disputat Phryn. ap. B. A. 19, 25 . . . οἱ δὲ δύο ρρ γράφοντες ἀμαρτάνουσιν. — Atticista conspirat cum Herodiano, cf. Herod. II. 387, 5. 475, 27. ed. Lentz. (cf. eius notam de diversissimis vocis ἀρριχος scripturis), Greg. Cor. ed. Schäf. p. 585., ubi ex Porphyrio ἀναρριχῆσις substantivum adfertur.

τικοῖς. Πανσανίας οὖν φησιν, ὅτι ἄρριχος κόφινος ἐπιτή-
δειος εἰς συγκομιδὴν σταφυλῶν.

77. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532a 22. Bekk. ὅτι τὸ ἀρ-
χέτυπόν¹⁾, φασιν, οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων οὐδὲ ῥη-
5 τῶρων οὐδὲ τῶν Μούσαις κατόχων εἴρηται, ὡς Διονύσιος ὁ
Ἀλικαρνασσεὺς ἱστορεῖ.

78. Eustath. p. 782, 52. σημείωσαι δὲ ὅτι παροιμία φέ-
ρεται ἀπὸ τῆς νήσου Σκύρου τὸ „ἀρχὴ Σκυρία“¹⁾ ἐπὶ τῶν
εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελεῖς ἐχόντων, ἀπὸ Θησέως ληφθεῖσα,
10 ὡς φησι Πανσανίας, ἐπειδὴ ἐπιθέμενος τῇ Λυκομήδους ἀρ-
χῇ καὶ περὶ τὴν γυναῖκα ἐκείνου κατακρημνισθεῖν, [ὡς καὶ
Λυκόφρων (v. 1324) φησί]. λέγει δὲ καὶ ὅτι ὀστρακισθῆναι
πρῶτον Ἀθήνησι Θησέα ἱστορεῖ Θεόφραστος (fr. 131. Wimm.)

79. Eustath. p. 1595, 37. καὶ νόμων δὲ ἐπιμελεῖται ἦσαν
15 ἐν Ἀθήναις ἕξ τὸν ἀριθμὸν οἱ καὶ θεσμοθέται κυριεῖοντές,
φασι, τοῦ δικάζειν καὶ χειροτονεῖν. ἐκεῖ δὲ καὶ ἄρχοντες ἑτε-
ροι ἔνδεκα ἐπιμελούμενοι τοῖς ἐν δεσμοτηρίῳ καὶ ἐνῆγοντό,
φασιν, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ταύτην κλέπται τε καὶ ἀνδραποδισταί.
τῶν δὲ ῥηθέντων Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων κατὰ Πανσα-
20 νίαν τρεῖς μὲν ἦσαν, ἄρχων, πολέμαρχος, καὶ βασιλεύς· οἱ δὲ
ἕξ θεσμοθέται¹⁾.

77. ¹⁾ cf. Hes. ἀρχέτυπον. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ πᾶσιν ὁ τύπος. Suid.
ἀρχέτυπος. πρωτότυπον. καὶ ἀρχέτυπος. ὁ τὴν ἀρχὴν διδούς. B. A. 449,
13. — Naber Prol. p. 186 etsi de Dionysio atticista vehementer dubitavit,
tamen Helladii locum non omittendum esse existimavi.

78. ¹⁾ Clariora profert Suid. s. v. ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ
μηδὲν λυσιτελεῖς ἐχόντων, παρόσον πετρώδης καὶ λυπρὰ καὶ διὰ τοῦτο
πενιχρὰ ἡ Σκύρος (= Zenob. I. 32. Hes.) οὐδὲν φέρονσα λόγον ἄξιον.
οἱ δὲ ἀπὸ Θησέως, ὅτι κτλ. = Eust. l. l. sed Lycophronis testimonio
omisso et sub finem addito Θεόφραστος ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς. cf.
Meier Opp. II. 91. Duas igitur explicationes Pausaniae praesto fuisse
et seiunctim adhibitas esse vides, quae sola Eustathii socordia in unam
conflata sunt. Utramque repetitam habes in cod. Pal. I. 1. ap. Crus. in
Philol. nov. ser. I. p. 195. cf. p. 206. Lemma proverbii ap. Mill. Mél.
p. 371. — Simile fuit proverbium Σκυρία δίκη, quod et ipsum de Thesei
fuit exitio, cf. Hes. s. v. — An ad eandem originem reducenda sint Phot.
Suid. s. v., Poll. VIII. 81. (cf. Meier-Schöm. Att. Proc. ed. Lipsius p. 908.
not. 407.) dubium est.

79. ¹⁾ Pausaniae doctrina, quae contra usum communem pugnat (nisi
ordinem ἀρχόντων turbatum episcopo attribuere mavis), alibi ἀντολεξεῖ non

80. Eustath. p. 787, 8. *ιστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Παν-
σανίου φέρεται, ὡς τὴν δορὰν ἀσπάθητόν τινας εἶπον χλαί-
ναν¹⁾, ὃ ἐστὶν ἀνύφαντον, καὶ ὅτι ἐκ τῆς λεοντῆς ἡ κατὰ
τὸν λέοντα παροιμία τὸ ξυρεῖν λέοντα· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις
ἐπιχειρούντων²⁾ καὶ τοῦτο μὲν διὰ τὴν γενναιότητα τοῦ λέον-
τος, ὃν οὐκ ἂν ξυρεῖν τολμήσῃ τις. τὸ μέντοι „πόκους ὄνου“³⁾
ἄλλον τρόπον ἀδύνατόν ἐστιν διὰ τὸ μὴ εἶναι πέκεσθαι τὸν
ὄνον. ὁμοίον δὲ πως καὶ τὸ „ἀσκόν δέρειν“⁴⁾. οὐ γὰρ ἂν ἐξ
ἀσκού ἔτερον δέρμα ἀποσυρῇσεται.*

Cram. Anecd. Par. III. 77, 34 (id est ad K 23, ut Eust.)¹⁰
*δέρμα λέοντος· ἐπιθέτος χιτῶν, ὡς ὁ Πανσανίας, διὰ τὸ
ὑπεροχικὸν τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.*

80a. Eustath. p. 1769, 45. *ιστέον δὲ, ὅτι τὸ πρῶτον
οἱ παλαιοὶ, ὡς ἱστορεῖ Πανσανίας, τιμῶντες τὴν εὕρεσιν τοῦ*

repetitur. Suid. s. v. *ἄρχων* atticistas adiisse propter consensum cum B. A. 449, 17. veri haud absimile videtur; certum tamen quicquam affirmare non ausim. — Ea, quae de *ἐνδεκα* iudicibus episcopus explanat, ad Pausaniam referenda esse confido, cum 1) de thesmothetis iam ita ante egerit, ut etiam superiore loco ex Paus. omnia delata esse appareat, 2) eadem doctrina apud Et. M. 338, 34 recurat paullo fusior et voce *φητορικὴ* sub finem addita, cf. Heyden. Leipz. Stud. VIII. p. 214. sqqu. cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Vesp. 1108. B. A. 250, 4. 310, 15., ubi fere eisdem verbis Eustathiana repetita vides. cf. Poll. VIII. 102.

80. ¹⁾ Conven. B. A. 453, 18. Hes. s. v. *ἀσπάθητον χλαῖναν*. Simil. Hes. *ἀσπάθητα*. Poll. VII. 36. cum Sophoclis testimonio.

²⁾ Conv. Phot. Suid. *λέοντα ξυρεῖς*. Schol. Plat. Rep. 341. C. cf. Diogen. VI. 24.

³⁾ Dubitanter ad Paus. referre ausim, cf. Nab. ad Phot. *ὄνον πόκαι*. Quod eadem explicatio his ap. Phot. reddit, alteram alteri, quam sibi finxit, Pausaniae recensio Naber Prol. p. 45 tribuere studet. (sed cf. Prol. p. 9.) cf. Phot. Suid. *ὄνον πόκαι· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ὥσπερ αἱ τοιαῦται πλύνθον πλύνειν, ἀσκόν τίλλειν, χύτραν ποικίλλειν, εἰς κόπρον (Phot. *κοπρῶνα*) θνυμᾶν. † Ἀριστοταρχος δὲ (Ἀριστοφάνης Nab.) διὰ τὸν Κρατῖνον (fr. 348. Kock) ὑποθέσθαι ἐν Αἰδον τινὰ σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθλοντα, οἷον ἀποκείροντα, παρόσον οὖν τὰ ἐν Αἰδον ἀνήνυτά εἰσιν, τοῦτο ἐπλάσθη. cf. Schol. Ar. Ran. 186. Zenob. V. 38. Hes. s. v. (cf. codd. V. B. Zenobii). — Eadem historia ap. Paus. X. 29, 1.*

⁴⁾ cf. Diogen. III. 3. cf. not. 2. ubi *ἀσκόν τίλλειν* legis, quod nemo audivit. Fortasse *ἀσκόν* <δέρειν, ὠδόν> *τίλλειν* scribendum, cf. Diog. I. 3. B. A. 69, 26.

οἶνον ἄδειν ἐφεῦρον καὶ τοὺς ἐαντῶν κομῆτας κακολογεῖν,
 ὄθεν καὶ ἐρρέθη τὸ κομφοδεῖν, ὅτε καὶ τὴν λυμαινομένην ταῖς
 ἀμπέλοις αἰγά, φησιν, ἄθλον τῆς ὁδοῦς προέθεντο. τοὺς δὲ
 ἀγωνισαμένους τραγωδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τράγω δηλο-
 5 νότι τῷ ἀσκή, καὶ ἦν τοῦτο ἀσκολιάζειν¹⁾. τοὺς δὲ ὑστέρους,
 φησί, κριθέντας [ἤγουν τοὺς ἡττηθέντας] ἕτερον ἔδει τράγον
 ἐπὶ τὴν εἰρημένην χρεῖαν ἐκδεῖραι ἀσκή, τοὺς δὲ νικῶντας
 μισθοῦσθαι τοὺς ἐναλλομένους τῷ ἀσκή, τοὺς δὲ ἐνάλ-
 μηκέτι τοῦτο πράττειν [ἤγουν μὴ ἀναγκάζεσθαι εἰς τὸ ἐνάλ-
 10 λεσθαι], ἀλλὰ ἡσυχάζειν.

81. Eustath. p. 84, 17. Πανσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύ-
 σιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φασιν, ὅτι Μεγακλείδης (ed.
 Met.) αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς
 15 κατασχύνουσιν¹⁾. ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταί, ἦτοι Ἀττικαί, γυναι-
 κες Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὴν θεὸν μηκέτι
 Ἀθηναίην καλεῖσθαι ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν. ἕτεροι²⁾ δὲ τῶν πα-
 λαιῶν φασὶ κτλ.)

Quo cum loco coniungas: p. 1456, 44. σημειῶσαι ὥς οὐ
 20 μόνος Ὅμηρος Ἀθηναίαν λέγει τὴν Ἀθηναῖαν ἀλλὰ καὶ τῶν μετ'
 αὐτὸν πεζολόγων πολλοὶ Ἀττικοί, ὥς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ'

80a. ¹⁾ Nondum simile quid indagare potui. Ac primum quidem de as-
 coliasmo cogitanti statim suspicio oriri debuit, ne vehementer errarem,
 cum omnes glossae cf. e. g. Et. M. 155, 35. (cf. Lorenz, Epich. p. 249)
 B. A. 452, 18. Hes. Suid. Schol. Ar. Plut. 1129. Plat. Conv. 190D. Luc.
 IV. p. 146. Jacob. cf. Mill. Mél. p. 436. Eust. 1646, 26. Poll. IX. 121.
 omnino cum nostris discrepent, cf. Cohn. Jahrb. XII. 366.

81. ¹⁾ Quos locos coniungendos esse inde apparet, quod eadem doctrina
 iisdem fere verbis apud Suid. s. v. Ἀθηναίας recurrit; in contrarium autem
 δὲ ἤρξαντο κτλ. Rindff. p. 32 atticistis abiudicat; in contrarium autem
 disputandum est. Neque enim tum Suidae locus (quem Bergk. Poet. lyr.
 I⁴. 872 ex antiatticista quodam derivare studet) intellegi possit. Quem
 cum 1) saepius verbotenus cum atticistis convenire, 2) ad eundem Phe-
 recretis locum provocare videas, affirmare non dubito, Suidam primo loco
 atticistarum scrinia expilasse. cf. Prol. p. 50. Alterius sententiae (Ἀθη-
 ναίαν = civem Atticam) fontem habes Ar. Byz. fr. Par. § 1. cf. Nauck.
 p. 79. 213. cf. Prol. I. 1.

²⁾ ἕτεροι τῶν παλαιῶν = Steph. Byz., ut Cohn, Jahrb. XII. p. 294,
 schavit.

Ἀριστοκράτους (immo Ἀνδροτίωνος § 72). „οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηναίᾳ (Eust. Ἀθηνᾶ) [ἀνέθεσαν]“. καὶ Πλάτων *Εὐθυδήμῳ* (302D.) „ἐρκεῖος Ζεὺς καὶ φράτριος καὶ Ἀθηναία φρατρία“. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὥς ἐπειδὴν ἤρξαντο Ἀθηναῖαι γυναῖκες λέγεσθαι ἀντὶ ἀστῶν καὶ Ἀττικῶν, ὥς Φερε- 5 κράτης (fr. 34. Kock)

Ἀθηναίαις ἀνταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμάχοις, τότε ἤρξατο ἐκείνη λέγεσθαι τρισυλλάβως Ἀθηνᾶ. περὶ δὲ τούτου εἴρηται καὶ ἐν τῇ α ἡς Ἰλιάδος (i. e. 84, 17).

82. Eustath. p. 1573, 66. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς πα- 10 λαιοὺς οὐ μόνον ἕτερον καὶ ἕτερα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ θῆτα θάτερον¹⁾ καὶ θάτερα λέγεται τὸ τῶν οὐδετέρων πληθυντικὸν ἐνικόν. Χρύσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον τῶν Λισκοῦρων ἐσχάτως βαρβαρίζει, ὥς φησι Πανσανίας· τὸ γὰρ ἀρσενικὸν κατὰ τὴν ὀρθὴν ἄτερος λέγεται κραθὲν ἀπὸ τοῦ ὁ ἕτε- 15 ρος. — ἔστι δὲ καὶ θατέρου γενικὴ ἐνική. καὶ θατέρῳ δοτικῇ τῶν ἐνικῶν οὐ θατέροις. σολοικισμὸς γὰρ τοῦτο κατὰ Πανσανίαν. ἐπὶ δὲ αἰτιατικῇς οὐ κιρνᾶται, τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω συναλείφεται ἢ ἕτερα καὶ θητέρῳ οὔτε δὲ κατὰ γενικὴν οὔτε κατὰ αἰτιατικὴν κιρνᾶται. 20

83. Eustath. p. 1157, 33. ὁ ἀνλὼν¹⁾ ἐπιμήκης αὐτὸς καὶ παραμήκης ποταμός. ὄθεν καὶ δῖανλος²⁾ καὶ ἀνλὸς³⁾ κατὰ Πανσανίαν τὸ στάδιον. Αἰσχύλος δὲ φησιν καὶ τὴν τάφρον ἀνλωτοὺς⁴⁾ διὰ τὸ κώδωνάς, φησι, προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς

82. ¹⁾ Convenit Phot. s. v. θάτερος. Eadem doctrina apud Gramm. post Ammonium Valckenaarii p. 195., qui Chrysippi verba Menandro tribuit. Anecd. Bachm. I. 254, 8. — Alteram doctrinam, et ipsam ab Eust. l. l. prolatam, consulto omisi, quod e Dorica dialecto formam pronominis derivare studet, cf. Eustath. 1385, 50. 1573, 35. Et. M. 443, 35 cum Gaisfordi notis. Et. Gud. 255, 12. Or. 74, 15. Mill. Méi. p. 155.

83. ¹⁾ Ut Eustathii mos fuit, non unam glossam ex attic. lexicis delibavit, sed plures, quas coniunctas vidit, una in sua deportavit; ideo eum de ἀνλὼν, ἀνλὸς, ἀνλωτός vocibus Pausaniam adisse et locum Aeschyleum inde transtulisse confido.

²⁾ Eust. et l. l. et p. 1107, 63. 1483, 53. δῖανλος = ἀνλὸς esse dicit, sed ceteri lexicographi obloquuntur, cf. Suid. s. v. Et. M. 176, 26. 743, 17.

³⁾ Et. M. l. l.

⁴⁾ Hes. s. v.

ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προέεντο⁵⁾· γράφει οὖν οὕτως

ὡς εἶχε πῶλους τέτταρας ζυγηφόρους

φιμοῖσιν ἀλωτοῖσιν ἐστομωμένας (fr. 326. Nauck.)

84. Eustath. p. 1350, 34. ὅτι δὲ τὰ ἔντεα δοκεῖ δασύνειν τὴν ἄρχουσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῖ καὶ ὁ ἀνθέντης, οὐχ ὁ δεσπότης, ὡς φησιν Αἴλλιος Διονύσιος, ἀλλ' αὐτοέντης καὶ αὐτοχειρία φονεὺς, ὁ καὶ αὐτοφόντης¹⁾).

85. Eustath. p. 1332, 12¹⁾). Πανσανίας δέ φησιν ὅτι αὐτοχόωνος²⁾ ὁ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χρόνου ἄλλην μηδεμίαν προσειληφὼς ἐπισκευήν. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα ἡ αὐτὸς ἀντωνομία σύγκειται. ἡ δέ γε αὐτόχθων ἐστία³⁾ ἡ τοῦ Χείρωνος ἀλλοίαν ἔχει τὴν σύνθεσιν· δηλοῖ γὰρ τὴν αὐτοφυῆ καὶ σπηλαιώδη, ἣν ἔτερός τις αὐτόροφον. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐλθὼν αὐτόματος ἀδελφὸς εἰς δαῖτα ὁμοιότητα ἔχει ἄλλως πρὸς τὸν ἐφεξῆς πον ῥηθησόμενον ἀνθέντην, ὁ ἐστὶν αὐτοφόντην⁴⁾). οἱ αὐτερέται⁵⁾ δὲ ἄλλο τι δηλοῦσιν, ὅτι δηλαδὴ οἱ αὐτοὶ

⁵⁾ Hes. s. v. conv.

84. ¹⁾ Conv. B. A. 463, 4, unde Meier Op. II. p. 69 recte effecit verba οὐχ ὁ δεσπότης post Dionysii nomen collocanda esse. Brevius ἀνθέντης ὁ αὐτόχειρ dicitur Eust. 82, 41. 641, 48. 882, 61. 945, 12 et 524, 17, unde ex παλαιοῖς ὑπομνήμασιν hanc doctrinam ab Heracleone grammatico (a Didymo ipso adhibito) petitam esse discimus. Cf. Hes. s. v. ἀνθέντης, αὐτοέντης. Et. M. 169, 2. Gud. 92, 51. 550, 51. Schol. Apoll. Rhod. II. 754. Schol. Thuc. III. 58. Eandem doctrinam atque atticistae apud Phryn. Lob. p. 120. Similem doctrinam profert Harp. locis quibusdam Lysianis exornatam, unde sua Suidas petivit, sed paullo auctiora et Isocratis exemplo illustrata. Sub finem eandem etymologiam ineptam ἀπὸ τῶν ἐντῶν profert atque Et. M. Gud. Cui alteram non meliorem substituit Phryn. in B. A. 15, 9, cum ab εἶναι infinitivo ἀνθέντης vocem derivare conetur.

85. ¹⁾ Quas voces omnes ex Pausania fluxisse iam inde apparet, quod de ἀνθέντης voce eadem profert atque Ael. Dion. fr. 84. Non igitur Meiero assentiemur, qui αὐτοχόωνος tantum ab Pausania explicatum esse statuit. Voces tali modo coniunctas episcopus excerpssisse saepissime videre licet. An Rindfl. p. 51. iure contenderit, eas omnes sub lemmate αὐτὸς a Pausania adlatas esse, dubium est.

²⁾ Similia Hes.

³⁾ cf. Hes. et Et. M. 174, 41.

⁴⁾ cf. fr. 84.

⁵⁾ Conv. Suid. B. A. 464, 23. cf. Hes.

ἔρεται εἰσὶν καὶ ὀπλῖται. ὁμοιον δὲ πρὸς τὸ αὐτοχόωνον τὸ αὐτοκάβαλον⁶⁾ καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτόξυλον⁷⁾ ἔκ-
πωμα καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος εἰργασται.

86. Eustath. p. 1039, 36¹⁾. ἄφλαστον²⁾ δέ, φασιν, οὐχὶ
τὸ ἀκροστόλιον, διαφέρονσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Δίδυ- 5
μον, ὥς φησι Πανσανίας, τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς
ὕψος ἐκ κανόνων πλατέων ἐπικεκαμμένων, διήκοντος δι' αὐτῶν
πλατέος κανονίου, ὑπηρεισμένου τούτῳ στύλλου, ὅπισθεν
τοῦ κυβερνήτου. κρεμάννυται δ' ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρα-
υλίου ταινία³⁾ εἰς παράσημον δηλαδὴ τῆς νηός. [καὶ τοιοῦτον 10
μὲν τὸ ἄφλαστον ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τῶν μὴ ῥαδίως φλᾶσ-
θαι ἤγουν θλᾶσθαι κατὰ διάλεκτον Ἀττικὴν, ὥς δηλοῦται καὶ
παρὰ τῷ κωμικῷ]. Ἀκροστόλιον⁴⁾ δέ, φασί, τὸ ἀπὸ τῆς πτυ-
χῆς ἀνατείνον ξύλον ἐπὶ τὴν πρῶραν, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ φη-
σιν ὁ Δίδυμος, ὅτι τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιον ἐστὶν ἄκρος 15
στόλος. στόλος δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς λεγομένης πτυχῆς ξύλον
πλατύ. πτυχὴ δέ ἐστιν ὅπου οἱ τε ὀφθαλμοὶ ζωγραφοῦνται
καὶ τὸ τῆς νεῶς ὄνομα ἐπιγράφεται. ἕτεροι δὲ καὶ τὸ στε-
νὸν καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον στόλον φασίν.

87. Eustath. p. 396, 1¹⁾. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸν μὲν μέ- 20
γιστον τέττιγα ἀχέταν²⁾ καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πανσα-

⁶⁾ cf. 884, 26 et Prol. Cap. III. cf. B. A. 464, 27. Et. M. 174, 64.
Eupol. fr. 200 Kock.

⁷⁾ Hes. cf. Soph. Philoctet. 35.

86. ¹⁾ Tota doctrina recurrit in schol. Ven. B. O, 717, sed auctorum no-
minibus omissis. Ideo etiam ἀκροστόλιον, στόλος, πτυχὴ glossae eidem
fonti, i. e. Pausaniae, attribuendae sunt.

²⁾ ἄφλαστον cf. Suid. Hes. 4171, 19. B. A. Lex. Herod. (II. p. 403,
30 Stein), unde discimus Apollodori doctrinam a Pausania reiectam esse.
Apollodori doctrina redit ap. Et. M. 177, 41., ubi etymologia, quam dam-
navi, recurrit. (cf. Apollon. lex. hom. 49, 6. Bekk. Schol. Ven. A. ad l. l.
Tzetz. ad Lycophr. 26).

³⁾ Verba Eustathii recte se habere videntur; ταινία retinendum
(non τὰ ἡνία, ut Meier ex Schol. Ven. B. efficere studuit), cf. Poll. I. 90.

⁴⁾ cf. Suid. Schol. Apollon. Rhod. I. 1089. et Prol. p. 62. sq., et de
vocibus στόλος, πτυχὴ cf. Poll. I. 86.

87. ¹⁾ Quos locos ideo contexui, ut utrumque atticistam saepe eadem
de eadem voce protulisse cognoscatur cf. Prol. p. 4.

²⁾ Hes. s. v. ἀχέτης, ἀχέτας. Doctrina fuit Aristophanis Byz. (cf.
Mill. Mél. p. 431), qui sua ex ipso hausit Aristophanis Hist. Anim. V. 30

νίαν, κερκώπην³⁾) δὲ τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον· τὸ δ' αὐτὸ καὶ καλαμαῖον⁴⁾), τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόνιον⁵⁾), ἴσως παρὰ τὸ τιτίζειν, περὶ οὗ προδεδήλωται. Quo cum loco contexendus ib. p. 229, 15. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τιτίζειν τίτις⁶⁾) κατὰ Αἴλιον Διονύσιον βραχὺ ὀρνίθιον ἢ καὶ πᾶν φησι μικρὸν ὀρνίθιον οὕτω καλεῖται. ἕτερος δὲ τίς φησι (i. e. Pausan.) ὅτι κατὰ μίμῃσιν ἦτοι ὀνοματοποιῖαν, ὅθεν ἴσως καὶ τιτιγόνιον ζωνόφιον παρὰ τῷ αὐτῷ ὁμοιον τέττιγι. cf. p. 1481, 51. ὅτι δὲ χαίρουσιν οἱ Λωριεῖς τῇ τοῦ ἡ εἰς ᾧ μεταποιήσεται ὄηλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν Αἰλλίου Διονυσίου, ὃς ἀχέτην⁷⁾) ἐκτίθησι τὸν ἡχητικὸν τέττιγα καὶ κάλην⁸⁾) τὴν κήλην καὶ καλήτην φησὶν, οὐχὶ κηλήτην.

88. Eustath. p. 1698, 30. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἀσφοδελὸς ὀξύτόνως κατὰ τινος περιεκτικῶς ἐρρέθη, οὕτω¹⁰⁾ καὶ ἀχυρὸς κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ ἀχυροβολῶν¹⁾). ἕτερος δὲ τις καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτό φησιν·

Ἐκάβην ὁτοτύζουσιν καὶ καιόμενον τὸν ἀχυρόν.

(cf. IV. 7. et Ael. Hist. An. X. 44) καλοῦσι δὲ τινες τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ἄδοντας ἀχέτας, τοῖς δὲ μικροὺς τεττιγόνια.

³⁾ cf. Athen. IV. 133B. ἔστι δὲ ἡ κερκώπη ζῶον ὁμοιον τέττιγι καὶ τιγονίῳ (sic! — Eust. p. 1282, 40, qui locum exscribit, τριγονίῳ praebet, unde corruptelam veterem Athenaeo subesse suspicor, quae τιτιγονίῳ voce sanatur). Pausaniae doctrina redit ap. Hes. κερκώπη· μικρὸν τεττίγιον, τὸ καλαμαῖον καλούμενον. τρεῖς εἶναι γὰρ γένη τεττίγων φασίν. οἱ δὲ τέττις θήλεια μὴ φωνοῦσα, cf. Schol. Ar. Av. 1095. Iterum Pausaniam habes ap. Phot. s. v.

⁴⁾ vid. lex. rhet. καλαμαῖαν (fr. 401.) cf. Hes. s. v. κερκώπη· καλαμῖς.

⁵⁾ Veterrima iam fuit corruptela τιγόνιον, cf. Prol. p. 34. Atque vocem τιγόνιον iam habes ap. Phot. Hes. post τιγγάβαρι illatam. — Phot. Et. M. 760, 47 et τιτιγόνιον· ὁμοιον τέττιγι. Ἐπίλυκος Κοραλίσκος (fr. 4 Kock). ex Pausania petitum cf. Nab. l. l.

⁶⁾ cf. Phot.

⁷⁾ cf. Phryn. ap. B. A. 47, 20.

⁸⁾ cf. Hes. ἡχέτης, ἡχηταί.

88. ¹⁾ Cum Aellii Dion. doctrina concinit Herod. II. 860, 18. Lentz. τὸ ἀχυρὸς ὁ ἀχυρὸν παρὰ Ἀττικοῖς ὀξύνεται ὡς περιεκτικόν. cf. I. 200, 12. Similia B. A. 7, 21 ἀχυρὸς, ὡς πονηρὸς λυπηρὸς. σημαίνει δὲ τὸν ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν ἀχυρῶνα καλούμενον. Ἀττικὸν δὲ λίαν ὁ ἀχυρὸς· καὶ ἡ παροιμία ὄνος (B. οἶνος, Mein. Men. 428 correxit) εἰς ἀχυρόν. εὐρηται δὲ καὶ προπαροξυνόμενον ὡς ἄλυτος. Proverbium iteratur ap. Diog. VI. 91. G. C. M. IV. 61. Singularia ap. Schol. Ar. Vesp. 1310. παρὰ

89. Eustath. p. 574, 28. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τροχοῦ ἢ ἀψίς¹⁾ δῆλον. φησὶ γοῦν καὶ Πανσανίας, ὅτι ἀψίς· ξύλινος κύκλος τροχοῦ, τὸ δ' ἐπ' αὐτοῦ σιδηροῦν ἐπίσωτρον²⁾. Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν τροχὸν ὄλον κύκλον ὀνομάζει, τὴν δὲ ἀψίδα ἴτυν.

B.

90. Eustath. p. 1404¹⁾ de βάλλειν verbo eiusque compositionis disputans haec inserit: καὶ βαλβίδες²⁾ οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἐφέσεως (l. ἀφέσεως) δρομέων γραμμαὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαί, φησι, καὶ ἐξοχαλ, δι' ὧν κατίαςιν εἰς αὐτά, αἷς βαλβίσιν ὁμοίον

τὴν παροιμίαν ὅνος εἰς ἀχυρῶνα ἀπέδρα. ὁ δὲ ἀχυρὸς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει (fr. 299. Kock) ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδωνιδος (fr. 6. Kock). — Χρῆσιν supra laudatam comici esse perspicuum est. Apud Kockium desideratur. Hes. ἄχυρος praebebat.

89. ¹⁾ Conv. B. A. 475, 27. Simila Hes. s. v. cf. Suid. et Et. M. 183, 33. Rindfl. ἀψίς scribit, iniuria, cum Eust. ἀψίς praebeat et schol. Ven. B. ad l. 1. (E 487) doceat: ἀψίδες ψιλωτέον. Herodianum aliter sensisse saepissime videmus, cf. indicem Lentzii.

²⁾ cf. Eustath. 1313, 27. ἐπίσωτρα δὲ ὅτι τε οἱ κανθοὶ τῶν τροχῶν et 1214, 7. 589, 10. Coniuncta vocabula profert Poll. X. 53. Simillime explicat Schol. Hom. E. 725. Et. Gud. 623, 49. ἐπίσωτρα τὰ κύκλῳ τῶν τοῦ ἄρματος σιδήρια. Anecd. Bachm. I. 232, 6. Suid. Hes. Et. M. 364, 32. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἐπίσωτρα τὰ ἐπικείμενα τοῖς τροχοῖς σιδήρια, ἐπὶ τὴν γῆν οοούμενα. Ex ultimis iam etymologiam agnosco, quae vocem α σω verbo derivans recurrit ap. Eust. 598, 34. Et. Gud. l. 1. Et. Orion. 51, 12. 59, 24.

90. ¹⁾ Subsequitur fragmentum Aristophanis Byzantii de πρωτόβολος et γνώμων vocibus agens cf. Nauck. p. 99. sqq.

²⁾ cf. Hes. βαλβίς· ἀφετηρία. καὶ ἡ ἀφesis τῶν ἵππων καὶ ἡ θύρα τοῦ ἵππικου. ἔνιοι δὲ καμπτήρα. καὶ παρὰ Ἱπποκράτει τὸ ἔχον ἐκατέρωθεν ἐπαναστάσεις. ἔστι δὲ καὶ βαθμὸς καὶ ῥεῖσμα (cf. Erot. p. 13, 12. Klein. Galen. gloss. Hippocr. vol. XIX. p. 87. Kühn). Similia habes Et. M. βαλβίσιν· ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων. ἡ γὰρ ὑπὸ ὑσπληγγος γενομένη γραμμὴ διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δρομέας βαλβίς καλεῖται καὶ ὁ τῆς ἀφετηρίας τόπος. ἔνιοι καμπτήρα. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ λεξικου. Qua cum glossa concinit Harp. Antiphontis testimonio addito. Moer. s. v. βαλβίδες. Tertia explicatio ap. Schol. Ar. Eq. 1159. Prima scholii explicatio plane cum A. D. concinit. Suid. scholion repetit. cf. Anecd. Bachm. I. 178, 17. Altera explicatio a nostra plane diversa est ap. Et. M. 186, 14. (= Et. Gud. 102, 37), quae ap. B. A. 220, 31. repetitur. Schol. Ar. l. 1. altero loco recurrit, cf. Lycophr. 13.

τι κατὰ ἔννοιαν καὶ ὁ βατήρ³⁾ ὃς ἦν ἀρχή, φησι, τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος. ὅθεν καὶ παροιμία·

αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατήρα τοῦ λόγου⁴⁾

ὥς οἷον εἰπεῖν τὸ πρῶτον καὶ ἐπικαιρότερον.

- 5 91. Eustath. p. 1425, 39¹⁾. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασιλεία ὥς ἱερὺς ἱέρεια ἀλλὰ καὶ βασι-
 λισσα κατὰ Αἰλλιον Διονύσιον Ἀττικῶς. βασιλινναν²⁾ δέ,
 φησι, Μένανδρος (fr. 907. Kock) λέγει. ἐλέγοντο δὲ ὑποδή-
 ματά τινα βασιλίδες³⁾ καὶ τι μύρου εἶδος ἑπταβασιλείων⁴⁾
 10 καὶ βασιλινδα⁵⁾, παιδιὰ τις βασιλέας τινὰς ἀποδεικνύουσα
 καὶ βασιλειᾶν⁶⁾ καὶ διαβασιλιζεσθαι⁷⁾ τὸ βασιλείας ἀντι-
 ποιεῖσθαι. ἦν δέ, φησι, καὶ βασιλεὺς ἀρχή τις Ἀθήνησι καὶ
 ἡ ἐκείνου βασιλὺς⁸⁾ καὶ βασιλείος ἐκεῖ στοᾶ⁹⁾, πλησίον
 τῆς τοῦ ἑλευθερίου Διὸς στοᾶς.

³⁾ cf. B. A. 224, 12. unde Seleuco explicationem deberi apertum est (= Hesych.). Utraque glossa non ex Aelio ipso fluxit, sed ex eodem fonte atque illius glossa petita est, cf. Poll. II. 200.

⁴⁾ Proverbium cum glossa βατήρ coniunctum habes in Et. M. 192, 4 βατήρ· ἡ ἀρχὴ τῶν τοῦ πεντάθλου σκαμμάτων.

αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατήρα τοῦ λόγου

φησί τις, οἷον τὸ ἐπικαιρώτατον καὶ τὸ πρῶτον. ῥητορικὴ δὲ ἐστὶν ἡ λέξις (cod. ῥηματική. corr. Heyden. p. 206), idem Suid. Zon. p. 371. cf. Kock. Com. III. p. 755. — Proverbium solum paullo immutatum ap. Poll. I. 1. cf. Suid. s. v. Diogen. III. 38.

91. ¹⁾ Quae omnia atticistis deberi ex voce διαβασιλιζεσθαι efficio, cuius explicatio saepius eadem redit cf. not. 7.

²⁾ Contra disputat Phryn. Lob. p. 225. et Phryn. ap. B. A. 84, 26. Falso, cum ad Menandri testimonium ipse alia optimaе notae afferat, Alcaeī (fr. 6. Kock) et Aristotelis (Fragm. ed. V. Rose p. 137). Cum Phrynico facit Moeris p. 192, 27. Bekk. βασιλισσα (= regina) ap. Athen. XIII. 586 C ex Philemonis Babylonio (fr. 16. Kock) cf. ib. 595 C. — Eustath. p. 1514, 33.

³⁾ cf. Hes. Poll. VII. 85.

⁴⁾ An vox recte se habeat, dubium est. Hes. βασιλειον praebet.

⁵⁾ cf. Hes. Poll. IX. 110, Cohn, Jahrb. XII. 370.

⁶⁾ cf. Hes. βασιλειῶντα.

⁷⁾ conv. Suid. Et. M. 266, 14. B. A. 241, 24.

⁸⁾ Huc referenda puto Et. M. 189, 7. βασιλὺς· ἡ τοῦ βασιλέως γυνή ὥς καὶ βαλανὺς ἡ τοῦ βαλανέως. ῥητορικὴ. cf. Suid. Lex. Bachm. 179, 5. cf. Heyden. p. 255.

⁹⁾ Quae recte se habere cognoscas ex Harp. s. v. Confusa ap. B.

92. Eustath. p. 1721, 26¹⁾. *ιστέον δὲ ὅτι μάλιστα τὸ βῆ φωνῆς σημαντικὸν, καὶ φέρεται παρὰ Αἰλλῶ Διονυσίῳ καὶ χορηαῖς Κρατίνου τοιαύτη.* (e Dionysalexandro fr. 43. Kock)²⁾.

ὁ δ' ἡλίδιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει

Quibuscum contexenda sunt p. 768, 13. *καὶ ὅτι παραβλῶψ μὲν ἐκτείνει τὴν λήγουσαν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠπὸς, βλῶψ μέντοι τὸ μονοσύλλαβον συνέσταλται. ὅπερ ἐστὶν ὁ τῆς κλεψύδρας ἤχος μιμητικῶς, κατὰ τοὺς παλαιούς, ὥσπερ, φασὶ, καὶ κῦξ ἐπὶ τῆς ψήφου κατὰ μίμησιν καὶ αὐτό. καὶ οἱ αὐτοὶ φασιν ὁμοίως μιμητικῶς καὶ βῆ, οὐ μὲν βαὶ μίμησιν προβά-
τον φωνῆς. Κρατίνος· ὁ δ' ἡλίδιος κτλ.*

93. Eustath. p. 880, 30. *ἡ δὲ κολώνη¹⁾ καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ βουνός²⁾* δὲ, ὅπερ Ἡρόδοτος (IV. 199) μὲν *Λι-βύων λέξιν εἶναι φησιν. Αἴλλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦ-
σιν. Ἔτεροι δὲ³⁾, ὅτι βουνὸν Φιλήμων ἐν Νόθῳ* (fr. 49. Kock) *ὡς σύννηθες τίθησιν, ἄλλοτε δὲ ὡς ξενικὸν ἐπισκώπτει.*

94. Eustath. p. 1165, 4. *ιστέον δὲ πολυμαθείας χάριν καὶ ὅτι βοῦς¹⁾ παρὰ τοῖς παλαίοις ἐλέγετο καὶ τι πέμματος*

A. p. 222, 29. Hes. Una fuit στοὰ βασιλῆως cf. Paus. I. 3, 1. 14, 6. Meier et Schöm. Att. Proc. p. 62. n. 59.

92. ¹⁾ Ex altero igitur loco Eustathium ex more collegisse, quae ad propositum quadrent, intellegitur, cf. not. ad. fr. 337.

²⁾ Conv. Suid. Et. M. p. 196, 7, cuius cod. Flor. sub finem *ῥητορικὴ δὲ ἐστὶν ἡ λέξις* adicit. Alia ap. Hes. s. v. *βηβήν*. B. A. 86, 3. — *βῆ* (ut quidem Suid. Et. M. l. l. praebeant) circumflectendum esse contendit Eust. p. 592, 18. Et. M. 78, 40.

93. ¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Herodoti testimonium ex atticistis depromptum esse locus celeberrimus de vocibus peregrinis Eust. p. 1854, 21. docet, cf. Prol. p. 30.

³⁾ Eadem docet Phryn. Lob. 355. sed ordine inverso. — Herodian. π. μον. λέξ. (II. 940, 4. Lentz.) *βουνός* vocabulum iam ut omnibus notum et usitatum in exemplum vocat.

94. Tota Pausaniae doctrina repetita ap. Suid. s. v. *ἀνάστατοι*, cf. Prol. p. 8. 63.

¹⁾ *βοῦς* vel *βοῦς ἑβδομος* repetita ap. Hes. s. v. *βοῦς, ἑβδομος βοῦς, βοῦς ζ'* (ubi antiquissimum fontem Clitodemi *Ἀτθίδα* habes, cuius doctrina per tot discrimina usque ad Hes. pervenit). Suid. s. v. *βοῦς ἑβδομος* gl. 2. testimoniis ex Euthyclis *Atalanta* (fr. 2.) Euripidis *Erechtheo* (fr. 352. Nauck.) *Achaei Iride* (fr. 23. Nauck.) *petitis ornata est*, cf. Suid. s. v. *ἀνάστατοι*, Phot. s. v. *σελήνη*.

εἶδος, ἀφ' οὗ παροιμία τὸ „βοῦς ἑβδομος“³⁾ ἔχουσα λόγον τοιόνδε· σελήναι³⁾ πέμματα ἦσαν πλατέα κυκλοτερεῇ, ἐπὶ δὲ ἕξ σελήναις τοιαύταις βοῦν, φασιν, ἑβδομον ἔπεττον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοφνοῦς (l. πρωτοφνοῦς) σελήνης. ἔθνον⁵ μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, μᾶλλον μέντοι ἐπὶ ταῖς ἕξ ἔθνον αὐτόν, ὃς καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ἑβδομος βοῦς· ὁ δὲ ταῦτα ἱστορήσας Πανσανίας λέγει καὶ ὅτι αἱ ῥηθῆναι σελήναι [τὰ πέμματα] καὶ πέλανοι⁴⁾ ἐλέγοντο καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος καὶ οἱ ἀνάστατοι⁵⁾ πλακοῦν-
¹⁰ τες καὶ οἱ χαρίσιοι⁶⁾ καὶ οἱ ἀμφιφῶντες⁷⁾ καὶ φθόγεις⁸⁾ δέ, φασι, πέμματα μετὰ σπλάγχνων ἐσθιόμενα. (Meier θνό-
 μενα).

94a. Eustath. p. 962, 17. ἐπιτυχῆς δὲ μάλιστα ἐν τοῖς ἑρμηνεύσιν ὁ μεταλαβὼν τὸν βουγάϊον εἰς βόσκημα ἀναίσθη-
¹⁵ τον¹⁾. ὅτι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίας σκῶμμα λαμβάνεται ὁ βοῦς,

³⁾ Proverbium βοῦς ἑβδομος· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, quod ex alia Pausaniae glossa Eustath. ex more huic loco innexuit, ap. Suid. gl. 1. Diogen. III. 50. Mac. II. 89. Mill. Mél. p. 357. (cf. not. 8.)

³⁾ conv. Phot. s. v. σελήνας, σελήνη. Steph. Byz. s. v. Hes. s. v. σελήνας, ἐπισέληνα, Suid. s. v. σελήναι.

⁴⁾ cf. Harp., qui Didymum (p. 40. Schmidt) auctorem laudat: Ἀλδνμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἕξ οὗ ποιοῦνται πέμματα. (cf. Prol. p. 63.) Quae doctrina redit ap. Phot. Suid. (in utraque glossa Dionysius Thrax laudatus, quod corruptum est. Comici testimonium subesse suspicor.) Tim. lex. Plat. s. v. Eustath. p. 1601, 4. Vocem 1) placentam 2) spumam 3) μισθὸν τῷ μάντει διδόμενον significasse testatur Phot. Suid. Prima et altera explicatio ap. Anecd. Bachm. I. 335, 20 ubi ὀπῶδες pro ποῶδες restituo. Tertia vis vocabuli ap. Hes. s. v. πεδανός, cf. Nab. Prol. 66. 126.

⁵⁾ ἀνάστατοι cf. Suid. Hes.

⁶⁾ cf. Athen. XIV. 646. B. Suid. s. v. ἀνάστατοι, χαρίσιοι (ubique testimonio ex Daetalensibus Aristophanea ornati, cf. fr. 202. Kock) Hes.

⁷⁾ cf. fr. 51.

⁸⁾ cf. Eustath. p. 1753, 3. Phot. Suid. Anecd. Bachm. I. p. 405, 21. Moer. p. 212, 1. Bekk. Hes. Graesse, Numism. p. 24. Boeckh. C. I. G. I. p. 145. sqqu. De forma vocis vide Herodian. Lentz. I. 400, 25. II. 40, 26. 313, 17. — Ex Hes. s. v. corruptum illud σμῆγμα ap. Mill. Mél. p. 357. in ψῆγμα correxerim, non πέμμα, ut Miller ex Macar. II. 89 efficere studuit.

94a. ¹⁾ cf. fr. 98.

²⁾ nusquam iteratur.

δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρῳ (fr. 1002. Kock) βοῖδης²⁾· ὁ ἐστὶ
 πρῶτος, εὐήθης, καθ' ὁμοιότητα τῶν ἀμνοκῶν, ὁ ἐστὶ νοσῶν ὡς
 ἀμνὸς κατὰ τὸν κωμικόν. παροιμιάζεται δὲ ὁ βοῦς, καὶ ὥσπερ
 ἐπὶ βουγλώσσων, ἐν τῷ „βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρεις“³⁾,
 οὕτω κατὰ Πανσανίαν, καὶ ἐπὶ ἀχρηστίας ἐν τῷ „βοῦς ἐν 5
 ἀνλείφῃ κάθεται“⁴⁾.

95. Eustath. p. 1395, 48. ὀβρίκαλα παρὰ Αἰσχύλῳ
 λεόντων σκυμνία [τὰ δηλαδὴ καὶ ὄβριμα καὶ καλὰ]. ἔτεροι
 δέ¹⁾ φασιν, ὅτι τε ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα λεόντων καὶ λύκων
 σκυμνία, καὶ ὅτι βρίκελοι διὰ διχρόνου τὰ μορμολύκεια. 10
 Πανσανίας²⁾ μέντοι περὶ τούτου φησὶν, ὅτι βρίκελα (l.
 βρίκελοι) προσωπεῖα βροτῶ ἵκελα, ἢ βριξίν³⁾ ἵκελα. οὕτω δέ,
 φησιν, ἔλεγον τοὺς βαρβάρους. ὁ δ' αὐτὸς καὶ βριμοῦσθαι
 λέγει τὸ μετὰ τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν. καὶ Αἴλλιος δὲ Διο-
 νύσιος βριμοῦται φησιν ἀντὶ τοῦ ἀπειλεῖ⁴⁾. 15

96. Eustath. p. 919, 35. καὶ ὅτι βρόμος κυρίως ἐπὶ
 ἀνέμου καὶ ἐπὶ πυρός, ἐφ' ὧν καὶ τὸ βρέμειν¹⁾. Πανσανίας

²⁾ Cum Pausaniae fragmentum omni explicatione destitutum sit, vix habemus, cui veterum sententiae nostra adnectamus. Duae enim opiniones praeferuntur: ap. Zenob. I, 51., qui docet παροιμία· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι· ἤτοι διὰ τὸ ἄφωνον τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν ἄθηναιων τὸ νόμισμα ἔχειν βοῦν ἐγκεχαργμένον. ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοῖς πέρα τοῦ δέοντος παρρησιάζομένους cf. Suid. Hes. Altera opinio ap. Poll. IX. 61. cf. Diogen. III. 48. Eustath. p. 252, 25. Schol. Aesch. Ag. 36. et Weckl. ad l. l. Leutsch. ad Apostol. V. 7. Schol. Φ, 79. Et. M. 320, 50. Schol. Ar. Av. 1106.

⁴⁾ cf. Hes. qui Cratini locum addit. Suid. Diogen. III. 70. App. Prov. I. 63.

95. ¹⁾ Aristophanis Byzantii sunt, cf. Ael. Nat. hist. VII. 47. Nauck. Ar. Byz. p. 112. 125. Mill. Mél. p. 431. Phot. Hes. Apposui, ut altera vocis significatio, aliunde nondum comperta, appareat.

²⁾ cf. Hes. βρίκελοι οἱ μὲν τοὺς ἱστοπόδας ἀπὸ τοῦ βύρους καὶ τοῦ ξύλου. οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους. Αἰδύμος (p. 29. Schmidt) δὲ τὰ τραγικά (?) πρόσωπα παρὰ Κρατίνῳ ἐν Σεριφίοις οἷον βροτῶ εἵκελοι. Ex Et. m. 213, 39. Schmidtius recte βαρβαρικά πρόσωπα effecit, cf. Mill. Mél. p. 71. Kock, Com. I. p. 205. Vide quae M. Schmidt. l. l. docte exposuit.

³⁾ cf. Hes. s. v. Βριγες. Et. M. l. l.

⁴⁾ Pausaniae doctrina nusquam recurrit. Suidas compilavit A. Dionysium. Similia Hes. s. v. B. A. 30, 31.

96. ¹⁾ Primam glossam, eamque vulgari usui addictam, ex Et. M. 214, 36 Diogeniano deberi disces. Unde ab atticista ad tritissimam explica-

δὲ βρόμιον²⁾ λέγει καὶ σπέρμα λεπτῇ κριθῇ ὅμοιον, τὸ κοινῶς δηλαδὴ λεγόμενον βρόμιον. τὸ μέντοι βρωμαῖσθαι³⁾, ὃ καὶ ἐκτείνεται, φησὶν ὁ αὐτὸς ἐπὶ ἀρσένων ὄνων τίθεσθαι, ὅτι λιμώττουσιν, ἵνα ἦ, φησι, τὸ βρωμαῖσθαι τὸ βρώμης, ὃ ἐστὶ
 5 τροφῆς, δεισθαι.

97. Eustath. p. 207, 2. βυσσάνην¹⁾). Διονύσιος γὰρ Αἰλῖός φησιν, ὅτι βυσσάνην ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον, Πανσανίας μέντοι φησὶν, ὅτι βυσσάνην ὁ τὸν αὐχένα συνέλκων καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων. Quo cum loco
 10 contexenda sunt verba Eustath. p. 838, 18. καὶ ὅτι τῷ ἐριαύχειν ὁ βυσσάνην²⁾ ἀντίκειται, ἄλλως μέντοι τροπικώτερον ὁ βυσσάνην ψόγον δηλοῖ. σημαίνει γὰρ τὸν ἐπιβουλευτικὸν, ὧς φασιν οἱ παλαιοί.

Γ.

98. Eustath. p. 344, 12. σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ εἶδος
 15 ἀκοντίου ἢ αἰγανέα, οὕτω καὶ σίγυμνον παρὰ Λυκόφρονι (vs. 556) καὶ γαῖος¹⁾ ἢ γαῖον δόρυ ὀλοσίδηρον παρὰ Πανσανία ἢ ἐμβόλειον ὀλοσίδηρον.

tionem nova quaedam allata esse apparet cf. Prol. 68. Ad Diogenianum refer Phryn. Lob. 156.

²⁾ Conv. Hes.

³⁾ Conv. Hes. Suid. Anecd. Bachm. I. 182, 17. Moeris. βρωμαῖσθαι Ἀττικοί, ὀγκᾶσθαι Ἕλληνες. — Eadem tradit Poll. V. 88., quocum saepissime convenit Zenodotus, qui vocatur, ap. Valcken. Animadv. ad Ammonium p. 228, 230., qui locus plures ob causas cum Aristophane Byzantio cohaerere videtur, cf. Ammon. p. 145. Valck. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 218. sq. Prol. p. 68. not. 1.

97. ¹⁾ Ubique βυσάνην legendum est. A. Dionysius recurrit apud Suid., Hesychius Pausaniae doctrinam exhibet. (Recte Cohn Jahrb. XII. 347. n. 144. contra Boysenum p. 63. disputat).

²⁾ cf. Poll. II. 135. βυσάνην δὲ ὁ τοὺς μὲν ὤμους ἀνέλκων τὸν δὲ αὐχένα συνέλκων, ὃν ἐπιβουλον Ἀριστοτέλης φυσιογνωμονεῖ (cap. 3, p. 807 b, 20). καὶ βυσάνην τὸς ἀσκόδς Ἀριστοφάνης κέκληκεν. οἱ δὲ ἐριαύχενες σφόδρα ποιητικόν. Quibuscom componas Mill. Mél. p. 418. βυσάνην· ὁ ἐπιβουλευτικός ex Suetonio. — Aristophanem a Polluce laudatum Byzantium esse credo, quod Suetonius βυσάνην vocem attulit. Fragmentum illud et ap. Nauckium et ap. Kockium desideratur.

98. ¹⁾ Ad unum omnes contenderunt gaesum pro γαῖον Pausaniae restituendum esse, cf. Hes. γαῖσον· ἐμβόλιον ὀλοσίδηρον, ἢ ὀπλων ἀμυντήριον.

99. Eustath. p. 1539, 61. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ γάλατος ἡ γαλήνη, ὅθεν καὶ γαλερὶν¹⁾ κατὰ Πανσάνην τὸ γαληνὸν καὶ ἥσυχον καὶ προσηνές.

100. Eustath. p. 648, 26. δηλοὶ δὲ ἡ μὲν γάλως¹⁾ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴν, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, ὅποια ⁵ ἐστὶ τῇ Ἑλένῃ ἢ Κασάνδρᾳ. κατὰ δὲ Αἴλιον Διονύσιον καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ γυναῖκα. πρὸς ἀλλήλας γάρ, φησί, λέγονται. (sequ. etymologia παρὰ τὸ γάλα). σημειῶσαι δὲ ὅτι ἑτερώνυμόν ἐστι συγγενικὸν καὶ ἡ γάλως [ἦτοι γαλόως]. ἐχρῆν γὰρ εἶναι δάειρα ἐκ τοῦ δαῆρ δαέρος καὶ εἰσὶν οἱ τὴν χρῆσιν ταύ- ¹⁰ την εἰδότες ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται. Ὅμηρος δὲ γε οὐκ εἰδὼς τὴν λέξιν ταύτην γάλως λέγει ἑτερωνύμως, οὐ δάειρα. Ἀνκόφρων²⁾ δὲ μέμνηται μὲν Δαείρας, ἣν καὶ παρατιθῆσι τῇ Περσεφόνῃ ἐν στίχῳ ἐνί. οὐ συγγενικὴν δὲ λέξιν οἶδεν αὐτὴν ἀλλὰ δαιμονίαν. καὶ δοκεῖ προληπτικῶς ἡ λέξις ὡς θεία ¹⁵ ληφθεῖσα σιγηθῆναι παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ ἀνθρωπίνης συγγενείας, ὅποῖόν τι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηναίας καὶ ἐπὶ γυ-

Lex. Bachm. p. 183, 11. B. A. 88, 2. Poll. VII. 156. cf. Immisch, de gl. lex. Hes. ital. Stud. Lips. VIII. p. 323. sqqu. Suspicio autem movetur, an etiam γαῖος quaedam vox (= ἀνασθητος) veteribus nota fuerit, si comparaveris Eustath. p. 188, 29. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γέα, ὃ γράφεται διὰ τοῦ εἰ ψιλοῦ, γεῖος ἢ καὶ ἄλλως γαῖος· παρὰ Ἱταλιώταις καὶ Ταραντίνους ὁ μισθιος. ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ὁ παχὺς καὶ ἀνασθητος ἄνθρωπος. (cf. 962, 15. καὶ βουγάιος. ὃ ἐστὶ μέγας καὶ ἀνασθητος, ὡς Ἡρφδιανὸς ἐν τῇ μεγάλῃ προσωδίᾳ.) cum locis Et. m. 223, 6 (γαῖσος ἐμβόλιον σιδηροῦν. Τριήρων . . . δὲ τὴν φωνὴν ἐπὶ τῶν ἀκοντίων ἃ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὕσσος. Ἱταλιῶται δὲ καὶ Ταραντῖνοι γαῖον τὸν μισθὸν λέγουσιν. ἐκ τοῦ γέα δὲ κτλ. καλοῦσι δ' οὕτως καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀνασθητον ἄνθρωπον. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ) et B. A. 229, 17., ubi eadem lacuna atque in Et. M. statuenda est. Tres igitur fuerunt voces γαῖσος, γαῖος (= μισθός), γαῖος (= ἀνασθητος cf. Hes. s. v. βουγάιῃ) quae postea a lexicographis confundebantur. — Digenianum eadem tradidisse docet schol. ad Josua VIII, 18. a Montefalconio editus: ὁ λεξικογράφος Διογενειανὸς γαῖσος ἐμβόλιον εἶναι δημοσίηρον, cf. Schmidt, Quaest. Hesych. p. 88.

99. ¹⁾ Cf. Hes. γαληνὸν. ἥσυχον, ἱλαρὸν, εὐδιον. et γαληρὸν· τὸ αὐτὸ καὶ γαλερόν. cf. B. A. 229, 31. Et. M. 220, 28.

100. ¹⁾ cf. Hes. Apollon. lex. hom. 53, 31. Bekk. Suid. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 530a, 2. Poll. III. 32. Et. M. 220, 9. (= Et. Gud. 119, 20.) Glossa ap. Et. Gud. 119, 21. ex duabus (γάλως et γάλλος) conflata est.

²⁾ Lycophr. 710. cum notis Bachmanni et scholiis.

ναϊκὸς Ἀθηναίος προεδηλώθη³⁾). ὅτι δὲ θεία λέξις ἡ Δάειρα δηλοῖ ὁ εἰπὼν⁴⁾. Δάειραν Φερεκύδης (fr. 11. Müll.) ἰστορεῖ Στυγὸς ἀδελφὴν, καὶ ἱοικέ, φησιν, οὕτως ἔχειν. ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οἰσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν, διὸ καὶ πολεμίαν⁵ τῇ Δήμητρι νομίζουσιν. ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ Δήμητρος ἰέρεια καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον. φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος (fr. 21. Müll.) Ἀφροδίτην, φησὶ, νομίζει τὴν Δάειραν καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει. ἔτι δὲ φαυλότεροι οἱ τὴν Ἥραν δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδι-
 10 δόντες. δάειρα, γάρ, φασιν, ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναι φασὶ τὴν Δάειραν. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος Δαίραν γράφων δισυλλάβως τὴν Δάειράν φησιν, ὅτι οἱ περὶ τελετὰς καὶ μυστήρια τὴν ὑγρὰν οὐσίαν δαίραν ὀνομάζουσιν. — ἡ δὲ εἰνάτειρ⁵⁾

³⁾ cf. fr. 81. ex eisdem fontibus derivatum.

⁴⁾ Auctorem glossae accuratiore doctrina refertae sine dubio Aelium Dionysium agnosces, cum eiusdem verba bis repetita habeas, cf. infra et apud Eust. p. 456, 13. κατὰ δὲ τὸν ὅμοιον τρόπον (atque Καίρα) καὶ Δάειρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ἱεροῦ γράφειν πρὸς τινων, εἴτα συναίρεθ' ἐν δισυλλάβῳ ὑπὸ Ἀττικῶν Δαίρα ὀνομάζεται. ἣν δέ, φησι, μήτηρ Ἑλευσίνος. (cf. Apollod. I. 5, 2). Nomen et munera Dairae iam pridem fuisse oblitterata ex diversa veterum doctrina apparet. Iam quinta (Δαίραν = Proserpinam) accedat ad quattuor illas ab atticista prolatas: Schol. Apoll. Rhod. III. 847. Tzetz. ad Lycophr. 710. Et. m. 244, 34. Gregor. Cor. ed. Schäfer. p. 679. 910. Töpff. Att. Geneal. p. 95. Aesch. fr. 277. Nauck. — Eadem vocis forma recurrit ap. Hes. Δαίρα· ἡ αὐτὴ τῇ Δαείρᾳ cf. Harp. — δαειρίτης, qui in mysteriis munere aliquo fungebatur, ap. Poll. I. 35.

⁵⁾ Quae doctrina nomine atticistae ipso ornata recurrit ap. Cram. Anecd. Par. III. 220. Αἴλιος δὲ Δ. οὕτω φράζει· εἰνάτηρες· αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννυμοι. Schol. Lipsiens. ad Z. 378. Αἴλιος Διονύσιος οὕτω φράζει· εἰνάτηρες· αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, ἃς συνήθως φασὶ τινες ἀνδραδέλφας. Quid haec testimonia valeant, vide Prol. 41. not. 1. Utrumque nihil est nisi merum apographon ex Eustathio ipso tractum, qua de causa etiam loci in Cram. Anecdotis Parisinis allati ad atticistarum doctrinam restaurandam nihil fere prosunt. — Apud lexicogr. redeunt in Et. m. 302, 16. Et. Gud. 168, 54. Hes. Coniuncta sunt cum doctrina de γάλως voce supra expedita in Schol. Hom. X 473 σημαίνει δὲ (sc. γάλως) τὰς τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφάς. εἰνάτηρες δὲ αἱ γυναῖκες τῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν. Fons totius doctrinae fuit Ar. Byz. περὶ συγγ. cf. Mill. Mél. 432, 4. γάλλως· τῇ γυναικὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή, δαίρ δὲ ὁ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελ-

τὴν σύννυμφον δηλοῖ, ὅποια Ἑλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ [γίνεται δὲ παρὰ τὸ εὐνάζειν, οἷον εἰ ἡ συννευνάτειρα πρὸς ἄλλην]. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω φράζει. εἰνάτερες· αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, ἃς συννύμφους τινές φασιν. ὥσπερ δὲ εἰνάτερες αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννυμφοι, οὕτω καὶ ἀέλιοι⁶⁾ κατὰ 5 τοὺς παλαιοὺς οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες.

101. Eustath. p. 205, 44. τοῦ δὴ τρισυλλάβου τινὲς ὀξύνοισι τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. οἱ δὲ πλείστοι γελοῖον μὲν προπερισπωμένως τὸν γελωτοποῖον λέγουσιν, οἷον τὸν μῖμον, γέλοιον δὲ τὸν καταγέλα- 10 στον¹⁾. δοκεῖ δέ, φησί, τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν εἶναι περισπᾶν τὰ τοιαῦτα· ὁμοῖον, ἐτοῖμον, γελοῖον²⁾.

102. Eustath. p. 1257, 57. περὶ δὲ γενείου γράφει Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι γενειᾶς (Meier corr.) αἱ τρίχες, γένειον δὲ ὁ τόπος¹⁾. 15

103. Etym. Mag. p. 227, 26. γεραῖραι (l. γεραῖραι¹⁾ παρὰ Ἀθηναίοις γυναῖκές τινες ἱεραὶ, ας ὁ βασιλεὺς καθίστησιν ἰσα-

---

φός. εἰνάτερες δὲ αἱ νῦν παρὰ τῇ συνηθείᾳ σύννυμφοι (qui idem fuit fons Pollucis III. 32).

⁶⁾ Hes. ἀέλιοι. οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἐσχηκότες. Nauck. Ar. Byz. p. 137. Prol. p. 41.

101. ¹⁾ Cui doctrinae accedunt Suid. gl. 1. (qui deinde de variis γελοῖων generibus exponit) Ammon. p. 36. Valck. Schol. Aesch. I. 126. Schol. Dem. p. 524, 11. Ddf. Schol. Luc. IV. p. 202. Jacobitz. Et. m. p. 224, 45. Hes. gl. 1. — Plane in contrarium disputatur ap. Lex. Bachm. p. 184, 5. Suid. gl. 2. Thom. Mag. p. 75. Et. Gud. p. 122. Et. m. 224, 35. gl. 1. — Tertia disputandi ratio praebetur ab Eustath. p. 906, 53: γελοῖος μὲν ὁ καταγέλαστος προπερισπωμένως, γελοῖος δὲ ὀξύτόνως ὁ γελωτοποιός, quam petivit ex Philoponi συναγωγῇ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, cuius libri excerptum longius ad elementorum ordinem dispositum exhibet Eust. p. 1967, 20—37. Ex pluribus confusa est Hesychii glossa altera: γέλοιος. ἱλαρός, γελοιαστής, καὶ ὁ καταγέλαστος ἄνθρωπος ἢ λολδορός, unde vix verum extrudi posse speraveris.

²⁾ cf. Herod. I. 137, 15. ed. Lentz. Moer. p. 193, 24. Schol. Ar. Ran. 6. B. A. 678, 17. Phryn. Lob. not. ad p. 227.

102. ¹⁾ Conv. Eust. 1799, 23. Et. M. 225, 55. Suid. Et. M. 226, 4. Hes. s. v. γενειᾶδες, γενειᾶς. Zon. p. 429. Tittm.

103. ¹⁾ Formam γεραῖραι ex Dem. in Neaer. 73. restitui, cf. Hes. γεραῖραι. ἱέρεια κοινῶς. ἰδίως δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἀριθμῷ ἰδ'. = B. A. 231, 32. cf. Suid. s. v. γεραῖα. Harp. Pollux. VIII. 109. γεραῖραι. αὐταὶ

ρίθμους τοῖς βωμοῖς τοῦ Διονύσου διὰ το γεραίρειν τὸν θεόν.
οὕτω Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς.

104. Eustath. p. 231, 35. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου
Διονυσίου φέρεται καὶ ὅτι γέρην· ἡ θήλεια γέρας.

105. Eustath. p. 1924, 1. τὸ μέντοι γέρον¹⁾ τὸ ἐν δυσὶ
9 οἱ μεθ' Ὅμηρον γράφουσιν. ἔστι δέ, φασί, γέρον ἄσπις,
πρόβλημα, θυρεός. [εἴρηται δέ τι περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς τοῦ
περιγηγοῦ]. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ φραγοῦ τοιοῦτον ἢ λέξις
καὶ σκηπῆς. Πανσανίας δὲ γράφει οὕτω· γέρρα· σκηνώματα
10 καὶ Περσικὰ ὄπλα, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μόριον,
καὶ περιφράγματα. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ὅτι γέρον καὶ
οἱ περιπεφραγμένοι τόποι καὶ ἄσπιδες Περσικαὶ ἐκ λόγων καὶ
οἰσύνου· καλοῦσι δέ, φησιν, οὕτω οἱ κομικοὶ καὶ τὸ, ὥς ἐρ-
15 ρέθη, γυναικεῖον.

106. Eustath. p. 1923, 63¹⁾. Πανσανίας λέγει, ὅτι γέ-
ρων (Meineke c γέρον correxit) ξύλον στυλίδι παραπλήσιον,

ἄρρητα ἱερὰ Διονύσῳ ἔθνον μετ' ἄλλης θεωρίας. καθίστη δὲ αὐτὰς ὁ
βασιλεὺς οὐσας τετταρασκαίδεκα. B. A. 228, 9. A quibus seiunge B. A.
231, 30.

104. ¹⁾ Hes. γέρην. ἔντιμος. οἱ δὲ γέρας (θήλεια). Quae doctrina
singularis apud veteres non recurrit. De gruibus feminis Aristotelem
quidem semper γέρας vocem adhibuisse video, cf. exempli gratia Hist.
Anim. IX. 12. τίπτει δὲ γέρας δύο φά.

105. ¹⁾ Cum doctrina utriusque atticistae tantopere alterius aequet,
difficillime dici potest, utri posteriorum glossae adscribendae sint. Fortasse
ad Pausaniam Suid. gl. 1. γέρρα. παρὰ Σικελοῖς (i. e. Epicharmo, cf. Schol.
Luc. IV. p. 219 Jac. An. Bachm. II. p. 339. Lorenz, Epich. p. 287) τὰ
γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα redigendum, cf. Hes. gl. 2. Append. Prov.
I. 72 (Mill. Mél. p. 374.) quod cum Pausaniae ratione scribendi, cum
proverbia ei dilectissima essent, optime congrueret. Aelli vero doctrina
ad eosdem Siculos reducitur ap. Et. Gud. 622, 40. Et. m. 228, 42. —
Uberrima in Schol. Luc. l. l., quod Freyer p. 368 totum ad atticistas
referre non dubitat. Suidas quattuor glossas praebet, quarum gl. 1. ad
Pausaniam, gl. 4. ad Aelium Dion. rettulerim, gl. 3 recentioris est ori-
ginis, gl. 2. cum Harpocr. doctrina conspirat. — Et. M. 228, 42. Et. Gud.
133, 34. 58. Et. Or. 42, 24. Lex. Bachm. 184, 30. ex utraque doctrina
confata videntur, cf. B. A. 33, 1. 25. 227, 1. Schol. Ar. Ach. 22. Hes.
gl. 1. Schol. Luc. vol. IV. p. 72. Jacobitz. Aesch. fr. 331. Nauck.

106. ¹⁾ Subsequitur fr. 105. Cf. B. A. 35, 12. γέρων στύπινος et Poll.
VII. 73. τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἐκλωθον ἐξαργύρωντες τὰ στυππεῖα, γέ-
ρων ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ ξύλον πεποιημένον κίονιον, σχῆμα Ἑρμοῦ τετραγώ-

ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ, πλαστήν, γλυπτὴν, καὶ χεῖρας, ὡς Ἑρμοῦ τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματό, φησι, τὰ νηθόμενα στυπεία.

107. Eustath. p. 962, 23 de voce *βονγάιος* agit eiusque de etymologia agens haec inserit: εἰς δὲ τὸ ἐφεξῆς, ἦγουν τὸ γαῖος, ὅτε ἀπὸ γῆς αὐτὸ παρήχθαι δοκεῖ, χρήσιμον καὶ τὸ τοῦ Αἰλίου Διονύσιου εἰπόντος, ὅτι γεώλοφον¹⁾ οἱ παλαιοὶ καλοῦσι τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον, οἷα τῆς γῆς χρησίμους φαινομένης εἰς τὰ τοιαῦτα σκώπτεσθαι τοὺς μεγαλοσμάτους, εἰ καὶ πολλοὶ τὸ ἐνεργὸν ἄλλως ἔχουσιν. Cui loco in A. 10 Dionysii lexico haec praecessisse puto: Schol. Theocr. I. 12. γεώλοφον δὲ ὃ ἐν τῷ ὁμαλῷ πεδίῳ ὑπερανέστηκώς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται· λέγει δὲ Διονύσιος ὃ Ἀλικαρνασεύς, ὅτι γεώλοφός ἐστιν ὃ ὑψηλὸς τόπος, κολωνός²⁾ δὲ ὃ προέχων ἀπὸ τῆς γῆς μικρόν. 15

108. Eustath. p. 1880, 61. ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι τὸν γυναικεῖον γέλων *κιχλισμὸν*¹⁾ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὁποῖός τις καὶ ἄρτι ὃ δουλικός. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ χύτραν²⁾ (ἢ χύτρον) ἔλεγον εἰδός τι φιλήματος καθὰ καὶ † δράπετον³⁾ καὶ παιδάριον⁴⁾. Πανσανίας δὲ καὶ γιγγλισμὸν⁵⁾ γένος λέγει φι- 20

νον ἔχον, ᾧ γέροντος ἦν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοῦνομα. Sequ. Pherecratis fr. 114. Kock. (Poll. X. 176). Fons Pausaniae, cum apud Poll. l. l. paullo infra ἀμόργινα (cf. fr. 47) explicetur, ni fallor, cum Polluce communis fuit, cf. Prol. p. 63.

107. ¹⁾ Utraque glossa apud Et. M. 222, 49, ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ, (cf. Heyden. p. 207.) et Suid. Altera in lex. Bachm. 185, 2. Hes. s. v. *γεύλοφα*.

²⁾ Eust. 351, 4.

108. ¹⁾ Similia Phot. Suid. gl. 2. et Suid. s. v. *κιχλίζειν*. Schol. Ar. Nub. 983. Anthol. Pal. V. 245, 1.

²⁾ cf. Suid.

³⁾ *δρεπτὸν* Schmidtijs legi iubet. cf. Hes. s. v. et Et. M. 287, 27. Unde etiam error ap. Phot. s. v. *μανδαλωτόν* corrigendus est.

⁴⁾ Non alibi. Haec vocis significatio ap. Steph. def.

⁵⁾ cf. Suid. Lex. Bachm. 185, 10. Hes. s. v. *γιγγλισμός*, *γιγγλισμοῖς*. Cave confundas vocem *γγιγλυμός*, cuius explicatio ap. Suid. Lex. Bachm. 185, 13. extat. Perperam Hes. B. A. 232, 22 ad illam notionem attulere, quae ad *γιγγλισμός* referri debebant. Neque Pausanias ex Phot. s. v. *μανδαλωτόν* corrigendus, sed potius ille locus, quem iam not. 3. mendosum esse intelleximus, emendandus est.

⁶⁾ cf. Hes.

λίματος. τὸ μέντοι γιγρὶ⁶) ἐπιφώνημά τι ἐπὶ καταμωκήσει, ὡς ἐν ῥητορικῷ κείται λεξικῶ, ἐξ οὗ καὶ Γιγρῶν⁷) ἀφροδισιακός, φασί, δαίμων, ὃς καὶ δοκεῖ διάκονος γενέσθαι τῷ Ἄρει τῆς μοιχείας.

5 109. Eustath. p. 1504, 17. γλάφειν¹) δὲ ὅτι τὸ κοιλαίνειν δηλοῖ, καὶ ὡς λειότερόν ἐστι τοῦ γράφειν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν, ἐδηλώθη καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ὅτι ἐπὶ λογικῆς τινας γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ παρὰ Πανσανίαν τὸ (Com. III. no. 574. p. 512. ed. Kock.)

10 τὸν ἄνδρ' ἀπωσάμην τε ἀπεγλαφάμην
οἶονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα ὡς ἀπὸ βιβλίου.

110. Eustath. p. 1385, 13. καὶ τὸ γλυκὺ ἐκ τοῦ γλεῦκος. ὅθεν καὶ γλεῦξις¹) κατὰ Πανσανίαν· οἶνος πολὺ ἐψημα ἔχον, ὃ νῦν, φησι, σίρειος²) (l. σίραιος, Meier Op. II. 94. corr.).
15 ὁ δ' αὐτὸς καὶ σίραιον οὐδετέρως.

111. Eustath. p. 1220, 45. Αἴλλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ ῥητορικῷ οὐκ ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ὅλως. φησὶ γάρ· κράστιν Ἀττικοὶ τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένας¹). Quo cum loco contexendus est alter p. 633, 48. καὶ ἡ

⁷) cf. Eustath. p. 1598, 63.

109. ¹) Cf. p. 633, 45 τὸ γλάφειν καὶ γλύφειν. Paullo post ex eadem radice (γλῶ, γρῶ) γρώνη et γράστις derivantur cf. fr. 111. 113. 365. — Etym. M. 233, 44. simillima praeferit, quibus s. f. adicit: ἔστι δὲ καὶ ῥητορικῇ. cf. Heyden. p. 224. — Hes. γλάφει. γλάψαι. — B. A. 420, 32. ἀπεγλαφάμην· ἀπεπνευσάμην. ἐκενωσάμην. ἔστι δὲ γλάψαι καὶ τὸ κοιλάσαι καὶ βαθεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ λίαν καὶ διὰ βάθους (?).

110. ¹) cf. Athen. I. 31 E. — Schmidt. Qu. Hes. p. LXXIII. ad Pamphilum auctorem provocat, cf. Procl. p. 67. Hes. s. v. γλεῦξις — Alia doctrina cum nostra confusa Hes. s. v. γλύξις. cf. Lex. Bachm. p. 185, 22, quod eadem aliis verbis docet. Vocem habes ap. Luc. Philops. 39. Ep. Sat. 22.

²) Vetusissima huius vocis vestigia ap. Galen. XVII. p. 322. τὸ σίραιον, ὅπερ ἐψημα καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες. cf. Kontos in Bull. de corresp. hellén. I. p. 58. sqqu., qui recte σίραιον vocem tuetur, et σείραιον alias scriptum reicit, cf. Poll. VI. 66. — Atticistae doctrina reddit ap. Poll. VI. 16. Galen. lex. (vol. XIX. p. 138. Kühn) Erot. 103, 15. Klein. Phot. Suid. Hes. s. v. σίρειον et ἐψημα (ubi σίραιον pro σείραι· corrigendum est). Schol. Ar. Vesp. 878. Ar. Eccles. 1174. Schol. Plat. Rep. 455 C (cf. Kontos l. l.). — Zonar. p. 1633. Tittm. et Moer. σείραιον Ἀττικοί, ἐψημα Ἕλληνες inde corrigendi sunt.

111. ¹) Cum priore glossa conv. Harp. s. v. κρᾶστις. Suid. Eodem modo

τοῖς ἀλόγοις (i. e. equis) φίλη γράστις, ἦν καὶ κράστιν γρά-
φουσιν οἱ παλαιοί, φάμενοι τὸν ἡμίξηρον χόρτον²⁾ οὕτω κα-
λεῖσθαι, ὅθεν καὶ ῥῆμα τὸ κραστιζέσθαι. cf. p. 852, 9.

112. Eustath. p. 1450, 45. γραῦς¹⁾ καὶ τὸ ἐπαφρίζον
ἐν ταῖς χύτραις, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς (Plut. 1206.) καὶ ⁵
ἡ ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ. αὐτὴ δὲ καὶ ἐπίπαγος²⁾ κατὰ Πανσανίαν
καλεῖται.

113. Eustath. p. 1307, 22. καὶ τόπος ἦν τῷ δίφρῳ εἰς
τὸ κεῖσθαι αὐτὰς (sc. μάλιστα) ὅς ἐκαλεῖτο γρώνη¹⁾ ὁμωνύ-
μος τῇ παρὰ Λυκόφρονι (20) θαλασσία γρώνη. φησὶ γοῦν ¹⁰
Αἰλῖος Διονύσιος· γρώνη τὸ κοῖλον τοῦ ἀρματείου δίφρου
εἰς ὃ τὰς μάλιστα οἱ ἥνιοχοι ἀπετίθεντο. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο
καὶ ληνόν²⁾ τινες ἔλεγον.

114. Eustath. p. 1864, 4. γυρὸς¹⁾ δὲ ὁ στρογγύλος
ἔχων ὤμους, ὑπόκυρτος, οὐκ εὐμήκης. οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν, ¹⁵
ὅτι γυροὶ λέγονται καὶ, οὗ τὰ φυτὰ ἐμβάλλουσι, καὶ ὅτι ἐκ
τοῦ γυροῦ ὀξύτόνου καὶ γυρίνοι βάρτραχοι, γυρὸν τὸ σχῆμα
παρ' Ἀττικοῖς, μήπω πόδας ἔχοντες²⁾. Ἴωνες δὲ κατὰ Παν-
σανίαν γερίνους τοὺς τοιούτους φασίν.

atque Dionysius distinguunt Moer. et Hes. qui s. finem addit ἐστὶ δὲ ὁ χλω-
ρὸς χόρτος, unde etiam alterum locum ex A. Dionysio petatum esse conicio.

²⁾ Conv. B. A. 273, 28. Et. M. 535, 23. Similia Et. M. 239, 33. Et.
Gud. 129, 22 ubi γράστις pro γράτις legendum est. κράστιν = χόρτον
etiam Poll. VII. 142. — cf. fr. 110. et 113.

112. ¹⁾ Ad iocum celeberrimum comici vox alludit: alterum de Me-
nandro habes ap. Athen. p. 585 C. Vocem ipsam dubitanter atticistae
tribuo. Recurrit ap. Hes. τὸ συναγόμενον καὶ ἐπιπηγνύμενον ἐπάνω,
ὅταν γάλα ξηγῆται κτλ. cf. Suid. s. v. Similia in scholiis ad Ar. Plut. 1206.

²⁾ cf. Hes.

113. ¹⁾ Pluribus locis Eustath. alia de γρώνη profert. Cum atticista
congruit Hes. γρώνη. σαπρὰ γραῦς (cf. Eust. 633. 47) οἱ δὲ τὴν παλαιάν
† ὄνησιν (καὶ τὸ κοῖλον τοῦ δίφρου, οὗ λόγῳ κεῖνται κτλ.). cf. Et. M.
241, 52. Et. Or. 44, 10. Et. Gud. 130, 13. Tzetz. ad Lycophr. l. l.

²⁾ cf. Hes. — Phot. B. A. 277, 19. Naber ad Ael. Dionysium revocare
studet.

114. ¹⁾ cf. Suid. Hes.

²⁾ Hes. τὸ ἐκ τοῦ βατράχου παιδίον. Aristot. hist. anim. VI. 12.
piscium prolem primum γυρινώδη fieri affirmat. Et. M. 293, 49. Gud. 132, 6.
Mill. Mél. p. 79. Et. Or. 44, 11. — Pausaniae doctrina nusquam redit.

Δ.

115. Eustath. p. 1241, 46. *Κάγκανα*¹⁾ δὲ γίνεται παρα τὸ καίειν καὶ καίνειν, τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, ἥτοι κοπτόμενα. Πανσανίας δὲ δανὰ²⁾ τὰ τοιαῦτα ξύλα καλεῖσθαι δηλοῖ. φησὶ γάρ· δανὰ· εὐκείαστα (Meier εὐκανόστα corr.) ξηρὰ, 5 παρὰ τὸ δεύεσθαι.

116. Eustath. p. 1369, 42. παρὰ Αἰλίου Διονυσίου καὶ ἑτέροις φέρεται καὶ ταῦτα· δάπιδες³⁾ στρώματα ἄττα. Φερεκράτης (fr. 1⁸⁵. Kock) ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχε δάπιδας ὑπαρὰς καὶ στρωματόδεσμα. 10 λέγουσι δέ, φησι, καὶ ἐν τῷ ταῦ τάπιδας²⁾. δάπητας δέ, φησιν, ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπιβόλαια³⁾. οἱ δὲ νεώτεροι τάπητας ἐν δυοὶ ταῦ, τῷ κατὰ τὴν ἀρχήν, τῷ κατὰ τὸ τέλος.

117. Eustath. p. 274, 24. δαῦλον¹⁾ γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον προπερισπωμένως, ὡς δηλοῖ Πανσανίας εἰπὼν· δαῦλον τὸ 15 δασὺ, ἢ προτέρα περισπᾶται. Αἰσχύλος (fr. 27. Nauck.) δαῦλος δ' ὀπήνη. cf. Paus. perieg. X. 4, 7.

118. Eustath. p. 1221, 26. ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ Πανσανίᾳ φέρεται δελφίς¹⁾ ὄργανον πολεμιστήριον πρὸς ναυμαχίαν,

115. ¹⁾ Cum ap. Eust. voces *κάγκανα* et *δανὰ* semper coniunctae proferantur, etiam hanc glossam atticistis non abiudicaverim. cf. p. 871, 4. 1605, 5. 1783, 7. 1848, 32. — cf. Suid. Lex. Bachm. 265, 10. Hes. s. v. *καγκαίνει*, *καγκαλέα*, *κάγκαμον*, *καγκομένης* et *κάνκανον ὕλαν*. Et. M. 482, 34. Gud. 289, 39. Or. 87, 14.

²⁾ cf. Hes. Suid. *δανὰ τὰ ξηρὰ ξύλα· τὸ δᾶ μακρὸν. Καλλιμαχος. „ξύλα δανὰ κέασσαι (ο 322)“ τουτέστι σχίσαι. cf. Et. M. 247, 36. δανὰ. τὰ ξηρὰ ξύλα. οὕτω καὶ εἰς τὸ ῥητορικόν. οἶον „διὰ τε ξύλα δανὰ κέασσαι“, ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, τὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια, εὐκανόστα, θερμά. cf. Et. Gud. 134, 4.*

116. ¹⁾ cf. fr. 309. Conv. Et. M. 248, 13. Glossa rhetorica, cf. Mill. Mél. p. 81. Heyden p. 256. Hes. *δάπιδες*. Suid. Schol. Ar. Vesp. 676.

²⁾ cf. Hes.

³⁾ cf. Phot. Suid.

117. ¹⁾ Suspicio movetur, an tota explicatio ex Pausania periegeta sumpta sit, cf. Rindfl. p. 60. Non tamen est, cur hanc explicationem Pausaniae atticistae tribuere dubitemus, cum eadem ap. Hes. Suid. Et. M. 249, 49. 250, 4. redeat. Vocem iam antiquis temporibus fuisse oblitteratam docet Strabo p. 421.

118. ¹⁾ Conv. Suid., qui Thuc. VII. 41. laudat. Glossas iam in fonte Pausaniae coniunctas fuisse docet Poll. I. 85. Et. M. 255, 25.

ῥθεν καὶ δελφिनοφόρος ταῦς παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ δελφί-
να²⁾ δὲ ναῦται (ed. ναύτην. Naber correxit) φασιν, ὅς πρὸς
ἰστοῖς ἐκρέματο, τοῖς μὲν σιδηροῦς τοῖς δὲ μολυβδοῦς. κατα-
ράκτης εἰς τὰ ληστρικὰ πλοῖα. μνεία δὲ τοιούτου δελφίνος καὶ
τῷ κομικῷ (Ar. Eq. 762) καὶ ἑτέροις. ἀλλαχοῦ δὲ περὶ τοῦ 5
αὐτοῦ γράφει ὁ ῥηθεὶς, ὅτι ὁ δελφίς, ὁ καλούμενος κερκέ-
της³⁾ ἐστὶ μηχανήμα σιδηροῦν, ὃ ἐξαρτᾷται τῆς νεῶς, ὅταν
ῥ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν. ἄλλοι δὲ φασιν· ὄργανον μολυβ-
δοῦν πρὸς ναυμαχίαν.

119. Eustath. p. 396, 22. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Αἰλίου 10
Διονυσίου λεξικῷ φέρεται, ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον¹⁾,
ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. φησὶ γοῦν ὅτι δένδρον
μᾶλλον ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρη, καὶ αἱ πτώ-
σεις δένδρου καὶ δένδρον, μᾶλλον ἢ δένδρει, καὶ δένδρους.
Ξενοφῶν δέ, φησιν, ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ 15
δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα. Ὅμηρος δὲ ἐνθα
μὲν δένδρεα λέγει ἐνθα δὲ „δενδρέα ἐφεζόμενοι“. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ
δένδρου καὶ δενδρυνάζειν²⁾, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα γέγραπται,
τὸ δρυὸς σκέπεσθαι καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι, τὰ ῥητο-
ρικὰ δηλοῦσι λεξικά. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Διονύσιός φησιν, ὅτι 20
καὶ φωνήν τινα καλοῦσιν οἱ φωνασκοὶ δενδρυνάζουσιν.

120. Eustath. p. 398, 29. τὸ δὲ δεῦρο νῦν μὲν τὸ ἐλθῆ
δηλοῖ. ἀλλαχοῦ δὲ ποτε τὸ ἐνθάδε, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύ-
σιος¹⁾.

²⁾ Ex pleniore glossa Pausaniae allatum esse videtur. Recurrit doc-
trina ap. Suid. gl. 2., qui Aristophanis locum ex Equ. 762 (cf. Schol.) affert.
Scholion Aristoph. no. 3. ex atticistarum scriniis depromptum esse videtur.

³⁾ cf. Phot. Hes.

119. ¹⁾ Similia, sed multo breviora p. 772, 31. 1433, 47. Ex uberrima Dio-
nysii doctrina apud posteriores nil servatum est, nisi miserae laciniae ap. Suid.
δένδρη τῷ δένδρον. Moer. δένδροις Ξενοφῶν, δένδρεσι Θουκυδίδης (II. 75).

²⁾ cf. Eust. 1726, 16. ὅτι δὲ καὶ δενδρυνάζειν ἐντεῦθεν τὸ ἐν δρυ-
σιν, ὃ ἐστὶ δένδροις, κρύπτεσθαι, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. Cum Pausaniae
fragmentum ἐφνγον κακὸν, εὔρον ἄμεινον subsequatur, lex. rhet. Pausa-
niae esse confido. Apud posteriores recurrit doctrina ap. Suid. Hes. Et.
M. p. 255, 55.

120. ¹⁾ Conv. Suid. gl. 1. Hes. et Lex. Bachm. 191, 22. δεῦρο et
δεῦρ' ἀελ. (cf. Suid.). Doctrina eadem sed aliis verbis ap. Et. M. 258, 54.
Et. Gud. p. 139, 32. gl. 1. et. 2. Priorem significationem habes in B. A. 88,
19., alteram ap. Apollon. lex. Hom. 57, 33. Bekk. — Alia est doctrina B. A.

121. Eustath. p. 1453, 19. σημειῶσαι δὲ ὅτι πρῶτος¹⁾ ἂν ῥηθείη πλοῦς, ὁ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, ὡς ἐρρέθη, φρασθεὶς· εἴγε δεύτερος πλοῦς¹⁾ λέγεται „ὅτε ἀποτυχῶν τις οὐρίου κώπαις πλέει“ κατὰ Πανσανίαν²⁾).

5 122. Eustath. p. 1825, 5. δημιουργοὶ — οἱ κατὰ τὸ δημόσιον χειροτέχναι, οἳ καὶ κλητοὶ εἰσι, διότι καλοῦνται ποτε ἄλλοθεν, ὡς ἐτυμολογεῖ ὁ ποιητής. Αἴλλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὅτι δημιουργὸν Ἀττικοὶ λέγουσιν οὔτε τὸν δημοσίᾳ μισθαρουῶντα, ὡς Ὀμηρος, οὔτε τὸν δῆμον προεστῶτα, ὡς
10 οἱ Δωριεῖς, ἀλλὰ γυναικα πέττονσαν πέμματα¹⁾. Πανσανίας δὲ λέγει, ὅτι δημιουργοὶ οἱ δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι ἀρχιτέκτονες²⁾ καὶ ἅπαξ πάντες οἱ χειροτέχναι, οἳ γεωργοὺς καὶ πολιτικοὺς ὠφέλουν. ὅθεν δημιουργοί, φησι, καὶ αἱ τοῖς γάμοις τὰ σύμφορα πέττονσαι, αἱ καὶ νυμφίους, φησὶν, ἔλουν καὶ ἱερουργίας
15 ἐν γάμοις ἐποιοῦν καὶ πόπανα παντοδαπὰ καὶ ἄρτους ἔπεττον³⁾ καὶ τὰς κόμας εὐθέτιζον.

123. Eustath. p. 901, 10. ἐπεὶ δὲ εὐτέλειά τις τῶ δῆμου συνυπακούεται, ἥγουν τῶ ῥηθέντι δημότῃ ἀνδρὶ, δοκεῖ ἐντεῦθεν δημοῦσθαι ῥηθῆναι παρὰ τῶ φιλοσόφου Πλάτωνι τὸ
20 παίζειν, ὡς ἐρμηνεύει Αἴλλιος Διονύσιος¹⁾).

185, 24. δεῦρο· πολλοὶ μὲν ἐπὶ χρόνον τάσσουσι τὸ δεῦρο, οἱ ῥήτορες δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου αἰ, qua cum glossa componas Suid. gl. 2.

121. ¹⁾ Priora Pausaniae tribui propt. Eust. 661, 43.

²⁾ Conv. Suid. Lex. Bachm. 191, 31. Anecd. Boisson. II. 445. Diogen. II. 45. (qui Philemonem comicum testem laudat). Mein. Com. IV. p. 139. usum vocis Menandro tribuere mavult, cf. Stob. Floril. LIX. 9. Cui Schneidewinus l. l. obloquitur, cum Schol. Plat. Phaed. p. 99 D (Macar. III. 20). exquisitae doctrinae plenus locum ex Thrasyleonte petitum omittere non debuerit. — Kock. Men. fr. 241. Meinekio adsentitur.

122. ¹⁾ Ex utriusque doctrina Hes. sua confudit. Alio modo processit Suid. gl. 1. Schol. Ar. Eq. 650. Tertiam viam Et. M. 265, 43 (= Et. Gud. 141, 37, quod foedissimis mendis inde liberandum est) aperuit.

²⁾ cf. Hes. s. v. δημιουργεῖ, Schol. Ar. Pac. 296. Suid. gl. 2. Lex. Bachm. 193, 8.

³⁾ cf. Poll. III. 41. Antiquissimum huius rei testimonium ap. Ath. IV. 172 A—C. (male excerpt. ap. Eust. 1082, 39. 1858, 51). cf. Prol. 60.

123. ¹⁾ Conv. Schol. Plat. Theaet. 161 E. δημούμενον. δημοκοποῦντα, παίζοντα, θωπεύοντα. cf. Tim. Suid. Hes. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 404. Schol. Ar. Lys. 601. Moerid. Et. M. 265, 36. δημοῦσθαι, παίζειν. οὕτως Πλάτων· καὶ δημώματα· παιγνία. Etiam δῆμωμα vocem, cum etymologus cum atticista conveniat, ex illius scriniis petitam esse puto. cf. Hes.

124. Eustath. p. 756, 61. ἐνθα σημείωσαι καὶ ὥς ἐν-
τεῦθεν τοῖς παλαιοῖς ἐλήφθη τὸ διακνυοφθαλμίζεσθαι,
ὅπερ δηλοῖ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ
ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους¹).

125. Eustath. p. 1208, 42. εἴρηται δὲ καὶ διαληκᾶσθαι ⁵
παρὰ Αἰλίου Διονυσίου. ἐκεῖνο δὲ ἀντὶ διαμωκᾶσθαι καὶ
διαπαίζειν εἴρηται¹).

126. Eustath. p. 749, 15. διαττᾶσθαι, ὃ ἐστι σήθε-
σθαι κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅς φησιν, ὅτι διαττᾶν Ἄττι-
κοὶ λέγουσιν τὸ σήθειν¹) καὶ διηττημένον τὸ σεσημένον. ¹⁰

127. Eustath. p. 1384, 45. ἐπλήθυναν αὐτὸν (sc. τὸν
Δία) κατὰ τὴν κλίσιν οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὥς Αἴλιος Διονύσιος
ἱστορεῖ. Δίεσ γάρ φησι τὸ πληθυντικὸν τοῦ Διὸς, καὶ δῆμα
οὕτως ἐπιγέγραπται. καὶ αἱ ἐφεξῆς πτώσεις Διῶν καὶ Δισὶ
καὶ Δίας. 15

128. Eustath. p. 203, 14. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι
καὶ ὅτι δίοπος ὁ ναυφύλαξ¹) ὥς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφο-
ρῶν. ib. p. 99, 2. ὁ δίοπος — λέξις παρ' Αἰσχύλῳ ἡγεμονική.
ib. p. 1705, 53. διέπειν τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ δίοπος ὁ
οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ²). 20

124. ¹) Similis doctrina ap. Hes. s. v. διακνυοφθαλμίζεται· δυποβλέ-
πεται· διανέει ἢ ἀναιδῶς ἀνθίσταται. Cf. Phot. Suid. Hes. s. v. κνυοφ-
θαλμίζει. B. A. 48, 31. κνυοφθαλμίζεται. ἀναιδῶς καὶ ἰταμῶς ὀρεᾶ, τρώ-
πον † ματρώλλον. Corruptela nondum sanata est; an μάχλον?

125. ¹) Hes. διαληκ[μ]ᾶσθαι. διασύρειν. διαμωκᾶσθαι.

126. ¹) Conv. Suid. Hes. Timae. Et. M. 271, 36. 710, 45., ubi etymolo-
gia accedit. — Hes. διαττος· ἢ ἀλευρότησις, τὸ κόσκινον adiungit, for-
tasse originis veteris, cum iam vox explicans ἀλευρότησις antiquae ori-
ginis sit, cf. Poll. VII. 74. X. 114. B. A. 382, 24.

128. ¹) cf. Suid. δίοπος· ὁ διέπων καὶ διοπτεύων, ὁ τῆς νεῶς ἐπιμελη-
τῆς. καὶ δίοποι οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ διέπειν ἢ διοπτεῦναι, cf. Hes. gl.
διοπεύειν (= Et. M. 278, 6.), gl. δίοποι = Et. M. gl. 2, gl. δίοπος. Et.
Gud. 146, 56. Lex. Bachm. 199, 30. Harpocr. Poll. VII. 139. (qui Aristophanis
comici testimonium affert). Galen. Gloss. Hippocr. Vol. XIX. p. 93 Kühn
δίοπος· νεῶς ἐπιμελητῆς, παρὰ τὸ διοπτεῦναι ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῇ. Il-
berg. Comm. Ribb. p. 338, iam νεῶς ex mss. restituit. αὐτῇ pro αὐτῷ cor-
rexī. — B. A. 237, 22 διοπωπέων eodem modo explicat atque A. Dion.
et reges διοπωπέας appellatos esse dicit. cf. Et. M. l. l.

²) Locum Aeschyleum et ipsum atticistae deberi apparet ex Erot.
p. 61, 14. Klein. δίοψ· τῷ τῆς νεῶς ἐπιμελητῇ, παρὰ τὸ διοπτεῦναι.

129. Eustath. p. 757, 52. *ιστέον δὲ, ὡς εἰ καὶ περὶ τοῦ ζωικοῦ ἐγκεφάλου ἐδηλώθη τὰ ῥηθέντα, ὅμως Διδὸς ἐγκέφαλος¹⁾ ἦν κατὰ Πανσανίαν κάλλιστόν τι βρώμα. ὅποια ἴσως καὶ τὰ παρὰ τῷ κωμικῷ εὖ ἡρτυμένα θρία τοῦ ἐγκεφάλου.*

5 130. Eustath. p. 341, 4. *Αἰλλίος δὲ Διονύσιος, ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῷ, φησί· διέτης, τριέτης πεντέτης καὶ πάντα τὰ ὅμοια βαρύνουσιν Ἀττικοί, προφέροντες τῷ τόνῳ ὡς εὐεργέτης¹⁾* ib. p. 1459, 1. *ἔνθα καὶ ὅρα τὸ πεντάετες καὶ ἐξάετες, καθ' ὁμοιότητα παραχθέντα τοῦ τριέτες, περὶ οὗ προ-*
 10 *γέγραπται. καὶ τοῦ αὐτόετες, ὃ ἐν τοῖς ἐξῆς πον λεχθήσεται* (p. 1470, 16) *καὶ τοῦ εἰνάετες, ὃ μετ' ὀλίγα κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ²⁾.*

131. Eustath. p. 368, 8. *οἱ δὲ σχολιασταὶ οὕτω· Φθιρῶν ὄρος Καρίας, περὶ Μίλητον, πολλὰς ἔχων πίτυς, ὧν τὰ ἐξαν-*
 15 *θήματα οὕτω καλεῖται, ὡς ὅμοια φθειροῖν, οἷ καὶ δῖρκοι κα-*
λοῦνται, ὡς δηλοῖ Πανσανίας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ εἰπὼν· δῖρκοι· οἱ φθειρες¹⁾.

132. Eustath. p. 882, 12¹⁾. *ὅτι δὲ ὁ δῖφρος²⁾ καὶ ὁ*

Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ (fr. 232) καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἰππολύτῳ (fr. 447) Nauck. Ar. Byz. p. 186. et Prol. p. 57. sq. Schmidt. quidem (ad Hes. gl. 2) δλοπον ad Aesch. Pers. 44. rettulit. Non tamen est, cur id apud Eustath. factum putemus; imprimis alter locus non ad Persarum reges quadrat. Ad atticistam et locum ex Aeschyli Sisypho petitum propius accedit.

129. ¹⁾ cf. Suid. *Διδὸς ἐγκέφαλος. τὸ κάλλιστον βρώμα· οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἡδοναθούντων. ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος.* Verba ultima ad att. refero, cum ubique recurrant, cf. Plut. 63. Diog. IV. 24. Iam veteres utramque escam ita coniunxisse apparet ex Athen. XII. 529. E., qui ex Clearcho hausit. — Suidae verba iterantur ap. Zenob. III. 41. (= Mill. Mél. p. 373), qui Clearchum ἐν ἐμππτῷ περὶ βίων testem appellat. Athen. XII. 514E vero fragmentum ipsum ex libro quarto adfert. Hes. nomen Clearchi solum protulit.

130. ¹⁾ Apion et Herodorus grammatici ante haec Dionysii verba in contrarium disputaverunt. Cf. Poll. I. 54. Eustath. p. 1437, 10. Dionysii sententiam ab omnibus probatam, iterum habes apud Herod. ed. Lentz. I. 81, 10. sqqu., II. 687, 11. sqqu.

²⁾ ad atticistam dubitanter rettuli. In Herodianī reliquiis I. p. 350, 19. legitur *αὐτοετῆς αὐτοετῆς, τὸ δὲ αὐτόετες ἐπιρρηματικῶς προπαροξύνηται.*

131. ¹⁾ Nusquam recurrit.

132. ¹⁾ Alterum locum, quem Eust. ipse laudat, indagare non potui.

διόχης (1. διώχης) κατὰ Πανσανίαν ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ δύο
 ἔχειν, καθὰ καὶ δίφρος ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν, καὶ ὅτι τὸν τοι-
 οῦτον διωχὴν³⁾ καὶ διεδρον⁴⁾ καλοῦσιν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ.

133. Eustath. p. 1165, 24. δονακῆα¹⁾ δὲ περιεκτικῶς
 λέγει τὸν δόνακας ἔχοντα, οἱ διαφέρουσι καλάμων, ὅτι λεπτό- 5
 τας μὲν ὁ δόναξ, ἄδρὸς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ ὥς
 ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν συ-
 ριγχαῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς, ὅθεν καὶ τις φασὺλως
 αὐλῶν † ὀλοσιαλοκάλαμος (ὀλεσιανλοκάλαμος?) ἐσκόφθη· Αἴ-
 λιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὥς δόναξ²⁾ καὶ τὸ ὑπολύριον 10
 (Meier, λύριον edd.) ἐπάγει· τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρα-
 τος ὑπετίθεντο κάλαμον. ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ κω-
 μικὸς ἐν Βατράχοις ὑπολύριον εἰπὼν δόνακα.

134. Eustath. p. 243, 6. δορίδες κατ' Αἴλιον Διονύ-
 σιον μαγειρικαὶ τράπεζαι¹⁾. 15

135. Eustath. p. 408, 4. θατέρρα μὲν δόρυ, θατέρρα δὲ
 κηρύκειον προϊδόμενος, ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὥς φησι Πανσα-

³⁾ cf. Suid. Et. M. 279, 30. Et. Gud. 148, 23. Hes. Apollon. lex.
 hom. 59, 15. Bekk.

⁴⁾ Rindfleisch ex Polluce X. 47 διωχῆς efficere studuit. Hes. cor-
 ruptus est et cum Schmidtio e Polluce corrigendus. Et. M. 280, 539.
 διώχης exhibet.

¹⁾ cf. Hes. διεδρος· διαφανῆς ἢ λαμπρὰ καθέδρα. Erot. p. 69, 3. Klein.
 133. ¹⁾ Haec priora non omittenda duxi propter schol. Hom. Σ 576
 (Ven. A.) φησὶ δὲ Διονύσιος γράφεσθαι καὶ δονακῆν κατὰ τὸ οὐδέτε-
 ρον, ὥς καὶ τὸν πενκῶνα πενκᾶεν. Cum uterque Dionysius ad eundem
 locum Homericum de simillimis vocabulis laudetur, etiam altera obser-
 vatio ad atticistam referenda est. — Doctrina eadem atque supra reperitur
 ap. Eust. 818, 30.

²⁾ Meieri coniectura imprimis fulcitur a Poll. IV. 62., qui Sophoclis
 versum laudat ex Αἰχμαλώτισιν, qui apud Schol. Ar. Ran. 231 redit;
 unde verisimile fit, et Aelium Dionysium ad Ranas respexisse et versum
 illum iam in vetere fonte, unde Poll. et schol. Ran. hauserunt, fuisse. —
 Atticistae doctrina, sed fusior, iteratur ap. Hes. gl. δονάκων. Suid. Et.
 M. 283, 7. Et. Gud. 149, 56. 150, 1. 623, 10.

134. ¹⁾ Hes. δορίς. σκεῦος μαγειρικόν. cf. Anaxippi versus ap. Ath. IV.
 p. 169 B., quem μαγειρικὰ σκεύη ibi enumerare vides. — Et. M. 284, 7.
 quidem: δορίδες. μάχαιραι μαγειρικαί· εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐπιτή-
 δειοι. Cave tamen mutes, cum Poll. VI. 89. δορίδας αἷς ἔδερον, ἢ ἐφ'
 ὧν, vocem utroque sensu adhibitam fuisse doceat.

νίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων, καὶ ἀπειλούντων¹⁾. οἱ δεκατευθέντες γάρ, φησιν, εἰς Δελφούς ὑπ' Ἀθηναίων²⁾ Γεφυραῖοι λαβόντες χρησμὸν ὥς

ἀνδρὶ Γεφυραῖω οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος

5 εἶτα βουσὶν ἀκολουθοῦντες, ἕως οὗ ἔκεινοι κοπιᾶσουσιν [οἱ βόες δηλαδὴ], ὥς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμεινωσι, πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπ' Εὐμόλπου, ἐπὶ Τάναγραν ᾧδενσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον ὥς ἐπὶ πρεσβείᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίσαντες δὲ κάτοπιν τοὺς νέους. ὅθεν
10 παροιμία ἐξέπεσεν ἐπὶ ὁμοίᾳ τινα ποιούντων λέγουσα, δόρυ καὶ κηρύκειον. ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ³⁾ γράφει, ὥς ὑπὸ Ταναγραίων πολεμοῦμενοι Γεφυραῖοι προέπεμψαν κήρυκα καὶ κάτοπιν καθώπλισαν ἑαυτοὺς, κἀντεῦθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία.

15 136. Eustath. p. 1291, 44¹⁾. ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δοχμῆς ἢ δόχμης βαρυτόνως γίνεταί τὸ δόχημιον· περὶ ἧς Ἀλίου Διονυσίου φησιν οὕτω. δόχημι τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρισταρχος δὲ ὀξύνει, ὥς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ (Kock. Com. III. p. 511).

20 οὗτοι δ' ἀφεστήκασιν πλεῖν ἢ δύο δοχμά.
ἐν μέντοι, φησὶν, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπικεῖται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχημι, λόχημι, ὄχηθι, ὄχηνη. [ἕτερος δὲ τις λέγει καὶ αὐτὸς, ὅτι δόχημι ὥς ὄχηθι καὶ στάθμη κατὰ Τρύφωνα, εἰ καὶ Ἀρισταρχος ὀξύνειν ἀξιοῖ.]
25 Πανσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι „δόχημι τὸ τετραδάκτυλον“ ἐπάγει Κύπριοι δὲ τὴν παλαιστὴν²⁾. ἴσως δέ, φησιν,

135. ¹⁾ Prima tantum verba extant ap. Zenob. III. 26. Hes. Suidas (= Apost. VI. 33). solus Pausaniae historiam ἀντολεξεῖ descripsit. Decurtata, sed ut nullum alium auctorem nisi atticistam agnoscere possis, in Zenobii codice C. redit.

²⁾ Cf. Müller, Dorer I. 257 qui Ἀργελῶν scribi iubet: cui Lentsch ad Zen. I. 1. adsentitur. Meier Opp. II. 95 recte eam opinionem reicit, cum, si Ἀργελῶν verum esset, mendum prioribus, non atticistis tribuendum sit.

³⁾ Ad Aelium Dionysium refero cf. Prol. p. 12. Fontem Demonem esse Toepffer, Att. Geneal. p. 298. suspicatus est.

136. ¹⁾ Utriusque atticistae doctrina sed nominibus omissis et inverso ordine recurrit ap. Eust. p. 896, 58. — ἕτερος δὲ τις fuit Herodianus cf. I. p. 324, 13. Lentz. Aristarchi testimonium, num recte Aelio Dionysio tribuatur, incertum. Rindfleischii sententiae (p. 64.) non propter causam pro-

διὰ τὸ πλαγιάζειν τῇ χειρὶ ἐν τῷ μετρεῖν. δόχμιον γὰρ τὸ πλάγιον³⁾. ὥστε οὗτος προϋπάρχειν βούλεται τῆς δόχμης τὸ δόχμιον.

137. Eustath. p. 1065, 2. ἐκ τοῦ πέμπω δυσπέμφελος κατὰ Πανσανίαν, τροπῇ τοῦ π εἰς φ, δυσάρεστος, χαλεπός, ⁵ μεμφίμοιος, οὗ χρῆσις παρ' Ἡσιόδω (Theog. 440. Opp. 722) καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ¹⁾. ib. p. 1084, 42. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δυσπέμφελος ὀφείλον, ὥς πον καὶ προεδηλώθη διὰ τοῦ π γράφεσθαι, ὅμως δοκεῖ τρέψαι αὐτὸ εἰς φ πρὸς διαστολὴν τοῦ πέμπελος²⁾ ὃ γεροντικὴν ἡλικίαν δηλοῖ. 10

137a. Schol. Plut. Mor. περὶ δυσωπίας pag. 528¹⁾. οἱ περὶ Ἀττικῆς γράψαντες συνηθείας ἐπιλαμβάνονται τοῦ ὀνόματος τῆς δυσωπίας ὡς ἀδοκίμου. τὸ γὰρ δυσωπεῖσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ αἰδεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὑφορᾶσθαι καὶ δεδιέναι ἐκλαμβάνονται· καὶ Διονύσιος δὲ ἐν τῇ πενταβίβλῳ τῶν Ἀττικῶν ¹⁵ ὀνομάτων τῆς πρώτης ἐκδόσεως (οὐ δύσερις²⁾), φησὶν [cod. φησὶ], οὐκ ἐριστικῇ οὕτως φησὶν, ὅτι δυσωπεῖσθαι αὐτὸ αἰδεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ μεθ' ὑπονοίας φοβεῖσθαι οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

latam accedo, sed quod notitiam codicum meliorum non Herodiano aptam, sed atticistae propriam fuisse veri simile est.

¹⁾ Conv. Et. M. 285, 18. Hes. Schol. Ar. Eq. 318. Plura ap. Suid. Lex. Bachm. 201, 15.

²⁾ Conv. Hes. Suid. Apollon. lex. hom. 60, 4. Bekk. Et. M. 285, 13. cf. lex. rhet. fr. 355.

137. ¹⁾ Iam Zenodotum δυσπέμφελον· δυσάρεστον dixisse docet schol. Ven. A. II 747. (Eustath. 1084, 39.) Pausaniae doctrina repetitur a Suid. Hes. s. v. δυσπάμφαλος, δυσπέμφελος. Et. M. 292, 34.

²⁾ Fortasse atticistarum fuit., cf. Suid. Hes.

137a. ¹⁾ Primus publici iuris fecit Maxim. Treu., Progr. gymn. Iauraviensis 1871 p. 10. — Accuratus de toto loco egit Usener in Jahrb. vol. 140. p. 387. sq. — Plane atticista concinit cum Et. M. p. 292, 52., qui et ipse provocat ad lexicon rhetoricum (unde Heydeni Stud. Lips. VIII. p. 246 coniectura, lex. rhet. idem esse atque atticistam, stabilitur). Similia ap. Suid. gl. 1. (Altera gl. ex Harpocr. epitoma fluxit.) Hes. Tim. lex. Plat. Schol. Plat. Legg. p. 933 A. B. A. 234, 23. Mill. Mél. p. 400. Moer. p. 194, 22. Bekk. δυσωπεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι Ἀττικοί, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. χρώνται δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι. cf. Schol. Plat. Phaedr. p. 242 A.

²⁾ An Usener l. l. verba obscura recte explicaverit, (ex verbis lexico Dionysii praescriptis petita esse) vehementer dubito. Loco ea motas esse et glossam δυσωπία (cuius lemma ap. Suid. extat) explicasse credere malim.

138. Eustath. p. 1386, 47. *κατὰ Πανσανίαν* ~~καὶ~~ *δωδεκάθυοιαι*¹⁾ δώδεκα ἱερείων, περὶ οὓ ἐνρήσεται ~~ἡ~~ *ἀλλαχοῖ*, ὅτι δωδεκῆδες σὺν τῷ *ι* γραπτέον. συνήρηται γὰρ, φασιν, ὡς τὸ Βρισῆδος Βρισῆδος, Καδμηῆδος Καδμηῆδος καὶ τὰ ὅμοια.

139. Eustath. p. 1760, 55. *ἄλλον* δὲ, ὡς ἐκ ταύτης (sc. τῆς Δωδώνης) καὶ τὸ παροιμιακὸν Δωδωναίων χαλκείων¹⁾, περὶ οὗ Πανσανίας φησὶν, ὅτι ἐν Δωδώνῃ πολλῶν παραλήλων κειμένων λεβήτων, εἴ τις ἐνὸς ἄψεται, φασιν, ἐκ διαδοχῆς πάντας ἤχειν. Ἀριστοτέλης²⁾ δὲ δύο στόλους εἶναι ¹⁰ λέγει, καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου λέβητα ἐστάναι, ἐπὶ δὲ θατέρου παῖδα κρατοῦντα μᾶστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκεοὺς ὄντας καὶ σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἤχειν.

140. Eustath. p. 975, 27. *Ἄλλιος* γοῦν Διονύσιος *δω-
15 ριάζειν* φησὶ τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τι τοῦ

---

138. ¹⁾ Quo cum loco compone 1676, 40. ἐλέγετο καὶ δωδεκαὶς *θυοία* ἢ ἐκ δώδεκα ζώων ἢ δ' αὐτὴ καὶ διὰ τοῦ *η* δωδεκαῆς, unde etiam observationem grammaticam Paus. deberi vides. Explicatio redit ap. Suid. et Hes. *δωδεκάδες*. Paulo fusiora ap. Hes. *δωδεκαῆδες*.

139. ¹⁾ Simillima doctrina in codice Coislin. Zenobii, cf. Zenob. VI. 5. ed. Leutsch, sed ita comparata, ut nomen illius auctoris (Demonis) quem Paus. laudaverat, Eustath. autem *φασὶ* voce sola indicat, cognosci nequeat. Suid. (= Schol. Ven. B. II 223.) *Δωδωνεῖον χαλκεῖον*. ἐπὶ τῶν μακρολογούντων. *Δήμων* γάρ φησιν, ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον ἐν Δωδώνῃ λέβησι περιελλήπται. τούτους δὲ ψαύειν ἀλλήλους καὶ κρουσθέντος τοῦ ἐνὸς ἤχειν ἐκ διαδοχῆς πάντας, ὡς διὰ πολλοῦ γινεσθαι τῆς ἡχῆς τὴν περίοδον. Ἀριστοτέλης δὲ κτλ. *κέρχεται* δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος ἐν *Ἀντητριδί* (fr. 66. Kock). Unde Pausaniam et ipsum Demonem appellavisse apparet. Non igitur est, quod Aristotelis (?) locum atticistae abindicemus. — Copiosissima doctrina ap. Steph. Byz. p. 249, 5, eodemque ordine procedens atque ap. Suidam, asservatur. Unde Lucillum Tarrhaeum Pausaniae fontem fuisse coniecerim. An Aristotelis nomen, (Aristidis restituentum est, cf. Preller, Polemon. p. 59) quod aperte falsum est, iam Pausanias falso descriperit et ex illius opere in Suidam et schol. Hom. irrepserit, dubium est. Doctrina eadem ap. Strabon. Epit. lib. VII. cf. vol. II. p. 73, 15. Kramer. — Proverbium iterum ap. Eustath. p. 335, 36, qui Stephani epitomen excerpserit, Zenob. VI. 5, qui paullo fusius egit, neque tamen ita, ut illius verba cum atticistae doctrina comparari possint. Diogen. VIII. 32. Apost. VI. 43. G. C. M. II. 81. Poll. VI. 120.

²⁾ Doctrina Aristotelica, quae vocatur, redit in Cod. Pal. 129. cf. Philol. nov. ser. I. p. 196.

σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν, φησι, κόραι διημέρευον, ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρᾳ ἐπιπεπορημέναι¹⁾ [καὶ ὅρα ἐνταῦθα διαφορὰν ἱματίου καὶ χιτῶνος]. Πανσανίας δὲ καὶ αὐτὸς δωριάζειν φησὶ τὸ παραγυμνοῦσθαι. Δωρικὸν γάρ φησι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν, ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι²⁾. [καὶ ὅρα ὡς ὁ Διονύσιος μὲν ἀπέφησε τῶν Δωριάδων τὸ χιτωνοφορεῖν, Πανσανίας δὲ χιτῶνας φορεῖν αὐτὰς ἔφη, πλὴν οὐκ αἰεὶ ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ].

E.

141. Eustath. p. 976, 10. ἔστι δὲ ἡ λέξις αὕτη (sc. ἐὰν νὸς) καὶ κασοτέρῳ ἐπικειμένη. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εὑρεθήσεται. λεχθήσεται γὰρ καὶ κασσίτερος ἑανός. φησὶ δὲ τις ἐνταῦθα οὕτω. ἑανός κασσίτερος, ὁ εὐδιάχτος καὶ ἐπιβόλαιον λιτὸν, ποτὲ δὲ λεπτόν ὕφασμα¹⁾. Πανσανίας δὲ ὅτι ἑανός γυναικεία ἐσθῆς ποδῆρης²⁾.

15

142. Eustath. p. 1825, 14. ἰστέον δὲ ὅτι τοὺς δηλωθέντος χειροτέχνας ἔστιν εἰπεῖν εἶναι τοὺς τοῦ μύθου ἐγγείρογάστορος¹⁾ ὡς ἀπὸ χειρῶν βιοτεύοντας, καθὰ καὶ ἐγγλωτογάστορος παρὰ Αἰλίου Διονυσίου οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες²⁾.

140. ¹⁾ Conv. Et. M. 293, 40, qui sub f. addit: καὶ παρεμφαλινουσαι πολὺ τοῦ σώματος. καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ἱμνοῖς ἔστιν εὑρεῖν ἐν ὑπομνήματι Ἐκάβης (Εὐριπίδου add. cod. Flor. Mill.) οὕτως Ὡρος. cf. Hes. Moer.

²⁾ conv. Suid. cf. Poll. VII. 54. Herod. V. 87. Schol. Eur. Hec. 934. καὶ δωριάζειν τὸ γυμνουμένας φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας. Ἀνακρέων. (fr. 59.) ἐκδύσα χιτῶνα δωριάζειν. cf. Bergk. Lyr. III⁴, p. 271.

141. ¹⁾ Quae doctrina reddit ap. Hes. gl. 1. Et. M. 308, 16. Et. Gud. 155, 27. Apollon. lex. hom. 61, 26. Bekk. Schol. Hom. Σ 352. — De re ipsa agit Poll. VII. 51. neque tamen ita, ut ad communem fontem pervenire possis.

²⁾ cf. Eustath. p. 1249, 32. τινὲς μέντοι ταῦτ' ἡγοῦνται πέπλον καὶ ἑανὸν εἰπεῖν, ὡς ὅλοι καὶ ὁ γράψας, ὅτι πέπλοι, οὓς ἐπερῶντο αἱ γυναῖκες μόναι, οἱ καὶ ἑανοὶ καλοῦνται. cf. p. 1042, 9. 427, 18. 33. et 1146, 46. Poll. III. 37. — Quo ex fonte Et. M. 308, 13 Hes. gl. 2 haurerint, dubium est.

142. ¹⁾ Totam doctrinam Suid. repetivit. — cf. Hes. Eustath. 1622, 54.

²⁾ Alludit ad locum ap. Aristoph. Av. 1696. cf. Schol. ib. Et. M. 309, 51. — Aelii Dionysii explicationem iterum vides in catalogo quodam ποιηρῶν ap. Eust. p. 1471, 4. sqq. servato, quem per Suetonium (cf. Cohn,

143. Eustath. p. 1282, 54. Πανσανίας δὲ ἰστορεῖ, ὅτι παιδιὰ τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω καθὰ καὶ προδεδήλωται (p. 550, 3) τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐπενωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον (ἀναιρόμενον ?)· ὁ δ' ἐν-
 5 θείς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ αἰροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον ἐβαστάζετο¹⁾. ἐκλήθη δέ, φησιν, ἐγκοτύλη, ἐπεὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοτύλη²⁾ λέγεται, εἰς ὃ κοῖλον ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος.

144. Eustath. p. 976, 12. ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ ὁ ἑανὸς
 10 οὕτω καὶ τὸ ἔγκυκλον ἢ ἔγκυκλον, οὗ καὶ ὁ κομικὸς μέμνηται, γυναικεῖον ἦν ποτε φόρημα. φησὶ γοῦν Πανσανίας, ὅτι ἔγκυκλον¹⁾ περιπόρφυρον ἱμάτιον καὶ χιτῶν γυναικεῖος, ὃν ἐνδοθεν ἐνδύονται αἱ γυναῖκες, εἶτα τὸ ἐνδυμα. λέγεται δέ, φησιν, ἐπ' ἐνίων ἐπιγονατῖς²⁾ διότι μέχρι γονάτων διήκει.

15 145. Eustath. p. 1231, 35. φησὶ γοῦν καὶ Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἔγγελυς¹⁾ τὸ ἐνικόν, ἐγγέλεις δὲ τὸ πληθυντικὸν καὶ ἐγγέλεων καὶ ἐγγέλεσιν. ἐγγέλεια²⁾ δὲ τὰ τεμάχη, φησὶ,

Jahrbb. Suppl. XII. p. 374) Mill. Mél. p. 421 ex Aristophane Byzantio ad nos pervenisse constat, (Nauck Ar. Byz. p. 175 nondum pro certo affirmare ausus est, cum copiae codicis Athoi adhuc eum deficerent) Iterum igitur Aristophanem fontem atticistarum fuisse intellegitur cf. Prol. p. 54.

143. ¹⁾ Conv. Zenob. III. 60. cf. quae Cohn. Neue Jahrbb. Suppl. XII. p. 377. sqqu. docte exposuit.

²⁾ cf. fr. 404. et locos in not. 2. allatos.

144. ¹⁾ Arte cum fr. 141 cohaerent. Doctrina atticistae misere corrupta extat ap. Suid. Schol. Ar. Lys. 113. Thesmoph. 261. Eccles. 533. cf. Poll. VII. 53.

²⁾ Nusquam nisi ap. Et. Magn. 358, 24. ἐπιγονατῖς· τὸ πρὸ τοῦ γόνατος ἄνωθεν σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἔνιοι διὰ τὴν ἐπωμίδα διὰ τὸ ἐπὶ γόνατος κεῖσθαι. ἢ χιτῶν ἀνάκολος γυναικεῖος, ὃν ἐνδοθεν ἐπενδύονται. [ὥς εὔρον εἰς τὸ ῥητ. in cod. Flor. cf. Heyden. p. 257]. Vox restituenda in Et. Gud. 199, 8. pro corrupta ἐπιγονατῖς.

145. ¹⁾ Ex Athen. VII. 299 A. Tryphonis doctrinam hic repeti perspicuum est cf. Nab. p. 76. et Prol. p. 72. Athenaei locus redit ap. Eust. 1240, 17. ubi Ἰππεῦσι pro ὑπτεῦσι corrigas (v. 860.) Eadem Poll. VI. 50.

²⁾ cf. Ath. III. 87 F. 96 B. Fortasse ex nostro Phryn. ap. B. A. 65, 3. τεμάχη μόνον ἐπὶ ἰχθύων, (= Phryn. Lob. p. 21). τόμους δὲ ἐπὶ κρεῶν καὶ † ἐχέλιδας corrigendus. Aliunde sua habet Schol. Ar. Ach. 889 (= Suid.).

τῶν ἐγγέλεων. τὰς δὲ ἐγγέλεις φασὶν οἱ παλαιοὶ³⁾ ζῆν εἰς ἑπτὰ ἔτη καὶ ὀκτὼ καὶ ἀλληλοφασίν.

146. Eustath. p. 1450, 33. ἀπὸ δὲ τοῦ χρόυς⁴⁾ καὶ ἡ ἐν χρόῳ κουρά⁵⁾ ἡ ψιλὴ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ πρὸς τὸν χρόα. καὶ ἐν χρόῳ δὲ κουρίας³⁾ ὁ οὕτω κειρόμενος καὶ 5 πλοῦς ἐν χρόῳ⁴⁾ ὁ γῆς ἐγγύς. Θουκυδίδης ἐν χρόῳ παραπλεῦσαι τὰς ναῦς. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χρίμπτω καὶ τὸ χρίω. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐγχρίω, τουτέστι παῖω, ὅθεν ἐγχρίσαι⁵⁾ κατὰ τὸν αὐτὸν Διονύσιον τὸν [1. τὸ] παῖσαι κέντροφ σκορπίον ἢ σφῆκα ἢ τι τοιοῦτον. 10

147. Eustath. p. 1403, 40. ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ ῥήματος (sc. ἔδειν) καὶ ὁ παρ' Αἰλίου Διονυσίου ἐδέατρος¹⁾, περὶ οὗ λέγει ἐκεῖνος, ὅτι τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρεῖα Περσική. ἦν δέ, φησι, προγεύστης προεσθίων τοῦ βασιλέως εἰς

³⁾ An χρῆσις fuerit antiqua, dubium est. Attuli, quod neque ap. Ath. (cf. l. I. p. 298.C) neque apud veteres de hist. anim. agentes simile quicquam indagari potuit.

146. ⁴⁾ cf. fr. 230, not. 3. σκαφίον. Conv. Et. M. 313, 55, sed ita, ut ἐν χρόῳ παραπλεῦσαι et locus Thucyd. in omnibus mss. deficiat praeter Florentinum (cf. Mill. Méi. p. 98) et tertia glossa ἐν χρόῳ πεκαρμένος adhibeatur, quae redit ap. Suid. Lex. Bachm. 223, 4. Poll. II. 33.

⁵⁾ Conv. Hes.

⁶⁾ Cf. Phryn. Lob. p. 60. Poll. II. 33, qui ex Pherecratis Fugitivis vocem laudat.

⁴⁾ Schol. Thuc. II. 84 = Suid. ἐν χρόῳ παραπλεῦσαι, quod atticistarum esse censeo, cum εἶδος κουράς ad Thucydidis locum minime aptum afferatur, cf. Stud. Lips. IV. p. 101.

⁵⁾ Conv. Hes. Ex B. A. 46, 17. κελκρίσθαι σκορπίω. ἀντὶ τοῦ πεπληγέειν ὑπὸ σκορπίου καὶ σὺν τῇ προθέσει ἐγκεκρίσθαι Dionysium σκορπίον vocem non obiectivo sed subiectivo sensu adhibuisse perspicuum est.

147. ¹⁾ Totum locum verbotenus praebebat Suid. et Et. M. 315, 37, qui sub finem adicit: οὕτως εἶρον εἰς τὸ πρῶτον λεξικόν. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ εἶρον οὕτως· ἐδέατρος ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων (Sylb. corr. ἐδωδύμων) καὶ τῆς τοιαύτης παρασκευῆς. ῥητορικῇ. cf. Heyden p. 208., qui Pausaniam altero loco adhibitum esse putat. Breviora Hes. Ammon. p. 48. Valck. (cf. Eust. 1766, 43. 1874, 32. 773, 40). Fontem cognoscere fuisse Pamphilum ex Ath. IV. 171.B. (cf. Naber. Prol. p. 21.), qui ipse Artemidori Aristophanei glossas exscripsit, cf. Valck. Adn. p. 73. Prol. p. 66. Verba, quae, vocula φησι seductus, ipsius Aelii putaveris, χρῆσις Artemidori exhibent, quae per Pamphilum et Dionysium ad Eustathium transmigravit.

ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομήσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστά-
την τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς.

148. Eustath. p. 872, 61. ὅτι δὲ ἔδος¹⁾ λέγεται καὶ τὸ
ἰδρυμα καὶ ἄγαλμα, ὃ Πανσανίας φησὶν.

149. Eustath. p. 1403, 31. οὕτω καὶ ἔδω βαρύτονον
ἄφ' οὗ ἡ ἐδωδή. καὶ ἐδῶ περισπώμενον, οὗ ὃ μέλλων οὐ μόνον
ἐδῶσω τὸ παράγον τὴν ἐδητὺν, ἀλλὰ καὶ ἐδέσω, ἄφ' οὗ
τὸ ἔδεσμα¹⁾. Πανσανίας δὲ παράγει καὶ χρήσεις τοιαύτας·
Πλάτων (fr. 138. Kock) Σοφιστῇ

ἐν τρισὶ πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος,
καὶ ἐν ἑορταῖς (fr. 35. Kock)

κατηδέσθημεν ἂν καὶ κατεκόπημεν εὐθύς.

150. Eustath. p. 800, 27. σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ ἐθέλω¹⁾.
καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη²⁾, οὐ μόνον παρὰ τῷ ποιητῇ τρι-
15 συλλάβως προφέρεται αἶ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τὸ πλεόν
μετὰ τοῦ εἶ, ὥς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται, ὅθεν,
φησὶ, καὶ ἐθελοντῆς³⁾, ὃ ἀνθαιρέτως τι ποιῶν. ἐκαλοῦντο
δὲ καὶ ἐθελονταὶ διδάσκαλοι, δραμάτων δηλαδὴ, ὅτε τις μὴ
λαβὼν χορὸν μηδὲ χορηγητὴν ἔχων ἑαυτῷ τὰ πάντα παρῆχε.

151. Eustath. p. 1158, 20. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὀμηρικὸς
ἴστωρ καὶ ἰδύος¹⁾ ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐν διφορομένη
γραφῇ. Πανσανίας γοῦν, ἐν οἷς ἔγραψε κατὰ στοιχεῖον,
ἐν μὲν τῷ εἶ στοιχείῳ γράφει. „εἰδύοι μάρτυρες“. ἐν δὲ τῷ ι
„ιδύους· μάρτυρας συνίστορας“²⁾. δῆλον δὲ ὅτι συνίστωρ σύ-
25 στοιχόν ἐστι τῷ ἴστορι. εἰ δὲ διφορεῖ τὴν γραφὴν καὶ αὐτὸς,

148. ¹⁾ cf. Tim. lex. Plat. ἔδος. τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἰδρυται.
Et. M. 316, 57. Et. Gud. p. 160, 42. Plura ap. Hes. et Suid. (= Lex.
Bachm. 207, 6), Lex. Bachm. 206, 12. B. A. 246, 3. Similia ap. Eust.
p. 146. 2. 155, 20.

149. ¹⁾ cf. fr. 147. et 205, quae arte cum nostro cohaerent. Eadem
docet Eust. p. 137, 2. cf. Et. M. 315, 33. 316, 31. Et. Gud. 160, 21. 27.

150. ¹⁾ Lob. Phryn. p. 4. sqq. Et. M. 318, 18. Fortasse hoc loco atti-
cista iterum Tryphonem sequitur.

²⁾ Etiam proxima adiungenda sunt, quod Hes. τοὺς βουλομένους ἢ
χορηγούς. exhibet: quae glossa ap. Suid. ἐθελοντῆς. βουλόμενος, † χω-
ρηγός corrupta extat et inde corrigenda est.

³⁾ ad rem vide Athen. XIV. 621. cf. Eust. 884, 24.

151. ¹⁾ Pausaniae doctrina recurrit ap. Eust. p. 1154, 35. — p. 1570,
40. οἱ παλαιοὶ vocem protulisse traduntur.

²⁾ conv. Hes. —

καινὸν οὐδέν. ὅτι δὲ ἰδύους καὶ Δράκων καὶ Σόλων³⁾ τοὺς μάρτυράς φησιν, Αἴλλιος Διονύσιος ἱστορεῖ.

152. Eustath. p. 1413, 37. Αἴλλιος δὲ¹⁾ Διονύσιος καὶ τοῦ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγον γράφει, ὃ δηλοῖ, φησιν, αἰδοῖον ἐκτεταμένον καὶ ἄσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι καὶ ⁵ ἔταιρικὸν δὲ, τουτέστι φίλον ταῖς ἔταιρῖσιν, αἱ καὶ ἀνασεισίφαλλοι²⁾ φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ καμφοδίᾳ, ὥς ἀνασειουσαι, φησι, τὸν φάλητα, ὅς ἐστιν αἰδοῖον ἀνδρός. Πανσανίας δὲ διὰ διφθόγγον γράφων καὶ αὐτός φησιν, ὅτι εἰθύφαλλος αἰδοῖον. καὶ ὁ πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ὧδὴ ὑπό- ¹⁰ κενος.

153. Eustath. p. 1417, 30. καὶ ἐν συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάττει τὸ ι (εἰκοσι), ποτὲ δὲ αὐτὸ εἰς ᾱ τρέπει, οἶον εἰκοσιστάδιον καὶ εἰκοσαστάδιον Αἴλλιος Διονύσιος¹⁾ λέγει. οὕτω δὲ φησι καὶ τὸ πέντε ἐν συνθέσει φυλάττον τὸ ε̄. οἶον ¹⁵ πεντέπηχυν²⁾ πεντέκλινον, πεντέχαλκον, πεντέμηνον, πεντεσφριγγον ξύλον, ὅμως παρ' ἑτέροις διὰ τοῦ ᾱ λέγεται πεντάπηχυν καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

154. Eustath. p. 1394, 41. Πανσανίας δὲ λέγει καὶ ²⁰ γυναικας εἰλίποδας¹⁾ διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν.

³⁾ Aliam formam ἰδυῖοι paullo ante praebet, cf. Seidler. ad Ar. Daetal. fr. 1.

152. ¹⁾ Praecedit fr. 397. Cum Dionysii doctrina concinit Harp. (cuius epitome ap. Phot. gl. 2.) Hes. s. v. εἰθύφαλλοι Et. Flor. ap. Mill. Mél. p. 166. — Corrupta sunt ap. Phot. gl. 1 (= Hes. ἰθύφαλλος), quem locum Suid. infeliciter sanare conatus est. — Aliena, sed ut ad simillimum fontem reducere possis, ap. Mill. Mél. p. 100. (= B A. 246, 19.), ubi lexicogr. add. εὔρον τὴν λέξιν ἐν τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ. Heyden. p. 256. ad att. refert.

²⁾ Ex scortorum catalogo petium (cf. Prol. p. 53.), quem lacerum habes ap. Mill. Mél. p. 414. Eundem repetit Eust. 1329, 33. 1088, 37. nonnullis vocibus auctum 1921, 58. ita, ut ad lex. rhet. fragmentum 406. eadem adiungat. cf. Bergk. Poet. Lyr. II⁴. p. 494.

153. ¹⁾ Atticistae doctrina recurrit p. 1273, 33., ubi ὁ γεράσας laudatur. Eum ipsum grammaticorum scrinia adisse apparet ex Et. M. 346, 14. 767, 19., cf. Herod. ed. Lentz II. p. 222, 13. 241, 11.

²⁾ cf. Phot. s. v. πεντέπηχυν et πεντεσφριγγ ξύλῳ (= Hes.) Schol. Ar. Eq. 1049 (= Suid.) Moer. 207, 34. Bekk. Phryn. Lob. p. 412. Prol. p. 25.

154. ¹⁾ Similia Hes., qui Anacreontem testem laudat (Bergk. Poet. Lyr. III⁴. p. 294). Comicorum propriam vocem fuisse constat ex Ath. VII.

155. Eustath. p. 947, 6. ἰλλάδες¹⁾ δέ φασι κατ' Ἴωνας δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων ἀπὸ τοῦ εἰλλω, ἢ ἰλλω „τὸ συστρέφω“, ὥς ἐν εἴδει στρεβλώσεως²⁾. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ τούτης σημασίας τὸ εἰλεῖν, ὥς δηλοῖ καὶ ὁ Πανσανίας εἰπὼν·
 5 εἰλάειν (l. εἰλλεῖν)³⁾· στρεβλοῦν, πιέζειν. μάλιστα δὲ ἐπὶ ὑγρῶν οἰκεία ἢ λέξεις, οἷον σταφυλῶν [κατ' αὐτὸν] ἢ ἐλαιῶν. καὶ εἰλεῖν⁴⁾ τὸ συνάγειν, φησὶν, εἰς ταὐτὸ σταφυλάς. ἕτερος δὲ τεχνικός φησιν· εἰλεῖν· ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ στέμνυλα.

156. Eustath. p. 1435, 62. τὸ δὲ ἔειπες ἔχει τις γράφαι
 10 καὶ ἔειπας. φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος¹⁾, ὅτι εἶπον καὶ εἶπα ἀμφοτέρω παρὰ Ἀττικοῖς, μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον. καὶ τὰ προστακτικὰ δὲ εἶπε καὶ † εἰπὼν ὀξυτόνως †²⁾. καὶ αἱ μετοχαὶ ὁ εἰπὼν καὶ ὁ εἶπας³⁾. ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ εἶπον

286.E. IX. 400.C (= Eust. 1534, 15). — Ex Suetonii scortorum catalogo desumptum est, cf. Eust. p. 1922, 1. Suid. s. v. *μυσάγη* Prol. p. 53.

155. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. s. v. *ἰλλάδες*, Suid. *ἰλλάσι* Et. Gud. p. 277, 10. Et. M. 470, 282. 290. (ubi *ἰαλλόμενος* corruptum in *ἰλλόμ.* corrigas).

²⁾ Eadem Paus. ap. Eust. p. 1769, 32. sqq. cf. Phot. *κατουλάδα*. cf. fr. 225.

³⁾ Sic scribendum, cf. Phot. l. l. sub fin. *εἰλλεῖν γὰρ τὸ συστρέφειν* Ὅμηρος. Hes. praebet: *εἰλόμενοι, εἰλομένων, εἰλλόμενον*. Ex more atticista voces *ει* diphthongo pro *ι* posterioris aetatis adhibet. Aesch. fr. 25 Nauck.

⁴⁾ cf. Et. M. 424, 43. Et. Gud. 166, 32. 180, 52. cf. fr. 377. Prol. p. 18.

156. ¹⁾ Omnia ex A. D. prolata esse demonstrat Photius s. v. *ἡνεγκα*. — An Naberi suspicio ad l. l., etiam B. A. 41, 28 huc referendum esse, recte se habeat, dubito. — Mira sunt, quae Antiatt. p. 98, 10. *ἡνεγκον ἐπὶ πρώτον προσώπων· Σοφοκλῆς Τυροῖ, Ἀριστοφάνης Θεσμοφορίαις* exhibet, cum res manifestissima minime egeat testimoniis. — cf. Schol. Ar. Ran. 1299.

²⁾ Vel A. D. vehementer errat, vel, quod multo videtur probabilius, Eust. ex more suo quaedam miscuit. De re cf. Lob. ad Phryn. p. 348, qui Schaeferum ad Gregor. p. 341 impugnans, *εἰπὼν* imperativum nullum fuisse luculenter demonstravit. Verba transponenda, et *εἰπὲ ὀξυτόνως καὶ εἶπον* legenda sunt, cf. Choerob. ap. Herod. I. p. 460, 22, qui, ex Menandro *εἶπον* (= *εἰπὲ*). laudans, formam *εἰπὼν* ut plane barbaram reicit, et Herod. II. p. 779, 16. Et. Gud. 169, 25. 37. — Etym. M. 302, 82 *εἰπὼν* formam ex script. sacr. laudat, qua re solum efficitur, barbaros posterioris aetatis tale quid admisisse.

³⁾ cf. Eust. 670, 9. Inde pro vulgata in Anthol. Planud. 23. *εἶπον* cum Ursino contra Bergk, Poet. Lyr. III⁴. p. 500 scribendum est, cf. Boisson. ad Anth. Pal. XII. 168, 5.

καὶ εἶπα, οὐτῶ καὶ ἦνεγκα καὶ ἦνεγκον. καὶ μᾶλλον τοῦτο
ὥς ὁ κωμικὸς ἐν *Λυσιστράτῃ*· (984.)

τάλαιν' ἐγὼ τὸ ῥόδιον ἦνεγκον μυχὸν
τοῦ δὲ ἑτέρου χρῆσις παρ' *Εὐριπίδῃ*·

ἦνεγκα καῖξέσωσα.

5

157. Eustath. p. 1283, 6. ἐν δὲ τοῖς *Πανσανίου*¹⁾ κεῖ-
ται ταῦτα· εἰρεσιώνη. θαλλὸς ἐλαίας ἐστεμμένος ἐρίῳ, προσ-
κρεμαμένους ἔχων διαφόρους ἐκ γῆς καρπούς. τοῦτον ἐκφέρει
παῖς ἀμφιθαλὴς καὶ τίθησι πρὸ θυρῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦ
ἐν τοῖς πυανέφιοις. λέγεται γάρ, φησι, Θησέα, ὅτε εἰς *Κρήτην* 10
ἔπλει προσσχόντα *Δήλῳ* τῇ νήσῳ διὰ χειμῶνα, εὐξασθαι
Ἀπόλλωνι καταστέφασθαι κλάδοις ἐλαίας, εἰ τὸν *Μινυάταυρον*
κτείνας σωθῇ, καὶ θυσιάσειν. καὶ γοῦν τὴν ἱκετηρίαν ταύτην
καταστέφας λέγεται χύτρας ἀθάρας καὶ ἔτνους καὶ βωμόν
ιδρύσασθαι. διὸ καὶ πυανέφια λέγεσθαι, οἷον κυανέφια, διὰ τὸ 15
πυάμους πρότερον τοὺς κυάμους καλεῖσθαι. ἦγον δὲ ἔσθ' ὅτε
ταῦτα καὶ ἐπὶ ἀποτροπῇ λιμοῦ. ἦδον δὲ παῖδες οὕτω·

εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους

καὶ μέλιτος κοτύλῃν καὶ ἔλαιον ἐπικρήσασθαι

καὶ κύλικα εὐζωρον, ἵνα μεθύουσα καθεύδῃ.

20

μετὰ δὲ τὴν ἐορτὴν ἔξω ἀγρῶν τιθέασι παρὰ τὰς θύρας. *Κρά-*
της δέ, φησιν, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης Ἀθήνας θαλλοὺς κα-
ταστέφαντας ἐρίοις ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι. ἀλλὰ χοῦ³⁾

157. ¹⁾ Pausaniae doctrina fere ἀντολεξεῖ recurrit ap. Suid. s. v. In carmine autem ἀποψήσασθαι exhibetur, paullo ante ἐπὶ τῇ ἀποτροπῇ λοιμῶν (cf. Schol. Ar. Eq. 725) et *Κράτης* ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυνσιῶν fons huius explicationis fuisse traditur. Iam veterem fuisse doctrinam docet Plut. Thes. 22, qui eisdem fere verbis eadem docet atque Pausanias. — Altera doctrina, quam optimam habes ap. Schol. Ar. Eq. 725, contractam et corruptam vides ap. Schol. Ar. Plut. 1054. (= Suid. gl. 2. 3.) Hes. — Tertia doctrina ap. B. A. 246, 27, quae ex parte congruit cum Schol. Dem. Patm. in Bull. de corr. hellén. I. 149.

²⁾ Cum εἰρεσιώνη voce confer Phot. Hes. s. v. *πύανοι*, Eust. 254, 37. 948, 28. Poll. VI. 61. Ath. IX. 408 A. XIV. 648 B., qua ex voce *Παννόψια* nomen traxisse veteres docent. Cf. Hes. Harp. (cui inepta etymologia a voce *Πανόψια* tracta adscribenda est, cf. not. 3, non Lycurgo, ut Preller Gr. Mythol. I⁴. p. 262. not. 3 voluit).

³⁾ Sine dubio alteri atticistae attribuenda, cum concinat Et. Gud. 170, 14. Et. M. 303, 18, cuius glossa (ut Mill. Mél. p. 103 testatur) ex lexico rhetorico petita est. Quam glossam multis locis cum Pausania

δὲ λέγεται καὶ ὅτι στέμμα λευκὸν καὶ φοινικοῦν ἀπήρτητο τοῦ θαλλοῦ καὶ ὅτι προὔτιθετο ἰκεσία τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἣν ἡμέραν οἱ περὶ Θησεία σωθῆναι δοκοῦσι, καὶ ὅτι καταχύσματα καὶ κύλικα οἴνου κεκραμένην καταχέοντες αὐτῆς ἐπέλεγον τὴν
 5 ῥηθελσαν ῥῶδην.

158. Eustath. p. 1158, 39. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλλίου Διονυσίου φέρεται καὶ ὡς Ἀττικὰ μὲν τὸ εἶτα¹⁾ καὶ ἔπειτα. τὸ δὲ εἶπεν, φησιν, καὶ ἔπειτεν Ἰακά. διό, φησι, καὶ παρ' Ἡροδότῃ²⁾ κέλνται.

10 159. Eustath. p. 1401, 61. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ (οὕτω τοῦς κρατῆρας ἐπιστέφασθαι) ἀνάπαλιν τοῦ ἐπιστέφαι ἐκστέφαι¹⁾ ὁ Πανσανίας φησὶν. ἐκεῖνο μὲν γάρ ἐστι πληρῶσαι ποτοῦ, τοῦτο δὲ ἐκκενώσαι. ἐδήλου δέ φησιν, ἐκστέφαι καὶ τὸ ἀπο-
 15 θέσθαι τι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰ στέμματα ἀποτιθεμένων.

160. Eustath. p. 897, 56. Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον σφηκες
 15 ὑπὲρ τέκνων ἀμυντικοί, διὸ καὶ παροιμία τὸ „σφηκίαν ἐκί-
 νησας“¹⁾ (ἡγουν βλάβην ἐκώμασας), ἀλλὰ καὶ μέλισσαι ὁμοίως ἀμύνονται. ὅθεν πεπαροιμιασμένον τὸ εἰς μελίττας ἐκώ-
 20 μάσας²⁾ ἐκ τῶν παραδόξως κακονυμένων, ὡς φησι Πανσα-
 νίας· ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν οἱ μόνον σφηκίσκοι³⁾ ἀριθμη-
 25 τικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὅξυ συννηγμένα. καὶ
 σφηκῶδεις⁴⁾ οἱ λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένοι.

161. Eustath. p. 1532, 4. τὸ τρυπᾶν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ,

conspirare manifestum est. Lycurgum χρῆσιν ad Cratetis locum prae-
 buisse inde discimus.

158. ¹⁾ Lob. Phryn. 124. εἶπεν καὶ ἔπειτεν ἐσχάτως βάρβαρα. εἶτα οὖν
 σὺ καὶ ἔπειτα λέγε.

²⁾ IX. 83. 89.

159. ¹⁾ Hes. ἐκστέψας· † λόγον γυμνώσας. ἐκκενώσας. κάδον? cf. ἐπι-
 στέψαι.

160. ¹⁾ cf. Eust. 1058, 49. Macar. VII. 94.

²⁾ Eodem modo explicatur a Zen. III. 53. Diogen. II. 54. App. Prov.
 II. 27. Suid. Hes. cf. Hotop. in Neue Jahrb. Suppl. XVI. 275.

³⁾ Etiam has voces ex att. petitas esse censeo, cum eodem modo
 explicatae redeant ap. lexicogr., cf. σφηκίσκος ap. Phot. s. v. σφήκες, Suid.
 s. v. σφηκῶδεις, Hes. σφηκίσκους (unde μικρὰ pro μικρὰ lexicis resti-
 tuendum est, cf. Ar. Plut. 301.) Et. M. 738, 38. Schol. Ar. Plut. 301.

⁴⁾ cf. Suid. l. l. Phot. s. v. σφηκῶδεις, Hes. l. l., Et. M. 738, 40.
 — Apud Phot. Et. M. σφηκῶσαι· τὸ δῆσαι. Φρόνιχος οὕτω. adnexum est,
 quam glossam probabiliter ex eodem fonte fluxisse concedes.

ἐν οἷς καὶ ἐκτροπῆσαι κατὰ Πανσανίαν, τὸ μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰστρυπᾶν καὶ ἐκτροπᾶν φησι τὸ παρεισελθεῖν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελθεῖν¹⁾).

162. Eustath. p. 1944, 7. ἔνθα σημειωτέον καὶ ὅτι ἡ μὲν τοιαύτη θηλυκῶς ἐλαία ἐλέγετο, ἡ δὲ ἀγρία ἔλαιος κατὰ 5 Αἴλιον Διονύσιον, καὶ οὐκ ἀγριέλαιος¹⁾). λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ἐλαίας καὶ ἐλάας²⁾ Ἀττικοὶ τὸν καρπὸν ἔλεγον καὶ ἐλᾶς δισυλλάβως καὶ ἐλαολογεῖν τὸ συλλέγειν ἐλαίας³⁾). ἦν δέ, φησι, καὶ Ἑλαία⁴⁾ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ. ἐν μέντοι ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει, ὅτι Ἑλαία Αἰολίς πόλις, Ἑλέα δὲ ἐν 10 Ἰταλίᾳ.

163. Eustath. p. 331, 26. ὁ δ' αὐτὸς¹⁾ Πανσανίας ἱστορεῖ καὶ τινα Ἑμβαρὸν ἐπὶ εὐχῇ σοφίσασθαι. ἰδρύσατο γάρ, φησι²⁾, Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν. ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ καὶ ὑπ' Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λοιμὸς ἐπεγένετο, 15 οὗ ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἐχρησμάδησεν, εἴ τις τὴν θυγατέρα θύσει τῇ Ἀρτέμιδι. Βάρος δὲ, ἢ Ἑμβαρὸς, ὑποσχόμενος οὕτω ποιήσῃ ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην τὸ γένος αὐτοῦ διὰ βίου ἔχειν διακοσμήσας τὴν θυγατέρα, αὐτὴν μὲν ἀπέκρυπεν ἐν τῷ ἀδύτῳ, αἶψα δὲ ἐσθ' ἑτα κοσμήσας ὡς τὴν θυγατέρα ἔθυσεν. ὅθεν εἰς 20 παροιμίαν, φησί, περιέστη Ἑμβαρὸς εἰ, τουτέστι νουνεχῆς, φρόνιμος³⁾).

164. Eustath. p. 1167, 19. εἰδὸς τι ὀρχήσεως ἐμμέλεια. φησὶ γοῦν Πανσανίας, ὅτι ὀρχησίς τις ἦν τραγικὴ λεγομένη

161. ¹⁾ Dionysii doctrinam integram habet Hes. Alterum vocab. explicat Suid. s. v. εἰστρυπᾶν, ἐκτροπῆσαι, Schol. Ar. Eccles. 337. cf. fr. 311. not. 3.

162. ¹⁾ Conv. B. A. 339, 28. Suid. s. v. ἔλαιος ἄγριος. Bergk, Lyr. I⁴. p. 384. — Moer. s. v. κότινος idem ἀγριέλαιον non Atticum esse affirmat.

²⁾ Nostrum locum resp. Eust. 949, 50. 1572, 34. cf. Suid.

³⁾ Cf. Schol. Ar. Vesp. 712.

⁴⁾ Errorem altera editione atticista ipse correxit. cf. Steph. Byz. (= Eust. 1697, 15). An Harp. Ελαιούς huc referendus?

163. ¹⁾ cf. fr. 204.

²⁾ Prorsus conv. Suid. qui tantum ordinem verborum mutavit et λιμός pro λοιμός praebet (cf. Apostol. VII. 10), quam vocem perperam ab episcopo intrusam esse censeo, cf. fr. 157., ubi idem factum esse constat. — Similia ap. App. prov. II. 54. Mill. Mél. p. 350.

³⁾ In breve contracta ap. Hes. ἔμβαρὸς et οὐκ Ἑμβαρὸς εἰ. Preller, Griech. Mythol. I⁴. p. 312 not. 2.

ἐμμέλεια. Αἴλλιος δὲ Διονύσιός φησι καὶ αὐτὸς¹⁾ ὅτι ἐμμέλεια²⁾ τραγικὴ ὄρχησις, ὥσπερ ἡ κωμικὴ κόρδαξ³⁾ καὶ ἡ σατυρικὴ σίκιννις⁴⁾. ἐκαλεῖτο δέ, φησιν, ἐμμέλεια⁵⁾ καὶ τὸ ὑπὸ τὴν τραγικὴν ὄρχησιν ᾄδόμενον αὐλῆμα.

5 165. Eustath. p. 527, 18. Ἰστέον δὲ ὅτι Αἴλλιος Διονύσιος μέμνηται τοῦ Θουκυλίδου εἰπόντος τὸ ἐμπαλασσόμενοι¹⁾ ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι, δόρατι φυχρόμενοι.

166. Eustath. p. 950; 1. ἀπὸ δὲ τῆς ῥινὸς παρὰ Παν-
10 σανίαν ἔνρινον, ἴσως καὶ ἔρρινον διὰ δύο ρ, ἄρωμα, ᾧ τὰς ῥινάς, φησιν, ἐνεχρίοντο.

167. Eustath. p. 836, 42. περὶ τοῦ τοιοῦτου ὄλμου λό-
γος ἦν, ὡς οἱ κοιμώμενοι ἐν αὐτῷ μαντικοὶ ἐγένοντο. Παν-
σανίας γοῦν φησι παροιμιακῶς „ἐν ὄλμῳ ἐκοιμήσω“ ἤγουν
15 μαντικὸς ἐγένον¹⁾.

Schol. Hom. ap. Valeken. Animadv. ad Ammon. p. 184. οἱ

164. ¹⁾ Eadem definitio ap. Plato. Legg. VII. 816 B. Luc. Salt. 22. 26. Ammon. p. 83. Schol. Ar. Nub. 540. et Phot. Et. M. 712, 53. B. A. 101, 17., qui adicit ὡς Ἀριστόξενος ἄ' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. εἴρηται δὲ σίκιννις παρὰ τὸ σελεσθαι καὶ κινεῖσθαι. ἢ ἀπὸ κτλ. Etymologiam (cf. Et. Gud. p. 500, 31.) vetustioris originis esse docet Athen. XIV. 630 B, qui eam a Scamone in primo libro περὶ ἐνρημάτων prolatam esse tradit; unde succurremus Hesychii loco corrupto: σίκιννις· ὄρχησις τις † στρατιωτικὴ (Σκάμων πρώτη?). Σατύρων σύντονος, ἀπὸ τοῦ σελεσθαι καὶ κινεῖσθαι. ἦν δὲ καὶ ἐμμέλει τραγικὴ καὶ κωμικὴ κόρδαξ. Etiam Et. M. 635, 1. σίκιννις ἢ τις ἐστὶν † λερατικὴ inde corrigendum esse videtur. — Etiam de aliis saltationis generibus atticistas exposuisse docet fr. ξιφισμὸς et Poll. IV. 99 ibi laudatus.

²⁾ cf. Suid. gl. 1. Plura sed corrupta Hes. cf. Hermann. Opusc. VII. p. 207. Aeschyl. fr. 19. Nauck.

³⁾ cf. Hes. s. v. κόρδαξ, κορδακισμός, κορδακίζουσα, Suid. s. v. κορδακίζει (Lex. Bachm. p. 281, 18).

⁴⁾ cf. Suid. qui hanc saltationem etiam σίκιννον vocari tradit, cf. Et. Gud. p. 500, 31.

⁵⁾ Alteram definitionem subesse suspicor in Suid. gl. 2. Schol. Herodot. II. p. 460. Stein.

165. ¹⁾ Conv. Schol. Thuc. VII. 84. Suid. Similia Hes. s. v. ἐμπαλάξαι, ἐμπαλάγματα.

167. ¹⁾ Doctrina Aristophanis Byzantii est, cf. Zenob. III. 63., Nauck. Ar. Byz. p. 239. Simili modo explicatur a Suid. Hes. Et. M. 344, 38. cf. Schol. Ar. Plut. 9.

παλαιοὶ τοὺς ἐπὶ τι τερατολογοῦντας ἔφασκον ἐφ' ὄλμον κοι-
μᾶσθαι. διὸ καὶ Πανσανίας ἐπὶ τινα γραφὴν ἔλεγε παρ'
ὄλμον ὑπνώττειν. καὶ εἰς παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξέπεσε
πρὸς τὰ μαντικά ἐφορῶντας. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ὄλλειν
καὶ μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα^{*)}. 5

168. Eustath. p. 881, 42. κωλάριον οὖν τι παροιμιῶδες
Αἴλιος Διονύσιός φησιν ὑπὸ παιδῶν λέγεσθαι, δηλοῦν ἐξέ-
χειν, ὃ ἔστιν ἐπιτεταλκέναι τὸν ἥλιον. Ἀριστοφάνης [Νήσοις
fr. 389. Kock]

λέξεις ἄρα

10

ὥσπερ τὰ παιδί' ἐξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε¹⁾.

ἤρουν ἀνάτειλον.

169. Eustath. p. 219, 26. Ζητητέον δὲ, εἴπερ ἡ ἐόργη¹⁾,
τουτέστιν ἡ τορύνη, καὶ τὸ ἐοργίζεται, ἤρουν τορυνᾶται,
τὰ παρὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ Πανσανίαν ἐκ τοιούτου 15
ἐοργα γίνεται.

170. Eustath. p. 1539, 22. ὅτι δὲ καὶ πλοίου εἰδός τι
ὁ κέλῃς, δηλοῖ ὁ εἰπὼν πέντε κέλῃτας πεντασκάλμους. ἔνθα
ὄρα καὶ ὅτι σκαλμός διὰ τοῦ λ. ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ
γράφας οὕτω¹⁾. ἐπακτρίδες αἱ ἀλιάδες. ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ 20
κυνηγοί. ἐπακτροκέλῃς δὲ πλοῖον ληστροικὸν μεταξὺ ἐπακ-
τρίδος, καὶ κέλῃτος, ἃ καὶ αὐτὰ πλοιάρια ἔστιν²⁾. ib. p. 1871,
62 ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέγοντο οἱ κυνηγοί, ὥς δη-

^{*)} Pausaniae doctrina nusquam recurrit. Etymologia allata iteratur
ap. Eust. l. l. et 835, 47. 402, 21.

168. ¹⁾ Convenit Suid., unde Νήσοις addidi. Testimonium e Vespis 771.
adicit. Cf. Hes. Poll. IX. 123. Fresenius totum locum ex Ar. Byz. peti-
tum esse censet, cf. Dem. ad Macart. 62.

169. ¹⁾ Conv. Hes. s. v. ἐοργίζεται. Similia ap. Hes. s. v. εὐεργία,
unde Et. M. 762, 34 τορύνη· ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὴν εὐεργέτιν σημαίνει
cum Hemsterhusio in εὐέργην καλουμένην mutandum est. cf. Poll. VI.
88. X. 97.

170. ¹⁾ Cum e secundo loco appareat, Aelium Dionysium eundem fuisse
atque ὁ γράφας οὕτω in priore, etiam voces ἐπακτρίδες et ἐπακτρεῖς ad
atticistas reducendae sunt. cf. Prol. p. 24 sq. Auctor lexicī rhetorici igitur
fuit Pausanias, qui saepissime concinuit cum Dionysio. Quem Eustath.
evolvisse loco superiore fr. 259. statim intelleges.

²⁾ Conv. Hes. s. v. ἐπακτρίδας Et. M. 353, 7. cf. Freyer. Stud. Lips.
V. p. 266. sqq. cf. Poll. I. 82.

λοιὶ ὁ γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἐπακτρίδες³⁾ αἱ ἀλιάδες· ἐπακτρεῖς⁴⁾ γὰρ οἱ κυνηγοί. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέλης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικὸν⁵⁾, προδεδήλωται.

- 5 171. Eustath. p. 1337, 42. ἀπὸ δὲ τῆς αὐλῆς καὶ τὸ αὐλῖον ὑποκοριστικῶς ἢ κατὰ παραγωγὴν ὥς τὸ ἱχνιον, καὶ ἡ αὐλῖος θύρα, καὶ ἐπαύλια τὰ μετὰ τὸν γάμον, ὥς δηλοῖ καὶ Πανσανίας, ἐν οἷς λέγει ἐπανύλιαν ἡμέραν¹⁾, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται, καὶ ἐπαύ-
 10 λια τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς, φερόμενα τοῖς νυμφίοις ἐν σχήματι πομπῆς. παῖς γάρ, φησιν, ἡγεῖτο χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην, ἔπειτα παῖς ἑτέρα κανηφόρος, εἶτα λοιπαί, φέρονσαι λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας, ἀλαβά-
 15 στρους, σανδάλια, θήκας, μύρα, νίτρα²⁾, ἐνίοτέ, φησι, καὶ τὴν προῖκα.

172. Eustath. p. 1419, 50. πόθεν δὲ ἡ Παλλὰς καὶ ὅτι οὐ μόνον Πάλλας¹⁾ ὁ νέος, ἀλλὰ καὶ πάλλαξ, ἐξ οὗ καὶ παλλακὴ καὶ παλλάκια κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, οὐ παλ-
 20 λήκια, ἔστιν εὐρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οἳ καὶ ἱστοροῦσιν δι-

³⁾ Conv. Suid. Hes.

⁴⁾ Et. M. 353, 4. (unde Et. Gud. 196, 40. emendandum est). — Aliena ap. Lex. Bachm. 226, 4. cf. Eust. p. 1098, 59. 1871, 56.

⁵⁾ cf. Suid. Ammon. p. 81. Et. M. 502, 44. Gud. 313, 60. B. A. 187, 31. 255, 13. Schol. Aesch. I. 191.

171. ¹⁾ Totam doctrinam repetit ἀντολεξεῖ Et. M. 354, 2. et Suid., qui s. f. addit: οἱ δὲ φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι, ἐν ᾗ πρῶτον ἐπανύλλεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. = Hes. Cf. Poll. III. 39. οἱ δὲ καὶ τὰ διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ καλοῦσιν ἐπαύλια. cf. Et. M. 119, 17. Hes. s. v. ἀπαύλια. cf. Prol. p. 60.

²⁾ Suid. μυράλειπτρα, Et. M. μυράνιπτρα exhibet.

172. ¹⁾ Secundum Eust. p. 84, 39. Philistides ἐν Συγγενικοῖς haec tradidit; neque tamen dubium est, quin haec frustula ex Ar. Byz. petita sint, cf. Nauck. p. 92. Mill. Mél. p. 428. Poll. II. 9. Plat. com. fr. 206. Kock. — Dionysii doctrina iteratur ap. Eust. p. 763, 20, ubi primo quidem Aristophanes ipse adhibetur, tum autem episcopus ita pergit: σαφέστερον δὲ ταῦτα φράζει ὁ γράψας, ὅτι παλλακαὶ καλοῦνται τὸ μὲν ἀκριβὲς τῶν παιδῶν αἱ νέαι, καθὰ καὶ τῶν ἀρρένων πάλλακες. cf. Eust. 1742, 34. — Hesych. praebet: παλλάκιον· μειράκιον. † παλλακὸς· ἐρρωμένος (ἐρώμενος?) πάλληξ. βούπαις.

καστήριον Ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστοφάνης (fr. 585. Kock).

ἄκων πτενῶ σε τέκνον. ὁ δ' ἀπεκρίνατο.

ἐπὶ Παλλαδίῳ, παρ' ᾧ, πάτερ, δώσεις δίκην.

ἐδίκαζον δὲ κατὰ Πανσανίαν²⁾ ἐκεῖ ἀκονσίους φόνους οἱ ἐφέ- 5
ται. Ἀργεῖοι γάρ, φησιν, ἀπὸ Ἰλίου πλείοντες, ἥνικα προσ-
έσχον Φαλήροις ὑπὸ Ἀθηναίων ἀγνοούμενοι ἀνῆρέθησαν.
ὕστερον δὲ Ἀκάμαντος γνωρίσαντος καὶ τοῦ ἱστορηθέντος
Παλλαδίου εὑρεθέντος, κατὰ χρησμὸν αὐτόθι τὸ δικαστήριον 10
ἀπέδειξαν. Κλειτόδημός φησιν, Ἀγαμέμνωνος σὺν τῷ παλ-
λαδίῳ προσενηχθέντος ταῖς Ἀθήναις Δημοφῶντα τὸ παλλά-
διον ἀρπάσαι καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀνελεῖν. τοῦ δὲ
Ἀγαμέμνωνος δυσχεραίνοντος κρίσιν αὐτοὺς ὑποσχέιν ἐπὶ πεν-
τήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοσούτων Ἀργείων, οὓς ἐφέτας κλη-
θῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφειθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως 15
καὶ τὸ δικαστήριον ἐπώνυμον τῇ Παλλάδι γενέσθαι.

173. Eustath. p. 1278, 53. τὸ δὲ ῥηθὲν πάσσειν Κυ-
πρίων φασὶ λέξις, ὅθεν καὶ ὁ παστός¹⁾. τὸ μέντοι ἕτερον πάσ-
σειν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ κοινόν ἐστιν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀλίπαστον
καὶ τὰ παρὰ Αἰλίου Διονυσίου παστά²⁾, ἔτνος δηλαδὴ, ἀλ- 20
φίτοις μεμιγμένον. καὶ ἐπίπαστά³⁾, φησιν, αὐτὰ τὰ ἄλφита.

174. Eustath. p. 1469, 29. ἐπιπλα κατὰ Πανσανίαν
τὰ μὴ ἔγγαια κτήματα, ἀλλ' ἢ κατ' οἶκον κτήσις ἢ δυναμένη
πλεῖσαι¹⁾).

²⁾ Duplicem doctrinam a Pausania prolatam, priorem inde a voce Ἀργεῖοι ex Phanodemō, (fr. 12. Müll.) alteram ex Clitodemō (fr. 12. Müll.) atthidographis fluxisse dudum compertum est, cf. Suid. s. v. Ea quae verbis Ἀργεῖοι γάρ praecedunt, fortasse Aristotelis sunt, cf. Harp. s. v. Ar. fragm. 457. ed. Val. Rose. Hes. B. A. 257, 13. Harp. s. v. ἐφέται. Phanodemi historia recurrit ap. Schol. Aesch. II. 87. (cf. Freyer. p. 252) Polluc. VIII. 18. Clitodemum habes ap. Harp. Et. M. 362, 43. B. A. 311, 3. Schol. Aristid. III. 320. Ddf. Schol. Dem. Patm. ad Aristocr. 71. (= Bulletin de corrèsp. hellén. I. 138).

173. ¹⁾ Fragm. 219. praecedit. cf. Eust. p. 393, 14. 1178, 13.

²⁾ Conv. Phot. Hes. — Poll. VI. 56 παστάς panes illos vocat. Cf. Eupol. fr. 365. Kock. Aristoph. fr. 687. Kock.

³⁾ Conv. Et. M. p. 362, 51 ex lex. rhet. cf. Heyden p. 223. Hes. — Plura ex simili fonte hausta ap. Schol. Ar. Eq. 103, unde Suidae locum corruptum emendare poteris, cf. Poll. VI. 56.

174. ¹⁾ Tres glossae apud Suid. — Prima convenit cum Hes. B. A. 255,

175. Eustath. p. 1818, 51. *ιστέον δὲ ὅτι σφέλας καὶ ἐπὶ νηὸς λέγεται. φησὶ γοῦν Πανσανίας, ὅτι ἐπισφελίτης¹⁾ ὁ θρανήτης. σφέλας²⁾ γὰρ τὸ ὑποπόδιον. ἔχει δέ, φησιν οὗτος, τὴν ἄνω ξδραν, τὴν δευτέραν ζύγιος³⁾, τὴν τρίτην θαλάμιος⁴⁾,
 5 ὃς καὶ θαλάμαξ παρὰ τῷ κωμικῷ.*

176. Eustath. p. 1437, 47. *ιστέον δὲ ὅτι ἔργα ἐπίστασθαι δίδωσιν Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ κατὰ Πανσανίαν ἐργάνη λέγεται, ὡς ἔργοις ἐπιστατοῦσα. αὐτὴ γὰρ εὔρε τὰς τέχνας¹⁾.*

177. Eustath. p. 941, 24. *ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ ἐρεικό-
 10 μενος καὶ τὸ αὐτοῦ θέμα τὸ ἐρείκω, ἐξ οὗ φυτόν τε ἐρείκη¹⁾, ὃ παραφθείροντες οἱ χυδαῖοι ἐρείχην λέγουσιν, καὶ ὅσπρια ἐρεικτὰ τὰ σχιστὰ²⁾, ὅποτον ὁ κύαμος. Πανσανίας δὲ καὶ ἐρεικτὸν πυρρὸν³⁾ λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀληθεσμένον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι [ὃν ἄνθρωπος κοινὸς εἴποι ἂν
 15 ἀδράλεστον].*

178. Eustath. p. 653, 54. *ἐρινεὸς¹⁾ δὲ κατὰ μὲν τινας καὶ ἡ ἀγρία σνκῆ, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, ὥσπερ καὶ ἐλαία τό τε φυτόν καὶ ὁ καρπός. Ἀριστοτέλης δὲ ἐρινεὸς μὲν τὸ φυτόν ἐν τοῖς περὶ ζώων (V. 32), ἐρινεὸς δὲ τὸν καρπὸν, ἅφ'
 20 οὐ, κατὰ Πανσανίαν, ἐρινάξιν²⁾ τὸ περιάπτειν ταῖς ἡμέροις*

11. Et. M. 363, 12. Altera, fere eadem verba continens, quam Pausaniae esse puto, congruit cum Et. M. 363, 9. Schol. Herod. II. p. 464, 7. Stein. Tertia = Harp. — Herodianum ἐπίπλα pronuntiasse moneo, qui accentus redit in Et. Gud. p. 62, 58. cf. Gaisf. ad Et. M. l. 1.

175. ¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Hes. Et. M. 738, 32. Et. Orion. 148, 11.

³⁾ Contra Hes. cf. Phot.

⁴⁾ Conv. Hes. θαλαμὸς ἐρέτης, cf. Suid. θαλάμακες. Schol. Ar. Ran. 1074. Et. M. 441, 24.

176. ¹⁾ Conv. Phot. Et. M. 369, 49. Preller Griech. Myth. I⁴. p. 221. Anm. 4. Diversa Suid. Hes.

177. ¹⁾ Cf. Eustath. 1824, 64. Phot. Suid. Hes. s. v. ἐρίκη, ἐρεικόμενος. Et. M. 372, 16. 276, 2. Et. Gud. 206, 6.

²⁾ Suid. Eust. l. 1.

³⁾ Conv. Phot. s. v. ἐρικτῶν. Ultima verba, quae Rindfl. addidit, uncinis inclusi, cum ap. Phot. desint. ἀδράλεστος novissimae originis est.

178. ¹⁾ Conv. Hes. cf. Ath. III. 76 E.

²⁾ Conv. Phot. Similia ap. Hes. s. v. ἐρινάξιν et. Poll. VII. 143. cf. Et. M. 108, 11. Suid. s. v. ἀνερίναστος. — Ex eodem fonte hausisse videtur atticista atque Athen. l. 1., qui III. 77 A. Pamphilum ex Aristophane sua detraxisse autumat.

συκαῖς ὀλύνθους, ἥτοι ἐρινούς, φησιν. ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆ-
νες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων καρπὸν καὶ κρατύ-
νουσιν αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι τοῦ δένδρου³⁾).

179. Eustath. p. 969, 1. κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ
πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν ἐρκη¹⁾ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐλέγοντο, ⁵
καὶ οἱ ἐρκάνη²⁾ κατ' αὐτὸν ὁ φραγμός ἀπὸ τοῦ ἐρκους ἴσως.

180. Eustath. p. 976, 32. Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι
ἐρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσῳ πέτρα¹⁾).

181. Schol. Thuc. VI. 27. (e. cod. Augustano) ἰστέον ὅτι
Πανσανίας ἐν τῇ διαπεπονημένῃ τῶν Ἀττικῶν ὄνο- ¹⁰
μάτων συναγωγῇ τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα τοὺς Ἑρμοῦς
περικοπῆναι φησι καὶ τοὺς τοῦτο δράσαντας Ἑρμοκοπίδας
καλεῖσθαι¹⁾).

182. Eustath. p. 965, 47. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐρύειν — δοκεῖ
παρῆχθαι καὶ ὁ παρὰ τῷ Πανσανίᾳ ἐρυσμός. λάχανόν, φησι, ¹⁵
θερμαντικόν, οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύνουσαι γυ-
ναῖκες.

³⁾ Fortasse huc revocandus est Eust. p. 1536, 14. φασὶ δὲ οἱ πα-
λαιοὶ καὶ ὅτι ἀρσενικῶς μὲν ἐρινὸς λέγεται τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ
ὁ καρπός. οἱ καὶ ἡ κέδρος φασὶ θηλυκῶς τὸ φυτόν. τὸ κέδρον δὲ ὁ
καρπός. οἱ δ' αὐτοὶ φασὶ καὶ ὅτι ῥινὸν Ἰλλυριοὶ λέγουσι τὴν ἀχλύν. cf.
fr. 217. not. 27.

179. ¹⁾ Eustath. 1572, 21. Utramque glossam Phot. descripsit, inserta
glossa ἐρκεσι· δικτύοις, cf. Hes. Soph. Atham. fr. 2. Et. M. 375, 21.
Poll. V. 26., qui Pherecratem auctorem laudat, cf. fr. 73.

²⁾ Altera glossa ap. Hes. s. v. ἐρκάνην (cf. quae confusissima s. v.
δρικάνην exhibet) et ἐρκατή, cui iam M. Schmidt mederi studuit.

180. ¹⁾ Phot. Suid. ἐρμὰν· ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν καὶ Ἀριστοφάνης
ex Harpocr. epitome hauserunt. Corruptelam ἐρμὰν (Valesius iam eam
sustulit) iam in genuino Harpocratone adfuisse constat, cf. Prol. p. 36.
Similia ap. Hes. qui Anacreontis locum servat. Bergk. Lyr. III⁴. p. 266.
Et. M. 375, 54. — B. A. 256, 23.

181. ¹⁾ Duplex extat glossa ap. Phot., quarum prior fluxit e Pausania,
qui ipse Philochoro usus est, cf. Nab. l. l. Schol. Ar. Lys. 1094. Hesy-
chius cum altera conspirare videtur, cf. Müller, Fragm. Hist. Graec. I. fr. 110.

182. ¹⁾ Conv. Photius. Si ἐρυσμός scriptura, quae alias nusquam re-
currit, vitiosa est, iam veterrima corruptela videtur, cf. Prol. p. 35. Hes.
ἐρύσιμον· κάρδαμον ἄγριον. cf. Nic. Alexiph. 607. cum Schol. et Eutecn.
Ther. 894. et Eutecn. metaphr. ed. Bussemaker. Plin. N. H. XVIII. 96.
XXII. 156.

183. Eustath. p. 1747, 1. Πανσανίας¹⁾ δέ φησιν, ὅτι Βοιωτοῖς ἔχρησεν ὁ θεὸς, ἔνθα λευκοὶ κόρακες αὐτοῖς ὀφθῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν. ἰδόντες οὖν, φησι, κόρακας πετομένους [τοὺς Ἀπόλλωνος adde ex Phot., cf. Val. Rose, Aristot. frgmt. no. 496.]
 5 περὶ τὸν Παγασιτικὸν κόλπον, οὗς ἄκακοι παῖδες ἐγύψωσαν, ὄψησαν ἐκεῖ, καλέσαντες τὸ χωρίον κόρακας. ἴστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς ἔπεμπον ἐκεῖ τοὺς φυγαδευομένους. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης (fr. 496. Val. Rose.) ἱστορεῖ, λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων
 10 τοὺς ἀνθρώπους θηρέοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας ἀπαιοδαῖς ἀφίειν καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ φεῦγ' ἐς κόρακας. ὁ δὲ Αἰσωπος (fab. no. 101). πλάττει μυθικῶς κολοιὸν μέγαν, νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἐξισοῦσθαι, προσμίξαι αὐτοῖς, ἡττηθέντα δὲ ὑποστρέφαι πάλιν εἰς τοὺς κολοιούς. τοὺς δὲ
 15 ἀγανακτήσαντας καλεῖν αὐτὸν καὶ βοᾶν „φεῦγ' ἐς κόρακας“. Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι τοὺς κόρακας νεοσσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς „φεῦγ' ἐς κόρακας“, ὃ ἐστὶν εἰς ἀποκρήμνους τόπους καὶ εἰς φθοράν.
184. Eustath. p. 1446, 20. ἐστὶ δὲ τὸ μὲν εὖειν¹⁾ ἄρ-
 20 χαῖον, οὗπω ἐπινοηθέντος τοῦ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι. καὶ γίνε-
 ται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ εὖστρα, ὥς δηλοῖ καὶ ὁ κομικός¹⁾, ἥπερ ἐστὶν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τοιαῦτα εὖονται· οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν οὕτω· εὖστρα· βόθρος, ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὕων τρίχας. κατὰ Πανσανίαν²⁾ δὲ τὸ ἐκ σταχύων
 25 καυθίντων ἔδεσμα τοὺς ἀνθέρικας ἀποβαλόντων, ἥτοι ὁ περικεκαυμένος στάχυς. ἕτεροι δὲ, ὅτι ἡ ὠρίμη κριθή, ἥ καὶ ἀμφίκανυστις παρὰ Αἰλλίῳ Διονυσίῳ. κομικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ γυ-

183. ¹⁾ Prorsus convenit Photius, quem Nab. ex Eustath. emendavit. Primam et tertiam fabulam αὐτολεξεῖ profert Et. Gud. 64, 34. Primam fabulam usque ad Aristotelis testimonium fusius Zenobius III. 67. Mill. Mél. p. 356. Schol. Clem. Alex. vol. IV. p. 97, 67. Klotz. proferunt, unde descripsit priorem glossae partem Suidas, qui deinde Pausaniam sequitur. (Negat E. Zarncke, Symbol. ad Poll. Lips. 1885. p. 55). Prior narratio ap. Schol. Ar. Nub. 133., unde Photius corrigendus est. Fortasse ex nostra glossa colligendum est, Phot. s. v. σκορακίζειν gl. 2. = Hes. Suid. Et. M. 719, 7. Zenob. V. 90. ex eodem fonte fluxisse.

184. ¹⁾ Cf. Eust. 1286, 20. Conv. Hes. et Schol. 1. Ar. Eq. 1236. Suid. Et. M. 398, 31. gl. 1. Poll. VI. 91.

²⁾ Pausaniae doctrina non recurrit. Ael. Dion. habes ap. Schol. 2.

ναικειὸν μορίον φασίν. Κρατίνος (fr. 381. Kock). δὲ τὴν ὁσφὺν οὕτως ἔφη.

185. Eustath. p. 1864, 14. δοκεῖ δέ τι πρὸς πονηρίαν τῷ τοιοῦτῳ Ἐνρυσάτῃ συμβαλέσθαι καὶ ἡ πατρις Ἐφεσος, ἀφ' ἧς καὶ παροιμία τὸ Ἐφέσια γράμματα ἐπὶ τῶν ἀσαφῆ τινα ⁵ λαλούντων καὶ δυσπαρακολούθητα. ἐπρῶτα γάρ τινές, φασιν, Ἐφέσια γράμματα ἐκεῖνα ἦσαν, ἃς καὶ Κροῖσος ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπὼν ὠφελήθη· καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δέ, φασι, Μιλησίου τινὸς καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα, ¹⁰ ὧν γνωσθέντων καὶ λυθέντων τριακοντάκις τὸ ἐφεξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον¹⁾. Πανσανίας δέ φησιν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι φωναὶ ἦσαν τὰ Ἐφέσια γράμματα φυσικὸν ἐμπεριέχονσαι νοῦν ἀλεξίκακον, ἃς καὶ Κροῖσος ἐπὶ πυρᾶς, φησι καὶ αὐτὸς, εἰπεῖν, καὶ ὅτι ἀσαφῶς καὶ αἰνιγμα- ¹⁵ τωδῶς δοκεῖ ἐπὶ ποδῶν καὶ ζώνης, καὶ στεφάνης ἐπιγεγράφθαι τῆς Ἀρτέμιδος τὰ τοιαῦτα γράμματα.

186. Eustath. p. 1726, 20. εἰ δὲ οὐχ ἡδὺς ὁ τότε κατὰ τοὺς δεινδρῶζοντας¹⁾ βλὸς καὶ τοὺς βαλανηφαγοῦντας, ἀλλὰ νῦν οὐ περὶ βλου τρυφεροῦ ὁ λόγος, ἀλλ' ἀρχαῖκου. τραχὺν ²⁰ γὰρ τὸν βλον ἐκεῖνον εἶναι καὶ παροιμία δηλοῖ παρὰ Πανσανίας λέγουσα· „ἔφυγον κακὸν εὖρον ἄμεινον“²⁾ ἣν ἔλεγε, φησι, καὶς ἀμφιθαλῆς³⁾ Ἀθήνησιν, ἐστεμμένους ἀκάνθαις μετὰ

Ar. Eq. 1286. cf. Hes. s. v. καῦστις, ἀμφικανστις, Phot. s. v. καῦστις, Et. M. 90, 33. 398, 31. gl. 2. Kock, Com. I. p. 119.

185. ¹⁾ Rectissime Naber Proll. ad Phot. p. 46. sq., cum tres Photii glossae cum Eust. conspirantes supersint, primam (= Suid. Et. M. 402, 22.) Aelio Dionysio tribuit, alteram (= Et. M. 402, 28. — Gaisf. male distinxit) ex altera recensione derivat, tertiam Pausaniae adscribit. Prima autem verbotenus cum loco supra allato convenit, ita ut etiam foedum illud mendum τριάκοντα (pro τρεῖς, cf. Philostr. Gymnast. II. p. 266, 8. Kayser. Phot. τριαχθῆναι) accuratissime servatum sit. cf. Prol. p. 35. De re cf. Schneidewin. ad Diog. IV. 78. Lob. Aglaoph. p. 1163. — Plane diversa Hes. tradit.

186. ¹⁾ cf. fr. 119.

²⁾ Conv. Phot. Suid. paucissimis immutatis et Hes., ubi στέμμα pro κάμμη legendum est. Paulo plura differunt ap. Zenob. III. 98, (= Plut. 16) neque tamen talem in modum, ut communem fontem agnoscere impediamur. Diog. IV. 74.

³⁾ cf. fr. 352.

δρύνων καρπῶν, λίκνον βαστάζον πλήρες ἄρτων, αἰνισσόμενος τὴν ἐκ τοῦ παλαιοῦ βίου ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν.

Z.

187. Eustath. p. 217, 14. ὅτι δὲ τὸ σμῶδιξ καθὰ καὶ τὸ σμερδαλέον καὶ τὸ σμικρὸν διὰ τοῦ ζ εἶχον, τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάλαι ποτὲ διὰ τὰ παραιοικὸς τοῦ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, ὧν ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς τοῖς κατὰ στοιχείου¹⁾ κεῖται καὶ ταῦτα ἐν τῷ ζ στοιχείῳ ζμινύη²⁾ ὅτῃ τὸ σκαφεῖον, ὅτῃ τὸ ἀξινάριον, οἱ δὲ δίκελλαν. καὶ ζβέσαι³⁾ τὸ παῦσαι, λῆσαι, κοιμίσαι. καὶ ζβεννυμενάων αἰγῶν (Hes. 10 Opp. 590) ληγουσῶν. καὶ ζμῶσαι⁴⁾ τὸ πατάξαι. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὅτι ζμικρὸν⁵⁾ καὶ μικρὸν οἱ Ἀττικοί, μικρὸν δὲ οἱ Ἰωνεῖς. οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα⁶⁾ καὶ τὴν ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξινάριον λέγει φέρων καὶ χρῆσιν Ἀριστοφάνους [Ολκάσι] ταύτην·

15

ἀλλ' ἱμαντά μοι

δὸς καὶ ζμινύην· ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐπὶ ξύλα.

188. Eustath. p. 956, 8. ζυγὸς¹⁾ ἐπὶ νηὸς, ἐξ οὗ ζύγιοι ἐρέται²⁾. ἔστι καὶ σανδαλλὸν ζύγος³⁾ κατὰ Πανσανίαν

187. ¹⁾ Zetacismus ille apud veteres saepius commemoratur, cf. Luc. iud. voc. 9. Sext. Empir. p. 638, 13. 639, 14. Bekk. Eustath. p. 228, 21. 936, 10. Hes. s. v. *ζατράπης, ζακκίτροφον, ζόασον, ζέβνται*, Harp. *ζειρά* (cf. Et. M. 400, 20 e lex. rhet., cf. Heyden. p. 221). Curtius, Grundzüge. p. 447. Blass, Ausspr. d. Griech. p. 89. 118. sq. 140. Vocum *σμῶδιξ, σμερδαλέον, σμικρὸν* usum zeta vocali ineuntium nondum indagavi.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 367, 22. Schol. Ar. Nub. 1500 Plat. Rep. 370D. Tim. lex. Plat. Similia ap. Moer. s. v. Poll. X. 129. 173, unde cum Cobeto, Mnemos. X. 80. *Ὀλκάδων* (fr. 402. Kock.) titulum testimonio Aristophaneo adieci.

³⁾ Primam explicationem serv. Suid. Lex. Bachm. 362, 17. cf. Eustath. p. 1260, 5.

⁴⁾ cf. Moer. s. v. *σμώνος*. Inde Eust. 1277, 8. *σμῶσαι* pro *σμώναι* legendum est, et Et. Gud. 506, 41. unde 507, 14. *σμῶσαι* τὸ *παρτάξαι* in *πατάξαι* mutabis.

⁵⁾ cf. Eust. p. 1421, 8. Phot. Suid. Hes. Schäf. ad Greg. Cor. p. 500.

⁶⁾ cf. Lob. Phryn. p. 253.

188. ¹⁾ Cf. Prol. 25. Haec tantummodo atticistis tribuenda sunt.

²⁾ Conv. Phot. et. fr. 175.

³⁾ Conv. Phot. cf. Poll. VII. 87. Schol. Ar. Lys. 417.

τὸ συνέχον· τοὺς δακτύλους. καὶ κιβωτοῦ δὲ, ὡς δηλοῖ τὸ ζύγαστρον⁴⁾ ἢ ξυλίνη σορός. παρὰ τῷ ἐξυγῶσθαι, οἶον „κοίλῳ ζυγάστροφ“ (Soph. Trach. 692), [ἐξ οὗ παρέφθαρται τὸ κοινολεκτούμενον σίγαστρον]. καὶ θύρας δὲ ζυγὸς ὁ μοχλὸς, ὅθεν τὸ ἐπιζυγῶσαι θύρας. Πανσανίας δὲ οὕτω φησὶ· ζυ-⁵ γώσω⁶⁾. ἀντὶ τοῦ καθέζω, δαμάσω. [Αἰσχύλος Κίρκῃ Σατυρικῷ fr. 115. Nauck.]

H.

189. Eustath. p. 1761, 50. τὸ δὲ καὶ προδηλωθὲν ἔα, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ „τοίος ἔα“ διαλελῦσθαι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἦ, οὗ μνήμη καὶ παρὰ Αἰλίου Διονυσίου¹⁾ εἰπόντι, ὅτι Ἴωνες¹⁰ μὲν ἔα φασίν, Ἀττικοὶ δὲ ἦ μονοσυλλάβως, οἱ δὲ μέσοι σὺν τῷ νῦ οἶον, „ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην“. τὸ δὲ τρίτον οὐδέποτε, φησιν, ἀνευ τοῦ νῦ. ἕτερος δὲ ῥήτωρ γράφει· ἔα καὶ ἐν συναιρέσει ἦ. Ἴωνες δὲ ἐκτείνοντες ἦά φασιν.

190. Eustath. p. 1417, 18. ὅλως δὲ κατὰ πᾶσαν κίνη-¹⁵ σιν τὰ ἀπὸ τοῦ ἦδος δασύνονται ὡς καὶ τὸ ἀνδάνω. καθὰ δηλοῖ τὰ παρὰ τῷ τραγικῷ (Soph. Ant. 501.) ἀφανδάνοντα. καὶ ἀφάδιον παρὰ Πανσανία τὸ ἐχθρὸν καὶ ἀπαρέσκον¹⁾ καὶ ἦδος δὲ τὸ μὲν ὄφελος ψιλοῦσιν οἱ πλείους²⁾ ὡς μεταπλασθὲν ἐκ τῆς ἦδονης εἰς τροχαλον, ἐπὶ δὲ ὄξους δασύνου-²⁰ σιν. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν· ἦδος τὸ ὄξος δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί³⁾. καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, οἶον καὶ ἡδυλισ-

⁴⁾ Eadem doctrina eisdem verbis redit ap. Eust. p. 1604, 14. οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν . . ἕτεροι δὲ φασὶ κτλ. Et. M. 412, 29. ex lex. rhet., ubi sub finem habes (= Phot. Suid.) παρὰ Δελφοῖς δὲ καλεῖται ζύγαστρον τὸ γραμματοφυλάκιον, cf. Heyden. p. 196. 201. 210. Nauck. Eur. fr. 1110 igitur delendum est.

⁵⁾ conv. Phot. et Hes., unde testimonium addidi.

189. ¹⁾ Cf. Eust. 883, 20. 1759, 1. An Phot. s. v. ἦ. Suid. s. v. ἦ. Hes. s. v. ἦ, ἔα, Schol. Plat. Conv. 173 A. Schol. Ar. Vesp. 1019. 1074. huc referenda sint, dubium, cum in doctrina tritissima vix ex glossis certa indicia elicias, quibus fretus nonnulla ad Ael. Dion. reducere possis.

190. ¹⁾ Duae glossae ap. Hes. Et. M. 174, 50. ἀφάδιον, ἀφάδιαν extant, quas ambas tribuere Paus. malo, quod altera, Eupolidis testimonio ap. Et. M. ornata, recurrit ap. B. A. 468, 25.

²⁾ Conv. Suid. ἦδος· ὄφελος ψιλοῦται. cf. Et. M. 420, 24. Herod. ed. Lentz I. 537, 12.

³⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 249, 13. cf. Et. M. 626, 58. Et. Or. 118,

μόν⁴⁾), ὃς εἰδός τι κολακείας ἐστίν. ἀφ' οὗ καὶ ἡδονιλίζειν παρὰ Μενάνδρῳ (fr. 28. Kock). Πανσανίας δὲ εἰπὼν ὅτι ἥδος τὸ ὄφελος καὶ τὸ ὄξος⁵⁾ οὐδέν τι περὶ πνεύματος ἔφη.

191. Eustath. p. 1480, 11. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔθους οὐ μόνον ὁ ἑταῖρος καὶ ὁ ἔτης, ἀλλὰ φανερώς καὶ ὁ ἑθᾶς¹⁾ ὃν τινες καὶ ἡθᾶδα λέγουσιν, ὥς φησιν Αἰλῖος Διονύσιος.

192. Eustath. p. 1166, 33. ὄρα δὲ καὶ τὸ ἡίθει καὶ παρθένου. ὁ¹⁾ γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν αἱ παρθένοι, τοῦτο ἐν ἀνδράσιν ἡίθειοι, οἱ ὠρατοί, φασί, γάμον καὶ μηδέπω γεγαμηκότες²⁾. ὥς δὲ καὶ τρισυλλάβως ἡίθειος λέγεται ὁ ἡίθειος προσγραφέντος τοῦ ι, Διονύσιος Αἰλῖός φησι, καὶ ἔστι, φασίν, Ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου τὸ ἡίθειος καὶ χρῆσις φέρεται εἰς τοῦτο αὕτη [Εὐπόλιδος fr. 332 Kock]

15 εἰ μὴ κόρη δεύσαιε τὸ σταῖς ἡίθειος.

193. Eustath. p. 1473, 45. ἡ δὲ τοιαύτη (sc. βοῦς ἀ-δμήτη) καὶ ἡκέστη¹⁾ ἐν ἄλλοις, ὃ ἐστὶν ἀκέντητος. καλοῦσι γὰρ κατὰ Πανσανίαν βόας ἡκέστας· φορβάδας, ἀδαμάστους, νομάδας.

20 194. Eustath. p. 1423, 12. οἱ δὲ ἡλακατῆνες¹⁾, ὅθεν

14. Athen. II. 67C. Aelius Dionysius iterum Tryphonem secutus est cf. Cram. Anecd. Par. III. 367, 16. Tryphon. fr. ed. Velsen. p. 7. Prol. p. 70.

⁴⁾ Conv. Phot. Hes.

⁵⁾ Fortasse huc Hes. s. v. ἡδος spectat.

191. ¹⁾ Atticos varia forma usos esse constat, ex. gr. ἡθᾶς ap. Soph. El. 372, ἐθᾶς ap. Thuc. II. 44. — ἐθᾶς glossa ap. Hes. ἐθᾶδες, ἐθᾶδων B. A. 245, 5. Suid. Lex. Bachm. 207, 17. — ἡθᾶς ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 249, 20. Hes. ἡθᾶδες, ἡθᾶς. Et. Gud. 238, 13, ubi accentus corrigendus est.

192. ¹⁾ Totum locum cum Cobet. Mnem. X. 59. Dionysio tribuo, cum Eust. p. 500, 35, 1163, 48. Etymol. M. 422, 43 plane cum loco nostro consentiant. (Meier et Rindfl. p. 79 futilia contra Cobetum proferunt).

²⁾ Conv. Phot., qui sub fin. adicit ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἐπὶ γαμος, argumentum summi pretii, ut etiam locum Eupolideum ex atticista petitum esse credamus. Similia ap. Suid. Tim. Hes. Et. Gud. 238, 42. Formam ἡίθειος iam Poll. II. 9.

193. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. Eadem explicatio, sed etymologia, quam aliunde petiere, addita, ap. Eust. p. 627, 16. 21. Et. Gud. 239, 8. Et. M. 432, 10. Et. Or. 70, 25.

194. ¹⁾ Vocis rarissimae explicationem Pausaniam ex Mnesimachei Hippotrophi versu θυννός κωβιός ἡλακατῆνες (cf. Ath. VII. 301.D., IX.

γίνονται, ζηητέον. *Ιχθύες δὲ οὗτοι θαλάσσιοι κωβιώδεις ταρχεινόμενοι, ὥς φησι Πανσανίας* (cf. fr. 303).

195. Eustath. p. 1483, 33. *καὶ ἤλεκτρα δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ἐν κλίναις ποικιλλόμενα ἐκ τοῦ ἤλεκτρον φαίνεται¹⁾*. 5

196. Eustath. p. 576, 41. *σημειῶσαι δὲ ὅτι κατ' Αἴλιον Διονύσιον καὶ τάγμα ἦν ἀξιόλογον οἱ ἡνίοχοι¹⁾. κατελέγοντο γάρ, φησιν, οἱ εὐπορώτατοι ἀρματοτροφῆσαντες*.

197. Eustath. p. 338, 24. *Ιστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν προροηθέντων Ἀσιανῶν Μαγνήτων ἡ Ἡράκλεια λίθος ἦν¹⁾*. ¹⁰
φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτω· Ἡράκλεια ἡ καὶ Μαγνησία. δεκαοκτὼ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Ἀνδίας, ὅθεν

403.B. cf. Eust. 1488, 34.) finxisse puto, cum natura gobii ab Ar. Hist. Anim. VI. 15. VIII. 19 et saepius descripta non conveniat cum pisce balaeenarum simili. Quae quidem est explicatio Athenaei VII. p. 301.D. Hesychii, cf. Herodian. I. 16, 7. II. 923, 9. (π. μ. λ. cap. 17). *ἡλακατὴν· καὶ τοῦτο ὄνομα ἰχθύος κητώδους*.

195. ¹⁾ Una fuit ex Dionysii glossis, quarum alteram servavit Et. M. 425, 25. *ἤλεκτρον· ἀλλότυπον χρυσόν, μεμιγμένον ὑέλω καὶ λιθίῳ. οὕτω ῥητορικῇ*. (ex conl. Sylburgii, cf. Heyden p. 236) cf. Phot. gl. 2. Suid. Hes. Lex. Bachm. I. 250, 4. Et. Gud. 240, 9., quae eadem paucissimis mutatis praebent. — Nostram glossam ap. Phot. gl. 3. Et. M. 425, 30. — Plane aliena ap. Eustath. multis locis (cf. 366, 30 et quae de *ἤλεκτρον* voce 659, 28. 826, 13. 1189, 62. alias exponit), quae ex Etymologi glossa prima p. 425, 11. (Et. Gud. p. 240, 1.) fluxisse haud negaverim.

196. ¹⁾ Conv. Phot. Ex parte Eustathium transscripsit Schol. Lipsiens. ad II. E 505.

197. ¹⁾ Eadem doctrina ex Dionysio ipso petita apud Phot. Bibl. cod. 279 (i. e. Helladii chrestomathiam) *ὅτι οὗτος μὲν (ὁ Α.) φησιν οὐχὶ Μαγνήτιν ἀλλ' Ἡράκλειαν καλεῖσθαι τὴν λίθον, ἥτις ἔλκει τὰ σιδήρια· πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ Μαγνήτιν καὶ Ἡράκλειαν λέγουσιν ἀποδιδόντες καὶ τὰς αἰτίας τῆς διαφορῶν σημασίας*. Miro igitur casu accidit, ut Dionysius primo loco conspiraret cum Diogeniani sententia (cf. Schol. Plat. Ion. 533 D. Hes. s. v. *ἡρακλεία λίθος* cf. Cohn, Neue Jahrb. Suppl. XIII. 784. sqq.), altero autem sententiam Eustathiano loco oppositam proferat. Aelii igitur Dionysii locum ap. Eust. laudatum lacerum esse crediderim. Cum Ael. Dion. conv. Phot. s. v. *Ἡρακλείαν λίθον* (= Suid.), *ἡρακλεώτης λίθος*. Apud Phot. Suid. *χοῆσις* Euripidea (fr. 571. Nauck) non recto loco obversatur (cf. Prol. p. 36). Glossa veteri corruptela intricata est. Iam veteres idem sensisse atque atticistam apparet ex Plat. Ion. cap. 5. Philodem. IV. 4, 22. p. 3. Gomperz. cf. Usener, Epicurea p. 208. sq. Plin. H. N. XXXVI. 127.

ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ὕφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον.

198. Eustath. p. 1593, 15. τὸν δὲ Ἡρακλῆν, οὗ πολὺς λόγος τοῖς παλαιοῖς καὶ Ἡρακλείδην¹⁾ Πανσανίας καλεῖσθαι φησιν. cf. Eustath. p. 989, 46. ὅτι δὲ ὁ δηλωθεὶς Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλείδης ἐκαλεῖτο ὡς Ἀριστείδης, ἔτι δὲ καὶ Ἡρυλλος²⁾ ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλοῦσιν οἱ κατὰ στοιχεῖον τὰ ῥητορικὰ ἐκθέμενοι, παρ' οἷς δῆλον καὶ ὡς ὑποκεκόρισται ὁ Ἡρυλλος ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς, ὡς ἐκ τοῦ Ἀριστοκλῆς ὁ¹⁰ Ἀρίσττυλλος³⁾ παρὰ τῷ κωμικῷ καὶ ἐκ τοῦ Βαθνκλῆς Βάθυλλος.

Θ.

199. Eustath. p. 906, 48. καὶ τῆς ἀρπαγῆς¹⁾ δὲ [ἤτοι διαρπάγης] ἡ ἀρπάγη σκευός, αἶτη, ᾧ κάδονς ἀνέλωμεν. ὁμοίως καὶ θαλάμαι²⁾ μὲν βαρντόνως ζῶικαι καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο.

200. Eustath. p. 1557, 24. ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον θαλλός¹⁾ ἐν δυοὶ λάμβδα καὶ ὀξυτόνως δηλοῖ μὲν καὶ αὐτὸς πᾶν

198. ¹⁾ En luculentum exemplum, rhetorica lexica nil aliud esse quam atticistarum opera! cf. Prol. p. 16. Ἡρακλείδης ap. Phot.

²⁾ cf. Suid. Hes.

³⁾ cf. Suid. Ar. Eccles. 642. Plut. 316. cum scholiis. Et. M. 147, 55. 437, 25.

199. ¹⁾ Quae Dionysii esse docet fr. 217. κακκάβη. Aelius Dionysius ipse sua petivit ex Tryphone cf. Nab. Prol. p. 77. An recte Valcken. adn. ad. Ammon. p. 35 ἀνστήρ pro αὐτή scripserit, dubitandum est. Dionysii doctrinam repetitam habes in B. A. 446, 10.

²⁾ Et ipsa ex Tryphonis libro περὶ Ἀττικῆς προσφθίας cf. Ammon. p. 68. (unde Eustath. p. 1541, 46) Et. Gud. 253, 15, cuius verba ultima καὶ . . . μὴνύσει legenda sunt. Cf. v. Velsen, Tryph. p. 12. — Dionysii verba ap. Eust. p. 640, 9., Phot., cuius glossam Nab. correxit, Hes. — Eadem doctrina Greg. Cor. p. 570. Schaef. Erot. p. 76, 13. Klein.

200. ¹⁾ Quo cum loco cf. Eustath. p. 1818, 14. θαλλός δὲ ἢ πᾶν, φασί, τὸ ἐκ γῆς φνόμενον ἢ φυλλὰς ἢ κλάδος δένδρου. Ἀττικοὶ δὲ, ὡς πον καὶ προεγράφη, ἐπὶ μόνῃς τῆς ἐλαίας τὴν λέξιν ἰδιάζουσιν. — ὅτι δὲ ὁ Ἀττικὸς θαλλός ἐξαίρετος ἦν, ἀφ' οὗ στέφανος Ἀθήνησι τοῖς νικηταῖς ἦν, ἡ ἱστορία καὶ αὐτὸ δηλοῖ. ἐκ δὲ τοῦ θαλλοῦ καὶ θαλλοφόρος παροιμακῶς, ὁ μὴδὲν χρήσιμος, ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν. Ex consuetudine huic doctrinae episcopus Ath. XIII. 582 E. 583 C inseruit. Nexum inter utrumque locum Eustathianum artum esse concedes.

τὸ θάλλον καθὰ καὶ τὸ θάλος. ἐθέλει δὲ ἔχειν προσθήκην. διὸ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον προστιθέασιν ἐλάας ἢ ἄλλου τινός. καὶ θαλλοφόροι³⁾ δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις. τοιοῦτοι δὲ ἐν τισιν ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι.

201. Eustath. p. 298, 2. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ἄμυρις τις⁵ εὗρηται δίχα τοῦ θ ἐν ταῖς τῶν παροιμιῶν ἀναγραφαῖς, εἴτε μουσικὸς εἴτε καὶ ἑτεροῦς· διὸ καὶ ἐν τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ „Θάμυρις μάλνεται“ τινὲς Ἄμυριν ἔγραψαν δίχα τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ, περὶ οὗ Πανσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχείον ῥητορικῷ αὐτοῦ λεξικῷ¹⁾ ἱστορεῖ, ὅτι θεωρὸς ὑπὸ Συβαρι-¹⁰ τῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφούς περὶ εὐδαιμονίας καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσιν, ἰδὼν δοῦλον μαστιγούμενον καὶ εἰς ἱερὸν προσφυγόντα καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνήμα καταφυγόντα καὶ ἀπολυθέντα, συνεῖς τὸ λόγιον¹⁵ καὶ ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. καὶ Συβαρίται μὲν, ὃ λογισμῷ πεποίηκεν, εἰς μανίαν ἐδέξαντο, ἐπιλέγοντες· Ἄμυρις μάλνεται· ὃ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθανυμάσθη.

202. Eustath. p. 1699, 35. τοῦ δὲ θεμιστεύειν πρωτό-²⁰ τυπον τὸ θεμίσσω, ἐξ οὗ καὶ παρὰ Πανσανίᾳ τὸ θεμισ-σέτω¹⁾, τουτέστι νομοθετεῖτω, δικαζέτω· καὶ ἡ θέμις.

203. Eustath. p. 258, 26. τὴν δὲ βασιλικὴν θειότητα δηλοῖ καὶ τὸ „θεὸς θεός“, ὃ κατὰ Πανσανίαν ταῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον, ἐπιφημιζόμενοι¹⁾. Αἴλιος δὲ Διονύ-²⁵

³⁾ Θαλλοφόρος vocis altera significatio (ex Arist. Vesp. 544. ioco orta) atticistis an nota fuerit, dubitare licet, quod Phot. priorem tantum profert. Coniuncta vero utraque apparet ap. Hes. Et. M. 441, 51. Altera, quae Suetonio (i. e. Ar. Byz.) debetur, ap. Mill. Mél. 423. Schol. Ar. Vesp. 544. (ὑπομνήματα ibi laudata = Homeri scholia esse suspicor) — θαλλὸς ἐλαίας cf. Phot. Hes. Suid. Lex. Bachm. 253, 26. Et. M. 441, 47. Tim. lex. Plat.

201. ¹⁾ Pausaniam igitur Ἄμυρις formam meliorem putasse apparet. Conv. Suid., scriptor cod. Coisl. Diogen. III. 26., Apostol. II. 60. (ubi corrigas ἀπολλύμενον). — Similis fons fuit Athenaei XII. 520.E. cf. Hott., de Eustath. prov. p. 257. 287.

202. ¹⁾ Eadem Pausaniae nomine addito p. 735, 55. et omisso 993, 14. Conv. Phot. Hes. cf. Et. M. 445, 24.

203. ¹⁾ Conv. Hes. cf. Lob. ad Phryn. p. 597.

σιός φησιν ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιαῖς καὶ ἄλλαις πράξεσι τὸ „θεὸς θεός“ ἐπελέγετο. ἐν δὲ ἐτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, καὶ ὅτι παντὸς ἔργου ἀρχόμενοι ἔλεγον „θεὸς θεός“.

204. Eustath. p. 331, 13. Θετταλικὴ ἐλέγετο ἔνθε-
 5 σις¹⁾ μέγας ψωμός, ὡς Πανσανίας δηλοῖ, καὶ Θετταλικά
 πτερὰ²⁾ διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς γλαμύδας, ἃς
 ἔτερος ῥήτωρ Θετταλικά γέρα³⁾ λέγει διὰ τὸ ἔπαθλον ἐν
 τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν αὐτὰς κείσθαι, ὃς λέγει καὶ ὅτι Θετταλικοὶ
 δίφροι⁴⁾ διάφοροι, τούτεστι διαφέροντες πρὸς τοὺς ἄλλους,
 10 καὶ ὅτι Θετταλὸν σόφισμα⁵⁾ ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων
 ἐν παρατάξεσι παροιμιάζεται, ἀλλὰ κακουργούντων. Πανσα-
 νίας δὲ εἰς τοῦτο σαφέστερον φράζων φησί⁶⁾. Θετταλὸν σόφισμα
 ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ στήματος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως τάττεται
 ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Ἀράτῳ κατιόντι ὁ θεὸς ἔχρησε φυλα-
 15 ξασθαι, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμ-
 προτέρῳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι. ὁ δὲ ἐκατόμβην ἀνδρῶν εὐ-
 ξατο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι. κατορθώσας δὲ, ἃ ἐβούλετο, ἀνε-
 βάλλετο αἰεὶ τὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι, [ὄθεν ἡ
 παροιμία ἐπὶ τῶν διατριβόντων τὰς ὑποσχέσεις ἢ καὶ ἄλλως
 20 παρακρουόντων].

205. Eustath. p. 1403, 34. ὁ δ' αὐτὸς (sc. Πανσανίας¹⁾)
 λέγει καὶ ὅτι θριπῆδεστα²⁾ ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρω-
 μένα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔδω. οἷς ἐχρῶντό, φησιν, οἱ σφόδρα οἰκο-

204. ¹⁾ Conv. Phot. Hes. Eust. p. 857, 32. cf. Poll. VI. 43.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 448, 37. Diogeniani codd. VB. ad V. 20., qui addunt: πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἐκατέρωθεν γωνίαι διὰ τὸ εοικέναι πτέρυνξιν. Cf. Poll. VII. 46.

³⁾ Haec vox nusquam recurrit. Locum ex Aelii Dionysii lexico desumptum esse puto, cf. not. 5.

⁴⁾ Conv. Phot. Hes. Poll. X. 47. 48. VII. 112.

⁵⁾ Conv. Phot. Hes. Schol. Eur. Phoen. 141.

⁶⁾ Ad verbum repetita apud Phot. Suid. Vetus iam inest corruptela cum Ἀράτῳ pro Ἀράτῳ legendum esse O. Müller, Handb. der Archäol. 466. demonstraverit, cf. Hotop, p. 274. 280. Nostrum locum fr. 163. subsequitur.

205. ¹⁾ cf. fr. 147. 149.

²⁾ Cum Paus. convenit Phot. gl. 1. Suid. gl. 1. Et. M. 456, 23. Hes. Ammon. p. 74. Schol. Ar. Thesmoph. v. 434. B. A. 264, 30. sed ita, ut verba non plane concinant. — Phot. gl. 2. (= Suid. gl. 2.), Hyper-

νομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφαγίδων τινὲς δὲ αὐτὰ πεντεσυλλάβως θριπηδέστατα εἶπον. ἐκ δὲ τοῦ ἔδειν δὲ καὶ ἡ τερηδὼν³⁾ θηριδίον, φασί, ξυλοφάγον, οὗ ἡ χρῆσις καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἰππεύσει·

τείρει γὰρ καὶ ἔδειν τὸ παραπεσόν.

5

206. Eustath. p. 1534, 49. Τὸν δὲ θύλακόν¹⁾ (καὶ θυλάκιον ὑποκοριστικῶς) φασιν οἱ ἀρχαῖοι καὶ μάροιππον. ἀλλὰ καὶ κυνοῦχον²⁾ ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι· κυνοῦχος· θυλάκιον, μάροιππον. Πανσανίας δὲ καὶ φάσκωλον ἐρμηνεύει τὸν θύλακον, εἰπὼν, ὅτι θύλακος³⁾ ῥαπτὸς φάσκωλος. cf. ib. 10 p. 1446, 5. φασκώλιον, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν· φασκώλιον⁴⁾ δερμάτινον βαλάντιον οἷον θυλάκιον. καὶ φάσκωλος ἡ ἱματιοφορὶς, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. — οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ σάκταν⁵⁾ θύλακον ἐρμηνεύουσιν, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν· σάκτας. θύλακος. μάροιππος.

15

I.

207. Eustath. p. 859, 52. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος *ιατρὸν γυναῖκα, Ἀλεξίς* (fr. 318. Kock) δὲ *ιάτριαν*. ἡ δὲ *ιατρίνη* οὐχ Ἑλληνικόν.

208. Eustath. p. 1472, 7. *ιστέον* δὲ ὅτι *ἱκρία*¹⁾ προ-

dis testimonio (fr. 85. Blass) ornata cum Harpocratiōe concinunt et simillimum fontem habuisse produnt. — De re vide Valck. ad Ammon. p. 104. sqq.

²⁾ cf. Phot. Suid. Eust. 1532, 15. Hes. Hanc glossam Pausaniae esse puto, cum atticistarum fragmenta arte subsequantur.

206. ¹⁾ Conv. Phot. cf. Prol. p. 23. sq.

²⁾ Conv. Phot. Hes.

³⁾ Conv. Phot., cuius ad glossam Harpocratiōis glossa adscripta est. Suidas utramque contexuit. Et. M. 789, 8 Dionysium sequitur, glossa Harpocratiōes paullo ante allata. Eadem differentia verborum ap. Ammon. p. 141. Valck., (unde corrigas corruptissima ap. Et. Gud. 550, 1. φάσκαλος (l. φάσκαλ.) φασκώλλον διαφέρει. φάσκαλον μὲν γὰρ ἱματίον χωρὶς (l. ἱματιοφορὶς), φασκώλιον δὲ τὸ δερμάτιον) et Lex. Bachm. 404, 7. cf. Poll. VII. 79. X. 137. B. A. 314, 4.

⁴⁾ conv. Hes. cf. Schol. Ar. Plut. 681. vid. fr. 296. not. 6.

207. ¹⁾ Cf. Suid. Secundum Lob. Phryn. p. 651 posterioris fuit Graecitatis. cf. Ritschl. Opusc. I. 627. sqq., qui iam Orum (l. l. ab episcopo allatum) cum atticistis consensisse docuit.

208. ¹⁾ Conv. Phot. — Ea, quae ap. Hes. Schol. Ar. Thesmoph. 395.

παροξυντόνως ἐλέγοντο καὶ τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τὸ παλαιὸν τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρὶν σκευασθῆναι τὸ ἐν Διονύσου θέατρον. ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα θέατρα θάλασσα κοίλῃ³⁾ ἐλέγοντο, Πανσανίας δηλοῖ.

- 5 209. Eustath. p. 206, 27. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ κατὰ τὸν στραβὸν οἱ παλαιοὶ καὶ οὕτω φράζουσιν. οἱ μὲν ὥς βλεπε-
δαίμων ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἶον ὑπὸ δαίμονος
πεπληγώς¹⁾. Πανσανίας δὲ προστίθῃσι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρα-
10 τικοὺς οὕτως ἔλεγον. ἄλλοι δὲ ὅτι ἰλλός²⁾. πλάγιος, διεστραμ-
μένος, στραβός. καὶ ἰλλώπτειν τὸ στραβίζειν³⁾. τινὲς δὲ ὅτι
ἐπιλλος ὁ παράστραβος⁴⁾, καὶ ὅτι ὁ στρεβλός⁵⁾, ὃν οἱ πα-
λαιοὶ στραβὸν λέγουσι, καὶ ὅτι ἰλλώπτειν καὶ ἐνιλλώπτειν⁶⁾
τὸ ὑγροῖς, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, καὶ ἐπιμόνουσι καὶ
15 κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Πανσανίας δὲ ἐνίλ-
λαιν⁷⁾ τὸ ὀφθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι καὶ ἰλλώπτειν καὶ ἐπιλ-
λοῦν⁸⁾ τὸ μυκτηρίζειν καὶ κατιλλώπτειν τὸ καταμυκτη-
ρίζειν.

210. Eustath. p. 1222, 33. ἐκ τῆς Ἰμβρου φηγοδοκοῦντας
Ἰμβρίους παροιμιακῶς ἐκάλουν. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύ-

(= Suid.) Lex. Bachm. 261, 9. (= Suid.). Et. M. 470, 83. Et. Gud. 273, 27. Eustath. p. 1037, 32. 1528, 59. 1719, 31. leguntur, aliunde petita sunt, et quodammodo cum iis, quae ante locum nostrum habes, conveniunt, neque tamen ita, ut fontium nexus inde agnosci possit.

¹⁾ Conv. Phot. Hes. Comicorum iocus fuit.

209. ¹⁾ Conv. Suid. cf. Poll. I. 21. Lob. Phryn. p. 769. Pausaniae definitionem nusquam iterum inveni.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 261, 27. Moer. Eustath. p. 768, 34.

³⁾ Hes. Schol. Plutarch. de adul. et amic. 51c cf. M. Treu, Progr. Iaurav. 1871, p. 10. Fortasse huc referenda sunt, quae Eust. p. 1834, 50. 1798, 37. de ἐπιλλίζειν voce protulit. cf. Hes. gl. 2.

⁴⁾ Conv. Phot. Galen. Lex. Hippocr. vol. XIX. p. 141. Kühn. Contra disputat Phryn. in B. A. 62, 23.

⁵⁾ Conv. Phot., cf. Suid. s. v. ἐπιλλίζουσα.

⁶⁾ Pausaniae doctrina ap. Hes. s. v. ἐπιλλίζουσα. Utriusque atticistae doctrina contaminata ap. Hes. s. v. ἐπιλλώπτειν, Et. M. 342, 53. Unde in Lex. Bachm. p. 230, 32 legas ἐπιλλώπτουσιν· ἐπισκώπτουσιν.

⁷⁾ Hae voces nusquam reperiuntur. — Vix dubium videtur, quin ceterae voces ab ἴλλος = ὀφθαλμός voce derivatae omnes ad eundem fontem redeant, cf. fr. 225.

σείος οὕτως· Ἰμβριοι· οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες, ἐπεὶ τινες εἰς δέκην καλούμενοι ἐσκήπτοντο ἐν Ἰμβρῳ εἶναι¹⁾).

211. Eustath. p. 1453, 3. ἰμονιᾷ¹⁾ κατὰ Αἴλιον ἱμάς, σχοινίον, ᾧ ὕδωρ ἀντλοῦμεν, καὶ ἱμᾶν· τὸ ἀντλεῖν²⁾. ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ ἀνιμᾶσθαι³⁾· κάτωθεν δηλαδὴ ἄνω. καὶ τὸ ἀνά- 5 παλιν καθιμᾶσθαι⁴⁾· οἷον· νύκτωρ πολλοὺς διὰ τῶν τειχῶν αὐτοὺς καθιμῆσαντας φεύγει.

212. Eustath. p. 877, 12. κατὰ μεταφορὰν καὶ ἰνᾶσθαι¹⁾ παρὰ Αἰλίου Διονυσίου τὸ καθαίρεσθαι καὶ ἐκκενοῦσθαι καὶ ὑπέρινος ὁ ὑπερκαθαρμένος²⁾ [διὰ³⁾ τὸ κατὰ οἶον λεπτύ- 10 νεσθαι. λέγονται δέ που καὶ αἵματος ἴνες κατὰ τινα ὁμοιότητα. ὁ μέντοι ἴννος ἕτερος ἴσως ὢν παρὰ τὸν Ἀριστοτελικὸν γίννον ἄδηνον, εἰ ἐκ τοιούτου τινὸς γίνεται]. τοῦτο δὲ μόνον οἶδαμεν περὶ αὐτοῦ ἔκ τινος παλαιοῦ, ὅτι ἴννος⁴⁾ ὁ ἐξ ἡ- 15 μιονον καὶ θηλείας ἔπουν· προστίθῃσι δὲ ἐκείνος, καὶ ὅτι· ζῆ δὲ ἡμίονος πεντήκοντα ἔτη.

---

210. ¹⁾ Conv. Phot. cf. Hes. Macar. IV. 76, 77. Crusius, Anal. p. 69. Hotop. p. 274. — Comitorum iocus fuisse videtur, cf. Poll. VIII. 81. Meier-Schönm. att. Proc. p. 908. ed. Lipsius.

211. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 262, 12. Hes. Schol. Ar. Eccles. 351. Ran. 1297. cf. Et. M. 470, 281. 297. Et. Gud. 278, 44. 288, 26. Et. Or. 76, 23. Schol. Luc. vol. IV. p. 168. Jacobitz. — A. Dionysius cum Hero- 298, 15. ed. Lentz.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. p. 262, 3. Hes. Et. Gud. 278, 39.

³⁾ Cf. Eustath. p. 1944, 63. 599, 2. Hes. s. v. ἀνιμώμενος. B. A. 405, 11. Et. M. 110, 36. Gud. 58, 39.

⁴⁾ Quinque sunt glossae Hes. (cf. praeterea κατιμώμενοι ap. Phot. (= Suid. Lex. Bachm. 266, 2) καθιμῆσεν, καθιμῶσιν.

212. ¹⁾ Conv. Phot., qui etiam alteram glossam adiunxit, et Hes.

²⁾ Conv. Et. M. 779, 5. Galen. lex. Hippocr. vol. XIX. p. 148. Kühn. Cf. B. A. 69, 15.

³⁾ Uncis inclusa episcopus conscripsit, ut melius ad alteram glossam ἴννος proficisceretur. Omnia pendent ex Aristot. Hist. anim. VI. 24. (de gen. anim. II. 8.)

⁴⁾ Cum Schwartzio p. 70. not. 7. atticistis tribuere non dubito. Conv. Phot., qui ipse conspirat cum Aristot. l. l. — Mirum est, quod Ar. Byz. (p. 104. 108. Nauck. et Mill. Mél. 430, 15) plane contradicit Aristoteli. Cf. Et. M. 621, 56. Herod. II. p. 295, 10. Lentz et fr. 268. δλιον. Cf. Prol. p. 48. not. 3.

213. Eustath. p. 916, 18. *ἰππάκη*¹⁾ κατὰ *Αἴλιον Διονύσιον* βρωῖμα *Σκυθικὸν* διὰ γάλακτος *ἱππείου* σκευαζόμενον.

214. Eustath. p. 911, 62. καὶ *ἰτέας*¹⁾ δέ τινας ἀσπίδας *Αἴλιος Διονύσιος* ἱστορεῖ φέρων καὶ χρῆσιν ἐξ *Ἀριστοφάνους*
 5 (fr. 65. Kock.) ταύτην·

*ἀνὴρ πεδότης*²⁾ *ἰτέαν* ἐνημμένος.

215. Eustath. p. 1896, 49. διαφορὰν δὲ τινὲς φασὶ *Σικελιωτῶν* καὶ *Σικελῶν* τὸ τοὺς μὲν *Ἕλληνας* τοὺς δὲ βαρβάρους εἶναι. φησὶ γοῦν *Αἴλιος Διονύσιος*, ὅτι *Ἰταλοὶ*¹⁾ μὲν
 10 οἱ βάρβαροι, *Ἰταλιῶται* δὲ οἱ ἐπωκηχότες *Ἕλληνες* τὴν *Ἰταλίαν*. οὕτω καὶ *Σικελοὶ*, φησι, καὶ *Σικελιωταὶ* διαφέρουσιν. οὐκέτι δὲ ἀνάλογόν, φησι, *Θεσσαλοὶ* καὶ *Θεσσαλιῶται* πρὸς ἀλλήλους ἔχουσαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου σχεδόν. ἔθνος γάρ τι τῶν ὑπεροικούντων τὴν *Θεσσαλίαν* βαρβάρων *Θεσσα-*
 15 *λιῶται* καλοῦνται.

216. Eustath. p. 811, 42. ἐλέγετο δὲ καὶ *ἰχθυόκεντρον*¹⁾ κατὰ *Πανσανίαν* τρίαῖνα, ἣ ἐπὶ μεγάλων *ἰχθύων* χρῶνται.

K.

217. Eustath. p. 1390, 48. *θηλυκῶς* λέγει τὰς *κίονας* κατὰ διάλεκτον *Ἰωνικὴν*. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τῶν *Ἀττικῶν*.
 20 *μυρία* δὲ τοιαῦτά ἐστι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἱ τὰς βοῦς λέγουσι καὶ τὰς ἵππους καὶ τὰς ἡμιόνους καὶ τὰς ἐλλοὺς καὶ τὰς κύνας καὶ τὰς οἰς καὶ ἕτερα. *Αἴλιος* δὲ *Διονύσιος* παρασημειούμενός τινα, ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, φησιν,

213. ¹⁾ Conv. Phot. Hes. — *ἰππάκη* recte Rindfl. p. 83: cf. Strab. VII. p. 300, qui locum Aeschyleum (fr. 198. Nauck.) laudat.

214. ¹⁾ Conv. Phot. Hes. cf. Eust. p. 1239, 61. 1667, 19. cf. fr. lex. rhet. 408. *λωτός*. — Fuerit fortasse adiectivum ab ἔνυς nomine derivatum.

²⁾ Fuit vox Aristophanis Byzantii cf. Mill. Mél. p. 425., unde coniecimus ea, quae Eustath. p. 725, 31. (Phot. Poll. III. 79.) proferat, ita ad nos pervenisse, ut per atticistas ad nostram aetatem manaverint.

215. ¹⁾ cf. Steph. Byz. s. v. *Ἰταλία*, *Σικελλία*. Ammon. p. 77. 128. Et. Gud. 284, 51. 500, 29. — Cf. A. Kopp. De Ammon. distinct. synonym. p. 33. (Regimonti 1883). Ex Tryphonis libris περὶ παρωνύμων fluxisse puto.

216. ¹⁾ Conv. Phot. Eandem significationem habes ap. Hes. Lex. Bachm. 265, 1. Suid., qui omnes *ἰχθυόκεντρον* exhibent. Solus Poll. X. 133. *τρίαῖναν ἰχθυόκεντρον* profert.

οὕτω· κακκάβη¹⁾ θηλυκῶς, ἔ κάκκαβος [ὃ καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται ἐν τῷ κακκάβα ζέουσα]. οὕτω καὶ ἡ ἀρπάγη²⁾, δι' ἧς ἐκ φρεάτων κἀδδους ἀνάγουσιν. ἔτι δὲ καὶ ἡ βῶλος³⁾ καὶ ἡ ὕαλος⁴⁾ καὶ ἡ φάρυγξ⁵⁾ καὶ ἡ † στρύχνος⁶⁾ καὶ ἡ χάραξ⁷⁾, τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, ὃ μέντοι χάραξ τὸ χαρά-
κωμα τοῦ στρατοπέδου. ἔτι θηλυκῶς καὶ ἡ τύλη⁸⁾· τὸ φῦμα
τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος, καὶ ἡ ὄμφαξ⁹⁾ καὶ ἡ ἄσβολος¹⁰⁾ καὶ
ἡ φύλλα¹¹⁾ καὶ ἡ μείραξ¹²⁾ καὶ ἡ θόλος¹³⁾ καὶ ἡ μί-

217. Quae omnia ex Aelio Dionysio fluxere. Eustathius ex more ex illius opere ea delibavit, quae ad propositum congruere videbantur, cf. Prol. p. 31. Ita factum est, ut nostro quidem loco nil fere inveniat, nisi lemmata glossarum, quarum explicationes uberiores lexicogr. tradiderunt.

¹⁾ Cf. Phot. gl. 1. Hes. gl. 1. B. A. 104, 33. cf. Hermipp. fr. 20. Kock. Lex. Bachmann. 266, 34. Eustath. 872, 13. Et. M. 485, 1. Et. Gud. 293, 1 (corrigere: κακκάβη). Or. 87, 26. Moer. p. 200, 11. Bekk. Phryn. Lob. p. 427. Sequiores comici iam forma κάκκαβος utebantur, cf. Poll. X. 106.

²⁾ Cf. fr. 199. cf. Hes. gl. 1. et. s. v. κρεάγρα. Ammon. p. 22. B. A. 446, 10. Et. M. 87, 37. Hes. s. v. λύκος. Et. Gud. 80, 4.

³⁾ Suid. Phryn. Lob. p. 54. Unde lege B. A. 30, 22. Moer. p. 192, 22. βῶλος θηλυκῶς. Sext. Emp. 633, 12.

⁴⁾ Phot. Lex. Bachm. 392, 31. Cf. Phryn. Lob. p. 309. B. A. 68, 22. Et. M. 774, 4. Et. Gud. 538, 52. Schol. Ar. Nub. 768.

⁵⁾ Suid. Phryn. Lob. p. 65. 470. Schol. Ar. Ran. 257. Et. M. 788, 35.

⁶⁾ Corruptum esse puto: lege στρύχνος, cf. Phot. Suid. Et. M. 771, 1.

⁷⁾ Cf. Ammon. p. 145. Valck. Lex. Bachm. 413, 13. Moer. 212, 13. Hes. s. v. χάρακες. Phryn. Lob. p. 61. B. A. 72, 1. Poll. IX. 14. Et. M. 806, 30 (unde corrigas 330, 36). Et. Gud. 561, 8. Cf. Eust. 1163, 32, qui proverbium ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ἀμπελον affert. Cf. Macar. III. 96. Diogen. III. 90. Zenob. VI. 80. Schol. Ar. Vesp. 1291. Suid. Hes. Diversa ab atticistae consilio Harp. Suid.

⁸⁾ Cf. Phot. Hes. Poll. VII. 133. 192. Schol. Ar. Ach. 860 (= Suid.) 954. Contra disputant Phryn. Lob. p. 173. Moer. p. 201, 20. Bekk.

⁹⁾ Cf. Phryn. Lob. p. 54.

¹⁰⁾ Fortasse huc pertinet Eust. p. 1405, 20., cf. Ar. Thesmoph. 246. cum schol. (= Suid.) B. A. 450, 32. Moer. 187, 17. Phryn. Lob. p. 113. B. A. 17, 22.

¹¹⁾ Cf. Phot. Hes. Suid. Schol. Ar. Nub. 145. Plut. 538. Phryn. Lob. p. 332. Moer. 213, 36.

¹²⁾ Quae forma iam fuit Aristophanis Byzantii, cf. Mill. Mél. p. 429., unde transit ad Poll. II. 18. Cf. Anecd. Bachm. II. p. 374, 30. Et. M. 583, 1. Et. Gud. 384, 37. Moer. 203, 19. Phryn. Lob. p. 212. Ammon. p. 93. — Alias diversa Aristophanes, cf. Nauck p. 80.

¹³⁾ Cf. Phot. Suid. (qui sua partim ex Harp. traxit.) Hes. gl. 2. B.

κων¹⁴). Θουκνυδίδης οὖν (IV. 26.) μήκωνα μεμελιτωμένην φησὶ. ταῦτα κατὰ γένος θηλυκόν. ἀρσενικῶς δὲ ὁ χοῦς¹⁵), ὁ ὄροφος¹⁶), ὁ λιμὸς¹⁷), ὁ σκότος¹⁸), ὁ Τάρας¹⁹), ὁ Ἀκράγας²⁰). οὐδέτερα δὲ τὸ νῶτον²¹), τὸ ζυγόν²²), τὰ ἐπίδεσμα²³), τὸ στρωματόδεσμον²⁴), τὸ θύμον²⁵), τὸ σίαλον²⁶), τὸ κέδρον²⁷), τὰ θεμέλια²⁸), τὸ τέμαχος²⁹). ἀρσενικὰ δὲ καὶ οὐδέτερα ὁ τάριχος³⁰) καὶ τὸ τάριχον, τὰ στάδια³¹) καὶ οἱ στάδιοι·

A. 264, 29. Et. M. 453, 35. Et. Gud. 264, 16. Sext. Emp. p. 633, 12. Bekk. Cf. fr. 394.

¹⁴) Cf. Hes. Et. M. 583, 56. Et. Gud. 381, 12.

¹⁵) Cf. Eust. p. 305, 43. 1504, 38. 1835, 19. Hes. Lex. Bachm. p. 418, 13.

¹⁶) Cf. Phot. Suid. Hes. Eustath. p. 1358, 50. Lex. Bachm. 321, 2. Et. Gud. 248, 34.

¹⁷) Quam vocem feminini generis esse docuit Diodorus gramm., cf. Eust. 1504, 37. 1631, 3. — Ad Ael. Dion. revoco Phot. Suid. s. v. βοίλιμος. Cf. Phryn. Lob. p. 188. Et. M. 566, 11. Et. Gud. 371, 1. Sext. Emp. p. 633, 16. Bekk.

¹⁸) Idem docuit Paus., cf. fr. 300. Cf. Eust. 520, 20. 1869, 48. 432, 16. 73, 46. Phot. Moer. 209, 29. Et. M. 635, 57. Et. Gud. 510, 17.

¹⁹) Cf. Steph. Byz. ἀρσενικῶς δὲ κατ' ἀναλογίαν. οὐδὲν γὰρ εἰς ῥὰς θηλυκῶς εὐρίσκεται. τοῦτο δ' εὐρηται καὶ θηλυκῶς. Quae verba ad Herodianum reduxit Lentz. I. 56, 6.

²⁰) Lexicographorum testimonia desunt. Fortasse Ἀκράγας propter fluvium cognominem fuerit gen. masc., cf. Herod. Lentz. I. p. 53, 14.

²¹) Cf. Phot. Phryn. Lob. p. 290. B. A. 109, 21. Moer. 204, 5. Et. M. 607, 46. Et. Gud. 414, 1. Eadem doctrina in fr. 416. νωτοπλήξ. Cf. Phot. s. v. Eust. 216, 12.

²²) Cf. fr. 188. cf. Phot. ζυγόν· οὐδέτερος τὸ τῶν ὑποζυγίων. Hes. Eust. 1071, 35. 946, 55. Et. M. 585, 35. Et. Gud. 233, 3.

²³) Cf. Phryn. Lob. p. 292. cf. Schäf. ad Greg. Cor. p. 874. Eust. 1598, 17.

²⁴) Lex. Bachm. 372, 14. Phryn. Lob. p. 401. B. A. 113, 26. (303, 12) Moer. 210, 4. Poll. X. 137.

²⁵) Cf. Schol. Ar. Plut. 253. s. f. Eustath. p. 1148, 25.

²⁶) Cf. Suid. Moer. 209, 15. Et. M. 712, 1.

²⁷) Cf. fr. 178. not. 3., cf. Phot. Moer. 201, 23. Hes. Et. M. 498, 42. Et. Gud. 309, 11.

²⁸) Lex. Bachm. 254, 29. Moer. p. 198, 34.

²⁹) Cf. Suid. Et. M. 439, 45. 506, 45. Phryn. Lob. p. 21. B. A. 65, 3.

³⁰) Cf. Eustath. p. 73, 42 qui Herodianum auctorem laudavit (cf. I. 226, 12. 394, 6. ed. Lentz, ubi nescio qui factum sit, ut Menandri et Philippidis versus omittantur). Suid. Moer. p. 210, 29. B. A. 309, 14. Sext. Empir. p. 642, 15. Bekk. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533a 35. Bekk.

³¹) Cf. Phot. Naberi Proll. p. 25. — Iam antiquitus hanc generis

δηλον δὲ ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα, ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεις Διονύσιος ἐπεξέρχεται. ἄλλως γὰρ καὶ ἡ θις λέγεται. ὅτι καὶ ἡ λιμός το ὁκότος καὶ ἡ Τάρας καὶ ἕτερα τῶν τοῦ Διονυσίου, ἐτέρως.

218. Eustath. p. 1387, 5. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ 5
ἄθυρμά, φασι, δασύνεται, ὥς καὶ ἕνος ὁ ἐνιαυτός· ὅθεν ἄφε-
νος· ὁ ἀπ' ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος, καὶ τὸ ἐννη καὶ
νέα δασεῖαν τότε εἶχε. καὶ ἡ ἀμις καὶ ἡ ἄμαξα¹⁾, ὅθεν καὶ
τὸ καθημάξενυμένως²⁾, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. καὶ θα-
μάξιον τὸ ἄμαξιον. χαίρουσι γάρ φησι τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί. 10

219. Eustath. p. 1278, 49. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ πολυω-
νυμίας λόγον τὰ θρόνα καὶ φάρμακα καὶ κάλλη ἐλέγοντο
παρὰ τοῖς παλαιοῖς. φησὶ γοῦν Πανσανίας· κάλλη¹⁾ ἄνθη
βάμματα, ὅθεν καὶ καλλύνειν²⁾ τὸ κοσμεῖν καὶ σαροῦν.
ἴσως δὲ ἐκ τούτου καὶ κάλλαια³⁾ παρὰ τῷ κωμικῷ οἱ πώγω- 15
νες τῶν ἀλεκτρυνόνων, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν οὐρᾷ πτερὰ κατὰ
Αἴλιον Διονύσιον.

220. Eustath. p. 1183, 19. λέγεται δέ, φασι, καὶ ἀφρο-
διοσία ἄγγρα, καθὰ πέριξ, οὕτω καὶ οὗς. καὶ γὰρ καὶ ὁ χοί-
ρος κατωφερῆς εἰς ἀφροδίσια. ὅθεν κατὰ Αἴλιον Διονύ- 20
σιον καὶ κάπραινα¹⁾ γυνή ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις καὶ κα-
ambiguitatem notam fuisse docet Ath. III. 119 B. D, cf. Lorenz, Epicharm.
p. 282. Cum loco nostro componenda sunt, quae Eust. p. 73, 42 nomine
auctoris celato conguessit.

218. ¹⁾ Mirum in modum ex duobus excerptis plane sibi contradicentibus
sua habet Eust. p. 1156, 19., ubi sub finem legitur: καθημαξενόμενα ὥς
φασιν οἱ παλαιοί. Cf. fr. 58. cf. Suid. — Alteram opinionem (κατημ.) se-
quuntur Hes. Et. M. 497, 13. Phot. Lex. Bachm. 273, 29.

²⁾ Cf. quae ad fr. 40 exposuimus. Novum affertur fundamentum, ut
totum locum 1636, 20 sqq. ad atticistas referendum esse contendamus.

219. ¹⁾ Conv. Hes. Moer. p. 200, 17. Ammon. p. 80. Valck. Et. M. 486,
43. Et. Gud. 294, 28. 34. 296, 4.

²⁾ Conv. Phot. Similia Hes. Suid. Et. M. 322, 13. Luc. Lexiph. 11.

³⁾ Eadem ὁ γράψας p. 1205, 26. Apud posteriores confertur cum
κάλλη vocabulo, cf. Ammon. Et. M. l. l. (cf. Poll. VII. 63). Schol. Ar. Eq.
48. Hes. Suid. — Contra hanc explicationem pugnare videtur Phot. τὰ
τῶν ἀλεκτρυνόνων γένεια (cf. Moer. p. 200, 18). Cave eam discrepantiam
tanti facias! Attici enim consentientes cum Dionysio κάλλαια πώγωνες
τῶν δ. adhibuerunt, cf. Ar. Hist. anim. IX. 49. 50.

220. ¹⁾ Eadem doctrina nomine auctoris omisso ap. Eust. p. 853, 31. 1676,
85. — Conv. Hes. cf. Poll. VII. 202. 203.

πρᾶν²⁾ κυρίως τὸ ὀρέγεσθαι κάπρον τὴν ὕν, ὡς καὶ ταυρᾶν
 φησι τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν.

221. Eustath. p. 1461, 25. τὸ δὲ οἶνον βεβαρῆσθαι
 καὶ καρηβαρεῖν εἴη ἂν, καὶ καραιβαρᾶν¹⁾ λέγει καὶ Φερε-
 5 κράτης (fr. 218. Kock), ὡς φησιν Αἴλλιος Διονύσιος. ὃς λέ-
 γει καὶ ὅτι καρηβοᾶν²⁾ τὸ ἱλιγγιᾶν καὶ πεπληρῶσθαι τὴν
 κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν.

222. Eustath. p. 368, 37. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἡ
 τῶν καρβάνων ἦτοι βαρβάρων λέξις ἐκ τῶν Καρῶν εἰληφθαι
 10 δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ παρὰ Πανσανίᾳ κάρδακες¹⁾, ὃ ἐστι στρα-
 τιῶται περὶ Ἀσίαν. ὃ δὲ Αἴλλιος Διονύσιος οὕτω φησί· κάρ-
 δακες· οὐ δίκαιόν τι γένος, ἀλλὰ οἱ μισθοῦ στρατευόμενοι βάρ-
 βαροι παρὰ Θεοπόμῳ. ἀπλῶς δέ, φησιν, οἱ Πέρσαι πάντα
 τὸν ἀνδρεῖον καὶ κλώπα κάρδακα ἐκάλουν. ἔτι ἰστέον, ὅτι πα-
 15 ροιμῖα παρὰ Πανσανίᾳ φέρεται ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελείᾳ τὰς
 πείρας ποιουμένων τὸ „ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον“²⁾ ἐπεὶ Κᾶ-
 ρές, φησι, πρῶτοι ἐμισθοφόρησαν.

223. Eustath. p. 1508, 53. καὶ ὅρα ὡς νῦν μὲν λαίνεται
 καρδία. ὅτε δὲ ἄλλως πάσχει, τότε τὸ καρδιώττειν¹⁾ ἐπ’
 20 αὐτῆς λέγεται. ὅπερ ὀηλοὶ κατὰ Αἴλλιον Διονύσιον τὸ ναυ-
 τιᾶν καὶ ἄλγειν τὴν καρδίαν.

²⁾ cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Plut. 1024. Artemid. Onir. II. 12. Me-
 nand. fr. 917. Kock. Voces explicatae ex Ar. Hist. anim. VI. 18. petitae
 esse videntur.

221. ¹⁾ Ael. Dion. hanc χρῆσιν sub v. καρηβαρᾶν protulisse videtur: forma
 καραιβ. nusquam alibi recurrit. καρηβαρῶν atticissimum fuisse docet Luc.
 Lexiph. 13. Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 268³, 13. Et. M. 478, 37.
 Vid. Poll. II. 41 (ubi καρηβαρᾶν legendum est, cf. Phryn. Lob. p. 80).

²⁾ Conv. Phot., cf. Greg. Cor. ed. Schäf. p. 553.

222. ¹⁾ Conv. Phot. — Hesych. utriusque atticistae explicationem conta-
 minavit. Cf. Strab. XV. 734, ubi scholion in textum inrepsisse puto, cf.
 Kramer. I. 1. Theopompus comicus fuisse videtur.

²⁾ Explicatio prorsus convenit cum prima ap. Zenob. III. 59 (= Mill. Mél. p. 349), cf. Schol. Plat. Lach. 187B. Et. M. 492, 7. Suid. Greg. Cyp. III. 45. Schol. Ven. ad Il. I 378. Schol. Aristid. Vol. III. p. 244. Ddf. Philol. nov. ser. I. p. 196.

223. ¹⁾ Ael. Dion., cum de sigmatismo ageret, hac voce usus est, cf. fr. 298. Eadem doctrina, sed multo fusior et χρήσεσιν egregiis ornata ap. Phot. Suid. Breviora Hes. Cf. Poll. II. 217. Schol. Thuc. II. 49. Erot. p. 80, 11. Klein.

224. Eustath. p. 1291, 52. διαπλήσσειν δὲ τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν φησὶν, ὅπερ ὁ Πανσανίας κατακορμίσαι¹⁾ λέγει.

225. Eustath. p. 1769, 32. σημειώσαι δὲ καὶ ὅτι τὴν τοιαύτην νύκτα, ὥσως δὲ μᾶλλον τὴν ἐφεξῆς ῥηθείσαν πηγυ-
λίδα¹⁾ καὶ χιονοβόλον καὶ κατουλάδα²⁾ καλεῖσθαι Παν-
σανίας φησὶν, ὡς κατίλλουσιν καὶ κατείργουσιν, καθὰ καὶ
ἐξούλης³⁾ φησὶ. δίκη ἢ τῆς ἐξείργεως. ἕτεροι δὲ τὴν πανώ-
λεθρον· οὐλον⁴⁾ γὰρ τὸ ὀλέθριον. ἢ τὴν ἔχουσιν συστροφὰς
ἀνέμων. Ἰλλειν γὰρ καὶ τὸ συστρέφειν [ὄθεν καὶ ἰλλὰς παρὰ
Ἰωσὺν ὁ ἀπὸ λόγου δεσμὸς ἐν Ἰλιάδι καὶ τὸ „ἰλαδὸν εἰς ἀγο-
ρὴν“ καὶ οὐλη θρίξ. ἢ καὶ ἄλλως.] κατουλὰς νύξ ἢ ζοφώδης
ἀπὸ τῆς κατὰ σῶμά, φασιν, οὐλῆς, [ἀφ’ ἧς καὶ ὑπουλος⁵⁾
ὁ κακότροπος]. μελαντέρα γάρ, φασιν, αὐτὴ ὡς ἐπιπολύ.

226. Eustath. p. 1399, 3. οὐδαμοῦ ὁ ποιητὴς μέμνηται
... κανσίας, ἣτις γὰρ κατὰ Πανσανίαν πῖλος ἦν πλατὺς, ἵς
ὃν οἱ Μακεδονικοί, φησι, βασιλεῖς ἐφόρουν λευκὸν αὐτῷ διά-
δημα περιειλοῦντες¹⁾).

224. ¹⁾ Conv. Phot. Hes. Cf. Hes. s. v. κατακορμίας.

225. ¹⁾ Hes. Suid.

²⁾ Omnia repetuntur ap. Phot., qui testimonium ex Nauplio Sophoclea adfigit. Uncinis inclusa et ipsa Pausaniae debentur, cf. fr. 155. not. 2. et 3. Locus est inter paucos memorabilis, ex quo ratio Eustathii, qua in depingendis glossis usus est (cf. Prol. p. 27. sq.), cognoscatur. — Hes. glossas confudit. Paucissima Et. M. 497, 25. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1695. Et. Gud. 308, 19.

³⁾ Cf. Et. M. 348, 48 (= Suid. gl. 3) Hes. — Heyden p. 228. cum lex. rhet. laudetur, dubitanter locos ad atticistas refert. Propter ἐξίλλειν verbum ibi laudatum eius opinioni accedo. Cf. B. A. 188, 7. 252, 15.

⁴⁾ Hes. Phot. Suid. Lex. Bachm. 322, 14.

⁵⁾ Huc referre liceat Et. M. 784, 21. ὑπουλα γόνυα καὶ ὑπουλον πόδα· καὶ ὑπουλον χεῖρα καὶ σῶμα. τὸ φλεγμαῖνον διὰ τινος πληγᾶς, καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίστασθαι ὄν. ῥητορικὴ. (= Phot. gl. 3. Suid. gl. 1. B. A. 68, 4.) et Et. M. 784, 15. = Lex. Bachm. 400, 4. Phot. gl. 4. Suid. gl. 3. cf. Hes. v. ὑπουλος. Et. Gud. 545, 27. Eust. p. 1496, 36. Unde conicio etiam ὑπῖλλειν vocem ab atticistis explicatam fuisse, cf. Eustath. p. 1834, 54. Quae recurrit ap. Erot. p. 130, 1. Klein. (cf. Athen. XV. 701 B. Ael. Hist. anim. XII. 7.) Galen. lex. vol. XIX. p. 148. Hesychii corruptum ὑπελεῖν ὑπεῖλειν inde in ὑπῖλλειν· ὑπεῖλλειν emendandum est.

226. ¹⁾ Conv. Eust. p. 255, 1. Phot. Suid. B. A. 269, 19. Ex Menandro glossam traxisse videtur, cf. Poll. X. 162. 139. — Et. M. 487. 50 (= Et. Gud. 308, 38). 493, 35.

227. Eustath. p. 1835, 43. *κριθαὶ καὶ κάχρυνς*¹⁾ δισυλλάβως καὶ ἐκτεταμένως ἐλέγοντο κατὰ Αἴλιον Διονύσιον θηλυκῶς. ὅθεν καὶ κατακαχρῦσαι²⁾ παρὰ Πανσανίᾳ μεταφορικῶς τὸ καταφρύξαι καὶ συντρίβαι.

228. Eustath. p. 884, 16. *χρησὶς* δὲ τῶν κελόντων παρὰ τε ἄλλοις καὶ παρὰ Πανσανίᾳ, ὅς φησιν, ὅτι κελέοντες οἱ ἰστοπόδες καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πηροειδῆ τῶν ξύλων. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι κελέοντες οἱ ἰστοπόδες καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα¹⁾.

229. Eustath. p. 1392, 18. Πανσανίας γοῦν φησιν, ὅτι κέσκος¹⁾ λιμὴν πον, ᾧ παράκειται ποταμὸς Νοῦς καλούμενος.

230. Eustath. p. 907, 36. *φυταλιὰ*¹⁾ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς χωρίον δενδρόφυτον, οὗπερ ἀνάπαλιν ἄρουρα ἢ γυμνὴ *φυτῶν* ἄρουσις, εἴτουν *ψιλή*. ἐξ ἧς δὴ λέξεως καὶ *ψιλίται*²⁾ οἱ ἐν μάχῃ γυμνήτες, καὶ *ψιλίζεσθαι* τὸ φιλοῦσθαι, ὥς ἐν ῥητορικῷ εὐρύται *λεξικῶ*. λέγεται δὲ καὶ *κῆπος*³⁾ ἢ ῥηθεῖσα *φυταλιὰ*. ὁμώνυμος δὲ καὶ ἡ λέξις αὐτῇ· *κῆπος* γάρ οὐ μόνον *φυταλιὰ*, ἀλλὰ καὶ καλλωπισμὸς κόμης, κατ' Αἴλιον Διονύσιον, καὶ *κουρᾶς* διάθεσις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. Θου-

227. ¹⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. s. v. *καχρύνων*. Schol. Ar. Vesp. 1306. Nub. 1358. Moer. p. 200, 28. Et. M. 495, 10. Luc. Lexiph. cap. 2.

²⁾ Conv. Phot. gl. 1. — Cum altera Photii glossa priori simillima conveniunt Suid. Hes., cf. Hes. s. v. *καχρύνω*, *ἐκκαχρύνω*.

228. ¹⁾ Utrumque atticistam una cum Harpocr. unum fontem adlisse perspicuum est. — Harpocr. sequitur Phot. gl. 1. Suid. Dionysium habes ap. Phot. gl. 2. Hes. Fortasse ap. Et. M. 502, 11. (= Et. Gud. 313, 57). B. A. 271, 17. Et. M. 502, 13. cf. Poll. VII. 36.

229. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. — Proverbium inde tractum *κέσκον οὐκ ἔχεις*, cf. Zenob. IV. 51. (Cod. C. iterum plane convenit cum Pausania) Diog. V. 52. Plin. XXXI. 2, 15.

230. ¹⁾ Cf. 636, 17. 1202, 58. Suid. Hes. Lex. Bachm. 411, 5.

²⁾ Cf. 1222, 53. Hes. s. v. *ψιλός*. cf. Schol. Thuc. I. 60.

³⁾ Cf. 1292, 62. Apud Phot. quattuor glossae. Prima (= Suid.) ex Harp. Altera ex Ael. Dion. fluxit. Conv. Suid. gl. 2. Schol. Ar. Av. 806. Schol. Luc. Lexiph. 5. Poll. II. 29. IX. 13. Schol. Eur. Tro. 1165. — Tertia Aristophani Byz. debetur, cf. Suid. s. *μυσάχνη*. Eustath. p. 1921, 63, Nauck. p. 168. L. Cohn in Neue Jahrb. XII. p. 329. Quartam Nab. iterum ad Ael. Dion. rettulit. — Tres ultimas Hes. in suis conglutinavit.

κυδίδης δὲ κήπιόν⁴⁾ φησι, κωμικοὶ δὲ κηποκόμαν⁵⁾ τὸν κῆπον κειρόμενον, ὥπερ ἕτερον σκαφιόκουρον⁶⁾ καὶ ἔστι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἡ λέξις τοῦ σκαφίον κείρεσθαι.

231. Eustath. p. 1957, 58. ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς¹⁾ παρ' οἷς καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ μόνου δὲ διχρόνον ἡ τῆς ⁵ λέξεως ἄρχουσα εὐρῆται, κεῖνται καὶ ταῦτα· κλεισίον· θυρεῶν, ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἴσταται. καὶ κλεισίαι²⁾· αὐλαιοὶ πωλῶνες, πλατεῖται θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὡς κλεισίον³⁾. καὶ ὅτι θυρῶν τοῦτο μέγας, καὶ κλεισίαι αἱ τούτου θύραι πλατεῖται καὶ εἰς τὸ ἐκ- ¹⁰ τὸς ἀνοιγόμεναι. ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι κλισίον Ἀμερίας τὸ πρόσθρον ἴσως παρὰ Ἰωσιν, ὡς καὶ Ὅμηρος·

περὶ δὲ κλισίον θέε πάντη.

παρὰ δὲ Ἀττικοῖς κλεισίον ὁ μέγας θυρῶν. καὶ μήποτε, φησι, τοῦτο μὲν ἐκτείνεται καὶ παροξύνεται, ἐκεῖνο δὲ συστέλ- ¹⁵ λεται καὶ προπαροξύνεται.

232. Eustath. p. 1324, 54. Πανσανίας ἱστορεῖ λέγων ὅτι ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ὅτε χρονοτριβοῖεν οἱ πύκται, κλιμαξ εἰσέφερετο, ὥστε διαστάντας καὶ χώραν λαβόντας ἐκείνους μένειν ἐν ταύτῃ ἕνεκεν τοῦ μὴ περιόσασθαι [του- ²⁰ τέστιν ὑφίστασθαι] τὰς φερομένας πληγὰς περιτρέχοντας ἀλλὰ μένοντας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τῇ ποιᾷ τῶν χειρῶν ἐκτάσει

⁴⁾ κηπίον scribendum est, cf. Schmidt, Did. p. 67. Respicit Ael. Dion. ad Thuc. II. 62. cf. Stud. Lips. IV. p. 101. sq. Eustathium igitur atticistae locum turbasse apertum est.

⁵⁾ Iocus fuit comicus, cum κηποκόμος = κηπουρός sit. Cf. Hes. Et. M. 511, 11.

⁶⁾ Tres glossae ap. Phot. Prima = Ael. Dion., cf. Et. M. 715, 57. Altera = Harp. Tertia = Ael. Dion. cf. Suid. — Hesych. sua ex tribus prioribus contexuit.

231. ¹⁾ Cf. fr. 397. Prol. p. 9. Meisterhans, Gramm. d. att. Inschr. p. 28. not. 172.

²⁾ Similia ap. Phot. κλισιάδες Hes. B. A. 272, 13. Et. M. 520, 16. Et. Gud. 328, 28. Lex. Bachm. 279, 9. Moer. 201, 17.

³⁾ Ael. Dionysium plane congruisse cum altero lexicographo apparet. Ex altera recensione sua petivit Hes. gl. 6. Regulam de accentu vocis κλισίον allatam Et. M. ad Herodianum, Et. Gud. ad Orum refert. Lentz. II. 415, Herodiani nomen protulit. Et. Flor. ap. Mill. Mél. p. 189. κλεισίον ad Herodianum, κλισίον ad Orum rettulit; unde Herod. II. 536, 3. Lentz. corrigas. — Dionysii doctrina in recensione altera redit ap. Eust. p. 1165, 52, ubi Δίον in Διονύσιος mutandum videtur.

φυλάττεσθαι¹⁾. καὶ ἐλέγετο τοῦτο „ἐκ κλίμακος“ παροιμιαζόμενον ἴσως ἐπὶ τῶν ἐκ προμηθείας τινὸς λαμβανόντων ἐν πόνοις ἄνεσιν.

233. Eustath. p. 1871, 51. ἡ δὲ λέξις, ἀφ' ἧς οἱ ἄκοι¹⁾ γίνονται, παράγει καὶ τὸ κολόκυμα²⁾. τὸ κωφὸν κῦμα, ὃ καὶ κόλον κῦμα διαλελυμένως λέγεται. ἐκείθεν δὲ καὶ κόλαφος παρ' Ἐπιχάρμου³⁾ καὶ τὸ ἐκολάφισεν³⁾ ἐντεῦθεν Πανσανίας φησὶν. Ἀττικοὶ δὲ τὸν κόλαφον κόνδυλόν⁴⁾ φασὶ διὰ τοῦ δ, κόντυλος⁵⁾ μέντοι εἶδος ὀρνέου.

234. Eustath. p. 1915, 6. κόλλου δὲ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω, φασὶ, λεγόμενον διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τῷ τραχήλῳ τῶν βοῶν. ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν, ἃ καὶ αὐτὰ κόλλοπες ἐκαλοῦντο διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ἀναβραττο-
15 μένων κόλλαν γίνεσθαι, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Πανσανίας γράφας, ὅτι ἐκολλόπωσε¹⁾. τὸ κόλλη συνήρμοσε. ἀπὸ γὰρ τοῦ νωτιαίου, φησὶ, κόλλοπος τῶν βοῶν ἐπομένον ἐγίνετο κόλλα, ὅθεν καὶ κόλλου, ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδὰς. ἦν γάρ, φησι, δερμάτινος . . . ἐν ἐτέρῳ δὲ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ἐκολλό-
20 πωσε· τὸ ἐκολλήσε²⁾. κόλλοπες γὰρ βοῶν νεῦρα, ὅθεν κόλλα γίνεται. ἀλλαχοῦ δὲ³⁾ οὕτω· κόλλου τὸ τραχηλιαῖον τοῦ

232. ¹⁾ Conv. Et. M. 322, 31. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ, cf. Heyden p. 209. Hes. s. v. ἐκ κλίμακος.

233. ¹⁾ Cf. fr. 30, quod arte cohaeret.

²⁾ Inde a κολοκύμα voce omnia atticistis debentur. κολόκυμα p. 942, 44. (cum κολαφίζειν coniunctum) et p. 1539, 52. (ubi ὁ γράφας laudatur.) = Suid. Schol. Ar. Eq. 692.

³⁾ Cf. Suid. s. v. κόνδυλος. Et. M. 525, 4. Et. Gud. 333, 33. Hes. s. v. κόλαφος, κόνδυλος. Lorenz. Epicharm. p. 219.

⁴⁾ Et. M. 528, 21. Schol. Ar. Pac. 123., ubi Eupolidis versus (Et. M. 529, 10) iam nomine auctoris omissio adfertur.

⁵⁾ Et. M. 529, 7. Hes. κόντυλος praebet.

234. ¹⁾ Ex hac uberrima doctrina ad lexicographos pauca pervenerunt. Conv. Et. M. 526, 19. Et. Gud. 333, 60. Hes. s. v. ἐκολλόπωσε. Et. M. 323, 22. Schol. Plat. Rep. 531 B. (cf. Tim. Cohn. Jahrb. XIII. 782. Schol. Rav. ad Ar. Ves. p. 574.)

²⁾ Conv. Hes. s. v. κολλοπῶσαι.

³⁾ Cf. Hes. s. v. κόλλαπες, κόλλου, qui compluria lexica contaminavit. Sequentia Suetonio (cf. Mill. Méi. 416) et Aristoph. Byzantio debentur, cf. Nauck p. 170. Cohn, Jahrb. XII. 334. — Et. M. 525, 30. Gud.

ταύρου σὺν τῇ ὑπὸ τὴν φορὶν [ἤγουν ὑπὸ τὸ δέσμα] πιμελῇ, ἐξ οὗ οἱ κόλλαβοι τοῖς παλαιοῖς.

235. Eustath. p. 947, 25. ἡ δὲ κόρρη, ὅτι καὶ κόρρη λέγεται, ἔγνωσται ἱκανῶς ἀλλαχοῦ. ἀφ' οὗ καὶ κατὰ κόρρης¹⁾ καὶ ἐπὶ κόρρης δέ, κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον, πληγὴ τυχόν⁵ ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγὸνα καὶ κρόταφον. κόρρη²⁾ δέ, φησι, καὶ κόρρη Ἀττικοὶ τὴν ὄλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι, διὸ καὶ προπηλακισμὸς ἰσχυρός, φασί, τὸ ἐπὶ κόρρης καὶ μείζων τοῦ κονδύλου. ἀπὸ τῆς κόρρης εὐρηται ἐν ῥητορικῇ λεξικῇ καὶ δίκωρον³⁾ ἀντὶ τοῦ δικόρφον, δικραεῖς,¹⁰ δικέφαλον. εἰρηται δὲ ἴσως τὸ δικραεῖς εἰς ὅμοιον τῷ δίκρανον.

236. Eustath. p. 749, 6. Πανσαντίας δέ φησι κρατεν-ταλ¹⁾ ὀβελοὶ ἢ λίθοι, ἢ σιδήρεά τινα, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι ἐπιτίθενται.

237. Eustath. p. 747, 25. Πανσαντίας δὲ κανοῦν παρα-¹⁵ δίδωσι τὸ κρεῖον¹⁾, ἢ ἄλλο τι, ἐφ' οἷ τὰ κρέα κόπτεται. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ κρέας τὸ κρεῖον, οὕτω καὶ ἡ κρεάγρα²⁾

334, 9. Or. 80, 6. Schol. Ven. ad Ar. Vesp. l. l. ex scholio Homérico fluxisse videntur, cum ὑπόμνημα Ἀνδρονίκου fons laudetur.

235. ¹⁾ Cf. p. 492, 37. Hes. et Et. M. 529, 42. Et. Gud. 255, 24. 303, 30. (unde Schmidt Did. p. 67. hanc glossam Didymeam esse effecit).

²⁾ Eadem explicatio ap. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 400. Cf. Schol. Dem. p. 573, 23 Ddf. Schol. Plut. Gorg. 308D. Lex. Bachm. 230, 14. Schol. Dem. in Bull. de corresp. hellén. I. 15. Giesing, de schol. Platon. Lips. 1883. p. 14. Cohn, Jahrb. XIII. p. 823. (qui glossam Pseudo-Didymeam Boetho tribuere studuit l. l. p. 797.). — Ultima glossae Mille-rianæ verba conv. cum Harp. ἐπὶ κόρρης. (= Suid.). Cf. Hyperid. ed. Blass. p. 89. Et. M. 360, 34 et Mill. Mél. p. 121. Hes. Suid. s. v. ῥαπ-σαι. Phryn. Lob. p. 175.

³⁾ Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 199, 7.

236. ¹⁾ Vox fuit inter rarissimas, cf. Apollon. lex. hom. 108, 24. Explicatio Pausaniae ad Aristarchum redit. Cuius explicationem Eustath. ipse affert, cum paulo ante οἱ δὲ ἀκριβέστεροι dicat. Cf. Apoll. l. l. Repetitur ap. Hes. cf. Schol. Ven. A. I 214 = Et. M. 535, 20. Gud. 343, 90. Poll. X. 96. — Ex Eustathio transiit glossa ad Cram. An. Par. III. 58, 33.

237. ¹⁾ Cf. Eust. p. 1899, 4. κρεῖον τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον cf. Cram. Anecd. Parisin. III. 58, 6. Conv. Suid. Et. M. 536, 56. Et. Gud. 344, 13. Schol. Hom. Ven. A. I 206. (Totum illud scholion congruit cum Et. M. Gud., quae multo pleniora et doctiora proferunt).

²⁾ Cf. Hes. Poll. X. 31. 98. Suid. et fr. 217. not. 2.

καὶ ο κρεανόμος. τὴν δὲ κρεάγραν καὶ ἄρπαγα καὶ λύκον Πανσανίας καλεῖσθαι φησιν.

238. Eustath. p. 1511, 12. [κρί] ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ κρίμνου ἄλλα τέ τινα¹⁾ παράγει καὶ τὸν κρίβανον²⁾, ὅς ἐστι κρί-
5 θῶν βαῦνος, τουτέστι κάμνος κατ' Αἴλιον Διονύσιον, ὅς
καὶ κλίβανος³⁾ λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ κεφαλαργία, κε-
φαλαργία. ὡς δὲ βαῦνος⁴⁾ καὶ ἡ ἐστία λέγεται, ὃ ἐστὶ κάμι-
νος, ἀφ' ἧς, ὡς ἀλλαχοῦ ἐφάνη, καὶ ὁ βάνανσος⁵⁾, ἡ Δω-
ρικὴ ἐν Πελοποννήσῳ γλῶσσα μέχρι καὶ νῦν δηλοῖ.

10 239. Eustath. p. 867, 29. αἱ μέντοι κρουπέξαι¹⁾ παρὰ
Πανσανίᾳ, ὃ δηλοῖ, ὡς ἐκείνός φησι, Βοιώτια ὑποδήματα
ξύλινα, ἐκ τῆς κατὰ τοὺς πόδας πέξης γίνονται.

240. Eustath. p. 976, 29. κρωσσός¹⁾ — διὰ τοῦ ᾧ με-
γάλου παρὰ Πανσανίᾳ, κεράμειον κρατῆρ ὕδατος, ὕδρια.

238. ¹⁾ Simillima p. 1218, 27. An iure addiderim βαῦνος et βάνανσος, dubitabis. Sed vide Eustath. p. 1564, 35. 132, 32. Voces ibi omnes iunctas esse inde intelleges, cf. not. 4.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 538, 17. Gud. 346, 26. 328, 40. Orion. 82, 17. 90, 11. Schol. Ar. Ach. 86, ubi κλιβανίτης ἄρτος et ἄννας κρίβανος laudantur (cf. Suid. s. v. κλιβανος B. A. 103, 3, ἄννας ἄρτος redit in App. Prov. I. 31).

³⁾ κλιβανος forma dorica fuit, cf. Et. M. 538, 17. (cf. fr. 63. not. 1. Cram. An. Par. IV. 46, 3. cf. Lorenz, Epicharm. p. 284.) κρίβανος autem atticorum, cf. Athen. III. 110 C. Ἄττικοι μὲν διὰ τοῦ ρ στοιχείον λέγονσι καὶ κρίβανον καὶ κριβανίτην. Cf. Phryn. Lob. p. 179. Cram. An. Par. IV. 248.

⁴⁾ Ael. Dion. (βαῦνος = κάμνος) redit ap. Et. M. 187, 38. βάνανσος· κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. βαῦνος γὰρ ἡ κάμνος. (= Suid. Lex. Bachm. 178, 20.) ῥητορικῇ. βάνανσος vocem inde ex eodem fonte fluxisse apparet. βαῦνος eodem modo explicatur ap. Hes. s. v. βάννη, βαῦνος. Lex. Bachm. 179, 15. Et. Gud. 104, 10.

⁵⁾ Plerumque cum priore glossa coniuncta, cf. B. A. 222, 20. Schol. Plat. Theaet. 176 C. Et. M. 174, 35. 187, 42. Et. Gud. 95, 17. 103, 53. 104, 4. (unde apparet Ael. Dion. sua ex Tryphone traxisse, cf. Prol. 72. sq.) Et. Or. 32, 8. Hes. s. v. βανανσία. cf. Tryph. ed. Velsen p. 94.

239. ¹⁾ Conv. Phot. κ. ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν· οἱ δὲ κρόταλον, ὃ ἐπιποφοῦσιν οἱ ἀνλήται· τὸ βάταλον (πάσσαλον?). Cf. Nab. I. I. Hes. s. v. κρούπανα, κρουπαλλας, κρουπεζούμενος, κρούπετα. Poll. VII. 87. X. 153. Schol. Pind. Ol. VI. 152. Cratin. fr. 310. Kock.

240. ¹⁾ Vox semper cum θύσανος voce (cf. fr. 67) coniuncta recurrit ap. Eustath. p. 600, 23. 603, 22. Altero loco praecedat fr. 17. ex ipso Pausania petitum, cf. Suid. Hes. Et. M. 541, 30. Or. 84, 14. Poll. VI. 14. VIII. 66. Unde emenda Et. Gud. 349, 57. κρωπός· ἰδρύα, ἥτοι ἄγγος.

241. Eustath. p. 403, 37. ἔστι δὲ κτίλος¹⁾ μὲν ὁ χειροθήτης καὶ ἡμερος [ἐκ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι] ὁ τῶν ἄλλων προπορευόμενος, ἐξ οὗ καὶ ἐκτιλωμένος²⁾ παρὰ Πανσανίαν ὁ συνήθης τιλὶ καὶ κτιλωῖσαι³⁾ ῥῆμα παρ' Ἡροδότῳ (IV. 113) εἰπόντι „ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων“, ἤγουν εἰς 5 γυναικας ἔσχον πρᾶννάντες.

242. Eustath. p. 584, 9. ἔστι δὲ καὶ κυμβελον¹⁾ εἶδος τι ποτηρίου, ὡς Πανσανίας ἐν τῷ οἰκείῳ φησὶ λεξικῷ. παρὰ τὸ κυφὸν δέ, φασιν, ἐτυμολογεῖται ἡ κύμβη ὡς περι- 10 φερής.

A.

243. Eustath. p. 294, 41. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν οὕτω· Λακεδαίμονα¹⁾ καὶ Σπάρτην διορίζουσι τινες, Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν, Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαίμονα. Κρατίνος (fr. 368. Kock) δὲ καὶ τὴν χώραν Σπάρτην οἶδεν, οὐ μόνον 15 Λακεδαίμονα.

244. Eustath. p. 1235, 55. φησὶ τις ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ὅτι λείβηθρον¹⁾ ὀχετὸς ὑδραγωγός. ἐν δὲ τοῖς Αἰ-

241. ¹⁾ Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 284, 6. Et. M. 324, 50. 542, 33. 758, 31. Et. Gud. 350, 36. (unde originem etymologiae agnosces), ib. 350, 46. Et. Or. 79, 12. 86, 14.

²⁾ Conv. Hes. Et. M. 324, 150. B. A. 258, 20. Zonar. ed. Tittm. 675.

³⁾ Cf. Hes. — Altera vocis κτίλος etymologia ap. Herod. II. p. 186. Lentz.

242. ¹⁾ Sic Rindfl. restituit. — Cf. Eust. p. 1205, 58. κύμβη γὰρ πλοίου εἶδος, ἣ δμῶνυμον ποτήριον κύμβα. Simillima ubique ap. lexicogr., cf. Phot. Suid. Hes. B. A. 274, 28. Et. M. 545, 31. Et. Gud. 434, 43. Or. 81, 17. 86, 26. Naber Photianam glossam damnavit, cum in Harp. recurrat. Non tamen est, cur eum sequamur. Iam Herodianum simili modo sua explicasse discas ex Schol. Dem. p. 618, 7. Ddf. (cf. Herod. I. 358, 5. 361, 3. Lentz., ubi scholion illud desideratur). Didymi fuerunt verbā, αὐτολεξεῖν ubique repetita, cf. Schmidt. Did. 75. Ath. XI. 481F. — Iam pridem atticistas de illa glossa disputasse apparet ex Ath. XI. 483A. κύμβη. Φιλήμων ἐν ταῖς Ἀττικαῖς φωναῖς ποτηρίου εἶδος, cf. R. Weber. in Commentat. Ribbeck. p. 445.

243. ¹⁾ Conv. Phot. Nonnulla in Schol. Hom. Ven. A. B 582. Ap. Eust. plura ejusdem generis afferuntur. Haec tantummodo ex illo loco atticistae adsignaverim.

244. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. cf. Hes.

λιου Διονυσίου γράφεται ἐν συστολῇ τῆς ἀρχούσης διὰ μό-
νον δεχρόνου, ὅτι λιβηθρα³⁾ ἐφνύρα χωρία καὶ διαρρύνει
υδάτων. πλείων δὲ ἢ διὰ διφθόγγου γραφή. καὶ οὕτω γρά-
φουσι καὶ τὰ Μακεδονικὰ λιβηθρα³⁾. τὸ ὄρος, οὗ τοπικόν
⁵ οἱ βάρβαροι λειβήθριοι, οἷς ἐνδιατρῆναι ποτ' Ὀρφεὺς λέγεται.

245. Eustath. p. 1761, 12. ἐφόλκιον (l. ἐφόλκιον) τὸ
πηδάλιον λέγει (sc. Hom.), ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς¹⁾, παρὰ
τὸ ἐφέλκεσθαι τῇ νηϊ — ἐφόλκιον μέντοι εἶδος πλοίου —
καὶ παρὰ Πανσανίῃ εἰπόντι· λέμβος²⁾ καὶ ἐφόλκιον, σκάφος
¹⁰ ἢ πλοῖον. τὸ δ' αὐτὸ ἐφόλκιον, καὶ ἐφολκίδα³⁾ λέγει ὁ τὰ
ἐρωτικὰ παίξας Ἀλεξανδρεὺς ῥήτωρ (Achill. Tat. ed. Hercher.
III. 3. passim) πλεονάσας τῇ λέξει διὰ τὸ καίριον.

246. Eustath. p. 741, 14. ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ οὐκ ἀγα-
θοὺς ἀνθρώπους ἢ Λέσβος ἐνεγκεῖν, ὅθεν καὶ λεσβίῃσαι τὸ
¹⁵ αἰσχυρῶς μολῦναι τὸ στόμα κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον¹⁾, ὃς καὶ
τὸν τῆς παροιμίας λέσβιον ᾠδὸν²⁾ Τέρπανδρόν φησιν ἢ
Εὐαινετίδην ἢ Ἀριστοκλείδην. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακε-
δαιμονίων πολιτείᾳ (fr. 545. Rose) τὸ „τὸν λέσβιον ᾠδὸν“
τὸν Τέρπανδρόν φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δέ, φασι, καὶ ὕστε-

³⁾ Conv. Phot., qui Eupolidis locum (fr. 428. Kock) adicit. Lex. Bachm. 291, 12. cf. Eustath. p. 1471, 29. 1476, 28.

²⁾ Dubitans addidi propter Hes. s. v. λιβηθρα.

245. ¹⁾ Hanc explicationem atticistarum fuisse puto, cf. Eust. 1533, 45. 1324, 46. Lex. rhet. fr. 413. οἷαξ. Et. M. 403, 53. Et. Gud. 224, 34. — Hes. ἐφόλκιον διὰ τοῦ τ scribi iubet.

²⁾ Totum locum ita explicandum esse puto, ut Eustath. ex glossa Pausaniae λέμβος hanc vocis ἐφόλκιον significationem sibi delibaverit. Lexicographorum glossae ad ἐφόλκιον (= πλοιάριον, Phot. = Suid. Hes. Et. M. l. l.) alienam originem tradunt. Glossa λέμβος vero eadem explicatione, atque Pausaniae, reperitur ap. Phot. gl. 3. Hes. gl. 2. Suid. Et. M. 561, 55. Et. Gud. 366, 4. Lex. anon. post Et. Gud. 626, 10 (quod facillime foedissimis mendis liberatur). Eustath. p. 1646, 62. Ammon. p. 88. An etiam ea, quae apud Eustathium loco nostro adduntur, Pausaniae sint, qui et ipse Ar. Byz. doctrinam ad nos propagaverit, incertum est. Vide tamen Prol. p. 55.

³⁾ Hes. Eur. Andr. 200.

246. ¹⁾ Atticista Aristophanem Byz. sequitur, cf. Nauck p. 179. Mill. Mél. p. 425. Cohn, Jahrbh. XII. 339. Prol. p. 56. — Conv. Phot. Suid.

²⁾ Cf. Phot. s. v. λέσβιον ᾠδὸν (Schol. Ar. Av. 971). — Proverbium ipsum fuit μετὰ λέσβιον ᾠδὸν, quod Aristoteles primum explicasse videtur. Iteratur ap. Zen. V. 9. (Mill. Mél. p. 375.) Plut. II. 10. Hes. Phot. Suid.

ρον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρὲν Λέσβιος. εἴθ' οὕτως οἱ λοιποὶ „μετὰ λέσβιον ᾧδὸν“ τὸν ἀπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον.

247. Eustath. p. 1022, 65. οὐ μόνον δὲ ἡ ῥηθεῖσα παροιμία (sc. στάθμης ἀκριβέστερος) ἐκ τῆς τεχνικῆς εἴληπται ὅτι στάθμης, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι, οἷον καὶ τὸ λευκὴ στάθμη¹⁾ ἀντὶ τοῦ ἀδελγὸς στάθμη κατὰ Πανσανίαν. οὐ γὰρ ἀκριβῶς διαφαίνει ὁρθότητα ἡ λευκὴ στάθμη. διὸ κείσθαι ἡ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων, οἷον [Σοφοκλῆς Κηδάλωνι fr. 135]

10

τοῖς λόγοις τοὺς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι

οὐ μᾶλλον ἢ λευκῇ λίθῳ λευκὴν στάθμην.

Eustath. p. 1531, 63. ὅθεν καὶ παροιμία τὸ λευκὴν στάθμην· φησὶ γὰρ Αἰλῖος Διονύσιος λευκὴν στάθμην· ὁ μὴδὲν διακρίνων μὴδὲ διαγινώσκων.

15

248. Eustath. p. 455, 37. ὅτι δὲ τὸ ἐν σώμασι λευκὸν οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ἦν, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. ὧν ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται, ὅτι λευκοί¹⁾ οἱ δειλοὶ καὶ † λευκώπιοι οἱ αὐτοί. ἐν δὲ ἑτέρῳ, τῷ τοῦ Αἰλλοῦ Διονυσίου δηλαδὴ, τὸ „οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος“²⁾ ᾧ συμπαρακρίνεται καὶ ὅτι ἕτεραι κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὗται, καὶ „οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστνικῶς ἀνὴρ“.

249. Eustath. p. 1926, 52. ὥσως δὲ ἐκ τοιούτου τινὸς

247. ¹⁾ Conv. Phot. Suid., unde ea traximus, quae uncis inclusa sunt. Simillima Schol. Plat. Charm. 154B. Vix crediderim illud scholion ex Zenob. IV. 89 et Plut. I. 39 contaminatum esse (Cohn, Jahrb. XIII. 852. Giesing. p. 17. 29.) Lemma ap. Hes. — Paroemiographi similia, cf. Diog. VI. 8. Mill. Mél. p. 372.

248. ¹⁾ Conv. Phot., unde cum Meiero λευκόπνυγοι restituo, cf. Eustath. p. 863, 29., qui ex fonte adhuc ignoto Alexidis fragmentum testimonii loco adfert. An totum locum cum Freyero p. 360. atticistis tribuamus, dubitari potest. — Sim. Hes. Suid. App. Prov. III. 61. Schol. Ar. Lys. 902.

²⁾ Explicatur proverbium ap. Suid. App. Prov. IV. 35. Ex ultimis fragmenti verbis efficio, etiam ea proverbia, quae sola ap. Phot. Suid. extant, ex Aelii Dionysii lexico fluxisse. (οὐδ' ἀπὸ γαλῶν ὕσεν, οὐδεὶς κωμῆτης ὅστις οὐ περαινεται, οὐδὲν πρὸς ἔπος, οὐδὲ τάρχατον ποιεῖ, οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ πενθῆσαι νεκρόν, οὐκ ἂν φθάνοιμι τὴν μάχαιραν παρακονῶν, οὐ τρέφει μὴ λόχη δύο ἐριθάκους). Ea omnia sub lemmate οὐδεὶς fuisse Meiero facile concedendum est.

τρόποι καὶ λίγδος παρὰ Αἰλίου Διονυσίου ὁ χῶνος, περὶ οὗ ἐν ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται¹⁾ καὶ ὅτι λίγδος χωνεῖα ἀλοιφή. καὶ λίγδοι· χωνευτήρια, χόανα, νομισμάτων διατύπωσις. ἐν ἄλλῳ δὲ, ὅτι λίγδος²⁾ χῶνος τρήματα ἔχων συνεχῇ,
 5 παραπλήσια τῷ Δ, δι' ὧν χαλκὸς ὠθεῖται.

250. Eustath. p. 421, 28. καὶ λίνον¹⁾ δὲ τὴν χορδὴν λέγειν ἐκ τῶν ἀνέκαθεν εἰς τοὺς ὕστερον καθήκει. πάλαι γάρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς, ὡς καὶ ὁ Αἰλῖος ὑποδηλοῖ.

10 251. Eustath. p. 809, 42. παρὰ Αἰλίου Διονυσίου κεῖται τὸ λυκοφιλίως¹⁾ ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως ὑπούλως, ὃς φέρει καὶ Μενάνδρου χρῆσιν ταύτην

λυκοφιλῖοι μὲν εἰσιν αἱ διαλλαγαί (fr. 833. Kock).

δῆλον δὲ ὡς ἡ ῥηθείσα ἀμφιλύκη καὶ ἐκ τοῦ λύγη²⁾ γίνεται, ὃ
 15 σημαίνει κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὴν σκιάν. προσλαβὼν δὲ τὸ η ποιεῖ τὴν ἡλύγη³⁾, ὃ δηλοῖ σκέπην, σκιάν. ἐξ οὗ ἐπηλυγασάμενος⁴⁾ παρὰ Πλάτωνι ὁ προβαλόμενος καὶ ἐπισκιασάμενος. ὅτι δὲ καὶ νυκτερινοὶ κύνες⁵⁾ λέγονται οἱ λύκοι, ἔστιν εὐρεῖν ἐν τοῖς παλαιοῖς.

M.

20 251a. Eustath. p. 1710, 20¹⁾. ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ

249. ¹⁾ Glossa prima non recurrit; alteram Eustath. p. 1229. ἀντολεξεῖ (si κοινὰ corruptum in χωνεῖα corrigas), una cum tertia repetivit.

²⁾ Conv. Phot. Cf. Hes. Poll. X. 193.

250. ¹⁾ Sine dubio atticista auctor fuit, cf. Eustath. p. 1164, 1. Schol. Hom. Σ 570. Schol. Herod. (ed. Stein. vol. II. 435.) Et. M. 566, 36. Et. Gud. 371, 8. 104, 31. Fortasse hinc manavit Phot. gl. 2.

251. ¹⁾ Conv. Phot.

²⁾ Cf. Hes. λύγαια, λυγαίως, λυκάβας, cf. Et. M. 571, 24. 356, 32.

³⁾ Conv. Phot. Suid. Schol. Plat. Lys. 207 B.

⁴⁾ Cf. Suid. Et. M. 356, 32, qui duas glossas inter se simillimas proferunt. Etymologi glossa prior ex rhetorico lexico sumpta est. Convenit cum illa Et. Gud. 199, 52 (foedissimis mendis ex Et. M. liberandum) Mill. Mél. p. 399. Tim. Schol. Luc. vol. IV. 231. Jacobitz. Moer. p. 197, 12. Bekk. Cum altera concinit Hes. — Inde corrige ἐπηλυγάξεσθαι ap. Marcell. vit. Thuc. § 52.

⁵⁾ Conv. Phot.

251a. ¹⁾ Apud lexicogr. nil simile redit. Glossam ipsam in Eustathii

- . . μαλακὸς κηρὸς, ὃ ἐν τῷ γραμματείῳ κατὰ τὸν Αἴλιον Διονύσιον, ὡς τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς πινακιδίων κηρῷ τοιοῦτῳ μαλακῷ ἀλλημιμένων, ἐν ᾧ ἔγραφον διὰ τινος γραφείου σκληροῦ.

252. Eustath. p. 1854, 32. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέ- 5
γει, ὅτι Περσικὸν ὄνομα καὶ ὁ μανδύας¹⁾. ἔοικε δὲ, φησι, φαινόλη. καὶ ὁ γράψας δὲ γέντα²⁾. τὰ κρέα κατὰ γλώσσαν θορακῶν ἔγραψεν.

253. Eustath. p. 1496, 51. μᾶσταξ δὲ οὐ μόνον ἡ τρυφὴ 10
ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα ὡς ἐνταῦθα. παρὰ τὸ
μαστᾶσθαι δὲ γίνεται καὶ ἀμφοτέρω. τινὲς δὲ καὶ τὸ χεῖλος
οὕτω φασίν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὐρύνται καὶ μᾶστα-
κες¹⁾. αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κελῶσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ
ἐν Φινει (fr. 650. Nauck). ἐκεῖ δὲ ἐμφέρεται καὶ ὅτι μᾶσταξ
αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες. πάππος δ' αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω²⁾. 15
Ἐνθα σημειῶσαι ὡς ὁ παρὰ τοῖς ἄλλοις κοινῶς γενόμενος
μύσταξ διὰ τοῦ υ μᾶσταξ ἐκείσε διὰ τοῦ α γράφεται. Αἴλιος
δὲ Διονύσιος καὶ μασταρύζειν³⁾ φησὶ τὸ κακῶς μασᾶσθαι
καὶ βλακικῶς.

254. Eustath. p. 1387, 16. μέγαρον δὲ, ὡς ἐν ῥητο- 20
ρικῷ φέρεται λεξικῷ¹⁾ οὐ μόνως τὸ κοινῶς ἀλλὰ καὶ ἰδι-
κῶς μέγαρον· κατάγεια οἰκήματά, φησι, ταῖν θεαῖν ἥγουν

loco excidisse, cum vocabula μ. κ. usitatissima minime explicatione egeant, suspicor, cf. Prol. p. 34. — Fortasse μάλαθη glossa fuit, cf. Et. M. 574, 34. Lex. Bachm. 295, 8. B. A. 278, 23.

252. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 295, 12. cf. Et. M. 402, 49. Schol. Luc. vol. IV. p. 69. Jacobitz. Hes.

²⁾ Cf. p. 918, 29, ubi eade μοῖ τὰ τῶν γλωσσῶν ἱστορήσαντες tradidisse feruntur. cf. Suid. Hes.

253. ¹⁾ Quo cum loco coniungendum est 1353, 56 ὑπήνη δὲ ἡ κοινῶς τὸ γένειον κατὰ τινος. ἡ καὶ ἄλλως. μύσταξ μὲν, φασιν, αἱ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες, αἱ δὲ κάτω πάππος (cf. 565, 36), τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ὑπήνη· καὶ ὁ κομικὸς οὕτω νοεῖ, ἐν οἷς λέγει μολύνειν τὴν ὑπήνην, cf. fr. 419. — Conv. Phot., cf. Hes. Et. M. 574, 223. — Altera significatio ap. Suid. Phot. Hes. Et. M. 574, 180. Lex. Bachm. 295, 23.

²⁾ Conv. Phot. cf. Et. M. 780, 29. ex lex. rhet. Hes. s. v. ὑπήνη.

³⁾ Cf. Phot. Hes.

254. ¹⁾ Cf. Phot. Lex. Bachm. 296, 9. Et. M. 574, 48. Hes. s. v. μέγαρον, μέγαρον. — Cf. locum, quem Suid. compluries attulit, cf. γύννις, εὐνοῦχος, ἐκνευρισθεῖς, μέγαρον. Lob. Aglaoph. p. 829.

Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Αἴλλιος δὲ Διονύσιός φησι, καὶ ὅτι μάγαρον²⁾, οὐχὶ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθεται.

255. Eustath. p. 862, 16. μέσανυλον¹⁾ δὲ ἡ καὶ αὐλὴ καὶ ἔπανυλις καὶ αὐλις. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνης οἰκῆσεως ὡς δηλοῖ τὸ

ὅτε οἱ μέσανυλον ἔκοντο.

οἱ δὲ παλαιοὶ σημειοῦνται, ὡς Ἀττικοὶ μὲν τὴν μέσῃν θύραν μέσανυλόν²⁾ φασί, μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσῃν θυρᾶν αὐλαίν, ὡς φησὶν Αἴλλιος Διονύσιος, ἣν καὶ μέτανυλον αὐτὸς λέγει πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μεθόριον³⁾ καὶ μεταίχμιον.

256. Eustath. p. 1333, 34. ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν μῆρινθον¹⁾ οἶδε, Πανσανίας δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ σημῖνθους τινάς. λέγει γὰρ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ, ὅτι σμήρινθιοι²⁾ δεσμοὶ ἢ σπασμοί. Πλάτων Νόμων πρώτῳ (p. 644E) ταῦτα τὰ πάθη, νεῦρα ἢ σμήρινθοι τινες ἐνιοῦσαι, σπῶσι τε ἡμᾶς καὶ ἀλλήλοις ἀνθέλκουσιν.

257. Eustath. p. 310, 33. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μιλτωρυχία¹⁾ ἐλέγετο τόπος, ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται, καὶ ὅτι κατὰ τὸν Πανσανίαν μίλτος ἐλέγετο καὶ ἡ ἐρυσίβη²⁾. ὀρύσος δέ, φησιν, αὐτὴ καταληφθεῖσα ὑπὸ καύσωνος, ὑφ' ἧς διαφθείρεται πᾶς σπόριμος καρπός.

258. Eustath. p. 1340, 29. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν παραλέ-

²⁾ Conv. Phot., qui Menandrum testem laudat.

255. ¹⁾ Saepissime haec iterantur, cf. p. 883, 45. 1337, 40. 1664, 27. Et. M. 581, 7. Hes. — Diversa ap. Harp. Suid. gl. μέτανυλος.

²⁾ Cf. Phot. (ubi s. f. μεταύλιον legas). Et. M. l. l. Hes. s. v. μέσανυλον. Lex. Bachm. 298, 16. Moer. Phryn. Lob. p. 195. Schol. Apoll. Rhod. III. 235.

³⁾ Fortasse utrumque atticistis debetur, cf. Phot. s. v. μεθόριον, μεταίχμιον. Eust. p. 384, 46. 516, 21. 833, 32. Et. M. 586, 21. Et. Gud. 388, 53 (ubi στρατώων pro στρατιώτων legas). Hes.

256. ¹⁾ Cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Thesmoph. 928. (cf. Eustath. p. 760, 42) Et. M. 584, 32. 36. Et. Gud. 392, 16. 626, 42. Hes.

²⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 367, 21. Suid. Hes.

257. ¹⁾ Praeedit fr. 438. — Conv. Phot. cf. Hes. Poll. VII. 100.

²⁾ Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 236, 20. Schol. Plat. Rep. 609A. Hes. Et. M. 378, 46. Et. Gud. 210, 18. 25., quae similia de hoc frumenti morbo proferunt, neque tamen vocem aut explicationem iteraverunt.

γουςαν τοῦ μόλυβδος¹⁾ διὰ τοῦ υ προέφερον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τοῦ βύβλος. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν, ὅτι μόλυβδος διὰ τοῦ υ καὶ δ. ὄθεν δηλαδὴ ὁμοιόγραφος καὶ ἡ μολύβδαινα²⁾. ἐν δὲ τῷ

μόλυβος ὥς ἐτράπετ' αἰχμή

5

διὰ μέτρον, φασὶν, οὕτω γέγραπται. ἐπεὶ καὶ Ἴωνες ὁμοίως Ἀττικοῖς μόλυβδον λέγουσιν.

259. Eustath. p. 1539, 30. ὁ δὲ μόνιππος ἀνὴρ ὁμοιος τῷ κελητίζοντι. φησὶ γὰρ ὁ αὐτὸς Πανσανίας οὕτω· μόνιππος¹⁾· ὁ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμος.

10

260. Eustath. p. 1476, 61. αἱ δὲ γε μυστίλαι¹⁾, ὧν ἡ μὲν ἄρχουσα διὰ τοῦ υ, ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ῥωτα, ψωμοὶ εἰσι κοῖλοι, οἷον μίστρα²⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, τουτέστιν μυστρία εἶπεν ἰδιωτικῶς. καὶ μυστιλαῖσθαι³⁾ φησι τὸ οὕτως ἐσθιέν. κατὰ δὲ ἄλλους τὸ κοιλαίνειν ψωμούς.

15

N.

261. Eustath. p. 229, 4. ἰστέον δὲ ὅτι Αἴλιος Διονύσιος ὁμωνυμίαν εἰσάγει τοῦ νεοσσού, ἐνθα φησὶν, ὅτι νεοτὸς¹⁾ λέκιθος φῶν.

258. ¹⁾ Cf. p. 841, 17. Moer. p. 203, 8. Et. M. 590, 8. Et. Gud. 397, 21. Zon. 1366. Tittm. Kock. Com. III. p. 397.

²⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 303, 4.

259. ¹⁾ Arte cohaeret cum fr. 45. 170. — Conv. Phot. Suid.

260. ¹⁾ Conv. Phot. s. v. μυστίλαι, μυστίλην. Hes. Suid. Lex. Bachm. p. 305, 9., cf. Poll. VI. 87. X. 89. — Falso scriptum ap. Eust. p. 135, 8. Greg. Cor. p. 559. Schaef. (confusum cum μυστυλαῖσθαι verbo notissimo).

²⁾ Cf. Athen. III. p. 126 B.

³⁾ Conv. Hes. Schol. Ar. Eq. 827. 1168. Schol. prim. ad Ar. Plut. 627. (alterum editionis Iunt. ex Eust. p. 135, 8 fluxisse puto). Et. M. 595, 50., cf. Ath. VI. 286 F.

261. ¹⁾ Praecedit Aristophanis Byz. doctrina, cf. Eust. p. 753, 54. Nauck, Ar. Byz. p. 127. Tum sequitur etymologia posterioris aetatis, cf. Et. M. 600, 47. Et. Gud. 406, 14. Aelii Dionysii doctrina recurrit ap. Phot. Suid., sed multo fusior: νεοτὸς ἡ τοῦ φῶν λέκιθος. καὶ τὸ πυρρόν. Μένανδρος Ἄνδρις (fr. 42 Kock)

καὶ τεττάρων φῶν μετὰ τοῦτο, φιλάτη,

τὸ νεόττιον.

Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ φῶν συγγράμματι φησιν· φῶν διαδίδεται ἡ ἀρχὴ

262. Eustath. p. 1562, 34. *Ἄλλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Ἴωνες μὲν νεῶνας¹⁾ φασιν. Ἀττικοὶ δὲ νεωσοίκους καὶ νεώρια²⁾. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ νεωρεῖν³⁾ φασὶ τὸ ναυφυλακεῖν.*

263. Eustath. p. 1450, 42. *σημειῶσαι δὲ, ὅτι, ὥσπερ διαφέρει τὸ ἐπομνύναι καὶ ἀπομνύναι, οὕτω διαφέρει κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον¹⁾ καὶ τὰ ὀρκωματικά ἐπιρρήματα. τὸ μὲν γὰρ, „νῆ τὸν“ καὶ „ναὶ μὰ τὸν“ καταωμοτικά φασιν. ἔξ Ὁμήρου οἶμαι λαβὼν τὸ „ναὶ μὰ τὸν“ εἰπόντος*

ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον (Α 234),

10 ἀπωμοτικά δὲ τὸ „μὰ τὸν“ καὶ „οὐ μὰ τὸν“.

Ξ.

264. Eustath. p. 1167, 23. (Antecedit fr. 164) *ὁ δὲ Πανσανίας λέγει¹⁾, καὶ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξιφισμός²⁾ καὶ*

ὑπὸ τὸν ὕμνα λευκὸν. ἐν τούτῳ γὰρ τὸ σπέρμα καὶ οὐκ ἐν τῷ καλονμένῳ νεοττῷ. διεφύεσθαι γὰρ οἱ πρὸ τοῦ τοῦτο φήσαντες, καὶ ἐστὶ τὸ ὥχρον περίττωμα τοῦ σπέρματος. ὅτι δὲ καὶ τὸ ὥχρον ὅττῳ ἔλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ χρησμῶν. ὅναρ γὰρ τινά, φησι, θεασάμενον ἐκ τῆς κληνῆς αὐτοῦ κρέμασθαι ψά, προσαναθέσθαι δνειροκρίτη. τὸν δὲ εἰπεῖν „δρόντων θησαυρὸν εὐρήσεις κατὰ τὸν τόπον τούτων“. εὐρόντα δὲ σταμνίον, ἐν ᾧ ἀργύριον ἦν καὶ χρυσίον, ἐνεγκεῖν τι τοῦ ἀργυρίου τῷ μάντει. τὸν δὲ μάντιν εἰπεῖν· τοῦ δὲ νεοττοῦ οὐδὲν μοι δίδως; καὶ Αἰφίλος (fr. 121. Kock.) κέχρηται τῇ λέξει·

φῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχεν νεόττια.

Fortasse omnia atticistae debentur. — Cf. Hes. Phryn. Lob. p. 206. B. A. 109, 22. Ammon. Valck. p. 145.

262. ¹⁾ Conv. Phot. s. v. *νεῶνας*, Hes.

²⁾ Similia p. 1579, 42. Cf. Harp. Phot. Suid. Et. M. 601, 18. Et. Gud. 406, 60.

³⁾ Conv. Phot. Hes.

263. ¹⁾ Plane conv. Phot. s. v. *νῆ τὸν*. Fortasse, si λαβὼν ad atticist. referendum esse concedes, etiam p. 92, 16—27 ad Ael. Dion. reducenda sunt, cf. Hes. s. v. *ναὶ μὰ, μὰ*. Suid. *νῆ Δία, ναὶ μὰ τὸν, μὰ* et saepius.

264. ¹⁾ Ex eodem fonte manavit Eust. 1604, 50. *ιστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ξίφους οὐ μόνον διαξιφίσσεται τὸ πολεμεῖν, ὥς παρὰ τῷ κωμικῷ, οἷον „Μήδοιαι διεξιφίσω“, ἀλλὰ ξιφίλειν τὸ χειροτονεῖν παραπλήσιον, φασί, ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα καὶ ξιφισμός, φασί, σχῆμα ἐμμελείας. Cf. Et. M. 269, 21. Hes. *διαξιφίσσασθαι*. Ex communi fonte, id est ex lexico antiquiore, etiam fluxit Poll. IV. 99. εἶδη δὲ ὀρχημάτων ἐμμελεία τραγικῇ, κόρδακες κωμικῇ, σίκινις σατυρικῇ. ἐνόπλιοι ὀρχήσεις πυρρῶν τε καὶ τελεσίας. ἐπώνυμοι δύο Κρητῶν ὀρχηστῶν Πυρρῶν τε καὶ*

οχήμα ἐμμελείας, ὅθεν ἀποξιφίσαι³⁾ τὸ ἐξορχήσασθαι ὥσπερ καὶ ἀποφοιτᾶν⁴⁾ παρὰ Λυσία τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, τουτέστι μανθάνοντα.

265. Eustath. p. 939, 8. τὸ δὲ νεήκεσιν¹⁾ οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἡκονημένοις, οἱ δὲ τοῖς ἔχουσι νεὰν ἀκὴν — ἐχοῖν⁵ οὖν, φασιν, ὀξύνεσθαι καὶ τὸ νεήκης. ἔχει γὰρ θηλυκὸν τε τὴν ἀκὴν προϋπάρχον καὶ οὐδέτερον εἰς ες καὶ γενικὴν εἰς οὐς. ἀλλ' ἢ παραδόσεις βαρύνει αὐτὸ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης καὶ μεγακήτης καὶ τῶν τοιούτων. βαρύνεται δὲ ὁμοίως καὶ ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν²⁾, ὥς φησιν¹⁰ Αἴλιος Διονύσιος.

O.

266. Eustath. p. 1828, 48. ἐκ δὲ τῶν ὀίων καὶ ὄα¹⁾, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐπὶ ἱματίου διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. καὶ τοῦτο μὲν ἐκείνος ἐν τῷ ὀ στοιχείῳ τῷ μικρῷ. ἐν δὲ τῷ ὠ μεγάλῳ φησὶν ὁ αὐτός· ὄα²⁾· μηλωτὴ διφθέρα. οἷς γὰρ τὸ¹⁵

Τελεσίον. ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ ξιφισμός καὶ † ποδισμός καὶ ῥικνοῦσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. Quo ex loco statim apertum fiet, Et. M. 270, 5, atticistarum doctrinam repetere: διαρρικνοῦσθαι· τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. Κρατῖνος Τροφωνίῳ (fr. 219. Kock.)

ἔλπιζε καὶ σπόδιζε καὶ διαρρικνοῦ.

ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ. cf. Heyden p. 254. Non σπύριδιζε cum Kockio scribes, sed scripturam traditam tenebis: immo ex Etym. Pollux corrigendus et σποδισμός pro corrupto ποδισμός restituendus est (nisi ex Ath. XIV. 630 A. διποδισμός mavis). Voces διαρρικνοῦσθαι, ῥικνός, ῥικνοῦσθαι eodem modo explicatas vides ap. Phot., cf. Soph. fr. 295. Hes. s. διαρρικνοῦσθαι, διερρικνοῦντο.

¹⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Athen. XIV. 630 F. Hes. s. v. σκιφίζει, ξιφισμός.

²⁾ Cf. B. A. 432, 32. Hes.

⁴⁾ Cf. B. A. 439, 8. Hes. Suid. Apud Lysiam frustra quaesiveris: unde efficitur, etiam testimonium Lysianum (ex deperdita oratione desumptum) operi Dionysiano inuisse, cf. HSt. I. 2. 1783.

265. ¹⁾ Totum locum cum canone ab atticista allatum esse censeo, cum ex consuetudine illius sit, ita res grammaticas explicare. — Vox νεήκης cum priore explicatione ap. Suid. Lex. Bachm. 307, 1.

²⁾ Conv. Phot. Suid.

266. ¹⁾ Conv. Phot. s. v. ὄας. cf. Et. M. 820, 6.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. (partim aliena adiecta sunt, cf. Lex. Bachm. 420, 18. Et. Gud. 575, 43. (l. περιστόμιον). Quae fuit Aristophanis Byzantii doctrina, cf. Nauck. p. 197. Mill. Mél. p. 430. Prol. p. 48. et not. 1.

πρόβατον. ἐν ἑτέρῳ δὲ λεξικῷ ῥητορικῷ γράφεται, ὅτι
 ῥῆται³⁾. ἔσχαται ἄκραι. [ἐν ἄλλῳ δὲ, ὅτι ῥῆται⁴⁾ ἡ μηλωντὴ κατὰ
 ἔκτασιν. καὶ δῆλον δὲ ἐκ τῶν ῥηθέντων, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον,
 ἡγουν τὸ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, φυσικόν ἐστιν ἐκ τοῦ οἷς, τὸ δὲ
 5 δευτέρον ἐξετάσθῃ. ἔνθα προσεκτέον τῷ γράψαντι, ὅτι δια-
 διφθέραι μηλωταί. οὗ ἐκτάσει καὶ συναιρέσαι ῥῆται. ὁμοίως δῆ-
 λον καὶ ὅτι οὐ πολυτελεῖς κατὰ τὴν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τοῦ
 Ὀδυσσεως χρυσοῦν ῥῆται αἱ λοιπαὶ κυρίως ῥῆται, ἀλλὰ μηλωταί
 τινες, ὅποια πολλὰ καὶ μέχρι νῦν παρὰ τοῖς ἀγροίοις]. ἐν
 10 δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως
 καὶ συνεσταλμένως ὀαί⁵⁾ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ
 κωμικοῦ τὸ (Ar. fr. 228 Kock).

ὅτε τὰς δὲ ἐποιήσατο.

οἱ γὰρ παλαιοί, φησι, καὶ ταύταις οἷος δέρμα προσέροραπτον,
 15 ἵνα ἡκιστα τρίβοντο τὰ κάτω τῶν ἱματίων.

267. Eustath. p. 1773, 30. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος
 γράφει ὅτι καὶ τὸ οἷσθα¹⁾ καὶ οἷσθας ἄμφω Ἑλληνικὰ, καθὰ
 καὶ ἡσθα καὶ ἡσθας. ἀπαξ δέ, φασί, παρ' Ὀμήρῳ τὸ οἷδας
 ἐν τῷ (α 337).

20 πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἷδας.

268. Eustath. p. 1160, 17. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ Αἰ-
 λίου Διονυσίου φέρεται καὶ ὀλίον¹⁾ τὸ ὀλίγον. φησὶ γὰρ
 ὀλίγον. τὸ δὲ ὀλίον ἢ βάρβαρον ἢ Ἰακόν.

— Mire accidit, quod eadem doctrina recurrit ap. Phot. s. v. ὄας. Moer.
 p. 205, 22. Bekk. Hes. s. v. ὄα. ubi s. f. adicitur ἡ δὲ ἐν τοῖς ἱματίοις
 ῥῆται. cf. Poll. VII. 62. 64.

³⁾ Conv. Et. M. 620, 40. Suspicio movetur, an recta East. tradiderit.

⁴⁾ Omnia ex tractatu grammatico inserta sunt. Partim recurrunt
 ap. Et. Gud. p. 575, 31., cf. Herod. ed. Lentz. II. 609, 9. Cf. Lob. Phryn.
 p. 495 (Hes. s. v. οἷται).

⁵⁾ Conv. Phot., qui Daetalenses advocat. Cf. Schol. Apoll. Rhod. IV.
 46. Et. Gud. 575, 48. Hes. s. v. ὄας.

267. ¹⁾ Moer. p. 205, 6. — Herodiani doctrina fuit, cf. II. 195, 24.
 Lentz. Cratin fr. 105. Kock. — An ea, quae Hes. contra affert: οἷσθας.
 οἷδας. ἐκατέρως Ἀττικοί, iure cum Lentzio, Herod. II. 559, 13 ad Hero-
 diani libros περὶ ὀρθογραφίας referenda sint, dubito.

268. ¹⁾ Eustathii locus non recte sese habere videtur. ὀλίον enim non
 Ionum, sed Tarentinorum proprium fuit, cf. Herod. II. 925, 24. Lentz.
 Et. M. 621, 51. (cf. Herod. II. 295, 9). — Ionum forma ὀλλῶν (non sem-
 per sensu comparativo accepta, cf. Et. M. 622, 1. Cohn. Stud. Berol. I. 673.)

269. Eustath. p. 862, 40. ἡ δὲ ὁμωνυμία καὶ τι σκεῦος (sc. ὄνος) οἶδε παρὰ τοῖς Ἀριστοτελικοῖς καὶ ἔστιν ἀπ' αὐτοῦ ὀνεύειν ῥῆμα, περὶ οὗ Ἀἴλιος Διονύσιος γράγων φησὶν· ὠνευον¹⁾· παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ ἐκίνουν καὶ περιῆγον. ὄνος γὰρ τοῦ μύλου τὸ κινούμενον. καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ ὄνος. 5

270. Eustath. p. 964, 64. δῆλον δὲ, ὅτι μαντική ποτε λέξις τὸ ὁσσεσθαι ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν αἶε ἐπὶ μαντείας τίθησι. τοιαύτη δὲ λέξις ἔστιν ὅτε καὶ ἡ ὄψ, ὥς Διονύσιος Ἀἴλιος παρασημειοῦται λέγων ὅπα (l. ὅττα)¹⁾ τὴν κληδόνα καὶ ὀπτεύεσθαι (l. ὀττεύεσθαι)²⁾ τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης 10
Λυσιστράτῃ·

ὀπτενόμενος κάθηται (vs. 597).

II.

271. Eustath. p. 898, 7. πάλη¹⁾ δὲ κυρίως κατὰ Ἀλ-
λιον Διονύσιον λεπτότατον ἄλευρον, καὶ τέφρα· Φερεκράτης
Ἰπνφ (fr. 60 Kock) 15

ἀνέπλησα τὼ' φθαλμὸν πάλης φουσὼν τὸ πῦρ

erat, cf. Eustath. p. 1643, 1., qui ad Heraclidem provocat. Barbara forma autem fuit ὄλιον, cf. Plat. Hyperb. fr. 168., quae optime quadrat ad Hyperbolum Lydum vel Phrygem, ut appellatur a Polyzelo (cf. Schol. Luc. vol. IV. p. 46. Jacobitz.). Ex Platonis fragmento ap. Eust. rectum accentum vocis ὄλιον servatum esse crediderim. — A. Dionysii glossam autem ex duabus contaminatam esse censeo, quarum altera fuit ὀλλίζων δὲ Ἰακόν, cf. Hes. Suid. ὀλλζονος Schol. Nic. Ther. 372. Et. M. 622, 1.

269. ¹⁾ Prorsus conv. Suid. Schol. Thuc. VII. 25., cf. B. A. 57, 21. — Verbum ipsum recurrit ap. Hes. s. v. ἰνεύει. Galen. Lex. Hippocr. (vol. XIX. p. 126. Kuehn). Erot. p. 102, 19. — ὄνος vocem explicat Et. M. 114, not. Hes., cui Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533 b, 10. Bekk. contradicit.

270. ²⁾ Eadem doctrina, sed recta lectione p. 1398, 29. Conv. Phot. Suid. Tim. Schol. Plut. Legg. 800 C. — Corruptelas iam Rindff. sanavit, cf. Prol. p. 33. — Cf. B. A. 55, 12.

³⁾ Verbum solum ap. Hes. Schol. Ar. Lys. 597.

271. ¹⁾ Totum locum atticistae deberi, fortasse etiam plura, docet p. 786, 21. — πάλη vocem habes ap. Phot. παλημάτιον, Hes. gl. 2., coniunctam cum altera παιπάλη ap. Et. Gud. 449, 37. 627, 44. Et. Or. 126, 14, quod Larcher corr. — Ap. Et. M. 661, 9. tertia vox accedit πασπάλη, quam cave cum παιπάλη confundas. Fuit glossa a ceteris secernenda, quae apparet ap. Phot. Hes. Schol. Ar. Vesp. 91. Moer. p. 208, 18. Bekk. Galen. Lex. vol. XIX. p. 128, 15. Kuehn. Confusum cum παιπάλη ap. Hes. s. v. παιπάλη.

ἡ δὲ τοιαύτη πάλῃ ἀναδιπλασιασθεῖσα κατὰ τὴν λαίλαπα καὶ κατὰ τὸ παιφάσσειν ἀποτελεῖ τὴν παιπάλην²⁾).

272. Eustath. p. 166, 14. τὸ δὲ πανσυδὴ¹⁾ καὶ διὰ τῶν δύο σ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὥς ὁ σύσσιτος, σύσσωμος⁵ καὶ τὰ ὅμοια. [δηλοῖ δὲ κατὰ τινας τὸ παμπληθεῖ²⁾]. ἕτεροι δὲ φασὶ πασσυδὴ ἀντὶ τοῦ πανστρατιᾶ, μηδενὸς μαχομένου ἀπομένοντος. ἄλλοι δὲ πανσυδὴ ἀντὶ τοῦ πανορμεῖ.] Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἀντὶ τοῦ παντελῶς, ὅθεν παρὰ Θουκυδίδῃ³⁾ τὸ· πανσυδεὶ διεφθάρθαι.

10 273. Eustath. p. 833, 48. παραιβάτης¹⁾, ᾧ ἐόκει παρὰ

²⁾ παιπάλη vox sola exhibetur ap. Phot. Lex. Bachm. 325, 19. Suid. Schol. Aesch. II. 40. Et. M. 661, 9. Et. Gud. 447, 44. Semper fere coniungitur altera glossa παιπάλημα. τὸν πανοῦργον καὶ ποικίλον ἐν κακίᾳ καὶ παμπόνηρον σὺν ἀγχινολᾷ. Sola haec explicatio ap. Suid. gl. 3. Schol. Ar. Av. 430. Schol. Luc. v. IV. p. 238. Jacobitz. Freyer. p. 272 idoneis de causis etiam hanc glossae significationem atticismis deberi demonstrat. — Fortasse ex Eust. p. 786, 19. etiam παλύνειν (= λευκαίνειν) verbum ex eodem fonte prodixisse affirmari potest, cf. Hes. Suid. παλυνομένης. Erotian. p. 111, 6. Klein. Et. M. 648, 7. 650, 2. Et. Gud. 449, 34. (ubi in. παλύνῃ restituas) 449, 36. 628, 41.

272. ¹⁾ Recurrit ap. Phot. πασσυδὶ· παντελῶς. ὁ Θουκυδίδης ἡ· μὴ οὕτω γε πασσυδὶ διεφθάρθαι· ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι πανσυδὶ. ἔστι καὶ ἐν Αὐτομόλοις Φερεκράτους (fr. 31. Kock). A. Dionysio igitur forma πασσυδὶ placuit, neque facit cum Aristarcho in Schol. Ven. A. ad B 12., qui πανσυδὶν praetulit, cf. Cob. Mnemos. X. 53. Neque tamen cum Cobeto glossam Photianam laceram esse iudicaverim.

²⁾ Uncinis inclusa ex Et. M. 650, 54 (unde in Et. Gud. 450, 45. σεύεσθαι pro σέβεσθαι restituas) petita esse puto. Neque tamen prorsus ea vetustioris originis esse negaverim, cf. Hes. Suid. Lex. Bachm. 334, 17. Et. Or. 138, 28. — Non est, cur cum Lentzio (II. p. 563, 22.) glossam Hesychianam Herodiani esse putemus.

³⁾ De loco Thucydideo cf. Stud. Lips. IV. p. 102. Redit glossa in schol. Patm. ad VIII. 1. Revue de phil. I. p. 188.

273. ¹⁾ Quo cum loco cf. Eust. p. 652, 44. ὀρθότερον γὰρ ἔστι παρὰ νυμφίον καλεῖσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην ἢ πεζῇ ἢ ἐφ' ἑμάξης, ὥς παρ' Ἀθηναίοις, ὅφ' ὧν καὶ πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνος αὐτὸς συναναβαίνειν καὶ ὀχουμένῳ τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι. Unde hanc doctrinam Aristophaneam (cf. Nauck p. 80. 146. sq.) usque ad etymologiam transisse ad Pausaniam apertum est. Didymum eadem tradidisse affirmat Schol. Eur. Or. 1369. Schmidt, Did. p. 245., cf. Prol. p. 58. sq. Pausaniae doctrina recurrit ἀντολεξεῖ ap. Phot. Suid. s. v. ζεύγος ἡμιονικόν. Et. M. 409, 34. Magnam partem conv. Phot. Suid. Hes. s. v. πάρ-

τοῖς μεθ' Ὅμηρον ὁ ἐν τοῖς γάμοις λεγόμενος πάροχος. φησὶ γὰρ Πανσανίας, ὅτι ἐν γάμοις τρεῖς ἐπὶ ἀμάξης ἐκάθηντο, μέση ἡ νύμφη, ἐκάτερθεν δὲ ὁ νύμφιος καὶ ὁ πάροχος, φίλος οὗτος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἐνθα σημειῶσαι ἐπὶ οἷον σημειομένον ὁ πάροχος ἔκειτο· οὐ γὰρ 5 ἐπὶ τοῦ νῦν συνήθους, ὅς ἐκ τοῦ παρέχειν γίνεται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ, ὡς εἴρηται, παροχομένου καὶ ὥσανει παραιβάτου.

274. Eustath. p. 914, 46. ἔτι δὲ καὶ παρώπιον τὸ καὶ ἀντήλιον¹⁾. τὸ δὲ ἦν δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων, ὡς φησιν Αἴλιος Διονύσιος²⁾. ὅπερ οἱ θεωρικοὶ πάρωπον λέ- 10 γουσιν.

275. Eustath. p. 1408, 27. [τὸ δὲ δῶ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ δῶμα, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ἥλος ἦλ κατὰ τὸν γεωγράφον καὶ ἄλλα ὅμοια.] καὶ ὡς τὸ παῦσαι παῦ ἔλεγον μονοσυλλάβως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον¹⁾. 15

276. Eustath. p. 1280, 33. κάπη δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κάπτω δοκεῖ γίνεσθαι· ἀπ' αὐτῆς δὲ πανσικάπη¹⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον μηχανήμα τι τροχῷ ἐμφορὲς, δι' οὗ τὸν τράχηλον διειρον ὑποζυγίων, ὥστε μὴ ἐσθίειν. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε, φησὶ, μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι 20 προσάγειν.

277. Eustath. p. 1493, 54. μάλιστα δὲ ὁμοιότερον πρὸς τὸν ῥηθέντα Ὅμηρικόν κρατῆρα τὸ παρὰ Αἰλίου Διονυσίου πανσινύσταλον¹⁾ εἶτε βρωμά, φησιν, εἶτ' ἄλλο τοιοῦτον.

οχος. Phot. παροχήσομαι. Cf. Et. M. 145, 30. Schol. Ar. Av. 1737, Schol. Luc. vol. IV. p. 122. Jacobitz. Poll. III. 40.

274. ¹⁾ Cf. fragm. 57. A. Dionysii verba ἀντολεξεῖ repetita ap. Phot. Suid. Quae Hes. fere eisdem verbis profert. Similia Poll. II. 53, ubi κανθήλια, quod nemo audivit, velim corrigas, cf. ib. X. 54. παρώπια. ἀνθήλια.

²⁾ Eadem doctrina paullo fusius repetitur p. 1281, 2. καὶ παρώπια· τὰ ὀφθαλμοῖς ἵππων περιτιθέμενα δέρματα καὶ τὰ χάριν σιγῆς ἀντήλια, τὰ προβεβλημένα δηλαδὴ τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις.

275. ¹⁾ Conv. Phot.

276. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. cf. Hes. Schol. Ar. Pac. 14. Etymologiam addidi, quod ex loco Aristophaneo fr. 302. petita esse videtur. Cf. Poll. VII. 20. X. 112. Arist. fr. 301. Kock.

277. ¹⁾ Conv. Et. M. 312, 18., qui ex lex. rhet. descripsit et Pherecratis testimonium (fr. 208.) addit, cf. Heyden p. 207.

τὸ δὲ παυσινύσταλον ὁμοίον, φασι, τῷ ἐργηγόρσιον, ὃ δηλοῖ τὸ ποιοῦν ἐργηγορέναι καὶ ὡς εἰπεῖν νηφάλιον.

278. Eustath. p. 735, 57. ἡ δὲ τοῦ δ καὶ τοῦ τ συγγένεια δηλοῦται καὶ διὰ τῆς χάριτος. ὡς γὰρ θέμιδος θέμιτος, οὕτω καὶ χάριτος χάριδος. ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ πελιδνοῦ¹⁾. αὐτὸ γὰρ καὶ πελιτνὸν διὰ τοῦ τ παρὰ Θουκυδίδῃ²⁾ εὗρηται, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται.

279. Eustath. p. 1421, 63. πηνίον¹⁾ δέ ἐστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεοπήνιτον²⁾ ἄμφιον. καὶ ἐκπηνίζω ῥῆμα³⁾ παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ ἐκπηνιέται⁴⁾, ὃ ἐστι μῆρύσεται, καὶ κατὰ Πausanίαν ἐξειλήσει εἰς πηνίον. καὶ ἔστι κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην τὸ Πηνελόπη κλῆσις ἰστούργῳ γυναικὶ πρέπουσα. τὸ μέντοι διαπηνικίζειν⁴⁾, ὃ ἐστι διακεφαλαιοῦν καὶ ἀπατᾶν, οὐκ ἐντεῦθεν ποθεν παρῆκται, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πηνήκης, ἣ περικεφάλειον δηλοῖ περιθετον ἐκ τριχῶν, οὐ μόνον γυναιξίν, ἀλλὰ καὶ γυναικιζομένοις ἀνδράσι χρηστὴν, οἱ τριχῶν ἐφίλονται.

280. Eustath. p. 905, 55. „καρικοεργέα ὄχανα“¹⁾ ὃ ἐστι

278. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes., cf. Moer. p. 208, 8. Eustath. p. 869, 65. B. A. 293, 14. Lex. Bachm. 335, 28. Et. Gud. 460, 2. 461, 9. Poll. IV. 141. De scribendi ratione iam Herodianum disputantem habes II. 568, 15. Lentz.

²⁾ Cf. Stud. Lips. IV. 103. — Repetitur vocola ap. Dio. Chrysost. II. p. 202, 27. Ddf.

279. ¹⁾ Verba omnia a πηνίον voce derivata ex atticistae scrinio petita esse docet locus geminus p. 1328, 48, cui fr. rhet. 405 adnexum est. Cf. Prol. p. 17. — πηνίον reddit ap. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 342, 25.

²⁾ Cf. Hes.

³⁾ Cf. Hes. Suid. Schol. Ar. Ran. 578.

⁴⁾ Dubitanter ad atticistas rettuli. Recurrit vox plerumque cum πηνίκη conexa, cf. Suid. Hes. Et. M. 269, 35. cf. 790, 18. Mill. Mél. p. 87. Sola extat vox πηνήκη ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 342, 20. Schol. Luc. vol. IV. p. 245. Jacobitz. πηνικίζειν ap. Gramm. ms. apud Hermann. Opusc. III. 40. οἱ παλαιότεροι κωμικοὶ πηνήκην καὶ πηνικίζειν ἔλεγον. Κρατῖνος· πονηροὺς ἐξαπατᾷ. λέγεται δὲ ἡ πηνίκη ἢ ἐπίθετος κόμη. Cf. Suid. ἐπηνικίζειν. — διαπηνικίσαι item Cratini fuit, cf. fr. 282. Kock, non mutandum cum illo in διαπηνίσαι. — Vocis πηνίκη explicationem iam vetustioris originis esse docet Poll. II. 30. X. 170.

280. ¹⁾ Anacreontis verba, cf. Eust. p. 707, 57. sq. Bergk. Lyr. III⁴. p. 279. (qui falso ad codicem Et. M. Florentinum provocat).

τοὺς πόρπακας²⁾, οὓς Αἴλιος Διονύσιος ἐρμηνεύων φησί· πόρπαξ, τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον. τοῦτο δὲ καθ' ὁμοιότητα τῆς πόρπης, ἀφ' ἧς καὶ ἐπιπόρπημα³⁾, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ τῶν κιθαρωδῶν ἐφαπτίς, ἣν οἱ Λαοριεῖς ἐπιπόρπαμά φασιν. 5

281. Eustath. p. 487, 6. σημείωσαι δὲ ὅτι πρὸ ὁδοῦ¹⁾ οἱ μεθ' Ὁμηρον λέγουσιν, ὡς Πανσαντίας δηλοῖ, τὸ ἀναγκαιότερον καὶ ὡς εἶπεν, προὔργον.

282. Eustath. p. 405, 35. ἰστέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων προσξένων ἀστοξένων δορυξένων καὶ ἰδιοξένων ¹⁰ πρόξενοι¹⁾ μὲν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατὰγονται. καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστόξενοι²⁾ δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστών, αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι, ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδία. δορύξενοι³⁾ δὲ οἱ ἐκ πολέμου ¹⁵ ξένοι γεγονότες τισιν. ἰδιόξενοι⁴⁾ δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. Πανσαντίας δὲ περὶ ἀστοξένων οὕτω φησὶν· ἀστόξενοι⁵⁾ οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλει ἀνέκαθεν, οὐκ

²⁾ Conv. p. 995, 20. Κᾶρες δὲ, ὡς προεργέθη, τοὺς πόρπακας εἶδον, οἵπερ ἦσαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, προσθήματα ἐντὸς τῆς ἀσπίδος, δι' ὧν ἡ χεὶρ διεῖρετο. Conv. Phot., cf. Suid. Schol. Ar. Pac. 661. Eq. 849. Hes.

³⁾ Dubitanter attuli: nusquam enim nisi apud Poll. X. 190 hac notione invenitur.

281. ¹⁾ Paulo ante φροῦδος ex hac voce ortum esse episcopus affirmat, cf. p. 805, 45. Hes. Suid. Et. M. 800, 57. — Doctrina Pausaniae, cum nusquam simile quid appareat, suspicionem corruptelae movet.

282. ¹⁾ De totius loci fontibus cf. Prol. p. 43. sq. Plerumque atticista Aristophanis doctrinam sequitur. — Tota Dionysii doctrina recurrit ap. Phot. Suid. s. v. ἰδιόξενος. — πρόξενοι = Schol. Luc. IV. p. 138. Jacobitz. initio. Schol. Ar. Av. 1022. Schol. Dem. 175, 21. Ddf. ib. p. 651, 20. Ammon. p. 118. Et. Gud. 481, 29. Suid. Schol. Aesch. I. 89. III. 138. Freyer. p. 282. sqq. Hes. gl. πρόξενοι Schol. Her. (vol. II. p. 459. Stein). Erot. 112, 8. Klein. Schol. Hom. *Δ* 377.

²⁾ Hes. s. v. ἀστόξενος. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας κατὰ. cf. ἀστυξένοι.

³⁾ Cf. Plut. Quaest. graec. 17. Hes.

⁴⁾ Moer. Hes. Schol. Luc. l. l. sub finem. Hunc ad locum ea, quae lexicogr. de ἐθελονπρόξενος voce proferunt (Hes. B. A. 95, 18. Suid. Schol. Thuc. III. 70), refero.

⁵⁾ Pausaniae doctrinam pleniorē habes ap. Eust. p. 485, 12. πρόξενος ὁ ὑπὸ πόλεως ἡζιωμένος ἐν τῇ σφετέρᾳ προύστασθαι ξένους· ἰδιό-

ὄντες δὲ πολῖται ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἰππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. ἑτεροὶ δὲ οὕτω· ἀστόξενοι⁶⁾ οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες ἐπὶ δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. περὶ δὲ δορυξένων ὁ αὐτὸς Πανσανίας φησὶν, ὅτι δορύξενος ὁ ἐκ 5 πολεμίων φίλος καὶ ὁ πρεσβευόμενος περὶ λύτρων, εἰ ζωοῖται θάλλειν τινες.

283. Eustath. p. 854, 12. τῶν δὲ ὀδόντων κοινή μὲν εἰθεῖα ὁ ὀδούς. εὐρηται δὲ καὶ ὁ ὀδών. ἐξ οὗ καὶ προόδων¹⁾ κατὰ Πανσανίαν ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος, 10 καὶ ὁ χαυλιόδων²⁾ καὶ ἀμφόδων³⁾ καὶ ὁ χαλκόδων⁴⁾ καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἰακὸν δέ, φασιν, ὁ ὀδών, ὅθεν καὶ ὀδόντισμα⁵⁾ διάλεκτος αὐλητικὴ ἢ κροῦμά τι. cf. p. 1872, 33. χαυλιόδων⁶⁾ γάρ ἐστι, τοντέστι κεχαλασμένον τὸν ὀδόντα ἔξω ἔχων — δηλον δ' ὅτι καὶ προόδων ἂν λέγοιτο κατὰ τοὺς παλαιούς, οἷ 15 φασιν, ὅτι προόδων ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος.

284. Eustath. p. 983, 48. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γίνεσθαι καὶ ὁ παρ' Αἰλίου Διονυσίου κείμενος προϋνειακός¹⁾, ἥρουν ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγορῶν (l. ἀγορᾶς).

285. Eustath. p. 1025, 38. γίνεται δὲ τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ πρῶλ, ὡς καὶ τὸ πρῶμος καὶ τὸ πρῶιζά. προϋπάρχει δὲ αὐ-

---

ξενος δὲ ὁ ἰδίᾳ ἢ πατρόθεν ξένος — ἀστόξενος δὲ ὁ ἐκ προγόνων τισὶν ἐπικώριος — δορύξενος δὲ ὁ πολέμον χάριν ἢ ἐκ πολέμου φιλιωθεὶς. Pleraque inter se consentiunt. Sequitur Pausaniam ad δορύξενους: Suid., ad ἰδιόξενος: Phot. Lex. Bachm. 260, 3. Hes. gl. 2.

⁶⁾ Conv. Hes. gl. 1. οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. B. A. 456, 5.

283. ¹⁾ Conv. Phot., ubi Naber προώδων scribendum esse censet. An recte? Error si subest, potius Pausaniae ipsius videtur, cf. B. A. 58, 21. Poll. II. 96. Hes.

²⁾ Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 413, 26. Et. M. 807, 37. 493, 10. Et. Gud. 301, 54 (ultimam vocem l. ἀσπάλαξ).

³⁾ Cf. Hes. Et. M. 94, 5. 493, 8. Et. Gud. 301, 51., unde suspicio oritur, etiam καρχαρόδους glossam ex eodem fonte ortam esse.

⁴⁾ Suid. lemma solum exhibet; num Hes. χαλκωδόντας στόλους huc pertinet?

⁵⁾ ὀδοντισμός scribendum esse puto, cf. Phot. Hes. Poll. II. 84.

284. ¹⁾ Conv. Phot., ubi vide Naberi adn. Cf. Hes., qui alteram Photii (= Suid.) glossam cum sua contraxit, Lex. Bachm. 353, 1. Et. M. 691, 19. Et. Gud. 483, 48. B. A. 1415., cf. Poll. VII. 182. Kock, Com. III. p. 468.

τῶν μονοσύλλαβον¹⁾ τὸ πρῶ (l. πρῶ), ὃ δηλοῖ κατὰ Πανσανίαν τὸ πρῶτὸ ἢ πρὸ καιροῦ.

286. Eustath. p. 905, 14. δηλοῦσι δὲ οἱ πρῶνες¹⁾ κατὰ Πανσανίαν ὁρῶν ἐξοχὰς, λόφους. καὶ γίνεται, φησιν, ἀπὸ τοῦ προῶσθαι.

287. Eustath. p. 437, 10. ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν¹⁾ ταῦτοδυνάμων λέξεων, ὥς φησι Πανσανίας ἐν τῷ αὐτοῦ λεξικῷ, ἢ πτισσάνη²⁾.

288. Eustath. p. 948, 19. ὅτι δὲ τὸ πτύον¹⁾ καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, Αἴλλιος Διονυσίος φησιν. ἕτερος¹⁰ δὲ τις λέγει· πτέον οἱ ἄλλοι, πτύον δὲ Σοφοκλῆς (fr. 980. Nauck.) ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ.

289. Eustath. p. 870, 27. ὁ δὲ πυθμὴν καὶ πύνδαξ¹⁾ ἐλέγετο, ὅθεν παροιμία τὸ „ἀπυνδάκωτος²⁾” οὐ τραπεζοῦται

285. ¹⁾ An lexicographorum loci huc pertineant, dubium est. Fortasse huc spectat Hes. s. v. πρῶ. Suid. B. A. 61, 18. Phot. πρῶλ. — Glossa Platonica ὀρθροῦ βαθέος ap. Phot. Suid. Tim. a nostra secernenda est. — Eustath. p. 226, 46 προφζὸν formam profert κατὰ τοὺς παλαιούς. Sub finem ibi legas καὶ ὅτι χθιζὸν κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ χθέεινον καὶ (προφζὸν) τὸ ὑπόγυον. Cf. Et. M. 692, 1. B. A. 295, 27.

286. ¹⁾ Eadem explicatio recurrit p. 729, 48. 1060, 57. Conv. Phot. (cui iniuria Naber hanc glossam ademit, quod ap. Apollon. 136, 30. Bekk. recurrat), Suid. Lex. Bachm. 353, 29., cf. Hes. Et. M. 692, 47. Et. Gud. 484, 32.

287. ¹⁾ Cf. fr. 21. not. 5.

²⁾ Iam antiquitus hanc doctrinam in usu fuisse docet Ath. X. 455E. Poll. VII. 24., cf. Herod. II. p. 930, 27. Lentz. — Cum Pausania convenit Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 354, 12., cf. Et. M. 694, 37. Et. Gud. 485, 42. Et. Or. 135, 19., qui etiam de voce πτίσσειν agunt, cf. Phot. Hes. Schol. Ar. Ach. 507. — Aelii Dionysii de πτισσάνη doctrinam agnosco in p. 1218, 31. (praecedit fr. 238) παρ' οἷς (sc. τοῖς παλαιοῖς) κεῖται, καὶ ὅτι κριθὴ σύνθετος ἄφλοιος ἢ πτισσάνης.

288. ¹⁾ Fuit ἐργαλεῖον γεωργικόν, cf. Poll. VI. 89. Apoll. lex. hom. 187, 2. Bekk. (itaque Et. M. 695, 10. Gud. 485, 46. Or. 136, 1. diversa proferunt). — Conv. Phot., cf. Suid. Hes. Schol. Hom. Ven. A. N 588. — Iam antea eadem docuisse veteres apparet ex Poll. I. 245. X. 128., cf. Phot. s. v. λιστρίον. Poll. X. 98. Phryn. Lob. p. 321.

289. ¹⁾ Conv. Phot. Hes., cf. Luc. Lexiph. cap. 13.

²⁾ Conv. Hes. Apud Et. M. 133, 50. testimonium pro lemmate exhibetur. Proverbium (= Soph. fr. 554. Nauck.) iterum ap. Paroemiogr. II. 747, 19. Rhet. Graec. ed. Walz IX. p. 52 (Demetr. π. ἐ. qui Theophrastum auctorem adlegat). Mire convenit Paus. cum Poll. X. 79.

κύλιξ" ἤγουν ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους πύνδακα εἶρηκεν, ὥς φησι Πανσανίας. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ αὐτὸς πύνδακα τὸν πυθμένα εἰπὼν λέγει, καὶ ὅτι πτερυίδες τὰ πυθμένα τῶν λεκανίων³⁾. τοῦτο δὲ ἴσως ἀπὸ τῆς πτέρυγος ἐν μέσῳ κειμένης.

290. Eustath. p. 1626, 3. σημειῶσαι δὲ ὅτι ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς παλαιοῖς πυθὲς¹⁾ ἀρσενικῶς καὶ τῇ προσφθίᾳ φασίν, ὥς τυρὸς ἔχει ἀνάπαλιν πρὸς τὸν ὀρόν. ἔστι δέ, φασί, πυθὲς²⁾ τὸ πρωτόρρυστον γάλα καὶ νοστιμώτατον κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὃ τινες πύαρ³⁾ φασίν. ἡ χρῆσις παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ. ὅθεν, φασί, καὶ πυαρίτης (ἢ πυριάτης)⁴⁾ τὸ πύρεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος.

P.

291. Eustath. p. 1509, 44. ἐκ μέντοι τοῦ ῥάδιον ῥαδιουργὸς¹⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ κακοῦργος καὶ ῥαδιουργία¹⁾ φησίν, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγορία καὶ θρασύτης. Ξενοφῶν (Mem. II. 1. 20) δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει. λέγεται δὲ καὶ ῥάων ὁ ἐκ νόσου ὑγίης καὶ ῥατίζειν²⁾ τὸ ἀπὸ νόσου ἀνασφάλλειν.

292. Eustath. p. 1485, 59. θηλὴ δὲ ἔστι τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ῥάξ¹⁾ θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς

¹⁾ Conv. Phot. cf. Hes. Poll. II. 197. IV. 182.

290. ¹⁾ Cf. p. 1877, 1. Secundum Herod. I. 111, 20. 376, 10. Lentz. accentus sic collocandus est.

²⁾ Conv. Phot. Suid., cf. Hes. Schol. Ar. Pac. 1150. Iam veteres de accentu ac scribendi ratione dissensisse doc. Et. M. 697. 3. Gud. 487, 54. Or. 125, 17. (Ath. VI. 269 A.)

³⁾ Cf. Hes. Ath. II. 57 A.

⁴⁾ Conv. Phot. πυριάτη· θηλυκῶς τὸ πυρίεφθον. οὐχὶ πυρίατος, οὐδὲ πυριατὴ ὀξυτόνως, οὐδὲ πυρίεφθος, cf. Hes. Schol. Ar. Vesp. 711. Luc. Lexiph. 3. c. schol.

291. ¹⁾ Conv. Phot. Altera eius glossa = Suid., ubi initio additur: ῥ. ὁ πλαστογράφος. Cf. Naber ad l. l., cf. Lex. Bachm. 357, 20. Hes. Et. M. 700, 50. Gud. 489, 38.

²⁾ Cf. Hes., qui duplicem glossam habet. Et. M. 701, 57. Harp. Moer. 208, 24. (= Phot. Suid. Lex. Bachm. 357, 24). Schol. Dem. p. 55, 12. Ddf.

292. ¹⁾ Conv. Phot., cf. Phryn. p. 75. ἡ ῥάξ ἐρεῖς· ὁ γὰρ ῥῶξ δύο ἔχει ἀμαρτήματα. Vide not. Lobeckii. Hes. ῥάξ· ἡ τῆς σταφυλῆς et Eust. p. 1633, 42, qui paullo ante Suid. s. v. Hes. secutus est. Cf. Et. M. 705, 52.

κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγὸς, οὐ μὴν ῥωγός. ῥῶξ γὰρ εἶπεν βαρ-
βαρισμός καὶ σολοικισμός ἐστιν, ὥς φησιν Αἴλλιος Διονύσιος.

293. Eustath. p. 998, 30. δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ
ῥινᾶν¹⁾ ὥς ἐκ μεταφορᾶς τῶν δι' ὁσφρήσεων ἀπατωμένων
ἢ καὶ ἀπατώντων. ἵ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως καὶ παρὰ Πανσά- 5
νιφ., ὃς φησιν, ὅτι ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν. Μενανδρος (fr. 895.
Kock.)

ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν

ib. p. 1822, 43. δοκεῖ ῥινᾶν, ὥς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, λέγεσθαι
τὸ ἐξαπατᾶν [ὅτε δηλαδὴ αἱ ῥίνες ἀπατήσουσι κύναι]. φέρει δὲ 10
χρῆσιν τῆς λέξεως ταύτης ἐκ Μενάνδρου Αἴλλιος Διονύσιος
τὸ „ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν“.

294. Eustath. p. 1430, 39. ὅτι δὲ οἱ Αἰολεῖς τὸ ὀ εἰς
ῶ τρέπουσι, μυριαχόθεν δῆλον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ
ῥοφεῖν¹⁾, ὃ ῥυφεῖν λέγουσιν Ἴωνες καὶ Δωριεῖς κατὰ τοὺς 15
παλαιούς. Αἴλλιος δὲ Διονύσιος ῥόφειν φησὶ λέγεσθαι, ὥς
γράφειν, καὶ ῥόφουσιν ὥς γράφουσιν.

295. Eustath. p. 927, 54. ῥῶπος¹⁾ μέντοι λεπτὸς καὶ
ἀτελής φόρτος, ὥς δὲ Αἴλλιος Διονύσιος λέγει καὶ ποικίλος.
γέλγην²⁾ δέ, φασιν, αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ὅθεν, καθὰ ὁ 20
ῥωποπώλης³⁾, οὕτω καὶ ὁ γέλγοπώλης.³⁾ ἢ δὲ λέξις τοῦ
ῥώπου παρὰ τε Δημοσθένει καὶ ἑτέροις. [κεῖται δὲ καὶ παρὰ
τῷ Στράβωνι]. ἐκ τούτου δὲ καὶ ῥωποπερπερήθρα³⁾ τις
προσερρέθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος, οὗ ἢ
παραγωγὴ κατὰ τὸ δακτυλήθρα καὶ τὰ ὅμοια. φέρεται δὲ καὶ 25
ῥῆμα τὸ ῥωπίζειν⁴⁾, ὃ δηλοῖ τὸ σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα
ποιεῖν.

293. ¹⁾ Cf. Prol. p. 3. not. 4. Conv. Phot. ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν· οὕτω
Μενανδρος., cf. Hes. Men. fr. 895. Kock.

294. ¹⁾ Praecurrit fr. 9. Conv. Phot. Hes. s. v. ῥύψαι. Et. M. 705, 27.
Bergk. Lyr. II⁴. p. 498.

295. ¹⁾ Cum γέλγη in una glossa coniunctum Phot. gl. 3. Hes. s. v.
ῥωποπώλης (s. v. ῥῶπος cum Phot. gl. 1. Suid. contaminatus est). B. A.
61, 82. Et. M. 705, 55., cf. Poll. III. 127. VII. 8. I. 99.

²⁾ Cf. Hes. Luc. Lexiph. 3.

³⁾ Demosthenes ipse fuit, cf. Plut. Dem. 9.

⁴⁾ Conv. Phot. Et. M. 377, 29. Hes. s. v. qui Ionis testimonium ad-
legat. — An cum Nabero Phot. gl. 1. Suid. B. A. 299, 27. ad attic. re-
ferenda sint, dubium est.

Σ.

296. Eustath. p. 940, 27. *ιστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ πολεμικὸν σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινὸς λεγόμενος σάκκος¹⁾ δι' ἑνὸς κάππα προεφέρετο παρ' Ἀθηναίους, καθὰ φησιν Αἴλιος Διονύσιος. ὁθεν καὶ σακεύειν²⁾ φησὶ τὸ ὑλίζειν, ὡς Ἡρόδοτος (IV. 23) . . . . † „χρήματα ὑποσακίζόμενοι“³⁾ καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ καὶ ὑφαιρῖσθαι.*

297. Eustath. p. 1625, 24. *σηκός¹⁾ γοῦν φασιν ἡρῶον, οἶον·* (Nauck. *Fragm. trag. adesp.* 164.)

ὅς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκὸν, ἵλεως γενοῦ.
10 *ἐλέγοντο δέ, φασι, καὶ σηκίδες²⁾ οἰκογενῇ παιδισκάρια. κατὰ δὲ Αἴλιον Διονύσιον σηκύλη καὶ σηκίς κυρίως ἢ ἐν ἀγρῶ ταμῖτον φυλάττουσα.*

298. Eustath. p. 813, 43. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος¹⁾ ἱστορεῖ*

296. ¹⁾ Conv. p. 588, 12. *καὶ μὴν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸν σάκκον φασὶ καὶ δι' ἑνὸς γράφεσθαι κ, ὃν καὶ σάκταν φασὶ, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ σάττω τὸ φορτίζω, cf. fr. 206. not. 4. Prol. p. 34. Conv. Phot. Suid. (cf. Schol. Ar. Lys. 1211.), cf. Phryn. Lob. p. 257. Moer. p. 209, 27. Schol. Ar. Ach. 822. (quod ad 745. respicit). Meisterhans, *Gramm. der att. Inschriften* p. 73. not. 672.*

²⁾ Conv. Phot. Suid. B. A. 113, 32. Cf. Schmidt. *Did.* p. 52. sq.

³⁾ Quae vehementer turbata esse neminem fugiet, cf. Prol. l. l. *Duas glossas agnosco et ὑποσακίζειν. ὑπεξαιρεῖν. ἀναλοῦν . . . . χρήματ' ὑποσακίζόμενοι. 2) ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ. προκόπτειν scribendum esse puto, cf. Et. M. 783, 26. Phot. B. A. 68, 30. Cf. Heyden. p. 218. — Glossa Hes. σακίζειν ex duabus contaminata est: προκόπτειν (sic Salmass.) enim ad ὑποσακίζειν referendum est.*

297. ¹⁾ Fortasse ad att. revocandum est. *Redit ap. Phot. Hes. Poll. I. 4. Ammon. p. 96. 128. (cf. Valck. animadv. p. 153. sq.). Et. M. 710, 53. Gud. 499, 18. Eustath. 1818, 11.*

²⁾ Conv. Phot. Suid., cf. Schol. Ar. Vesp. 768. Hes. s. v. *σηκίς, σηκύλαιοι.* Poll. III. 76. (qui obloquitur Aristoph. Byzantio ap. Mill. *Mél.* p. 434.) Commemoratur *σηκίς* ap. Ath. VI. 263 B. (Pherecr. fr. 10. Kock).

298. ¹⁾ De comoediae asigmatismo similia ap. Eustath. p. 1379, 56., qui iterum Platonis locum adfert. Plura quaedam p. 896, 54., cf. Cram. An. Par. III. 13, 36. B. A. p. 1169. Apud Eust. scribitur *ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου.* Sed cf. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532a 15. Bekk. — An hoc fragmentum optimae doctrinae plenum hoc loco iuste inseratur, dubium est. Equidem toti lexico praecessisse puto, imprimis quod exempla adlata non in lexicorum congerie iterum appareant, cf. p. 84.

τοὺς κομικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξ-
ήχησιν καὶ φόφον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστ' ἂν ἀρμόττοι. διὸ
καὶ διασείροντες τοὺς τραγικοὺς προσπαίζουσιν ἐν τῷ

ἔσωςας ἡμᾶς ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου (Plat. com.
fr. 30. Kock).

5

λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρώτον ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ
σ σχηματισμὸν τοῦ στόματος, ὡς ἀπρεπῇ καὶ πλατὺν, γυμνα-
ζόμενον αἰετὸς πρὸς τὸ κάτωπτρον. καὶ ὅτι Θετταλοὶ²⁾ καὶ Κι-
τιεῖς (Ἰ. Κιττιεῖς)³⁾, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον,
ὧν πόλις Κίττιον, κληθεῖσα οὕτω, φασὶν, ἀπὸ Κίττιου γυ-
ναϊκὸς τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώτ-
τειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικῇ νο-
μίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων φησὶ Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὅμηρον
μῆτε τραγικοὺς μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχορησθαι αὐ-
τοῖς. ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου φησὶν ὁ αὐτὸς οὕτω· καὶ¹⁵
Ὅμηρος δὲ ποιητῆς ὧν καὶ ῥαψωδῶν προσεῖχεν ἄλλως τῷ
ὄγκῳ. διὸ καὶ ἀρχόμενος τῆς ποιήσεως οὐκ ἰωνίζει οὐδὲ „θεή“
λέγει, ἵνα μὴ συστέλλας τὰ χεῖλη στενὸν τὸν ὄγκον ποιοίῃ.

299. Eustath. p. 204, 28. ταῖς δὲ τοιαύταις λέξεσι¹⁾
σύστοιχον παρὰ Αἰλλῶ Διονυσίῳ καὶ τὸ σιλλοῦν²⁾, ὃ ἐστὶ²⁰
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡρέμα παραφέρειν [ἐν (ἐπὶ Meier) τῷ διαφαν-
νίζειν καὶ διασύρειν].

300. Eustath. p. 953, 53. σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ Παν-
σανίαν¹⁾ σκότῃ ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι, ὅθεν ἀπεσκοτωμένα,
φησὶ, τὰ ἐξωγραφημένα καὶ κεχρωσμένα ἐλέγετο.

25

²⁾ Exempli gratia allati sunt Θετταλοὶ (cf. Meisterhans, p. 77. not. 729) et Κιττιεῖς, non, ut aliis placuit, eorum lingua explicatur. Κιττιεῖς enim Phoenices erant.

³⁾ A. D. non errore perductum ita scripsisse (Nab. Prol. 29), sed rectam formam servasse docet Boeckh. C. I. G. I. p. 523.

299. ¹⁾ Ante Eustathius de σίλλος eiusque derivatis egit: fortasse, si σύστοιχον premis, omnia ad Ael. Dion. revocanda sunt. Imprimis vox σιλ-
λαίνειν hanc suspicionem movet, cum ap. Hes. Poll. II. 54 (qui ad ἰλλός =
oculus, cf. fr. 209. not. 7. fr. 225. not. 5., provocat) eadem explicatione
utatur atque σιλλοῦν. Cf. Phot. σιλλαίνει. Lex. Bachm. 364, 19. Et. M.
718, 7. Suid.

²⁾ Conv. Phot., cf. Hes. σιλλολ. Ultima dubitanter afferro, cum similia
tantum redeant ap. B. A. 36, 20.

300. ¹⁾ Cf. fr. 217. not. 18. Idem protulit Eust. 1256, 44. — De voce

301. Eustath. p. 228, 38. *Αἴλιος* γοῦν *Διονύσιος* ο *Ἀλικαρνασσεὺς*, ἐν οἷς γράφει πρὸς *Σκύμμον*, φησὶ· ἄγριοι στρουθοὶ· αἱ στρουθοκάμηλοι¹⁾. δῆλον δὲ ὅτι καὶ *Λιβυ-* καὶ στρουθοὶ αἱ αὐταὶ λέγονται. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ
5 στρουθίζειν τὸ ἐντελῶς πως ᾄδειν, δηλοῖ ὁ κωμικός.

302. Eustath. p. 959, 42. τὸ δὲ σῶς¹⁾ εὐρηταί, φασί, καὶ *θηλυκῶς*. *Ἀριστοφάνης* (fr. 658. Kock)

οὕτω παρ' ἡμῖν ἢ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.

καὶ σᾶ²⁾ τὰ σῶα οἱ παλαιοί, παρ' οἷς καὶ σᾶ ἢ σῶα. *Εὐρι-*
15 *πίδης* ἐν *Υφιπύλῃ* (fr. 762. Nauck.)

εὐφημα (N. εὐσημα) καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα *Ἀριστοφάνης* (fr. 631. Kock.)

ἢ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χῶ κάραβος

Αἴλιος δὲ *Διονύσιος* εἰπὼν τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα λέγει
15 ὅτι καὶ σῶοι σοί. καὶ σῶ³⁾ δέ, φησι, μονοσυλλάβως οἱ σῶοι
παρὰ *Θουκυδίδη*.

T.

303. Eustath. p. 1423, 9. ἡλάσκει, ὃ ἐρμηνεύει τὴν *τα-*
*λασίαν*¹⁾ καὶ τὸ *ταλάσιον* κατὰ τὸν εἰπόντα *Πανσανίαν*,
ὅτι *ταλάσια*²⁾ τὰ ἐριουργικὰ καὶ *ταλασία*³⁾ ἢ ἐριουργία.

ἀπεσκοτωμένα idem docent Suid. Hes. — Mire sane accidit, quod sub eodem lemmate ap. Suid. B. A. 431, 26 legitur ἀπόμακτρα σκντάλων, ἀπεσκοτημένα ἐσκοιτροφημένα. cf. Aristoph. fr. 712. Kock. (l. ἀπεσκοτωμένα· ἐσκιαγραφημένα) quae glossae seiungendae sunt.

301. ¹⁾ Dubium, an in lexico ipso fuerit. Vix simile quidquam inveni-
neris. Cf. Hes. Suid. Apud Ar. στρουθός passim nominatur, etiam *Libyca*, cf. Hist. anim. IX. 15.

302. ¹⁾ Haec omnia debentur atticistis. σῶς quidem (= salva) adhuc repperiri non potuit. σᾶ = σῶα et σῶα autem fuisse docet Phot. gl. 1. σᾶ.

²⁾ Phot. gl. 2. haec exhibet σᾶ. τὰ σῶα λέγουσι μονοσυλλάβως ἀπὸ τοῦ σῶα συναιροῦντες. καὶ τὸν σῶον καὶ σῶν καὶ σῶοι σοί παρὰ *Θουκυδίδη*. οἱ δὲ δισυλλάβως σῶοι, cf. Cob. Mnem. X. 92. Cf. Schol. Plat. Criti. 111B. Hes. B. A. 302, 20.

³⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 742, 1. Et. Gud. 586, 12. Cf. Giesing. p. 14. sq. Cohn. Jahrb. XIII. 809.

303. ¹⁾ Cf. p. 1393, 46. et 962, 53, unde addas καὶ *ταλασιουργεῖν ἐπὶ γυναικῶν τὸ ἐμμένειν ἔργοις καὶ ταλασίᾳ*.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 381, 10. Schol. Plat. Leg. 805A. cf. Gies. p. 28., cf. Hes. Tim. s. v. *ταλασιουργία*. Poll. VII. 29. Cf. fr. 304. Lex.

304. Eustath. p. 746, 37. *τάπητες* δὲ νῦν τὰ προσκε-
φάλαια, καὶ σημείωσαι, ὅτι ὁ *τάπης* ὑπόκειται, οὐ μὴν ὑπέρ-
κεται, οἷά τι σκέπασμα, καθά τινες ἐν ἄλλοις οἴονται. καὶ
πὺς δηλοῖ τοῦτο καὶ ἡ τῆς λέξεως ἐτυμολογία, παραγενομένης
ἐκ τοῦ πατεῖσθαι (cf. p. 1057, 10) κατὰ μετὰθεσιν, ἐξ οὗ ῥή- 5
ματος παρῆται καὶ ὁ ταπεινός. ἐοίκασιν δὲ καὶ μαλλωτοὶ *τά-
πητες*¹⁾ εἶναι. ὅθεν Ἀἴλιος Διονύσιος ἀμφιτάπητάς²⁾
φῆσι τοὺς μὴ ἐτερομάλλους, ἀλλ' ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν δα-
σεῖς. καὶ Πανσανίας δὲ λέγει, ὅτι ἀμφιτάπητες οἱ ἀμφί-
μαλλοι³⁾, οἱ δὲ ἐτερόμαλλοι *τάπητες*. Quocum loco coniun- 10
gendus est alter ap. Eust. 1645, 24. περὶ δὲ ταπήτων ἀρκεῖ εἰπεῖν
ἄρτι, ὅτι ἐοίκασιν ταύτόν ποτε εἶναι *τάπητες* καὶ δάπιδες, ὡς
δηλοῖ Πανσανίας, ἐν οἷς φῆσι ψιλοδάπιδας⁴⁾ ψιλὰς καὶ μὴ
μαλλωτάς, ὡς δηλαδὴ καὶ μαλλωτῶν οὐσῶν δαπίδων, ὅποιοι
καὶ οἱ *τάπητες* ἐπιπολί.

15

305. Eustath. p. 1625, 12. *ταρσοὶ*¹⁾ δὲ καλαθίσκοι, ἐν
οἷς τυροκομοῦσι, κληθέντες οὕτω παρὰ τὸ τέρσαι τὸ ξηρᾶ-
ναι, ἐν οἷς τερσαίνονται οἱ τυροὶ, οὓς καὶ πλεκτοὺς ταλάρους²⁾
ἐρεῖς. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν τοιοῦτον ταρσὸν καὶ ταρρὸν λέγουσιν,
οἱ μεθ' Ὅμηρον δηλαδὴ, ἐν οἷς καὶ ὁ κομικός³⁾, οἱ καὶ φα- 20
σιν, ὅτι ταρρός τὸ τυροκομεῖον, καὶ ὅτι ἄρριχοι⁴⁾ μὲν κόφι-

post. Et. Gud. 637, 63. Et. M. 746, 17. — Fortasse etiam cetera de colu
allata ad atticistam revocanda sunt, ut ἡλακάτη, πτέρνα, τράχηλος, καρ-
χῆσιον. Subsequitur fr. 194.

304. ¹⁾ Cf. fr. 116. Locos ideo coniunxi, quod eadem doctrina con-
iuncta, sed auctoris nomine omisso occurrit 1057, 12. δοκοῦσι δὲ ἀμαλλοὶ
μὲν αἱ ψιλοτάπιδες εἶναι, ὡς καὶ αἱ ψιλοδάπιδες, ἀμφίμαλλοι δὲ οἱ ἀμ-
φιτάπηται, ἐτερόμαλλοι δὲ οἱ *τάπητες*.

²⁾ Eadem Poll. VI. 9., qui formam ἀμφίταποι tuetur. Cf. Ath. VI. 255 E.

³⁾ Conv. Suid. B. A. 389, 15. Similia Hes. Ammon. p. 133. Valck.
(= Et. Gud. 571, 60.) et in Scholiis ad Ar. Plut. 527. Commemorantur
ἀμφιτάπητες ap. Poll. X. 38. B. A. 83, 15.

⁴⁾ Conv. Phot. Suid. Similia Hes.

305. ¹⁾ Dubitari nequit, quin haec omnia ex Pausania fluxerint, cum
fr. ἄρριχοι (no. 76) insertum sit. Cf. Nab. ad Phot. *ταρροί*, Freyer p. 354.
Prol. p. 18. — Conv. Eustath. p. 843, 35. Hes. gl. 2. Poll. VII. 173.

²⁾ Cf. p. 699. 19. 850, 36. 1488, 58. Et. M. 744, 56.

³⁾ Alludit ad locum celeberrimum Nub. 226. Cum nostro κρεμαστήρ
coniungendus est, cf. Schol. l. l. Hes. *ταρρός* gl. 2.

⁴⁾ Cf. fr. 76. not. 1. Phot. l. l.

νοι σταφυλοφόροι, ταρρὸς δὲ ἄγγειον πλεκτὸν, ὥς ψίαθος ἐκ καλάμων, ἐν ᾧ τυρεῦουσιν. καὶ κρεμαστήρ⁵⁾ δέ, φασιν, ἐλέγετο ταρρὸς, ἐφ' οὗ τυροὺς ἔτερσον. ὅθεν καὶ τρασιά⁶⁾, οὗ σῦκα ψύγεται. ἐλέγετο δέ, φασι, ταρσός⁷⁾ καὶ τὸ ἄνω τοῦ⁸⁾ ποδὸς καὶ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. Αἰλλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὅτι ταρροὶ⁸⁾ καὶ ταρσοὶ, τάλαροι καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν. Ἔτεροι δὲ⁹⁾ ὅτι ταρροὶ κρέμαστρα καλαμίνη καὶ τὰ τῶν πυρῶν ἄγγεια καὶ τὰ τῶν λαχάνων. καὶ τάρρωμα¹⁰⁾ ἢ κωπηλασία. ταρρὸς γάρ, φασιν, ὁ στοιχος τῶν κωπῶν, ἐπεὶ¹⁰⁾ πετεροῖς ἐοίκασιν.

306. Eustath. p. 881, 24. τέλη δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ στρατιωτικὰ λέγει τάγματα. δῆλον δὲ ὅτι πολυσήμαντον τὸ τέλος¹⁾ ἐστίν. τέλος γάρ, φασι, ἀνάλωμα καὶ τάξις καὶ ἀρχὴ καὶ γάμος. καὶ ἐκ μὲν τοῦ δηλοῦντος τὸ ἀνάλωμα γίνεται ἀτελῆ²⁾ κατὰ Πανσανίαν τὰ ἀδάπανα, ὥς καὶ πολυτελῆ τὰ πολυδάπανα. ἐντεῦθεν δὲ καὶ εὐτελῆς³⁾ ὁ φειδωλός, φασι, καὶ

⁵⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 449, 26. Cf. Hes. Schol. Ar. Nub. 50. Poll. VII. 144. X. 129.

⁶⁾ Conv. p. 850, 34. Phot. Suid. Lex. Bachm. p. 382, 6. Et. M. 747, 7. Cf. Et. Gud. 523, 5. An recte legatur τὸ ἄνω, ambiguum est. Ceteri enim omnes ad unum tradunt τὸ κάτω vel τὸ πλάτος (cf. Et. Gud. 523, 7. Galen. lex. Hipp. vol. XIX. p. 146, 3. Kühn, Erot. p. 124, 15. Klein). Solus obstat Poll. II. 197.

⁷⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 747, 1, qui addunt: καὶ τὸ πτέρωμα καὶ Θουκυδίδης οὕτως, quod atticistae restituo. Cf. Prol. p. 36.

⁸⁾ Pausaniam agnosco, cum iterum κρέμαστρα afferatur, cf. not. 3. Huc pertinet Phot. ταρσοὶ = Suid. Lex. Bachm. 382, 4. Et. M. 747, 1. (ubi adiungitur: ἐκ μέρους ἢ τὸ πλάτος τοῦ ποδὸς ἢ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. ῥητ., unde perspicitur, etiam τρασιά not. 6. Pausaniae deberi).

⁹⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 382, 8. Et. M. 747, 3. cf. Poll. I. 90. 93.

¹⁰⁾ Cf. Suid. Schol. Herod. (vol. II. p. 461. Stein).

306. ¹⁾ Atticistas iam vocis τέλος diversas notiones enotasse apparet ex. Phot. Suid. Lex. Bachm. 383, 25. Schol. Plat. Conv. 205 A. Et. M. 750, 38. Et. Gud. 524, 31. — Cave tamen locos illos confundamus cum eis, qui ex schol. Hom. K 56 prodierunt, exscripta ap. Eustath. p. 789, 12. (= Schol. Ar. Ran. 386.) Cf. Prol. p. 60. sq. Locum nostrum non omnibus explanationibus atticistarum uti ibi demonstravimus. — Incertum est, unde Eust. p. 686, 14. 892, 37. sua hauserit.

²⁾ Conv. Suid. B. A. 458, 26.

³⁾ Conv. Suid. (cf. Hes. s. v. πολυτελῆ. ἀτελῆ), qui duos Menandri locos adicit (cf. fr. 615. Kock), unde iterum apparet εὐτελῆς et πολυτε-

ὀλιγοδάπανος, ὥς πολυτελὲς ὁ πολυδάπανος. ἐκ δὲ τοῦ σημαίνοντος τὴν τάξιν ἤδη δὲ καὶ ἀρχὴν αἱ μυστικά τελέται⁴⁾ καὶ τὸ τελειοῦσθαι ἀντὶ τοῦ μνείσθαι καὶ ἡ κατ' ἀρχὴν τελειότης, καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τέλειοι καὶ οἱ ἐν τέλει⁵⁾, τουντέστιν οἱ ἀρχικοὶ καὶ τάσσοντες, ἤτοι κοσμήτορες, ὥς τὸ ⁵ τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πεύσομαι (Soph. Ant. 67).

Ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους, ὃ σημαίνει τὸν γάμον, τὰ προτέλεια, ὧν χρήσις μὲν μόνῃ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ⁶⁾, ἐρμηνεία δὲ παρὰ Πανσανίᾳ εἰπόντι· ὅτε προτέλεια ἡ πρὸ τῶν γάμων θέα (l. θυσία), ἵσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. ἐκεῖθεν δὲ ¹⁰ καὶ τέλειοι⁷⁾, οἱ γεγαμηκότες καὶ τελειωθῆναι τὸ γῆμαι. Οἷον δὲ ὅτι καὶ τὸ παντὸς πράγματος πέρας τέλος λέγεται, ἄφ' οὗ καὶ ἡ τελευτὴ κτλ.

307. Eustath. p. 1405, 28. τριώβολον· μισθὸς δικαστικός καὶ οἱ ἀπλῶς τρεῖς ὀβολοί. ἐξ ὧν τριωβολιματος¹⁾ ὁ ¹⁵ εὐτελής. καὶ τετρωβολίζειν²⁾ τὸ λαμβάνειν δικαστικὸν τετρώ-

λής una in glossa iuncta fuisse. Cum apud Lex. Bachm. hoc fragm. deficiat, Aelio Dionysio tribuerim (cf. Nab. Proll. p. 130. sq.). Fontem illius vero ap. Athen. II. 40D reperiri nemo negabit. Cf. Prol. p. 67. Unde profecerit glossa Suid. s. v. πολυτελής (cf. Schol. Thuc. VII. 27. I. 10.) dubium est. Cf. Phot. πολυτελεῖν. Hes. εὐτελής. Et. M. 321, 19. Et. Gud. 222, 14.

⁴⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 383, 19. Et. M. 751, 11. Ath. I. I. Phot. Suid. s. v. τελεσθῆναι.

⁵⁾ Cf. Suid. ἐν τέλει. Hes. Fortasse Phot. τελοῦντα· τεταγμένον huc pertinet. Lex. Bachm. 383, 28.

⁶⁾ Locus Aelii Dionysii deficit; fortasse idem fuit, atque Harp. Phot. Suid. προτέλεια, si in verbis τὰ πρὸ τοῦ τελευθῆναι — προτέλεια Lycurgi testimonium agnosci potest. Pausaniae doctrina multifariam redit. Phot. προτέλεια· ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία· οὕτω Μένανδρος. Cf. Hes. Et. M. 750, 48. Alia notio vix diversa fuit ap. Moer. p. 206, 9. προτέλεια· ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα. Cf. Phot. Suid. προτελείαν ἡμέραν. Ex Poll. III. 38. Aristophanem Byzantium Pausaniae auctorem efficimus. Cf. Prol. p. 45. Indidem apparet etiam glossam Ἥρα τελεῖα eiusdem originis esse apud Suid. Schol. Ar. Thesm. 973. Schol. Pind. Nem. 10, 31. Aesch. fr. 381. Nauck.

⁷⁾ Conv. Phot. s. v. τέλεον, cf. Hes.

307. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 766, 37. Cobetus Mnem. VII. 477. τριωβολιαῖος scribi iubet: non tamen est, cur sequamur, cf. Phryn. Lob. p. 550. sq.

²⁾ Conv. Phot. Sine dubio Pausanias erravit. A Poll. IX. 64. (Theopomp. fr. 55. Kock) errorem incepisse Naber iubet.

βολον. ἐγένετο γάρ, φασι, καὶ τοσοῦτόν ποτε· καὶ τετρω-
βόλου βίος³⁾ παρὰ Πανσανίᾳ ἀντὶ τοῦ στρατιώτου μισθός.
καὶ ἀμφώβολά⁴⁾, φασι, παρὰ Σοφοκλεῖ αἱ διὰ σπλάγχχνον
μαντεῖαι.

5 308. Eustath. p. 968, 3. τευτάζειν¹⁾ λέγεται κατὰ
Αἴλιον Διονύσιον τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ
πράγματι.

309. Eustath. p. 971, 28¹⁾. καὶ ὅτι τηθαλλαδοῦς²⁾, ὃν
οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσι, παρὰ τὴν τήθην³⁾ Ἄττι-
10 κῶς τὴν ἀνωτέρω ῥηθίδαν, ἣν, ὥς λέγει Αἴλιος Διονύσιος,

³⁾ Eadem p. 951, 4. auctoris nomine celato. Cf. Suid. Schol. Ar.
Pac. 254.

⁴⁾ Fortasse huc referenda fuerunt, cf. Suid. Etiam reliquae Eusta-
thii disputationi, quam l. l. de βάλλειν verbi derivatis instituit, nonnulla
alia atticistarum propria inesse puto.

308. ¹⁾ Ueberiora et optimae doctrinae plenissima Phot. (= Suid. Et.
M. 755, 38), quae Schmidt Did. p. 48. Nab. Proll. p. 66. Aelio Dionysio
abiudicaverunt. Nexum adhuc statuere non potui: tamen ex att. fluxisse
mihi persuasum est, cum alter, qui inter Didymum et Phot. intercedat,
inveniri vix possit. Naber l. l. Cohn, Jahrb. XIII. p. 796 de Boetho cogi-
taverunt. Sed cf. Prol. p. 65. — Multo breviora habes ap. Phot. gl. ταυ-
τάζειν, τευτάζων, Hes. τευτάζει (= Lex. Bachm. p. 386, 3) τευτασμός,
Lex. Bachm. p. 386, 5. Poll. IX. 137. Mill. Mél. p. 399. Schol. Plat. Phi-
leb. p. 56 C.

309. ¹⁾ Cf. ib. p. 971, 35. περὶ δὲ γε τήθης καὶ μάμης καὶ οὕτω φασί
τινες. τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα. οἱ δὲ παλαιοὶ (l.
πολλοὶ, cf. Piers. ad Moer. p. 259. Nauck. Ar. Byz. 139) ἀκύρως μάμην
καὶ μαῖαν· μάμην γὰρ Ἄττικοὶ καὶ μαμμαῖαν τὴν μητέρα καλοῦσιν. ἣν
δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα (sc. Ἄττικοὶ καλοῦσιν), μαῖαν δὲ ὥς ἡμεῖς
τὴν ὑπ' Ἰώνων ὀμφαλητόμον. Cf. Fresenius p. 54. sq. — Difficillimum
est constituere, qui loci ad Ar. Byz. (cf. Nauck. p. 139) an ad nostrum
reducendi sint, cum plerumque consentiant et ex fr. 419. opes Ar. Byz.
ad atticistas transisse affirmetur. Cf. Prol. 40. sq.

²⁾ Conv. Phot. Cf. Mill. Mél. p. 421. 434. Fresen. p. 55. Suid. Hes.
Et. M. 756, 31.

³⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 386, 19. Poll. III. 17. Suid. B. A. 309,
29. Et. M. 756, 35 (Heyden p. 216) Schol. Ar. Ach. 49. — De τηθίς voce
omnes loci consentiunt cum Ar. Byz. ap. Nauck p. 139. Mill. Mél. 431.
Cf. Hes. Tim. lex. Platon. Lex. Bachm. 386, 20. B. A. 193, 33. 309, 30.
Et. Gud. 528, 54. Schol. Aesch. I. 26. Ammon. p. 138. Hellad. ap. Phot.
Bibl. p. 530a 8. Bekk. — De μάμμη voce cf. Phot. Hes. Moer. p. 203,
12. Cf. Freyer. p. 246.

ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμην λέγειν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων.

310. Eustath. p. 598, 27. σημειῶσαι οὐδὲ ὡς ἡ πλήμνη καὶ τóρμη λέγεται, καθὰ δηλοῖ ὁ γράψας· τóρμη¹⁾ ἢ πλήμνη, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνῆροσται, καὶ ὁ ἐν ἱπποδρόμῳ δὲ δρόμος, ἣ⁵ ἢ κάμψη, καὶ ὁ ὕσπληξ — [οἶδαμεν δὲ καὶ, ὡς ἡ τῶν Κρητῶν γλῶσσα τóρμαν²⁾ οἶδεν ἰδίαν καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐν-ταῦθα, ἣς ὁ προάρχων τορμάρχης λέγεται παρ' αὐτοῖς.] Πανσανίας δὲ ἐκ τῆς τóρμης καὶ ἐκτορμεῖν³⁾ λέγει τὸ τοῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν. 10

311. Eustath. p. 1517, 8. ἀπ' αὐτοῦ δὲ (sc. τρίῳ) καὶ τρύμη¹⁾ παρὰ τῷ κωμικῷ ὁ πανοῦργος [καὶ ἱτητικὸς καὶ κατ' ἐκεῖνον εἰπεῖν, ἱτης, ὃ ἐστὶν ἰταμός.] ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τρύσιππον, ὃ τοῖς τετρυμμένοις καὶ ἀχρήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται, ἣ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τρυσίππειον²⁾ τετρα-¹⁵ συλλάβως· ἔγκανμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῷ. φέρει δὲ αὐτὸς καὶ χρῆσιν Εὐπόλιδος ταύτην (fr. 318. Kock).

ἀλλ' ὥσπερ ἵππῳ μούπιβαλεῖς τρυσίππειον³⁾.

Υ.

312. Eustath. p. 1442, 6. ὑπαντὰξ¹⁾, οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος λέγων, ὡς δηλοῖ τὸ ἐξ ἐναντίας, φέρων εἰς²⁰ χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους (fr. 616. Kock) τὸ ἔφενγε κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰλόμην.

313. Boissonadii Anecd. gr. I. p. 413. ὑπογράφειν¹⁾

310. ¹⁾ Atticistarum est. Conv. Phot. qui τóρμος scribit, Suid. τóρμη· νάσσα, καμπτήρ, Hes.

²⁾ Cf. 1610, 54.

³⁾ Conv. Suid. Cf. Hes. s. v. ἐκτορμεῖν, ἐκτόρμης.

311. ¹⁾ Cf. p. 1471, 8. Vide fr. 142. not. 3. Conv. Phot. cf. Suid. Schol. Ar. Nub. 449.

²⁾ Conv. Phot. Et. M. 771, 16. (ῥητ. cf. Heyden p. 209.) Cf. Hes. Poll. VII. 186., cf. Zenob. IV. 41. Diogen. V. 27. Hes. Ἴππου τροχός. Phot. ἱππότροχος.

³⁾ Fortasse etiam ea, quae Eustath. l. l. de τρυτάνη, τρυμαλιά exposuit, ad atticist. revocanda sunt, cf. p. 1532, 3, ubi insequitur fr. 161.

312. ¹⁾ Conv. Hes. Kock l. l. φλόμην scribi iubet.

313. ¹⁾ Cf. Phot. Et. M. 782, 9. Poll. V. 102. B. A. 68, 17.

τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ πρόσωπα (οὕτως γὰρ εἴρηται ἀεὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς) λέγει Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ χρήσεως Ἀττικῶν ὀνομάτων, ὅτι τὴν ὑπὸ εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ πολλάκις καὶ ἀντὶ τῆς πρὸ ἐκτιθέναι, ὥς τὸ ὑπει-
 5 πειν²⁾ ἀντὶ τοῦ προειπεῖν καὶ ὑπάγειν³⁾ ἀντὶ τοῦ προάγειν, οὕτω καὶ τὸ ὑπογράφειν⁴⁾ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ προγράφειν.

314. B. A. p. 1073¹⁾. κεῖται δὲ (ὑπόξυλος) ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἕξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύ-
 10 λος ἐν Πέρσαις μέμνηται καὶ Διογενιανὸς²⁾ ἐν τῇ λέξει τοῦτου καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων, ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ Περιθία φησὶν· (fr. 399. Kock).

οὐδ' αὐτὸς εἰμὶ σὺν θεοῖς ὑπόξυλος.

οἷον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος³⁾ οὐδὲ ἀληθής, ἀπὸ τῶν ξυλί-
 15 νων καὶ περιηργυρωμένων σκευῶν.

Φ.

315. Eustath. p. 924, 6. φάλαγξ¹⁾ δὲ οὐ μόνον στρα-

²⁾ Cf. Phot. Lex. Bachm. 395, 9. Suid. Schol. Thuc. I. 35.

³⁾ Fortasse omnia, quae a lexicographis ad ὑπάγειν, ὑπαγωγή etc. traduntur, huc referenda sunt, cf. Stud. Lips. IV. p. 121.

⁴⁾ Locum corruptum esse inde apparet, quod πρόγραφεῖν nusquam = ὑπογράφειν esse poterit, cf. Rindfl. p. 114. Rem ita constituo, ut regulam ad ὑπάγειν, ὑπειπεῖν allatam esse putem, ὑπογράφειν autem a grammaticastro per errorem appictum esse censeam.

314. ¹⁾ Grammaticus paullo ante ad Phrynichum provocat, cf. B. A. 67, 5. Totum locum vehementer abbreviatum habes ap. Max. Planud. in Walz. Rhett. V. 486. Imprimis nomina auctorum exciderunt. Vox ipsa recurrit ap. Luc. Iupp. trag. cap. 8.

²⁾ Cf. Cobet. Mnem. X. 54. Naber, Prol. p. 26. Boysen p. 61. Schmidt, Quaest. Hesych. p. XC.

³⁾ Conv. Phot. Et. M. 783, 17, ubi Aristophanes falso laudatur, cf. Poll. III. 56. Aristoph. fr. 881. Kock. Bast. ad Greg. Cor. p. 241. Schaeff.

315. ¹⁾ Ael. Dion. sic recurrit ap. Phot. gl. 2. Suid. gl. 4. φάλαγξ· θηλυκῶς ὁ ἀράχνης. Πλάτων Ἑλλάδι κτλ. Etiam vitia scribendi (cf. Nab. I. I.) eadem recurrunt, cf. not. 2. Tertio loco adhibendus est Et. M. 786, 50. Fragmentum ideo insigne est, quod insertum invenies in Phot. gl. 1. (= Suid. Hes.) φάλαγγες· στίχες τάξεις. οἱ δὲ τὸ ἐκ πλεόνων τάξεων ὀπλιτικὸν πλῆθος. λέγεται καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα (unde corr. Suid.

τιωτικὸν σύστημα — ἀλλὰ καὶ ὁ ἀράχνης. [παρὰ τοῖς ὕστερον οὐ μόνον ὁ μερίζων, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποκοριζόμενος εἰς φαλάγγιον, ὡς δηλοῖ Ξενοφῶν ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν ὑπομνημονεύμασιν (I. 3, 12.)]. τῆς δὲ τοιαύτης φάλαγγος συχνὰ μὲν αἱ χρήσεις. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παράγει τοιαύτην ἐκ τοῦ κομικοῦ Πλά-⁵τωνος (Ἑλλάδι fr. 22. Kock.)²⁾

εἴξασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῦτοις τοῖσι λεπτοῖς

ἀραχνίοις, ἃν τοῖσι τοίχοις ἢ φάλαγξ ὑφαίνει.

τὴν³⁾ δὲ ἔννοιαν πλείους εἰς τὸν Σκύθην ἀναγοῦσιν Ἀνά-
χαρσιν.¹⁰

316. Schol. Hom. Il. O. 705 (Ven. A.) σχόλιον (ad ὠκύα-
λον) ἐπιθετικὸν γὰρ ὃν δασύνεσθαι ὤφειλεν. ἀλλὰ τοῦτο, εἰ
σύνθετον ἦν, ἐγένετο ἄν. νῦν δὲ, ὡς ἐν τοῖς ἄνω εἶπεν, πα-
ραγωγὴν ἔλαβε τῆς αλως κατὰ παρολκὴν κειμένης. Διονύσιος
δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων¹⁶
οὕτως ἔφη· φίλιππος¹⁾ μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσ-
ηγορικόν. οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους (fr. 523. Nauck)
ἀναγινώσκομεν·

ἦλιε φίλιπποις Θρηξὶ πρόσβιστον σέλας.

Φίλιππος δὲ φιλῶς ὁ Μακεδὼν. καὶ ὠκύαλος μὲν δασέως ἢ²⁰
ναῦς, φιλῶς δὲ ὁ ἀνήρ.

ὅρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ξκύαλος (θ 111)

ἐναντίως δὲ ὁ Ἡρωδιανός³⁾).

317. Eustath. ad Diog. Perieg. p. 912. Αἴλιος δὲ Διο-

gl. 5., cf. Aristot. H. A. I. 15. Poll. II. 145.). ἔνιοι καὶ τὸ στρογγύλον
ξύλον. καὶ σύμμετρον φαλάγγιον λέγεται καὶ τοῦ ζυγοῦ ὁ κανὼν φάλαγξ
καὶ ἐπὶ τῆς νεῶς ἢ διαβάθρα. καὶ ὁ ἀράχνης δὲ, ὃν ἔνιοι φαλάγγιον. (ap.
Et. M. sequ. θηλ. ὁ ἀρ. Πλ. Ἑλ.) καὶ οἱ κόρακες δὲ παρ' Ἀττικοῖς φα-
λάγγια. Quae ex palaiōw doctrina repetuntur ap. Eust. p. 469, 15., cf.
p. 140, 9. 285, 42.

²⁾ Eust. habet: εἰοκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ
τοῖσι τοίχοις ἢ φάλαγξ ὑφαίνει. Cobeti (Plat. Com. 195.) tetrametri magis
placuerunt quam trimetri, quos Kockius agnoscere sibi visus est.

³⁾ Omittere nolui, quod ad Platonis locum explicandum addita vi-
dentur, et minime ad ceteram Eustath. disputationem quadrant.

316. ¹⁾ Cf. Eustath. p. 980, 34.

²⁾ Herod. II. p. 48, 11. Lentz. (Schol. Ven. A. ad E 76). Herodiani
locum supra allatum apud Lentz. desidero. — Fortasse Dionysius Try-
phonem sequitur, qui de spiritu intercalari egit, cf. Athen. IX. p. 397 E.
Prol. p. 70.

νύσιος ἐν τοῖς περὶ Ἀττικῶν λέξεων ὑπογράφει σαφέστερον τὴν τοῦ φυτοῦ φύσιν, τῆς βύβλου, ἔνθα περὶ φιλύρας φησιν, ὅτι φυτὸν ἢ φιλύρα¹⁾, φλοιὸν ἔχον βύβλου, παπύρω ὅμοιον, ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν.

- ⁵ 318. Eustath. p. 1757, 54. ἰστέον δὲ ὅτι περικλυτον γένος οἱ Φοίνικες, ἐξ ὧν Φοινίκια γράμματα¹⁾, ἐπεὶ, φασί, δοκεῖ Κάδμος ἀπὸ Φοινίκης αὐτὰ κομίσαι. δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ ὁ γράψας, ὅτι Φοίνικες εὗρον γράμματ' ἀλεξίλογα, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται. καὶ ψεῦδος δὲ Φοινικικὸν²⁾ ἀπὸ
¹⁰ τῶν κατὰ τὸν Κάδμον τὸν Φοίνικα καὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς Σπαρτοὺς μυθικῶς λεγομένων, ὥς φησι Πανσανίας, ἵνα ἡ Φοινικικὸν ψεῦδος τὸ τερατῶδες.

319. Eustath. p. 1452, 16. καὶ φορμὸς ὁ κόφινος καὶ φορμίσκος¹⁾ κατὰ Πανσανίαν λεπτὸν (l. πλετὸν) τι ἀγ-
¹⁵ γειον. Ἔτεροι δὲ φασιν οὕτω· ἐκ τοῦ φέρω φορμὸς²⁾ ἤγουν πλέγμα, σπυρίς, ἐν ᾧ καὶ σῦκα ἔφερον.

320. Eustath. p. 239, 30. καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φρά-
 τωρ¹⁾ καὶ φράτριον τόπος, ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας συνήγοντο. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ φρατρίας. ἀπὸ δὲ γε φατρίας
²⁰ φατριάζειν Ἀττικῶς τὸ εἰς τὸ αὐτὸ συνιέναι. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ φησι· φατρία²⁾,

317. ¹⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 406, 28. Et. M. 795, 4. Cf. fr. 367.

318. ¹⁾ Vid. Hes. φοινικίους γράμμασι.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. 414 C. Similia Diogen. VIII. 67. Cf. Cohn, Jahrb. XIII. p. 810. Giesing. p. 26, 34.

319. ¹⁾ Congruunt Suid. φορμίσκοι (glossa φορμός ex utroque lexico conglutinata videtur). Lex. Bachm. 408, 25. (ubi glossa Aeschinea appicta est, cf. schol. Aesch. III. 166) Et. M. 798, 51. Hes. Schol. Herod. II. p. 470. Stein. Schol. Plat. Lys. 206 E. Tim. lex. plat. s. v. φορμίσκος Ar. Plut. 542. Ar. Vesp. 58. Cf. Poll. X. 169.

²⁾ Cf. Freyer, Stud. Lips. V. p. 281. — Glossae, ut posteriorum mos fuit, saepissime ita traditae sunt, ut vix dignoscas, utri auctori debeantur.

320. ¹⁾ Contra Meierum non dubitandum est, quin forma φάτρια et similia servanda sit, cf. Meisterhans, p. 63. no. 4. — Allata doctrina recurrit ap. Eust. p. 707, 52. κατὰ τὴν ἱστορίαν, cf. Steph. Byz. p. 674, 3. Mein., quibus ex locis inter se comparatis, hunc locum ad ἕτερον ὅμοιον λ. pertinere concludo. Cf. Et. M. 799, 28. Fortasse huc redit Suid. gl. 3. B. A. 313, 27. Schol. Ar. Eq. 255. Cf. Schol. Ar. Ran. 418. B. A. 315, 21.

²⁾ Certa fragmenta ad A. D. reduci nequeunt, cum Eust. ex more

ἦν Ἰωνες πατρίαν· καὶ ὅτι φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς πατρίας. οἱ δὲ ἀρχαῖοι φρατέρας φασὶ διὰ τοῦ Ἐ. οὐ, φησιν, ἡ ὀρθή φράτηρ³⁾ — ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ φέρεται, ὅτι φράτηρ⁴⁾ Ἀττικοὶ φασιν. Ἰωνες δὲ διὰ τοῦ ὦ. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ φρήτην, ὃ καὶ φρατρία⁴⁾ λέγεται, ὅθεν φρατρίξιν⁵⁾ τὸ⁵ εἰς φρατρίαν συνιέναι. — ἀλλαχοῦ δὲ⁶⁾, ὅτι τεσσάρων οὐσῶν ποτε φυλῶν Ἀθήνησι πρὸς μίμησιν τῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρῶν εἰς τρία ἐκάστην διελον μέρη, ἤγουν εἰς πατρίαν, ὃ ἐστὶ τριτῶς δώδεκα καθ' ὁμοιότητα τῶν μηνῶν. ἐκάστην δὲ πατρίαν εἰς γένη τριάκοντα, καθάπερ οἱ δημόται καὶ οἱ φράτορες, ἥδη¹⁰ δὲ καὶ οἱ πολλοὶ καὶ οἱ θιασῶται καὶ οἱ φυλῆται καὶ οἱ λοχίται καὶ οἱ ἐθνῖται καὶ οἱ δαιταλεῖς. ἔχει δέ, φησι, τὸ μὲν γένος ἄνδρας τριάκοντα, ἐκάστη δὲ πατρία, εἴτουν τριττὸς, γένη τριάκοντα.

321. Boisson. Anecd. Gr. I. p. 411. ἐν τῷ περὶ λέξεων¹⁵ Διονυσίου φύσκη¹⁾ τὸ παχὺ ἔντερον, ὃ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται φύσκαν.

X.

322. Eustath. p. 999, 22. περὶ δὲ τοῦ χαμᾶξ¹⁾ λέγει

explicationes omiserit. Vix dubium est, quin plerumque cum altero lexicographo consenserit.

³⁾ Forma tuenda est, cf. Cram. An. Oxon. I. 346. Meisterhans. p. 103. not. 966. — Cf. Eustath. p. 707, 55.

⁴⁾ Phot. Hes. Lex, Bachm. 404, 14.

⁵⁾ Cf. B. A. 115, 29. Fortasse ea, quae ap. Suid. gl. 3. B. A. 313, 27. traduntur de φράτορες, φρατορία, φρατορίαρχος, omnia ex hoc lexico anonymo fluxerunt: nexus quidem artior inter illas glossas statuendus est, cf. Harp. s. v. φρατέρες Poll. III. 51. VIII. 107.

⁶⁾ Aristotelis verba sunt, cf. Schol. Dem. Patm. in. Bull. de corr. hellén. I. p. 152 (Ar. fr. ed. Rose p. 262): quae scholia iam Riemannus potius lexicī cuiusdam rhetorici fragmentum esse docuit (ibid. p. 191). Suid. s. v. πατρία. Harp. τριττός. Schol. Aesch. III. 30. — Eodem scholio facile adducimur, ut etiam Phot. glossas praeclarissimas ὀργεῶνες¹, τριττός (cf. Schol. Plat. 416B γεννηται) ad atticistas reducamus.

321. ¹⁾ Conv. Et. M. 502, 56. Orion. p. 161, 5. Schol. Ar. Eq. 364. Suid. Cf. Hes. Poll. VI. 56. Vox fuit imprimis attica, cf. Luc. Lexiph. cap. 3. Non est, cur cum Rindfl. p. 113 de Dionysio atticista auctore dubites.

322. ¹⁾ Conv. Herod. I. 499, 14. 536, 18. II. 14, 17. 38, 34. 951, 20. (π. u. λ.) Lentz. Apollon. de adv. 194, 20. ed. Schneider.

καὶ Αἴλιος Διονύσιος, ὥς αἰὲ περισπᾶται, τὸ δὲ χαμᾶθεν²⁾
ὡς ἐπὶ πλείστον.

323. Eustath. p. 772, 63. ὅτι δὲ ἡ χλόη καὶ χειλὸς ἐλέ-
γετο, ὅηλοι Αἴλιος Διονύσιος εἰπὼν· χειλὸς¹⁾· πόα, χόρτος.
5 παρ' αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλὸς,
ὥς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται. ὅηλοι δὲ τοιαύτην
χιλοῦ ἔννοιαν καὶ τὸ ἐκχιλοῦσθαι. φησὶ γοῦν Πανσανίας,
ὅτι ἐκκεχιλωμένη³⁾ ἐφυσμένη, ἐξημελημένη, κεχερωμένη·
ἐπεὶ ὁ χιλός³⁾, φησιν, ἐν χέρσῳ φύεται. τοῦτο δὲ ἐστὶ χόρτος.

10 324. Eustath. p. 858, 41. Αἴλιος Διονύσιος συντόμως
οὕτω φησὶν· χειμάρρους¹⁾ τρήμα νεῶς, ἢ θηλυκῶς τρήμη, ὥς
πλήμη, ὅθεν ἡ ἀντλία ἐκρεῖ.

325. Eustath. p. 1166, 51. σημειῶσαι δὲ ὅτι περὶ χιτῶ-
νων καὶ τοιαῦτά φασιν οἱ παλαιοί. χιτῶν¹⁾ ὁ ζωστὸς καὶ
15 γυναικεῖος. ὁ δ' ἀνδρεῖος χιτωνίσκος²⁾, ὃ τινες ἐπενδύτην,
τὸ δὲ βραχὺ χιτωνισκάριον. χιτῶνιον δὲ καὶ χιτωνάριον λεπ-
τὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές· Μένανδρος (fr. 77. Kock)·
λελουμένη γὰρ ἡ ταῖρα (ἡτέρα Bentl.) καὶ διαφανὲς
χιτωναρίον ἔχουσα

20 Ἀριστοφάνης (fr. 632. Kock)·

ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτῶνιον.
ταῦτα Αἴλιος Διονύσιος, παρ' ᾧ καὶ ὅτι χορταίος³⁾· ὁ δα-
σὺς καὶ μαλλωτὸς χιτῶν. καὶ πάλιν· χορταίος⁴⁾ χιτῶν ποδῆ-
ρης, ἔχων χειρίδας. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χιτῶνος εἶδος καὶ ἡ ἐξω-
25 μίς⁵⁾. ἐξωμὴς γάρ, φησι, χιτῶν ἅμα καὶ ἱμάτιον τὸ αὐτό. ἄλλος

²⁾ Cf. Moer. 213, 12. Lob. Phryn. p. 94. Apollon. de adv. p. 187, 7.
ed. Schneider. Ar. Vesp. 249. Eustath. p. 377, 3.

323. ¹⁾ Cf. fr. 397. Prol. p. 9. sq., cf. Hes. χελός.

²⁾ Conv. Suid. Et. M. 322, 14., cf. Hes.

³⁾ Fortasse huc revocanda, quae in lexicis s. v. χελός traduntur.
Hes. Lex. Bachm. 415, 25. Et. M. 811, 47. Schol. Nic. Ther. 568., cf.
Eust. p. 14, 20. 15, 11.

324. ¹⁾ Nusquam vox recurrit. De forma cf. Phryn. Lob. p. 234. 669.

325. ¹⁾ Ab episcopo χιτῶν mire ad feminam refertur: suspicio oritur,
an locus corruptus sit.

²⁾ Cf. Ammon. p. 141. Valck. Moer. p. 213, 27., cf. Suid. Lex. Bachm.
415, 27. Et. M. 812, 15.

³⁾ Conv. Suid. Cf. Poll. IV. 118. VII. 60. Hes.

⁴⁾ Ex altera Dionysii recensione fluxisse apparet.

⁵⁾ Cf. Hes. Suid. Et. M. 349, 43. (glossa rhetorica, cf. Heyden p. 227).

δέ τις ἰστορεῖ καὶ ὀρθοσταδίους χιτῶνας, λέγων, ὅτι ὀρθοσταδίοι⁶⁾, μὲν οἱ στατοὶ, συρτοὶ δὲ οἱ συρόμενοι.

326. Eustath. p. 883, 55. καινὸν δὲ οὐδὲν χόρτον¹⁾ αὐλῆς λέγεσθαι τὴν περιοχὴν, ἀπὸ χόρτου κατ' ἀρχαῖσμόν, εἶγε καὶ τὸ χορτάζεσθαι²⁾ κυρίως μὲν ἐπὶ ὑποζυγίων παρὰ τὸν χόρτον, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὥς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται.

327. Eustath. p. 1752, 29. τὸ δὲ χύριον (l. χύρριον)¹⁾ πάνν δυσχερὲς πῶς ἂν διὰ τοῦ εἰς ψιλοῦ γράφοιτο, εἰ μὴ ἄρα ἴσως κατὰ ὀνοματοποιῖαν τινά; ὅτι γὰρ ἄλλως μέτεστί τι τῶν χοίρων καὶ τῷ χυρρίῳ, δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι χύρριον δεσμὸς, ὃ δεσμεῖται τὰ χοιρίδια, καὶ ὅτι χύρριον ξύλον, ὃ προσδεσμεύονται οἱ ὕς. ὑπονοεῖται δὲ κατ' ὀνοματοποιῖαν ἡ τοιαύτη εἶναι γραφή, ἐξ οὗ γράφει Αἴλιος Διονύσιος εἰπὼν· χύρρε· ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς ὕς.

15

ψ.

328. Eustath. p. 1914, 26. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ νευρᾶς, ἀλλ' οὖν ἐπὶ χορδῶν μουσικῶν κείσθαι καὶ τὸ ψατάλλειν¹⁾ καὶ τὸ ψαθαλεῖν ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν.

Schol. Luc. vol. IV. p. 87. Jacobitz. (= An. Bachm. II. 331, 31.) Ap. Et. M. Schol. Luc. plenior doctrina Aelii Dionysii servata est, cf. Freyer. Stud. Lips. V. p. 264. not. 3. Fortasse inde glossa *εττορομάσχαλος* (ap. Phot. Suid. Schol. Ar. Vesp. 444) ad atticistas referenda est.

⁶⁾ Conv. Phot. Suid. Schol. Ar. Lys. 45. Cf. Hes. Phryn. Lob. p. 238. Poll. VII. 49. Ex Hes. *κιμβερικόν* (cf. Phot. Poll. VII. 49.) etiam hanc glossam atticistarum esse efficio, cf. Gell. VII. 12. Schol. Ar. Lys. 45.

326. ¹⁾ Cf. Hes.

²⁾ Conv. Lex. Bachm. 418, 17. Cf. Et. M. 814, 1. Gud. 569, 1. Orion. p. 165, 21. Poll. VI. 43. — Pamphilum fontem fuisse huius observationis docet Ath. III. 56. (p. 99E), ubi Ulpianus multis et egregiis testimoniis se a crimine, nimis tumide se dicere, defendere studet. Cf. Prol. Cap. V. § 3.

327. ¹⁾ Etiam *χύρριον* glossam apud Aelium fuisse censeo propter Hes. s. v. — *χύρρα* habes ap. Hes. Ex *ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαῖα* laudatur ap. Eust. p. 855, 24., cf. fr. 337. De fonte vid. Nauck Ar. Byz. p. 166. Prol. p. 19. 68.

328. ¹⁾ Conv. Suid. *ψατάλλειν*, *ψαθάλλειν*, cf. Hes. Moer. 214, 8. Bekk. B. A. 9, 6.

329. Eustath. p. 1445, 58. τὰ τῶν τρυφάντων ψαιστὰ¹⁾ ἄλφιστα ὄντα, κατὰ Πανσανίαν, οἶνον καὶ ἐλαίον μεμαγμένα ἢ δεδευμένα.

330. Eustath. p. 1881, 1. διὸ καὶ ψιθύρον¹⁾ Ἀφροδίτης κατὰ Πανσανίαν ἱερὸν ἦν Ἀθήνησιν καὶ Ἐρωτος δὲ (καὶ Ἐρμού). οὗ καὶ Δημοσθένους, φησὶ, μέμνηται ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. ἐκαλεῖτο δέ, φασι, ψίθυρος²⁾ διὰ τὸ τὰς εὐχομένας αὐτῇ πρὸς τὸ οὗς λέγειν, ὅπερ ἐδήλου μὲν χρῆναι μυστηριάζεσθαι τὰ τοιαῦτα.

331. Eustath. p. 1631, 4. Πανσανίας δὲ καὶ ψιττάζειν λέγει τὸ ποιμενικῶς φθέγγεσθαι¹⁾

Ω.

332. Eustath. p. 1279, 34. ἰστέον δὲ ὅτι οἰμωγὴ μὲν ἐκ τοῦ οἰμῶζω. αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ οἶμοι καὶ τοῦ ὦζειν¹⁾, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὦ γίνεται. τούτου δὲ ἡ χρῆσις παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐ-
15 μένιῳ (121). λέγει δὲ περὶ τοῦ τοιούτου ῥίματος καὶ Αἴ-
λιος Διονύσιος οὕτω· ὦζειν· τὸ θανατῶζειν, ὡς ὦ λέγειν, καθὰ καὶ οἰμῶζειν τὸ οἶμοι λέγειν καὶ φεύζειν τὸ φεῦ λέγειν.

333. Hellad. ap. Phot. Bibl. 559b 29. Bekk. ὅτι Διονύσιός φησι μὴ λέγειν τοὺς ἀττικιστὰς ὠνησάμεν¹⁾, ἀλλ'

329. ¹⁾ Conv. Suid. Lex. Bachm. 419, 24. Hes. Cf. B. A. 317, 26. Et. M. 818, 41. Gud. 571, 53. Schol. Ar. Plut. 138. Tim. lex. Plat. s. v. ψαιστὰ. Galen. lex. Hippocr. XIX. p. 156., Kühn. Vide Jacobs. ad Anthol. Pal. V. 17.

330. ¹⁾ Locum turbatum esse iam Meier intellexit, qui ex Dem. 1358, 6: καὶ Ἐρμού excidisse vel librarii vel episcopi culpa contendit. Quae si inserueris, statim Paus. cum Harp. Suid. ad eundem fontem redire intelleges. — Cf. B. A. 317, 11. Preller, Gr. Mythologie. I.

²⁾ ψιθυρίζειν verbum ap. Suid. Hes. Lex. Bachm. 420, 3. Schol. Ar. Nub. 1007.

331. ¹⁾ Cf. Hes. ψίττα. et ψιττάζων. ψίττα ἐπιφθεγγόμενος, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα. Cf. Schol. Theocr. IV. 38.

332. ¹⁾ Etymologiam dubitanter attuli: recurrit ap. sol. Hesych. ὦζοντες. Phot. haec tantum exhibet: ὦζειν· τὸ θανατῶζειν, cf. Schol. Ar. Vesp. 1526.

333. ¹⁾ Schwartz p. 163. veri simile tantum esse contendit, ut hic locus ad Ael. Dionysium referatur. — Quid posteriores senserint, optime habes ap. Phryn. Lob. p. 137. Cf. Poll. III. 126. Et. Gud. 636, 3. B. A. p. 95, 25 (ubi ad Lysiam provocatur). Schol. Ar. Plut. 7. — De re ipsa cf. Meisterhans p. 145. Not. 1259.

ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντες.

334. Eustath. p. 1330, 10. ἔστιν ὁμογέρων¹⁾ ὁ μήπω καθεψηθῆς καὶ οἶον ἐφθός τῷ γήρῳ γενόμενος, ἢ ὁ ἄωρος καὶ στερρός καὶ σκληρός καὶ μήπω πέπων, ἐξ οὗ ὁ πέμπε- 5 λος²⁾). ζητητέον δὲ εἰ ταῦτόν ἐστιν ὁμογέροντα εἶπεν καὶ προπόλιον. ἔστι δὲ προπόλιος³⁾ κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον ὁ θᾶττον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχρηκώς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄψογα πρεσβυτικά ὀνόματα. ἐν δὲ ἰδέῃ σκώμματος⁴⁾ βλασφημοῦνται οἱ πάνυ γέροντες Κρόνοι, Ἰαπετοί, Τιθωνοί, σαπροί, 10 βεκεσεῖληνοι, πρωτοσεῖληνοι, τυμβογέροντες, παρξεξηυλημένοι⁵⁾ ὅπερ ἔστιν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖοι, ὥς ἀπὸ ἐκτετριμμένων γλωσσίδων αὐλοῦ, ἔτι δὲ σοροπλήγες καὶ σορόπληκτοι καὶ σορέλληνες⁶⁾, περὶ οὗ καὶ προεγράφη· τούτου δὲ καὶ θηλυκόν, φασί, ἐπὶ πρεσβύτου τὴν σορέλλην ἀνάκρουσιν. οἱ δὲ τὰ 15 τοιαῦτα γράψαντες⁷⁾ καὶ λαλοῦσι καὶ περὶ Τιθωνοῦ, ὅτι τε εἰς τέτιγα μετεβλήθη, καὶ ὅτι ἐν ταλάρῳ ἢ κρατάλῳ (l. καρτάλῳ cf. Mill. Mél. l. 1.) ἐκρεμάσθη.

335. Eustath. p. 1324, 38. ὠτοκάταξις¹⁾ κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον ὠτοθλαδίας· τὰ ὦτα τεθλασμένως ἐν παλαίστρῳ. 20

334. Totum locum, qui plerumque ex Ar. Byz. fluxit (cf. Nauck. p. 88. 98. Mill. Mél. p. 423. 429), hic inserui, quod nonnulla inde in atticistarum scrinia transierunt, cf. Prol. p. 19. 46.

¹⁾ Cf. p. 1784, 19. 1762, 17. Hes. Suid. Et. M. 821, 48. Lex. Bachm. 421, 20. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 54.

²⁾ Cf. fr. 137., cf. Suid. Hes. Et. 660, 6. 230, 32. Schol. Lycophr. 682.

³⁾ Cf. Nauck Ar. Byz. p. 97. not. 20. Athen. XIV. 622C.

⁴⁾ Quo in catalogo desideratur θαλλοφόρος: habes ap. Mill. Mél. p. 423. Cf. fr. 200. not. 1.

⁵⁾ Explicatio vocis, quam Ar. Byz. ex Ar. Ach. 681 deprompsit, debetur atticistis. Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 348, 27. Cf. Schol. Ar. Ach. 681. Poll. IV. 73.

⁶⁾ Non recurrit in excerptis Aristophaneis. Explicatio debetur atticistis, cf. Eustath. p. 1289, 16. ἄπαξ δέ, φασιν, ἐνταῦθα ἡ λέξις (σορός) εἴρηται τῷ ποιητῇ, ἀφ' ἧς καὶ σορέλλην παρ' Ἀριστοφάνει εἰς γέροντα, ὥς ἐν ῥητορικῷ εὑρίηται λεξικῶ. Conv. Phot. Hes. Aristoph. fr. 198. Kock. Diogen. II. 58. Cf. Prol. p. 19.

⁷⁾ Ad Aristophanem redit, cf. Mill. Mél. p. 423.

335. ¹⁾ Conv. Hes. Cf. Suid. B. A. 116, 32. Poll. II. 83. IV. 144. ὠτοκατάλας. Et. M. 826, 29. B. A. 287, 12. Phryn. Lob. p. 628.

336. Eustath. p. 561, 2. ὥτος δὲ τό τε κύριον, ὡς ἐρ-
 ρέθη, καὶ ὄρνέον τι παρὰ τε Ἀριστοτέλει (H. A. VIII. 12) καὶ
 ἑτέροις, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπών· ὥτος¹⁾· παραπλήσιος γλαυκί,
 ἔχων περὶ τὰ ὅτα πτερύγια. οἱ δὲ νυκτικόρακα. Αἰλλίος δὲ
 Διονύσιος οὕτω περὶ τοῦτον φησὶν· ὥτος²⁾· ὄρνεον, ὃ περὶ
 τὰ ὅτα ἔχει πτερύγια. τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον,
 ὥσπερ ὁ νυκτικόραξ, ἀλλοκεται. διὸ τοὺς χάνους καὶ κενο-
 δόξους ὥτους ἐκάλουν. Cf. p. 1522, 55, ἰστέον δὲ ὅτι τὸν λά-
 ρον³⁾ ἢ ὕστερον προσοχὴ παροιμιακῶς ἀποκληροῖ. ὅθεν καὶ
 10 λάρους τοὺς εὐήθεις φαμέν· οὕτω δὲ καὶ κέφους⁴⁾ ἀπὸ
 κοῖφον, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὄρνιθαρίου καὶ εὐμεταχειρί-
 στον, καθὰ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἔστιν εὐρεῖν. καὶ ὥτοι⁵⁾
 δὲ οἱ αὐτοὶ, ἀπὸ ὄρνιθος μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου, ὡς ἀλλα-
 χοῦ σαφῶς δηλοῦται. διὸ καὶ ἡ κωμωδία σκώπτουσα τοὺς
 15 Ἀθηναίους

ὃ μόνον ὥτοι τῶν Ἑλλήνων (Com. III. p. 407, Kock)
 ἔφη, ὡς ῥῆρον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσιν.

336. ¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Plane congruit Suid. Ex Aristot. H. A. VIII. 12. cognoscitur, eum
 librum ab A. Dionysio expilatum esse.

³⁾ Duabus de causis fragmentum huc attuli: quod episcopus ad lo-
 cum priorem provocat: quod explicatio prior cum posteriore coniuncta le-
 gitur ap. Et. M. 826, 20. Fontem habes Dionysii Aristoph. Byzantium,
 cf. Mill. Mél. p. 422. ὥτος· εἶδος ὄρνέον μιμηλοῦ πρὸς ὧσι τὰς πτέρυγας
 ἔχοντος, ὁμοίου γλαυκί, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν. οὕτω δὲ καὶ τοὺς εὐεξα-
 πατήτους ἐκάλουν. Cf. Prol. p. 54. Versus allatus ap. Kock, Com. III.
 p. 407. Cf. Athen. IX. 390D. = Eust. 1687, 54.

⁴⁾ λάρος et κέφος idem est, cf. Schol. Ar. Plut. 912. κέφος Aristo-
 phaneum est, cf. Fragm. Par. §. 20. (Nauck. p. 81.) Mill. Mél. p. 421.,
 cf. Prol. l. 1. Non seiungendum putavi, quod eadem explicatio apud fere
 omnes lexicographos redit, cf. Phot. Suid. Hes. Et. M. 504, 1. Schol. Ar.
 Pac. 1067. = Schol. Nic. Alex. 165. Unde concludo etiam κωμωθεῖς
 ocem eiusdem originis fuisse ap. Suid. Lex. Bachm. 275, 24. Hes.

**Lexicorum rhetoricorum,
quae Eustathius laudat, fragmenta.**

(cf. Prol. p. 16. sq.)

A.

337. Eustath. p. 855, 20. καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ, ὅτι ᾠ ᾠ¹⁾ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. οὕτω καὶ βᾶ²⁾ ἐπίρρημα παρὰ Ἐρμύππῳ (fr. 19. Kock), ὅπερ εἰώθαμεν ἀντεμβοῶντες λέγειν, ὡς καὶ τοῦτό φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τι, τουτέστιν ἀπὸ τινος φωνοῦντος πρὸς τινα ἔτερον. εἰσὶ δὲ καὶ τινες μιμητικαὶ φωναὶ αὐταὶ κατὰ αὐτοὺς τοὺς φωνοῦντας, ὡς τὸ ἄρῳ³⁾, ἐπίφθεγμά φασι κωπηλατῶν· καὶ τὸ ὦ ὦ⁴⁾ φθέγμα τῶν ἀφιέντων τινὰς ἅμα τρέχειν· καὶ τὸ ὦ ὦ π ναντικόν⁵⁾, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ τὸ μᾶ⁶⁾

337. Ad Aelium Dionysium referenda sunt, quod voces βῆ et χύρρε laudatae ab illo explicatae redeunt, cf. fr. 92. 327. — De totius loci fontibus cf. Prol. p. 68. not. 1.

¹⁾ Phot. ᾠ ᾠ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὡς φησι Διογενιανός. Boysen. de Harp. font. p. 62. hanc glossam et apud Photium et apud Eust. Diogeniano ipsi deberi censet. Cf. contra fr. 413. οἷαξ. Diogenianum iam in lexico rhetorico ipso nominatum esse puto, unde Eust. transcripsit. Fortasse omnia, quae Phot. (cf. Hes.) attulit, ad atticistam referenda sunt. Prior glossae pars ap. Schol. Ar. Plut. 1052.

²⁾ βᾶ cf. B. A. 85, 31. ubi tamen lemma deest.

³⁾ Cf. Hes. ἄρῳ· ἐπίφθεγμα κωπηλατῶν, ὡς τὸ σίλζε ἐπὶ κνήγῳ γόντων καὶ τὸ σίττα ποιμένων. et B. A. 446, 32.

⁴⁾ Conv. Suid.

⁵⁾ Tres glossae ap. Suid. Prima = Schol. Ar. Av. 1395, tertia = Schol. Ar. Ran. 208.

⁶⁾ Ap. Theocr. non extat.

παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ τὸ ψὸ⁷⁾ ποιμενικόν, καὶ τὸ βή, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ τὸ χύρρε συβοτικόν, ὡς ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσσειαν δεδῆλωται, καὶ τὸ φίττα⁸⁾ δηλωτικόν φασὶ τάχους οἶον,

5 „φίττα Μαλιάδες, φίττα ῥοαί“.

νυμφῶν δέ φασὶ ταῦτα ἐπωνυμία· ἔτι δὲ καὶ τὸ σίττε⁹⁾ οἶον „σίττ’ ἀμνίδες“.

338. Eustath. p. 1494, 64. ὁ μέντοι ἄβαξ¹⁾ ἀνάκαλιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ τὸν ἄλαλον δηλοῖ καὶ ἀσύν-
10 ετον καὶ ἄπειρον, παρὰ τὸ μὴ βάζειν. δηλοῖ δέ, φασὶ, καὶ
σανίδιον ὁ ἄβαξ²⁾, ὅθεν ἀβάκιον, ἐφ’ οὗ ψηφίζουσιν. δῆλον
δὲ ὅτι οὐκ ἂν χρῆζοι τῆς λέξεως τοῦ ἀβακεῖν ὁ καταλογάδην
γράφων.

339. Eustath. p. 789, 51. ἐν δὲ παλαιῷ τινι κατὰ
15 στοιχείον λεξικῷ γράφεται οὕτως· ἀβρόταξις¹⁾· ἁμαρτία,
[διαμφοδῆσις] καὶ ἀβροτάξομεν²⁾· ἁμαρτήσομεν ἀλλήλων. καὶ
ὅρα τὸ διαμφοδῆσαι³⁾ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἀντὶ τοῦ ᾧδε
καὶ ἐκεῖ παρατρέπεσθαι καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφοδόν
(= Cram. Anecd. Par. III. 373).

20 340. Eustath. p. 200, 1. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γρά-
φεται ταῦτα· ἀγανὸν¹⁾· τὸ καλὸν καὶ ἡδὺ καὶ προσηγές. ποτε

⁷⁾ Cf. Phot. Et. M. 405, 32. Herod. II. p. 951, 25.

⁸⁾ Eadem doctrina p. 1963, 40. Cf. Poll. IX. 127. Mill. Mél. p. 436.
φίττα. τὸ ταχὺ σημαίνει (ex Suetonio). ψίττα Miller falso coniecit.

⁹⁾ σίττα corrigendum, cf. Schol. Theocr. IV. 45. V. 3.

338. ¹⁾ Cf. Hes. s. v. ἀβακήμων, ἀβάκην, ἄβαξ. B. A. 323, 3. 5. Et. M. 2, 1. — Ad idem lexicon vocem ἀβακῆσαι refero, cf. B. A. 323, 6. Cf. Et. M. 2, 32 (quod e lex. rhet. prodiit, cf. Heyden. p. 231), Suid. Lex. post Philem. Osanni p. 223. (Varinus Camers in Aldi Cornucop. p. 1.)

²⁾ Differentiam vocum dubitanter attuli; recurrit ap. Ammon. p. 1. Valck. (= Ptolem. π. διαφ. λέξ. in Herm. XXII. 392). Eustath. p. 1397, 42 (qui ad Et. M. provocat p. 2, 1.). Cf. B. A. 323, 8. 17, 18. Suid. s. v. ἄβαξι, Poll. VI. 86, 90. Apollon. lex. hom. p. 2, 16. Bekk.

339. ¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Conv. Hes. (= Apollon. lex. hom. p. 3, 1), Et. M. 4, 35. Gud. 2, 1. 8. Orion. 13, 9. Cf. Eustath. p. 548, 14. Schol. Ven. K 65. Suid. Et. Gud. 1, 19. Or. 19, 28 (= Philem. ed. Osann p. 223, 2).

³⁾ Dubitanter attuli: vocem, nisi apud Apoll. l. 1., nusquam recurrere vidi.

340. ¹⁾ Cf. Suid., qui inverso ordine eadem fere tradit et ipse ad alium

δὲ κατ' ἀντίφρασιν τὸ χαλεπὸν· ἐν ἑτέρῳ δὲ, ὅτι ἔστι καὶ ἄγανον²⁾ προπαροξυντόνως καὶ δηλοῖ τὸ κατεαγός. τραγικώτερον δέ, φησι, τὸ ὄνομα (= Cram. An. Par. III. 373, 32.).

341. Eustath. p. 1414, 28. ἰστέον δὲ, ὡς ἡ τολύπη καὶ ἄγμα λέγεται, τὸ καὶ κατάγμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Trach. 695.).⁵ εὔρηται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἄγμα¹⁾ οὐ μόνον σύντριμμα ἀλλὰ καὶ κατειργασμένον ξριον. ὅτι δὲ καὶ βήρηξ³⁾ ἡ αὐτὴ ἐλέγετο, δηλοῖ ὁ εἰπὼν· βήρηκες· φυράματα μαζῶν καὶ αἱ τολύπαι³⁾ τῶν ἐρίων.

342. Eustath. p. 1394, 35. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς¹⁰ φέρεται καὶ ταῦτα· ἄδην¹⁾· Ἀττικοὶ τὸ δαψιλῶς, ὅθεν καὶ ἀδήφαγοι ἵπποι²⁾· οἱ τέλειοι καὶ ἀδήφαγον ἄρμα³⁾ διὰ τοὺς κατ' αὐτὸ τελείους ἵππους [καὶ ἄδος⁴⁾] κόρος, πλησμονή, κάματος· ἀφ' οὗ ἀδόλεσχος, δι' ἐνός δ, ὁ καὶ ἀδολέσχης, καὶ ἀδατον⁵⁾ παρὰ Σώφρονι τὸ εἰς κόρον ἔργον]. ἔτι δὲ καὶ ὅτι¹⁵ ἀδήφαγοι ἵπποι⁵⁾ οἱ τέλειοι. τοῖς γὰρ πῶλοις, φησὶν, οὐκ

auctorem (οἱ δὲ) provocat. Fusiora ap. B. A. 335, 12. (cf. Cratin fr. 238. Kock), cf. Apion. post Et. Gud. 604, 44. Et. M. 5, 57. Eustath. p. 1467, 60. Apollon. lex. hom. p. 5, 14. — Schol. Ar. Vesp. 1467. ἀγανός cum ἀγανοφροσύνη coniungit, cf. Hes. B. A. 324, 13. Schol. Eur. Or. 1392.

²⁾ Cf. Suid. l. l. Hes. B. A. 335, 10. Schol. Ar. Lys. 886.

341. Aelii Dionysii esse puto, cf. Prol. p. 73. Fr. 8. not. 2.

¹⁾ Conv. B. A. 324, 19. Priora adiunxit Hes. (ubi πέμματα legas), cf. Suid. Et. M. 11, 47. Eust. p. 1399, 63. Lobeck, Aglaoph. p. 1064.

²⁾ Conv. Hes. s. βάρακες. Cf. βήρηκες· τολύπη B. A. 226, 1. Poll. VI. 77. (ubi l. διηττημένων, cf. fr. 126). Doctrinam nostram cum fr. 8 coniunctam ap. Varin. Cam. in Ald. Cornucop. p. 3.

³⁾ σφαῖρα excidisse puto, cf. p. 1337, 19. Nam vox τολύπη aut ad placentam aut ad glomera refertur, cf. Eust. p. 969, 12. Hes. Et. M. 761, 52.

342. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Schol. Plat. Charm. p. 135D. Et. M. 17, 52. Gud. 7, 23. B. A. 341, 16. Eust. p. 539, 1. Mill. Mél. p. 400. Sed ubique multo uberiora traduntur. — Deinde ἀδήφαγος glossa (ap. Phot. B. A. 341, 9.) excidisse videtur.

²⁾ Cf. not. 6.

³⁾ Cf. Phot. ἀδήφαγον ἄρμα B. A. 343, 26. — Fortasse huc referenda sunt B. A. 343, 27. (= Phot.) 203, 19., cf. Nab. Prol. p. 54.

⁴⁾ Fortasse huc resp. Hes. s. v. ἄδδην. Graeculum posterioris aetatis hic agnoscere mihi videor.

⁵⁾ Cf. Hes.

ἰδίδουσιν τροφῆς πλῆθος. *Λυσίας* δὲ καὶ *ναῦν ἀδήφαγόν*⁹⁾ φησὶ τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντελῇ. [καὶ λίχνους ἀδηφάγους. ὅπολις ὁ ἐν ταῖς *Νεφέλαις* παρὰ τῷ *Ἀριστοφάνει*].

343. Eustath. p. 1387, 4. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς
5 φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους¹⁾, οἷον·
ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγός, ἦγον οὖν ὅλη τῷ στρατεύματι.
καὶ *Ἀριστοφάνης* (fr. 633. Kock)

ἰστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκώμους ἄθρους.

344. Eustath. p. 307, 28. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέ-
10 ρεται οὕτως· αἰγίλιψ¹⁾· ἀπρόσβατος, ψιλῇ, ἀβόσκητος. ἰστέον
δὲ ὅτι, ὥσπερ ἡ αἰγίλιψ ἐκ τῆς αἰγί σύγκειται δοτικῆς, οὕτω
καὶ ἡ αἰγίπυρρος²⁾· πόα, φασί, πυρρὰ, ἦν αἶγες κατανέ-
μονται.

345. Eustath. p. 1500, 27. ἐξ οὗ (sc. ἄω) οὐ μόνον
15 ἀήτης¹⁾ ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἀήσυρον²⁾ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ

⁹⁾ Huc referendam esse puto Photii glossam uberrimam: ἀδηφάγοι· ἀγωνισταὶ Ἰπποὶ οὕτως ἐκαλοῦντο ὡς *Ἀριστοφάνης* καὶ *Φερεκράτης* (fr. 197.). ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα *Σοφοκλῆς* (Phil. 313.) καὶ ἀδηφαγεῖν *Ἑρμῖππος* (fr. 84) ἀλλὰ καὶ ἀδήφαγον εἶπε *Λυσίας* (ἐν τῇ ὑπὲρ *Εὐκλείτου* διαμαρτυρίᾳ, cf. Harp. Hes.) τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη· Ἀλκαῖος δὲ ὁ κωμικός (ἐν τῇ κωμικοδοτραγῳδίᾳ fr. 21. Kock., cf. Harp. Apostol. I. 37) καὶ τοὺς πότας λεγομένους λίχνους ἀδηφάγους ἔφη χαριεντιζόμενος. καὶ δρομεῖς δὲ τινες ἐν *Νεμέᾳ* ἀδήφαγοι ἐλέγοντο καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρ' Ἀργείοις οὕτως. λέγουσι δὲ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδήφαγον. Simillima redeunt ap. Harp. (cuius epitomen Phot. gl. 4 (Pors. p. 10, 15). Suid. exhibent). Hes. Poll. I. 121. Apostol. I. 37. Apostolii loco usi fortasse locum ex Nubibus tractum lexico rhet. reddere possumus. Similis fons fuit Moeridis p. 192, 9. Bekk.

343. Fortasse etiam plura, quae inde ab 1386, 62 proferuntur, ad att. reducenda sunt. Doctrinam Aelii Dionysii afferri puto. Sequuntur fr. 218. 254.

¹⁾ Cf. B. A. 350, 3. Hes. s. v. ἀθρόους. ἀθρόως. Schol. Ar. Ach. 26. Suid. Eust. 251, 39. 1788, 36.

344. ¹⁾ Cf. Eust. p. 733, 35. 1041, 60. Similia ap. Et. M. 27, 43., qui sub f. οὕτως Ὡρίων. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικῇ ἡ λέξις (cf. Heyden. p. 233.) Et. Gud. 14, 5.

²⁾ Conv. B. A. 360, 19. — Unde corrige Et. M. 28, 18. αἰγίλωψ· πόα τις καὶ πάθος. αἰγίλωψ omnino nihil est. Conflatum esse puto ex αἰγίπυρος· πόα τις et αἰμάλωψ· πάθος (cf. Erot. p. 100, 6. Klein).

345. ¹⁾ Tota doctrina inverso ordine recurrit p. 1547, 19. Plerumque convenit lex. (quod a principio αἰμωδεῖν Arthur. Kopp. appellavit) post

κοῦφον, ὅθεν καὶ „ἀήσυροι μίρμηκες“ παρὰ Αἰσχύλῳ (Prom. 454.) ἀλλὰ καὶ αἵτης³⁾ διὰ διχρόνου, ὁ ἐρώμενος, ἤγουν ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστὴν. εἰσπνέεται γάρ, φασι, τῆς μορφῆς τι καὶ τῆς ὥρας. ὅθεν καὶ εἰσπνίλαι παρὰ Λάκωνιν αἱ ἐραстаί. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τινὶ ῥητορικῷ λεξικῷ, ἐν ἑτέρῳ⁵ δὲ ὁ ῥηθεὶς αἵτης⁴⁾, ἤγουν ἐρώμενος, διὰ διφθόγγου φέρεται.

346. Eustath. p. 1066, 20. ὅτι δὲ περιεκτικὸν ἐκ τῆς χαράδρας ὁ χαραδρεὼν, αἱ ῥητορικαὶ δηλοῦσι χρήσεις, ἐν αἷς καὶ ἐξ ἀκάνθης καὶ ὁ ἀκανθεὼν.

347. Eustath. p. 852, 37. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέ-¹⁰ ρεται, ὡς ὁ ἀκήριος¹⁾ οὐ μόνον ἄνυχος, ἀλλὰ καὶ ἄνοσος, ὑγίης, ἀθάνατος, μὴ ὑποκείμενος δηλαδὴ κηρὶ.

348. Eustath. p. 1393, 32. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ „ἀλάω-
σεν ὀφθαλμοῦ“ κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ἀλαωπὸς¹⁾
σύνθετος ὁ ἀφανῆς ἢ ὁ τυφλός. ὡς νυκτάλωψ²⁾ ὁ νύκτωρ¹⁵
ἀλαὸς τοὺς ὥπας· καὶ νυκταλωπῶν³⁾ ὁ νυστάζων. ἐκ δὲ
τοῦ ἀλάωσε γίνεται ἀλαωτὸς⁴⁾· ἢ τύφλωσις.

349. Eustath. p. 1783, 37. ἀπὸ δὲ τῆς ἄλης, ὅτι καὶ ὁ
ἀλήτης καὶ ὁ ἀλαζών, δηλόν. κεῖται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ,
ὅτι ἀλαζών¹⁾ κυρίως ὁ ἀπὸ ἄλης ζῶν καὶ ἀγύρτης, ἀπλῶς²⁰
δὲ ὁ φένεξ.

350. Eustath. p. 764, 14. δηλόν δὲ ὅτι καὶ τὸ τοίχους

Et. Gud. p. 617, 46 cum priore lexico. Idem respexit Eustath. p. 732, 24. 1300, 54. — ἀήτης cf. Suid. Hes. Et. M. 23, 17. 43, 11. 387, 31. Gud. 12, 26.

¹⁾ Cf. Hes. Suid. B. A. 349, 12. Et. M. 23, 21.

²⁾ Cf. not. 1. Recurrit in Et. M. 43, 21. Schol. Theocr. XII. 1.

³⁾ Cf. B. A. 348, 2. Aristoph. fr. 738. Kock.

347. ¹⁾ Huc respicit p. 1715, 56. — Conv. Hes. s. v. ἀκήριοι. Glossa eius ἀκήρεα ex Eust. 1715, 56 corrigenda est. Cf. Et. M. 47, 50. 573, 38.

348. ¹⁾ Fortasse huc Hes. s. v. ἀλαῶπιν respicit.

²⁾ Cf. Et. M. 608, 54. 609, 33.

³⁾ Iam M. Schmidt. gloss. Hes. νυσταλωπιᾶν huc rettulit.

⁴⁾ Cf. Hes.

349. ¹⁾ Cf. p. 1909, 57. κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ἀλώμενος ζῶν. Cf. Suid. gl. 2. B. A. 374, 20., cf. Com. I. p. 763. (Alc. fr. 31.) Kock. Ribbeck. Alazon. p. 96. Platonem in B. A. allatum cave comicum putaveris, cf. Tim. Lex. Plat. ἀλαζών. Doctrinam Aristophaneam atticista sibi adsumpsit, cf. Mill. Mél. p. 419. Prol. p. 54. — Similia, sed a nostra glossa diversa, Suid. gl. 1. B. A. 374, 18. Hes. Et. M. 55, 42., cf. Gaisf. p. XLVIII.

χρίειν ἀλείφειν λέγεται καὶ ἀλοιφή. διὸ ἐν ῥητορικοῖς
λεξικοῖς φέρεται, ὅτι ἀλοιμὸς¹⁾ τὸ αὐτὸ καὶ ἀλοιφή²⁾ τὸ
τῶν ἐν οἴκοις τοίχων χρίσμα καὶ ὅτι ἀλοιφεῖτον³⁾, ᾧ οἱ
ἀλείπται χρῶνται.

5 351. Eustath. p. 1257, 40. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
εὔρηται καὶ ταῦτα· ἀλύσσειν¹⁾· τρέμειν, πάλλεσθαι, πηδᾶν,
δυσφορεῖν, λύσειν μὴ εὐρίσκειν, μαλνεσθαι. εἴρηται δέ τι περὶ
τούτου καὶ ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσσειαν (p. 1636, 24), ἔνθα τὰ κατὰ
τὸν Ἴρον.

10 352. Eustath. p. 1283, 1. ἀμφιθαλὴς¹⁾ δὲ παῖς ὁ ἀμ-
φοτέρωθεν θάλλων [ῥῆτοι εὐδαιμονῶν], ἥγουν, ᾧ πατὴρ καὶ
μήτηρ περιέουσιν. ἅπαξ δὲ ἡ λέξις εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ
(X 496.). ἐτεροθαλὴς μέντοι, ᾧ θάτερος τῶν φυσικῶν τού-
των κλάδων ἀπέσπασται, καθ' ἣν ἔννοϊαν καὶ παῖδες πατρὸς
15 μὴ ὁμομήτριοι ἐτεροθαλεῖς λέγονται. — οἱ δὲ παλαιοὶ λέ-
γοντες, ὅτι ἀμφιθαλεῖς οἱ ἔχοντες ζῶντας τοὺς δύο γονεῖς,
προσθιθέασι, καὶ ὅτι οἱ τοιοῦτοι τὰς τότε εἰρεσιώνας διεκοσ-
μοῦντο.

353. Eustath. p. 1920, 30. περιρρηδὴς¹⁾ δὲ ὁ ἐρραν-
20 τισμένος αἵματι, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥάζω, περὶ οὗ προεἴρηται (p. 1887,
45). οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔρραδον. ὅθεν ὁ περιρρηδὴς. εὔρη-
ται δὲ καὶ ἀμφιρρηδὴς²⁾ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ καθ' ὁμοιό-
τητα τούτου λεχθέν.

350. ¹⁾ Conv. Hes., cf. Eustath. p. 975, 48., qui paullo ante Pausaniam depinxit. Et. M. 69, 41. B. A. 385, 9.

²⁾ Hes. Suid. B. A. 379, 18. — Fortasse gl. ἀλειφα ex eodem fonte deducta est, cf. Hes. Galen. vol. XIX. p. 74. Kühn. B. A. 375, 7.

³⁾ Conv. Hes. s. v. ἀλείφιον.

351. Pausaniam agnoscere mihi videor, cf. Eust. p. 1636, 24. ἐξ οὗ
ἐν Ἰλιάδι τὸ ἀλύσσειν, cf. not. 1. ad fr. 40.

¹⁾ Cf. Hes. s. v. ἀλύσσοντες, ἀλύσσειν. Et. M. 72, 45. 54.

352. ¹⁾ Non dubium, quin Eust. sese hoc loco ad atticistas ablegaverit, cf. fr. 157. — Convenit Suid. (= Schol. Ar. Av. 1737.) Hes. B. A. 383, 31. Et. M. 92, 33. Cf. Eust. p. 1445, 50, qui etiam ἀμφίδουλος, ἀμφίβολος eodem modo e veterum usu explicare studuit.

353. ¹⁾ Cf. Phot. (= Lex. Bachm. 340, 6. Suid.), qui eandem corrup-
telam ἐπ' ὀχημάτων prae se ferunt, cf. Nab. l. l. — Cf. Hes. Erot. p. 110, 6. Klein. Galen. XIX. p. 130. Kühn. Et. M. 664, 31. Schol. Apoll. Rhod. I. 431. IV. 1581.

²⁾ Non aliunde cognitum est.

354. Eustath. p. 1095, 8. *δῆλον δὲ ὅτι τοῦ ἀναβεβρυ-
χέναι λειότερον τὸ ἀναβλύζειν ἐστίν. αὐτὸ δὲ καὶ ἀναβλυ-
σθονεῖν*¹⁾ *λέγεται, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρῆται λεξικῷ.*

355. Eustath. p. 1291, 35. *ἄναντα*¹⁾ *δὲ τὰ προσάντη
καὶ ἀνωφερῇ. κάταντα*²⁾ *δὲ τὰ κατωφερῇ. πάραντα*³⁾ *δὲ, ὡς* ⁵
*ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, πλάγια ἑτεροκλινῇ ἢ προσώμαλα
καὶ γήλοφα. δόχμια δὲ τὰ πλάγια.*

356. Eustath. p. 1667, 64. *ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
εὐρῆται καὶ ταῦτα· Ἰορνος*¹⁾ *λίμην περὶ Τυρσηνίαν. καὶ ἐν
Κύμῃ δέ, φησι, τῇ Χαλκιδικῇ Ἰορνος λίμνη, περὶ ἣν πεφν- 10
κότων πολλῶν δένδρων μηδὲν τῶν ἀποπιπτόντων φύλλων
ἐμπίπτειν εἰς αὐτήν. εἶναι δὲ καὶ νεκρομαντεῖον ἐκεῖ, [ταῦτόν
δὲ εἰπεῖν ψυχοπόμπιον*²⁾ *κατὰ τὸν γράψαντα, ὅτι ἔστι καὶ
ἐν Μολοττοῖς ψυχοπόμπιον, ὃθεν θεοὶ Μολοττικοὶ οἱ ἐν τούτῳ].*

357. Eustath. p. 952, 10. *δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ* ¹⁵
*σκῦλον, ὡς φαίνεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ἐν ᾧ κεῖται, καὶ
ὅτι ἀποσκολύπτειν*¹⁾ *τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέσμα, ὃθεν καὶ τὸ
σκυλεύειν μεταφορικῶς.*

358. Eustath. p. 1156, 17. *ἡ δὲ ἄρκτος ὅτι μετὰ τοῦ τ
λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως· ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον*¹⁾. *τὸν* ²⁰
μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὐφωρον καὶ

354. ¹⁾ Multo plura ap. Suid., qui Eupolidem testem adhibet (fr. 105. Kock). Cf. Et. M. 200, 54. Hes.

355. Cf. Prol. p. 17. Pausaniae fragmentum est, cf. fr. 136., ubi Paus. *δόχμια τὰ πλάγια* explicantem habes: *αὐτολεξεῖ* recurrit ap. Et. M. 98, 25.

¹⁾ Eadem Hes. Suid. B. A. 391, 25 *ἄναντα. ἀναντές.*

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. gl. 2. Lex. Bachm. 270, 17.

³⁾ Schol. Hom. Ψ 117. Hes.

356. ¹⁾ Conv. Et. M. 115, 52. B. A. 413, 31. (qui ad Soph. provocat), cf. Hes. s. v. Suid. Schol. Ar. Ran. 475.

²⁾ Verba uncis inclusa ap. lexicographos desunt. Fortasse pertinent ad finem libri VII. Strab. deperditum.

357. ¹⁾ Cf. B. A. 435, 24. Hes. s. v. *ἀποσκόλυπτε*. B. A. 423, 1. Et. M. 125, 41. 120, 26. Poll. II. 176.

358. ¹⁾ Ad lex. rhet. referendum, cf. fr. 73., ubi fere eadem doctrina recurrit. Nostra repetita et in breve contracta legis apud B. A. 445, 14. Cum sub finem de *ἔμαξα* eiusque *ψιλώσσει* agatur, Aelium Dionysium auctorem illius lexicī rhetorici fuisse suspicor, cf. fr. 218.

τὴν ἐκεῖθεν πνοὴν ἄρκιον, εἰς ὃ καὶ φέρεי ἐκεῖνος χρῆσιν ταύτην (Aesch. fr. 127. Nauck.)

καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοή
ἄρκιος ὡς ναύτησιν ἀσκέυους μολών.

5 τὸ δὲ ἅμαξα οἱ παλαιοὶ ψιλοῦσιν.

359. Eustath. p. 1289, 48. τὸ δὲ ἄμφ' ἀστραγάλοιςιν Ἀττικῶς ῥηθὲν εὐρηται καὶ γένους θηλυκοῦ. [ἐν γὰρ παλαιοῖς ὑπομνήμασι φέρεται, ὅτι οἱ πλείους ἄμφ' ἀστραγάλοιςι γράφουσιν]. καὶ ἔστιν Ἰωνικὸν ἢ ἀστραγάλη¹⁾, ὡς καὶ ἐν¹⁰ ῥήτορικῷ εὐρηται λεξικῷ, ἐν ᾧ καὶ ὅτι τοὺς ἀστραγάλους καὶ ἀστρίχους²⁾ λέγουσιν.

360. Eustath. p. 1872, 3. ὁ δὲ σῶς, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ῥήτορικῷ κεῖται λεξικῷ, καὶ ἀσχέδωρος¹⁾ λέγεται. φησὶ γὰρ· ἀσχέδωρος ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλιώταις. ἡγήνησαν δὲ οἱ¹⁵ ἀποδόντες τὸν ἄσχετα δωρούμενον. [ἡγουν οἱ ἐρμηνεύσαντες, ὅτι ἀσχέδωρός ἐστιν ὁ ἄσχετα δωρούμενος, ὡς οἷά τις μεγαλόδωρος]. χρῆσις δέ, φασιν, ἀσχεδώρου παρ' Αἰσχύλου διατρίψαντι ἐν Σικελίᾳ καὶ εἰδότι. φησὶ γὰρ (fr. 261. Nauck.)·

ἔδω δ' ἐς ἄντρον ἀσχεδώρος ὥς.

20 λέγει δὲ καὶ ἡ κομφοδία. (Sclerias Meleagro)

ἐνθ' οὐτε ποιμὴν ἀξιοὶ νέμειν βοτὰ

οὐτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται.

ἐνθα καὶ ὄρα τὸ καπρώζεται²⁾, οὗ ὥς πον ἐν Ἰλιάδι προε-

359. Uncis inclusa conv. cum Schol. Ven. A. ad Ψ 88.

¹⁾ Eadem doctrina, sed multo fusior ap. B. A. 454, 22. Cf. Hes. Et. M. 159, 40. Cum forma Ionica explicetur, ad A. Dionysium refero.

²⁾ Altera glossa priori addita ap. B. A. 455, 2. Cf. Hes. s. v. ἀστριες. Et. M. 159, 32. Utramque formam (ἀστριες et ἀστριχοι) atticis in usu fuisse docet Eust. p. 1397, 35. λέγει δὲ καὶ (sc. ὁ περὶ παιδιῶν γράψας) ἀστραγάλους, οἱ καὶ ἀστριες καὶ ἀστράγαλοι λέγονται φησιν. Unde iterum Aristophanis thesaurus per Suetonium ad attic. (et ad Poll. X. 99) transisse apertum est. Fortasse etiam Schol. Plat. Lys. p. 206E., et ea, quae ap. Eust. locum nostrum sequuntur, ad atticistas referenda sunt, cf. Giesing. p. 41. sq. Cohn, Jahrbbb. XII. p. 560. sq.

360. Aelium Dionysium auctorem agnosco, cf. not. 2.

¹⁾ Cf. Eust. p. 774, 23. B. A. 457, 21. Hes. ἀσχεδώρος· ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῦς, ubi non cum Nauckio l. l. nomen Aeschyli restituendum est.

²⁾ Cf. fr. 220. et Eust. p. 853, 37. — Ad fontem A. Dionysii (fortasse Pamphilum, cf. Schönem. p. 87. 89.) perveneris ex Ath. IX. 402B., qui cum lex. rhet. plane congruit. Atticistae doctrina cum Athe-

σημάνθη, θέμα παρ' ἄλλοις πρωτότυπον τὸ καπρᾶν. ἐξ οὗ καὶ γυνή καπρῶσα ἡ μάχλος.

361. Eustath. p. 73, 39. ἔτι ἰστέον καὶ ὡς διαφορεῖται ἄφενος¹⁾ κατὰ τὸ γένος. καὶ Ὅμηρος μὲν οὐδετέρως προάγει αὐτὸ λέγων

ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξει.

εὐρηται δὲ παρὰ τισι καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄφενος. οὕτω καὶ ὁ σ-
σος²⁾ ἐπὶ ὀφθαλμοῦ διφόρησιν ἔχει, ὡς προοδεδήλωται. κατὰ
δὲ Ἡρφδιανὸν καὶ τάριχος³⁾ ἑκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος
γὰρ καὶ ὁ τάριχος. φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μέ-¹⁰
νανδρος (fr. 178. Kock.)

ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας

Φιλιππίδης (fr. 34. Kock.)

τυροὺς καὶ ταρίχους

Ἀριστοφάνης (fr. 630. Kock.)

ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

ὁ αὐτὸς (fr. 220. Kock.)

τάριχον τοῦτον πλύνω.

δῆλον δὲ ὡς οὕτω καὶ ὁ σκότος³⁾ φέρεται καὶ τὸ σκότος
[καὶ τὸ ὄνειδος⁴⁾ καὶ ὁ ὄνειδος. καὶ τὸ χρεῖος⁵⁾] [ῥῆγουν²⁰
χρέος] καὶ ὁ χρεῖος παρὰ Φίλωνι (Herennio Philoni?), ὅθεν ὁ

naei verbis inde a vocibus *χεῖσις* δέ, *φασι*, *πλ.* ab episcopo ita conta-
minata esse videtur, ut utrumque locum poeticum ex Naucratis desu-
meret, deinde vero ad lex. rhet., quod ante evoletat, reverteretur, ut
καπρῶζεται vocis (cf. fr. 220. c. not.) explicationem adiungere posset.

361. ¹⁾ Quem locum ex parte atticismis debere puto. Cf. Prol. 32. —
ἄφενος cf. 1302, 17. 1387, 8 ubi vox intercedit inter fr. lex. rhet. *ἀφρόος*
no. 343 et fr. 218. *καθημαξενμένως*, cf. Suid. Hes. Et. M. 178, 5. Et.
Gud. 95, 53.

²⁾ Ex lex. rhetor. petitum, cf. fr. *ῥσος* et notas ibi congestas.

³⁾ Cf. fr. 217. not. 18. et not. 30. 31. Utraque glossa ex Aelio Dio-
nysio prodiit. Cf. Athen. III. 119 B.

⁴⁾ Cf. Eust. 453, 15. 958, 51. (ubi statim sequitur fr. *σκότος*) 1632,
17. (ubi de *ἄφενος* et *ἔλεος* agitur) Et. M. 626, 15. 87.

⁵⁾ An sequentia atticismis debeantur dubium est, cum testimonia
lexicographorum desint. Ad *νελξη* cf. Eust. 1410, 17. *χρεῖος* fortasse adiec-
tivo sensu accipiendum est, cf. Moer. 213, 15. — *βλάβος* cf. Suid. Ar.
Ran. 1151. — *τρίβος* ap. Eust. 1200, 34. 1327, 37. (qui locus ex Ar. Byz.
desumptus esse videtur). Et. M. 767, 57.

ἄχρεϊος σύγκειται. πολλή δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ἡ διφόρησις, ὥς καὶ ἡ νείκη δηλοῖ καὶ τὸ νείκος καὶ ἡ δίψα καὶ τὸ δίψος καὶ ἡ βλάβη καὶ τὸ βλάβος. ἔτι δὲ καὶ ἡ τρίβος καὶ ὁ τρίβος, ὥς φησιν Εὐριπίδης.]

- 5 362. Eustath. p. 1429, 18. εὐρηται γὰρ ἐν λεξικῷ παλαιῷ ἐκφερομένων κατὰ στοιχεῖον, ὅτι ἄωτοι· οἱ νεκροὶ¹⁾, ὅπερ εἴληπται ἐκ τοῦ

κωφὴν δὴ γαλαν ἀεικίζεις.

ἐκεῖ δὲ κεῖται καὶ ὅτι ἄωτεύειν²⁾ τὸ ὑφαίνειν καὶ ὑπνοῦν.

- 10 τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ

πάννυχον ὕπνον ἄωτεῖς (K 159)

ἐκεῖνο δὲ ἐκ τοῦ

ὑφαινομένου ἁώτου

ἐρίου δηλαδὴ ἢ λίνου.

B.

- 15 363. Eustath. p. 1404, 47. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὥς τρία σημαίνει τὸ βάλλειν¹⁾· τὸ προέσθαι, τὸ ῥίπαι, τὸ τρῶσαι.

364. Eustath. p. 812, 44. [τὸ δὲ βαμβαίνειν¹⁾, ὃ ἐστὶ συγκρούειν τοὺς ὀδόντας, ἀπὸ τοῦ κατὰ στόμα φόφον κατὰ
20 τοὺς παλαιοὺς ἐσχημάτισται. καὶ ἔστι, φασί, δυσεργήνεντον. συμβαίνει δὲ τοῖς ῥιγοῦσι καὶ τοῖς ὑποπτήσσουσι καὶ θέλουσι μὲν λαλῆσαι τι, ἀπορουμένοις δὲ καὶ ὑποτρέμουσι καὶ οὕτω τοὺς ὀδόντας συρρήσσουσιν]. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ τινι λεξικῷ φέρεται βαμβαλίζειν²⁾ τὸ τρέμειν ὑπὸ

362. ¹⁾ Significatio allata nusquam iteratur.

²⁾ Priorem explicationem B. A. 476, 22 exhibet. Alterius similia ap. Et. M. 57, 55. 117, 47. Et. Gud. 11, 30. 30, 2. Hes.

363. ¹⁾ Fortasse huc respicit Hes. βάλε. — Heyden p. 232. ex eis, quae apud Eustathium sequuntur, glossam Et. M. p. 198. extr. βλάξ rhetoricam ad atticistas referre studet.

364. ¹⁾ Uncis inclusa Eust. petiuit ex schol. Hom. ad K 375, ut schol. Ven. A. statim probat. Venetus tradit οἱ δὲ ἐσχημάτισαν, episcopus κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς ἐσχημάτισται exhibet, unde iam Eustathio, qui fuerint οἱ παλαιοί, ignotum fuisse constat, cf. Prol. p. 20. Lexicographum vero utrique, et scholiastae et episcopo, subesse docet Hes. s. v. βαμβαίνων.

²⁾ An recte Eustathius lexicon exscripserit, dubium est. Schol. Ven. l. l. βαμβαλίζειν posterioris aetatis esse docet. Fortasse βαμβαίνειν vo-

ψύχους, ἐν δὲ ἑτέρῳ, ὅτι βαμβαίνων^{α)} μὲν βήματα βάλλον, καὶ βῆμα πορευόμενος καὶ παπταίνων. βαμβαλίζων δὲ ῥιγῶν, ἀπολλύμενος.

365. Eustath. p. 632, 4. ὅτι δὲ ὁ Βελλεροφόντης καὶ Βελλεροφῶν τετρασυλλάβως λέγεται, ποιητὴς ἕτερος δηλοῖ...⁵ ἰστέον δὲ ὡς καὶ Ἑλλεροφόντην τοῦτον ἰστόρησάν τινες καλεῖσθαι, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἐν δὲ ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ καὶ Βέλλερος¹⁾ λεγόμενος.

366. Eustath. p. 1735, 30. τὸ δὲ σκεπῶ περισπώμενον, ἐξ οὗ τὸ σκεπώσι, πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ σκεπάζω, ὡς καὶ¹⁰ τοῦ πετῶ τὸ πετάζω καὶ τὸ βιβῶ τοῦ βιβάζω¹⁾, ὃ δηλοῖ τὸ ὀχεύειν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀπλῶς βαίνειν.

367. Eustath. p. 1913, 28. βιβλινον δὲ οὐ τὸ ἐκ βιβλον ὃ ἐστὶ παπύρου Αἰγυπτίας, ἀλλὰ βοτάνης τινος ἐμφεροῦς πα-¹⁵ πύρου· οἱ δὲ καννάβινόν φασιν, ἕτεροι δὲ τὸ ἐκ φυλῶρας. ὅτι δὲ, καθὰ καὶ ὁ μόλυβδος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὕτω καὶ ἡ ῥηθείσα βιβλος διαφορεῖται κατὰ τὸ δίχρονον, ἐρρέθη μὲν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας ἐν ῥητο-
ρικῷ λεξικῷ, ὅτι βύβλινον καὶ βίβλινον διχῶς¹⁾.²⁰

cem ante explicatam post βαμβαλίζειν Eust. omisit. Recurrit autem ap. Et. M. 187, 27. (e lex. rhet.) = Suid. Hes. — βαμβαλίζειν eodem modo repetitur ap. Hes. B. A. 30, 24.

^{α)} Explicatio Apionis est, cf. Apoll. lex. hom. p. 50, 21. Bekk. Contra disputat Schol. Ven. I. I. Apionem sequuntur Et. Gud. 103, 50. Orion. 36, 18, qui Philoxenum laudat ἐν Ἀναδιπλασιασμοῖς.

365. Aelium Dionysium agnosco. Simillima enim exhibet Eust. p. 633, 58., cf. fr. 111. 113. Fortasse proverbium ibi laudatum Βελλ. καθ' ἑαυτοῦ γράμματα (cf. Hotop. p. 262, 294) ex eodem fonte fluxit.

¹⁾ Cf. Hes. Βέλλερος ὑπὸ Βελλεροφόντων κτανθεῖς. ἥ ὁ Βελλεροφόντης. Zenob. II. 87. Et. M. 194, 54.

366. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. (= Lex. Bachm. 179, 28.) βιβάζει. † συζεύει, ὀχεύει.

367. Propter μόλυβδος vocem allatam Aelium Dionysium subesse puto, cf. fr. 258. Etiam φυλῶρα vox ab A. D. explicata extat, cf. fr. 317. — Simillima doctrina extat p. 421, 30., ubi fr. 250. ex Aelio Dionysio petitum praecedat et locus supra allatus respicitur.

¹⁾ Cf. Moer. p. 192, 23. Bekk. βιβλία διὰ τοῦ ι, ὡς Πλάτων, Ἀττικοί. βυβλία, ὡς Δημοσθένης, κοινόν. Hes. βιβλία, βυβλία. Et. M. 216, 31. 795, 4. 197, 32. Fragm. trag. adesp. 149. Nauck.

Γ.

368. Eustath. p. 370, 13. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γάμμα στοιχεῖον γέμμα¹⁾ φασὶν Ἰωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος, ὃς καὶ τὸ μῦ μῶ²⁾ λέγει, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ.

369. Eustath. p. 890, 14. ἐν Γρανίκῳ, φασι, συμβαλὼν Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τοὺς Δαρείου σατραπᾶς κατὰ κράτος, καὶ ἐφάνη ὡς γραικόνικος διὰ τὴν ἐκεῖ τῶν Γραικῶν νικην, οὗς ἢ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που, κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων, οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικούς¹⁾ φασι δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν πα-
¹⁰ λαιῷ εὔρηται λεξικῷ ῥητορικῷ.

Δ.

369a. Eustath. p. 1407, 10. τὸ δὲ δῆπον¹⁾ νῦν μὲν τοπικῶς κεῖται. ἄλλως δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς, καὶ αὐτὸ καὶ τὸ δῆπονθεν βεβαιωτικά εἰσιν, ὥσπερ τὸ δηλαδῇ καὶ τὸ πάντως καὶ τὸ ἀμέλει. καὶ αὐτὸ γάρ, ὡς τὰ πολλὰ,
¹⁵ καθάπερ ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ, ἀντὶ τοῦ πάντως λαμβάνεται συγκατάθεσιν δηλοῦν.

370. Eustath. p. 622, 50. περὶ δὲ τοῦ διδυμάονες κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ὅτι διδυμάονες¹⁾ μὲν οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασι, δίδυμοι δὲ οἱ συμφυεῖς.

368. Aelium Dionysium agnosco, quem et Ionum voces cum Atticis comparasse et de singulis elementis egisse (cf. fr. 298) et solum ap. Hel-
 ladium (cf. p. 530a, 20. 532a, 15. Bekk., ubi de singulis litteris eum secun-
 dum veterem quendam auctorem agere intelleges) adhibitum esse constat.

¹⁾ Nusquam in lex. iteratur.

²⁾ Conv. Phot.

369. Fortasse Aelii Dionysii sunt, cf. Eust. p. 633, 50. οὕτω δὲ καὶ γραικὸς προῦπάρχει τὸ δαικὸς κατὰ τοὺς τεχνικοὺς, cf. fr. 109. 111. 113. 365.

¹⁾ Phot. Ῥαικούς· οἱ βάρβαροι τοὺς Ἑλληνας. Σοφοκλῆς (fr. 983. Nauck.) τῇ λέξει κέχρηται. Corrupta sunt et Eustathio magis credes, si Sophoclem non barbarismo usum esse, et formam Γραικούς a Lycophr. 532. 1195. 1338. adhibitam esse intellexeris. — Cf. Hes. Et. M. 239, 15. 701, 13. — Suid. Zon. II. p. 1603. Tittm. vocem a Romanis adhibitam esse putant: erraverunt, cf. Lorenz. Epich. p. 290.

369a. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. Lex. Bachm. 193, 21. Et. M. 264, 56. Moer. p. 195, 5. Bekk.

370. ¹⁾ Conv. Hes., cf. Suid. Et. M. 272, 33. Fortasse conspirat Diogenianus, cf. Schmidt, Quaest. Hes. p. 99.

371. Eustath. p. 1770, 60. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται *δνοπαλίζειν*¹⁾· τὸ κεντεῖν, ταράσσειν, ἐκτινάσσειν, σείειν, ἔστι δὲ οτε καὶ κτείνειν καὶ πολεμεῖν.

372. Eustath. p. 802, 26. . . καὶ ὅτι Ὅμηρος μὲν, ὥς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ τῶν δύο, φησὶ, ἀκολούθως δη- 5 λαδὴ τῇ Ἀτθίδι καὶ τῇ κοινῇ . . . ib. l. 32. λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικόν, ὅτι τὸ *δυοῖν* ἐπὶ *δοτικῆς* παρὰ Ἀττικοῖς, οἷον (Com. III. p. 459. no. 284. Kock).

δυοῖν γυναικοῖν εἰς ἀνῆρ οὐ στέργεται.

ἐν ἐτέρῳ δὲ τόπῳ φησὶ καὶ ὅτι δύο καὶ ἐν τῷ ᾧ εὔω, 10 ἦγουν δύο διὰ τοῦ ᾧ μικροῦ, καὶ δύο, κατὰ ἑκτασίαν Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐκατέρως, *δυοῖν* δὲ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς, τὸ δὲ *δυεῖν* σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θου- κυδίδῃ¹⁾ [λέγουσι δὲ καὶ τῶν δύο καὶ τοῖς δύο]. τὸ δὲ *δυεῖν* βάρβαρόν, φησι, καὶ κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν καὶ κατὰ λόγον 15 γραμματικόν. λέγει δὲ καὶ ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν *δυεῖν*. οὐδὲν γὰρ *δυϊκόν* εἰς *εἶν* λήγειν φασὶν οἱ ἀναλογικοί²⁾. Ὅμη- ρος δέ, φησι³⁾, ἐπὶ μὲν ὀρθῆς δύο λέγει οὕτω·

δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώια ἔργα.

371. Forasse fuit Pausaniae. cf. Eustath. p. 437, 13. Totum illum Eustathii locum e lexicis rhetoricis fluxisse putaverim.

¹⁾ Alludit ad nostrum Eust. p. 500, 10., cf. Hes. s. v. *δνοπαλίζειν*, *ἐδνοπάλιξεν*. In Et. M. 281, 17. altera glossa *δνοπαλίζεις* (sensu sub- stantivo accipienda) cum atticistarum observatione coniuncta. — *δνοπα- λίζεις* ap. Suid. Lex. Bachm. 200, 15. Hes. Et. Gud. 149, 9.

372. Lexica nil simile exhibent. Propter Thucydidis *χρησιν* fragmen- tum ex Aelio Dionysio petatum esse censeo, cf. Nab. Prol. p. 25.

²⁾ Mire sane Thucydides laudatur, cuius in textu tradito forma *δυεῖν* nusquam apparet. *δυοῖν* vero mss. praebent ad VIII. 101, 1. Illo vero loco genetivum temporis, qui vocatur, desiderari iam Lobeckius et Herwer- denus intellexerunt, cf. Classen l. l. Ideo *δυοῖν ἡμέραιν* in textum Cl. recepit. Lexico nostro suadente *δυεῖν* reponere malim, cf. Phryn. ed. Lob. p. 210. Schol. Eur. Hec. 45. — Verba sequentia uncis inclusimus, cum τὸ δὲ *δυοῖν* ad locum Thucydeum respicere credam. Non vero ab atticistae consilio aliena, sed loco suo mota sunt.

³⁾ Cf. Herodian. ed. Lentz. I. 421, 27. II. 660, 31. — Suid. s. v. Po- lybium laudat. Et. M. 291, 17. diversa. — Mira sunt, quae Eustath. 1907, 50 ex Heraclide Milesio protulit. Cf. Cohn., Stud. Berol. I. p. 712.

⁴⁾ Ex eodem lexico prolata, ut apparet ex dativo omisso, quem Eustath. iam initio laudaverat.

ἐπὶ δὲ γενικῆς

τῶν δύο μοιράων

ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς

τὰς δύο χαλκείας

ἐπὶ δὲ κλητικῆς κατ' ἔκτασιν

δεῦτε δύο μοι ἔπεσθε.

E.

373. Eustath. p. 1600, 5. λέγεται δέ ποτε ἐγγύη¹⁾ καὶ γάμον ἀπογραφῇ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ.

374. Eustath. p. 1053, 61. προεῖρηται δὲ καὶ περὶ μο-
10 γοστόκου Εἰλειθυίας, ἥς, ὅτι τὸ ἱερὸν Εἰλειθυιον λέγεται,
ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ.

375. Eustath. p. 295, 30. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θηλυκὸν τῶν
ῥηθέντων Εἰλώτων αἱ Εἰλώτιδες¹⁾ ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρη-
ται λεξικῷ. ἐν ᾧ καὶ, ὅτι ὥσπερ Εἰλωτες ἐν Λακεδαιμονίᾳ,
15 οὕτω Πενέσται²⁾ μὲν παρὰ Θετταλοῖς οἱ μὴ γόνου δοῦλοι

373. Fortasse simillima illa, quae ap. Eust. p. 920, 31. 1344, 21. tra-
duntur, ex eodem fonte fluxerunt, quem Pausaniam esse puto, cf. Prol.
p. 39.

¹⁾ Conv. Hes. ἐγγύη· γάμον ἀπογραφῇ. καὶ σημείον ἐν θυτικῇ. Cf.
Poll. III. 34. Et. M. 309, 18. Gud. 157, 23. — Fortasse etiam ea verba,
quae Suid. Lex. Bachm. Et. M. ex illa voce derivata attulerunt, huc
referenda sunt.

375. ¹⁾ Conv. Suid.

²⁾ Sequentia omnia episcopum ex singulis lexicis locis collegisse
puto, ut ex more eius est. — Πενέσται cf. Phot. Suid. (ubi vide, quae
sub finem adiunxerint). Eustath. 1090, 50. Hes. Poll. III. 83. Ath. VI. 264 A.
— Κιλλικύριοι ad Syracusanos referendi sunt, cf. Phot. s. v. Καλλικύ-
ριοι (cf. Suid. Zenob. IV. 54. Aristot. fragm. ed. Val. Rose p. 360.) Locus
noster corruptus est, cf. Ruhnken ad. Tim. p. 214. qui de verborum tra-
iectione satis egit. Sub ἀρότται (qui alias nusquam inveniuntur) Aristotelis
nomen latere puto. — Μαριανδυνοί cf. Ath. VI. 263 D. Schol. Aesch. Pers.
917. Phot. Hes. Schmidt, De Callistrato Aristophaneo p. 25, not. 63. Nab.
Proll. p. 81. — Tota doctrina (an Aristotelica?) recurrit in Et. Gud. 165,
53. εἰλωτες. — οἱ αὐτοὶ δὲ παρὰ Ἀθηναίοις θῆτες λέγονται, παρὰ Ἀρ-
γελοῖς γυμνήτες, παρὰ Θεσσαλοῖς πενέται (l. πενέσται), παρὰ Κρησὶ
πελάται (?) παρὰ † Σικωρονίοις κορυφάνιοι παρὰ δὲ Συρακοσίοις καλλι-
καροι. Quae omnia misere corrupta sunt. πελάται enim non Cretensium
fuerunt, sed vox undique cognita, cf. Tim. lex. Plat. s. v. Qui sint Σι-
κωρόνιοι et Κορυφάνιοι, cognosces ex Steph. Byz. p. 964, 3. οὗτοι (sc. οἱ

ἄλλὰ πολέμῳ, Κιλλικύριοι δὲ ἐν Κρήτῃ, Μαριανδύνοι δὲ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ καὶ † Ἀρότται δὲ ἐν Συρακούσαις. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὡς ἔστιν εἶδος μυῶν (1. μυῶν), αἱ λέγονται ἔλαιοι¹⁾. οὐ διαρθροὶ δὲ καὶ ποίου ἐλους αὐται. ἴσως δὲ καὶ ἀπλῶς οὕτω καλεῖ τὰς ἐν τοῖς⁵ ἔλεσιν.

376. Eustath. p. 1036, 14. ἰστέον δὲ ὅτι τε ἐν ῥητορικῷ εὐρύηται λεξικῷ τὸ εἰσωποὶ οὕτω ἐρμηνευόμενον· εἰσωποὶ¹⁾· εἶσω ἰδέσθαι, εἰς ὧπα, ἐνώπιον, ἐν ὀφθαλμοῖς.

377. Eustath. p. 1573, 43. ὅτι δὲ τὴν εἰλην οἱ παλαιοὶ¹⁰ καὶ ἔλην φασίν, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. ἐνθα κεῖται καὶ ὅτι εἰλη καὶ ἔλη¹⁾ ἡ τοῦ ἡλίου ἀνγή. καὶ εἰληθερεῖν²⁾ τὸ ἡλιάζεσθαι καὶ εἰλεῖν³⁾ τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν καὶ εὐεῖλον⁴⁾ χωρίον τὸ εὐῆλιον καὶ πρόσσειλον⁵⁾ τὸ πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένον καὶ εἰληθερεῖς²⁾ ὕδωρ τὸ ὑπὸ ἡλίου¹⁵ τεθερμασμένον.

378. Eustath. p. 1353, 4. ἀνάκειται δὲ αὐτῷ (sc. Ἐρμῇ) καὶ ὡς δίχα ψόγου, φασί, τετραγώνου ἢ τετραῖς ἄλλον τρόπον ἤπερ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐξ οὗ παροιμία τὸ „ἐν τετραδί γεγονας“¹⁾

Χῖοι) δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο θεράπονσιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι κοῖς Ἐύλωσι καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυνηαίοις καὶ Σικυνώνιοι τοῖς Κορυννηφόροις (cf. Herod. I. 59. Suid. s. v.) καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελαγοῖς καὶ Κρήτες Μνωῖταις.

¹⁾ Cf. Hes. ἐλειούς. Ar. Hist. Anim. VIII. 17.

376. ¹⁾ Cf. Suid. Hes.

377. Pausaniae esse puto, cf. Prol. p. 24.

¹⁾ Eadem, auctoris nomine omisso p. 700, 17. Cf. Et. M. 298, 53. 449, 25. Etiam vocem *θειλόπεδον* (cf. Hes.) ex eodem lexico petitam esse puto. Cf. Et. Gud. 256, 38. 135, 53. 166, 8. 52. 379, 43. Schol. Hippocr. ap. Erot. p. 22. Klein. Suid. Hes. s. v. *εἰλη*. Tim. lex. Plat. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 401.

²⁾ Cf. Hesychii quattuor glossas. Et. M. 389, 42. Or. p. 66, 7. Galen. lex. vol. XIX. p. 97. Kuehn. Ilberg. in Comm. Ribbeck. p. 352.

³⁾ Significatio vocis a lex. rhet. allata non recurrit: fortasse fuit eadem atque in fr. 155. not. 4.

⁴⁾ Conv. Phot. Aristoph. fr. 780. Kock. Suid. Et. M. 390, 31. (e lex. rhet.). Hes. s. v. *εἰλήιον*. *εὐέλον*. Ad eandem originem reducenda videtur Hesychii glossa *ἄειλα πεδία*· *ἀνήλια*. *εἰλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου ἀνγή*. Cf. B. A. 347, 32. Aeschyl. fr. 334. Nauck.

⁵⁾ Conv. Phot. Et. M. 690, 14. Cf. Suid. Schol. Aesch. Prom. 453. Com. I. p. 358. Kock. B. A. 14, 26. Poll. V. 66.

378. ¹⁾ Propter proverbium illud quod in fr. 72. ex lexico rhetorico pe-

ἡγουν ἐν ἀποφράδι ἡμέρα, ἐπεὶ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τοιαύτῃ γεννηθεὶς κακὸν διήθλει βίον. δηλοὶ δὲ τὰ κατὰ τὸν Ἑρμῆν καὶ ὁ γράψας οὕτω ῥητῶς· Ἑρμῆς τετρακέφαλος ἐν Κεραμεικῷ Τελεσαρχίδου ἔργον³⁾. ᾧ ἐπεγέγραπτο·

6 Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον,
πάνθ' ὀράας.

καὶ ἡ τετράς δέ, φησιν, ἱερὰ τοῦ θεοῦ. στροφαῖος δὲ Ἑρμῆς³⁾, φησιν, οὐ μόνον ὁ παρὰ τῷ στροφεὶ ἰδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ στρέφων καὶ ἐξαπατῶν, οἷον στρόφις.

10 379. Eustath. p. 1739, 58. ἐκ δὲ τούτου (sc. λώπη) δὲ καὶ τὸ ἐξελώπισας¹⁾ ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. ἀντὶ τοῦ ἐξέδοσας, ἔξω τοῦ λωποῦ ἐποίησας. φέρεται δὲ καὶ δίχα προθέσεως λωπίζειν²⁾. τὸ γυμνοῦν καὶ λῶπος³⁾ δὲ προπερισπωμένως τὸ ἱμάτιον. ὅθεν καὶ λωποδύτης⁴⁾ ὁ τὰ ἱμά-
15 τια ἀποδύων.

380. Eustath. p. 1517, 59. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς ἱμᾶς (sc. τροπωτήρ) καὶ ἐπικωπητήρ¹⁾ λέγεται.

titum esse didicimus, haec omnia ad. atticistas referenda sunt, cf. 1534, 34. Proverbium etiam a Mercurio dictum esse probant Phot. Suid. τετράδι γέγονας . . . Φιλόχορος δὲ αὐτὴν καὶ ἐπὶ Ἑρμοῦ δύνασθαι λέγεσθαι. διατεθεῖσθαι δὲ Ἡρακλεῖ τὴν ἡμέραν ἐν ταύτῃ εἰς θεοὺς μεταστάντι. (cf. Zenob. VI. 7. Mill. Mél. 366, qui Philochori nomine omisso eandem doctrinam proferunt). Cf. Prell. Gr. Myth. I⁴. 391.

²⁾ Lemma glossae ap. Phot. cf. Hes. Ἑρμῆς τρικέφαλος.

³⁾ Priorem glossae partem repetivere Phot. Ἑρμῆς στροφαῖος et Phot. Hes. στροφαῖος, cf. Schol. Ar. Plut. 1153.

379. Similia p. 1421, 63, quae statim fragm. Pausaniae no. 279. sequitur. Eadem doctrina in breve contracta p. 1237, 54. 1863, 59.

¹⁾ Conv. Hes., cf. Suid. Hes. s. v. ἐκλωπίζω.

²⁾ Cf. Hes. s. v. λωπίζω.

³⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 579, 1. Et. Gud. 376, 23. 614, 56.

⁴⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Et. Gud. 376, 14.

380. Pausaniae sunt, cf. Poll. I 57., et quae in Prol. p. 93. statuimus. τροπωτήρ enim et σκαλμὸς, quae paulo ante apud Eustath. explicantur (et fortasse igitur ad atticistas revocanda sunt), iterum ap. Poll. I. 1. recurrunt.

¹⁾ Conv. Suid. Hes. Totam glossam Et. M. 360, 43. ἐπικωπος· ὁ παρὰ τῇ κώπῃ καθήμενος, ἐπικωπαστήρ καὶ ἐπικωπητήρ λέγεται ὁ τροπωτήρ ἱμᾶς, παρὰ τὴν κώπην eiusdem originis esse censeo. Paullo diversa in Et. Flor., cf. Mill. Mél. p. 121.

381. Eustath. p. 561, 16. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὅτι Ἐπιάλτην¹⁾ Ἀττικοὶ φασὶ δαίμονά τινα, διὰ δὲ τοῦ φ Ἐφιάλτην, ἀνδρὸς ὄνομα. ἐτέρωθι δὲ, ὅτι ἐπιάλτης²⁾ ὁ πυγαλίων ὑπὸ τινων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἡπιάλος. Cf. p. 1687, 52. ἔτι προσθετέον καὶ ὡς τὸ ἐκεῖ ῥηθὲν πάθος, ἦγουν τὸν⁵ Ἐφιάλτην, Ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν³⁾ ὁ Ἀλκαῖος λέγει (fr. 129. Bergk.). τὸ αὐτὸ πάθος καὶ Ἠπιάλόν τινες ἔλεγον, ἔτι δὲ καὶ Ἠπιόλην, [ὡς τὸ Φαινόλην.] καθὰ δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι Ἠπιάλος⁴⁾ οὐ μόνον σημαίνει τὸ ῥιγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον,¹⁰ ὃν οἱ πλείους Ἠπιόλην φασὶ διὰ τοῦ ἦ.

382. Eustath. p. 1380, 62. ὅτι δὲ τὰ ἐξάμετρα οὐ πάνν ἠξίον ἐπη καλεῖσθαι, δηλοῖ ὁ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εἰπὼν, ὡς ἀντέκειτο ὁ ἐποποιὸς τῷ μελοποιῷ καὶ ἡρῶα ἔλεγον, οὐκ ἔπη, τὰ ἐξάμετρα.¹⁵

383. Eustath. p. 859, 4. φέρεται οὖν ἐν παλαιῷ κατὰ στοιχείον λεξικῷ, ὅτι ἔπειν Ἰωνέες φασὶ τὸ † κακοῦν καὶ περιελαύνειν, ὡς τὸ

Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι. (A 483).

384. Eustath. p. 279, 34. ἐκωμωδοῦντο δέ, φασιν, οἱ²⁰

381. Alterum locum attuli propter Et. M. 434, 13. cf. not. 3. Veram atticistarum opinionem difficillime agnoveris, cf. Nab. ad. Phot. ἡπιάλης.

¹⁾ Distinctio allata frustra in lexx. quaeratur. Ἐφιάλτης et hominis et dei nomen esse docet Et. Gud. p. 224, 43.

²⁾ Cf. Phot. ἡπιάλης. ἐφιάλας.

³⁾ Cf. Et. M. 434, 13. ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπῖαλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δὲ φησι τὸν ἐπιάτην αὐτὸν ἡπιάλην καλεῖσθαι, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο ἡπιόλην.

⁴⁾ Cf. Schol. Ar. Vesp. 1038. M. Schmidt. Did. p. 51. not. B. A. 42, 1. Hes. s. v. ἐπιάλης, ἐφιάλτης, ἡπιάλος, ἡπιαλῶν, Ἰφιαλός. Suid. s. v. ἡπιάλος. Schol. Ar. Ach. 1164. Et. M. 434, 6. Et. Gud. 247, 40. Schol. Luc. vol. IV. p. 191. 225. 241. Jacobitz.

382. Fortasse ex praefatione fluxerunt, cum in lexicis nil ad voces aptum tradatur.

383. Deficit omne lexicorum et grammaticorum testimonium. Locus Homericus ipse minime aptus est, cum illic ἀμφέπειν verbum in tmesi, non ἔπειν adhibeatur. Corruptum est κακοῦν: medela incerta. Locum potius ad ἀμφέπειν lemma rettulerim.

384. Dionysii esse putaverim propter fr. 298. Atticista vero profiscitur ab Ar. Byz. (cf. Prol. p. 57.)

Ἑρετριεῖς¹⁾, ὡς πολλῶ τῷ ῥ ἐν ταῖς ὁμίλαις χρῶμενοι. διὸ καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ οἱ Ἥλαιοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρῆται λεξικῷ, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ῥ.

385. Eustath. p. 932, 32. σημείωσαι δὲ ὅτι αὐγὴν οὐ μόνον ἐπὶ ζώων λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καρπῶν, ὡς δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας· ἔσμα φησὶν Ἀριστοτέλης. Θεόφραστος (I. 3.) δὲ μίσχον. ἐστὶ δὲ ὁ αὐγὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρόων.

386. Eustath. p. 1350, 19. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει οὕτως· ἔστορ¹⁾ σφὴν, ἔμβολος, γόμφος, ἢ πρῶτος 10 τύλος τοῦ ῥυμοῦ, ἢ κοίλωμα ζυγοῦ, ὅφ' ὃ ὁ τράχηλος.

387. Eustath. p. 1383, 42. εὐνοστός, φαῦλόν φασιν ἀγαλμάτιον παρὰ τοῖς μήλωσιν ἢ, ὡς ἐν ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται, εὐνοστός¹⁾. θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων. cf. p. 1885, 25. λέγει δὲ νόστον ὁ ῥή- 15 τωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν Ὀμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλὰ τινα δαίμονα ἐπιμύλιον, ἐφορον τῶν ἀλειτῶν, ὃς καὶ εὐνοστός ἐλέγετο.

388. Eustath. p. 904, 7. παρὰ δὲ τὸ ἔχμα¹⁾ ἐχμάζειν²⁾

¹⁾ Cf. Hes. Ἑρετριέων ῥῶ. Ἑρετριεῖς τῷ ρ κατακόρως χρῶνται. Diogen. IV. 57., ubi vide Leutschium. Apostol. VII. 89. Suid. s. v. χαλκιδίζειν. Strab. X. p. 448.

385. Naber ad Phot. s. v. ἔσμα locum Eustathii recte ad atticistas rettulit.

¹⁾ Prorsus Phot. concinit. Aristot. fr. 271. Val. Rose. Cf. Hes. Suid. s. v. μίσχος.

386. Praecedunt doctrina Aristarchi (cf. Hes. s. v.) et scholion, quod vocis derivandae causa episcopus intexuit (cf. Schol. Ω 272). Fortasse etiam aliud lexicon adhibitum est.

¹⁾ Cf. Hes. ἔστορα· τὸ κοίλωμα τοῦ ἄρματος, ἥτοι ζυγοῦ, ἐνθα ὁ τράχηλος τῶν ἵππων ἐντίθεται. (Deinde Apoll. lex. hom. 77, 32. Bekk. exscribit. Tum sequitur Aristarchus.) Poll. I. 146. Et. M. 383, 24.

387. Loci Eustathiani ad eundem fontem redeunt: 1) quod νόστος ante priorem locum explicatur, 2) quod Hes. s. v. εὐνοστός utramque glossam contaminavit.

¹⁾ Priorem significationem solus Hes. l. l. Alteram ἀντολεξεῖ repetitive Phot. Et. M. 394, 3. Cf. Poll. VII. 180. Eust. p. 214, 18. Fortasse eiusdem originis sunt. Phot. Suid. Hes. s. v. προμυλάλα. Poll. l. l.

388. Ultima nostri loci repetita p. 998, 14., ubi ὀχμάζειν· τὸ συνέχευεν explicatur. (Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 645, 38. Et. Gud. 445, 11. 17.).

¹⁾ Lemmatis Eustathiani explicationem servant Hes. Suid. Et. M. 404, 19.

²⁾ Conv. Hes. ἐχμάζειν, ἔχμασον.

τὸ κωλύειν καὶ ἐπέχειν καὶ ἐχμάσαι· κατασχεῖν, ἔλειν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὖρηται λεξικῷ· τοῦτο δὲ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ διὰ τοῦ ὁ καίται ἐν τῷ

μέσον μ' ὀχμάσεις, ὡς βάλης εἰς Τάρταρον (Or. 265).

389. Eustath. p. 1831, 2. τῆς παλαιᾶς δέ, φασιν, Ἄτ- 5
θίδος ἐψιάσθων¹⁾ εἰπεῖν δοῦκως ἀντὶ τοῦ ἐψιάσθωσαν. ποιη-
τικῇ δὲ λέξις τὸ ἐψιάσθαι, ἥτοι λόγον παίζειν²⁾. καὶ δασύ-
νεται, ὡς δῆλον ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐκ τοῦ

ἐφεψιόωνται γυναῖκες

καὶ ἐκ τοῦ ἐφεψιασάμην³⁾, ἥτοι ἀφωμίλῃσα, ὡς ἐν ῥητο- 10
ρικῷ καίται λεξικῷ. ἐκ τούτου δὲ ἴσως εἴρηται καὶ Φι-
λέπιος⁴⁾ ὁ κείμενος παρὰ τῷ κωμικῷ (Plut. 177.). οἱ δὲ πα-
λαιοὶ ἐρμηνεύοντες τὴν λέξιν φασὶν οὕτως· ἐψιάται⁵⁾ ἀντὶ
τοῦ γελαῖ, παίζει, διαλέγεται. καὶ ἐψία· παιδιὰ, γέλως, χλεύη.
καὶ ἐψία⁶⁾· ἑορταί. 15

H.

390. Eustath. p. 1399, 28. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
ῥηγεῖσθαι καὶ ἐπὶ γάμου πομπῆς καὶ προσηγητῆρ φασιν ἀπ'
αὐτοῦ καὶ προσηγητῆς¹⁾ παρ' Ἀττικοῖς, ὁ τοῦ ζεύγους ἡγού-
μενος ἐν τοῖς γάμοις. ἐλέγετο δέ, φασί, καὶ ἡγήτρια²⁾ παλάθη

389. Singularia recurrunt p. 1866, 40. 1868, 25.

¹⁾ Conv. Hes. (qui ex more ἐσπόμην aoristum cum nostra forma con-
fudit) Suid.

²⁾ Conv. Hes. Suid. Et. M. 406, 12.

³⁾ Cf. Phot. Hes. Apoll. lex. hom. 80, 2. Bekk.

⁴⁾ Paullo plura ap. Suid. ἐψία. Et. M. 406, 8. Et. Gud. 246, 14.
Glossa Photii Φιλέπιος confusissima fortasse huc respicit.

⁵⁾ Conv. Hes.

⁶⁾ Conv. Hes. qui Sophoclis Athamantem alterum laudat.

390. Aelii Dionysii fuisse suspicor, cf. Prol. p. 20. sq. fr. 36.

¹⁾ Cf. Hes.

²⁾ Conv. Phot. Et. M. 418, 49. (= Mill. Mél. p. 142). Heydeno
p. 191. et Nabero Prol. p. 172 non concedendum est, glossam Etymologi cum
Photii conspirare. Etiam ultimum subsidium, quo Naberi coniectura (Ety-
mologum usum esse Photii lexico) nitebatur, corruires vides. Magis con-
gruunt, quae de ἱερὰ σὺκῃ et ἡγητορία fructu protulit, cum Ath. VII.
74.D. Cf. Eustath. p. 1964, 11. Cum Hesychius et ipse congruat cum
Phot. et atticismis, Pamphilum auctorem iam agnoscere mihi videor.

τις, ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. παλάθη δὲ κυρίως ἐλέγετο ἡ τῶν σύκων, ἥτοι τῶν ἰσχάδων, ἐπισύνθεσις.

Θ.

391. Eustath. p. 914, 34. θαιρὸς¹⁾ δὲ νῦν μὲν στρόφιγξ θύρας· ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὐρεται καὶ ὅτι θαιρὸς· ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ (Τριτολέμων fr. 539. Nauck).

392. Eustath. p. 378, 15. ὅτι δὲ ὁ θεοειδὴς καὶ θεουδὴς λέγεται κράσει μὲν τοῦ εἰ καὶ ὁ εἰς τὴν οὐ δίφθογγον, ἐξωθήσει δὲ τοῦ ι, ἐκφανεῖ πον Όμηρος. ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι θειαιδέστατον¹⁾ διὰ τῆς αὖ διφθόγγου προπαραληγουμένης τὸν θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα καὶ παραθεὶς χρησὶν Ἀντιφῶντος (ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας fr. 108. Blass.) τὸ „ἄνθρωπος, ὅς φησι πάντων θηρίων θειαιδέστατος γενέσθαι“ καὶνὸν μὲν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγον ἄξιος.

393. Eustath. p. 1397, 57. οἱ μέντοι γλωσσογράφοι¹⁾ τοὺς Κρητὰς φασὶ θεράποντα¹⁾ τὸν ὀπλοφόρον δοῦλον καλεῖν.

394. Eustath. p. 1934, 6. θόλος¹⁾ δέ, φασιν, οἰκημα κυκλοτερές, εἰς ὃ τὰ καθεκάστην χρήσιμα τῶν σκευῶν ἐτίθεντο, οἷον πίνακες, κρατῆρες, ἐκπώματα. — ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὐρεται καὶ οὕτω· θόλοι· στέγαι, ἐπάλλξεις,

391. ¹⁾ Priorem significationem servarunt Suid. Apollon. lex. hom. 85, 27. Et. M. 444, 4. 446, 31. (= Schol. Il. M 460). Et. Gud. 253, 10. 12. Lex. Bachm. 253, 19. Hes. vero priorem cum altera coniunxit et Sophoclis testimonium addidit.

392. Cf. Prol. p. 10. 12. not. 1.

¹⁾ Prorsus cum nostro conspirant Phot. Suid. Et. M. 444, 13. Cf. B. A. 263, 31.

393. Dubium, an atticistis tribuendum sit. Meier ob formulae incertitudinem omisisse videtur.

¹⁾ Ad nostrum locum respicit p. 96, 15. 110, 8. 1097, 48 (cf. fr. 375) 1176, 26. — Cave, Athenaeum hic exscriptum esse putes. (VI. 267.C.) Non eadem continet, sed Clitarchum θεράποντα explicasse tradit (cf. Eust. p. 1094, 47). — Cf. Suid. Hes. Lex. Bachm. 255, 23. Et. M. 446, 41.

394. Fortasse Aelii Dionysii fuit, cf. fr. 217. not. 13. Simillima tradidit Herennius Philo, cf. Eust. p. 907, 4.

¹⁾ Proxime accedit Hes. gl. 2. An recte huc referantur Phot. B. A. 264, 26. Schol. Dem. Patm. in Bull. de corr. hell. p. 147. Et. M. 453, 30 ambigitur. Ubique enim θόλος illa praeclara Atheniensis apparet, cuius

καμάραι. θολία³⁾ δὲ θηλυκῶς πῖλος εἰς ὄξυ ἀπολήγων. οἱ δὲ σκιάδιον.

I.

395. Eustath. p. 1622, 44. ἐν δὲ λέξεσι ῥητορικαῖς εὐρηται καὶ Ἰλάων Ποσειδῶνος υἱὸς ὑπερφυῆς, οὐκ εὐπρόσ-
ιτος. ἦν δὲ ἄλλως καὶ Τιτυὸς ὑπερμεγέθης καθ' Ὅμηρον κτλ. ⁵

396. Eustath. p. 1238, 4. περὶ δὲ τοῦ εἰλύω ἰστέον, ὅτι
ἐν λεξικῷ παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον ἐκτεθειμένῳ φέρε-
ται αὐτὸ ἐν τῷ ἰ στοιχείῳ οὕτως. ἰλύσω¹⁾· τὸ περικαλύψω ἰλύ.

397. Eustath. p. 1413, 32. ὅτι δὲ ἡ γραφὴ τῆς ἰλης ἐδι-
φορεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν ῥητορικοῖς ¹⁰
λεξικοῖς παραδόντες, ὥς καὶ τὸ ἰστέον¹⁾ ἀντὶ τοῦ γνω-
στέον διὰ διφθόγγου εἶχε ποτε τὴν γραφὴν ἀπὸ τοῦ εἶδω.
καὶ τὸ ἰλη²⁾ ἐπὶ τάγματος καὶ πλῆθους παρὰ τὸ εἰλῶ. καὶ
τὸ ἰλυσπᾶσθαι³⁾, ὃ ἐστὶν ὁμοίως ὄφει καὶ σκώληκι εἰλεῖ-
σθαι καὶ σπᾶσθαι, ἥγουν κινεῖσθαι. ὅθεν καὶ εἰλύσπωμα ἡ ¹⁵
τοιαύτη κίνησις. καὶ ἡ κλεισία δὲ καὶ τὸ κλεισίον⁴⁾ καὶ τὸ
πέδειλον διαφορεῖται τοῖς παλαιοῖς. καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ὁ χιλός⁵⁾.

398. Eustath. p. 450, 23. ἐν δὲ ῥητορικῷ τινι λεξικῷ

ne vestigium quidem apud lex. rhet. indages. Cf. Poll. VIII. 155. — Harp.
cum Suida concinit. Suid. gl. 2. Hes. gl. 1.

³⁾ Apud lexicogr. nusquam nisi ap. Harp. l. 1., cf. Poll. VII. 174.
X. 127.

395. Nusquam recurrit nisi ap. Hes., qui ad Aristophanem (fr. 555) pro-
vocat.

396. Cf. fr. 155. 209. 225. 397.

¹⁾ Hes. conv. Cf. ib. ἰλύσαι. Et. M. 470, 208.

397. Aelii Dionysii fuisse puto, cf. fr. 155. 209. 225.

¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Conv. Hes. εἰλην, Suid. εἰλη. Lex. Bachm. 209, 6.

³⁾ Conv. Hes. εἰλυσπᾶσθαι, ἰλυσπῶντες, ἰλυσπᾶσθαι, εἰλυσπᾶτο [εἰ-
λυσπῶνται aliunde traxit] Phot. Suid. Lex. Bachm. 262, 2. s. v. ἰλυσπῶν-
τες, Et. M. 470, 217. Cf. Not. Gaisfordi ad p. 1346. ἰλη. 1347. ἰλυσπῶν
Et. Gud. 277, 34. 40. 625, 42. Moer.

⁴⁾ Cf. fr. 231. Aelii igitur Dionysii sunt verba.

⁵⁾ Cf. fr. 328., unde iterum hic Aelii Dionysii doctrinam servari
intellegitur.

398. Cf. fr. 422. παρδαλῆ. Fortasse fragmentum ex Aristoph. Byz.
deductum est, cf. Mill. Mél. p. 429.

φέρεται καὶ ὅτι ἱξάλος¹⁾ ὁ προπηδῶν καὶ τέλειος. ἐν δὲ ἑτέρῳ, ὅτι ὥσπερ παρδαλῇ καὶ λεοντῇ, οὕτω καὶ ἱξαλῇ²⁾ αἰγία περισπωμένως. ἐπεὶ ἱξάλοι αἴγες. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα εἰς τοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς διάφορα.

- 5 399. Eustath. p. 1750, 5. *λονθάδος*¹⁾ δὲ ἡ τῆς νέας (sc. αἰγός) κατὰ τὸν παλαιὸν ἡ τῆς ταχείας παρὰ τὸ ἵνα ἄδην — ἡ τῆς δασείας, (*λονθοί*²⁾ γάρ φασιν αἱ ῥίζαι καὶ αἱ πρῶται τῶν ῥιζῶν ἐκφύσεις) ἡ τῆς ἐχούσης λόνθους, ὃ ἐστὶν ἐξανθήματα σώματός, φησιν, ἀκμάζοντος [ἄπερ οἱ νῦν χυ-
10 δαΐζοντες *λονθοναρία* φασιν]. καὶ δοκεῖ πιθανότητα ἔχειν μά-
λιστα ὁ τοιοῦτος νοῦς. εἰκὸς γὰρ τὰ τοιαῦτα δέρματα εἰς στρωμνὴν εἶναι χρηστὰ, ὥς μὴ εὐχρηστούμενα εἰς ἀσκὸν διὰ τοὺς λόνθους. ἐκ τῶν λόνθων δὲ καὶ τὸ ἐξιονθίζειν³⁾, ἥγουν ἐκ ῥιζῶν αἶρειν τὰς τρίχας, ὥς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται.
15 *λονθοί*³⁾ γάρ, φησιν, αἱ πρῶται φνόμεναι τρίχες.

K.

400. Eustath. p. 1571, 56. *καῖρος* δέ φασι καὶ καί-
ρωμα¹⁾· τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἔῃ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι.
ἐξ οὗ καὶ *καιρωστρίδες*²⁾ ἡ *καιρωστίδες* γυναικες παρὰ

¹⁾ Cum alterius lexi glossa conflavit Phot. Cf. Suid. Hes. s. v. *ἱξάλον*. Lex. Bachm. 262, 18. Et. M. 471, 41 (= Schol. Hom. *Δ* 107) Et. Gud. 279, 35. Apollon. lex. hom. p. 91, 17. Bekk. Eustath. p. 373, 29. 1750, 8.

²⁾ Conv. Phot. l. l., cf. Erotian. p. 79, 7. Galen. lex. Hipp. vol. XIX. p. 106. Kühn. Ap. Eustath. p. 276, 11. *τραγαῖ* vocibus supra allatis adi-
ciuntur et ad eundem fontem reducendae esse videntur.

399. Atticistarum doctrinam deberi Aristophani Byz. docet p. 1625, 36. Nauck. p. 104. 107. not. 39.

¹⁾ Quattuor notionum prima Aristophanea est; altera recurrit ap. Hes., cf. Apollon. lex. hom. p. 91, 30. Bekk.

²⁾ Cf. Hes. s. v. *ἐξιονθίζω* *τρίχα*.

³⁾ Cf. Et. M. 473, 18, quem cum Suida corrupto coniungas.

400. Fortasse haec omnia, non solum ultima verba, ex atticistarum scriniis ab episcopo deprompta sunt.

¹⁾ Nusquam invenire potui.

²⁾ Conv. Suid. (qui *καίρωσις* vocem addit), cf. Hes. Et. M. 498, 11. Poll. VII. 33. Cram. An. Par. IV. 62, 26.

Καλλιμάχῳ (fr. 356. Schneid.), ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι, οὗ δὴ *Καλλιμάχου* καὶ τὸ (fr. 295. Schneid.)

ὑδάτινον καίρωμ' ὑμενέσσιν ὁμοιον

ὁ δὲ εἰπὼν τὸ καιροσέων ἀντὶ τοῦ κροσσωτῶν, θυσανωτῶν, λέγει καὶ ὅτι καίρος³⁾· σειρὰ, δι' ἧς οἱ στήμονες καθιένται. 5 καὶ ὅρα ἐν τούτοις τὸ καίρος βαρυνθὲν πρὸς διαστολὴν χρονικοῦ τοῦ καιρός. ἔτι δὲ κατ' ἄλλους καὶ ἑτέρως καίρωμα⁴⁾ ἢ διαπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ἣ οἱ στήμονες καθιένται. καὶ ἄλλως δὲ⁵⁾ τὸ διαπλεκόμενον παρὰ τὸν μίτον, ὡς ἂν οἱ στήμονες μὴ συγχέωνται. μίτος δὲ δι' οὗ τοὺς στήμονας ἐν- 10 ἀλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. [οἱ δὲ φασιν⁶⁾ ὅτι καίρος αὐτὸς ὁ μίτος ἐστίν, ἐξ οὗ παράγωγον ὁ καιρόεις —] [ἄλλοι δὲ εὐθείαν εἶπον ἡ καιρόσα μονήρη λέξις, ὡς Ἄτοσσα, ὅθεν γενικὴ πληθυντικὴ καιροσῶν καὶ καιροσέων Ἰωνικῶς.] ἐπεὶ δὲ φέρεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι μεσάκμων⁷⁾ 15 τὸ τῷ κανόνι ὑποδεδεμένον, ὃ καλεῖται καίρος σκοπητέον⁸⁾, κτλ.

401. Eustath. p. 1181, 51. ἀπὸ δὲ τῆς ῥηθείσης καλάμης καὶ καλαμᾶσθαι¹⁾· τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὗρηται λεξικῷ, καὶ καλαμαίον²⁾ φασί, τεττίμιον ἐλάχιστον, καὶ καλάμιον³⁾· χρυσοῦν 20

³⁾ Conv. Phot. Naber Pausaniam sibi agnoscere videtur. Cf. Et. M. 498, 7. Et. Gud. 292, 20. (quae iam ad alteram opinionem sub not. 5. provocant.)

⁴⁾ Formulam indagare non potui.

⁵⁾ Conv. Suid. qui glossam καίρωμα post καιροσέων adicit. cf. Et. M. 498, 9.

⁶⁾ Herennii Philonis esse videntur, cf. Eust. p. 907, 13. 156, 44. Cf. Hes. s. v. καιροσέων. Apollon. lex. hom. 94, 9. Bekk.

⁷⁾ Cf. Suid. s. v. μεσάτμω. Hes.

⁸⁾ Cf. Et. M. 499, 44.

401. Pausaniae hanc doctrinam deberi efficitur ex fr. 87. Atticistae etiam cetera adscribo, quod Eustathio ex usu fiebat, ut non unam glossam, sed congeriem illorum depingeret.

¹⁾ Cf. Phot. Suid. s. v. καλαμάται. Hes. καλαμώμενον, Anecd. Bachm. I. p. 266, 30.

²⁾ Cf. Hes. s. v. κερκώπη.

³⁾ Cf. Hes. καλαμῖς· κοσμάριον τι περὶ τοὺς πλοκάμους. ἔνιοι σύριγγα, ἄλλοι χρυσοῦν περιτραχήλιον. καὶ γραφίων θήκη (cf. Poll. X. 59). ... δὲ τὸν τοῦ γάλακτος ταρσόν. καὶ ἁλιεντικὸς κάλαμος. Κερνῖται δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας καλαμιδας καλοῦσιν. — Κερνῖται nomen, a Κε-

κοσμάριον, κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἶπειν, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει. αὐτὸ δὲ ἴσως οὐκ ἐκ τῆς καλάμης, ἀλλ' ἐκ καλάμου παρωνόμασται. καὶ τὸ ἀπλῶς δέ, φασι, θερίζειν ἀπὸ τῆς αὐτῆς καλάμης καλαμᾶσθαι λέγεται.

402. Eustath. p. 1835, 39. τὸ δὲ γρηῖ καμινοῖ¹⁾ ἴσας οἱ μὲν κατὰ τὸ πολυλαλὸν φασιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ δηλοῦται λεξικῷ. ἕτεροι δὲ τὸ μὲν γρηῖ διὰ τὸ ῥυσὸν τοῦ προσώπου εἶπον.

- 402a. Eustath. p. 1402, 29. Τὸ δὲ οἰνοχοεῦν καὶ οἰνοχοεῖν οὐ μόνον κιρνᾶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐγκανᾶσσειν¹⁾, ὃ ἐστι ἐγγεῖν οἶνον, ὡς τὸ (Ar. Eq. 105)

ἄκρατον ἐγκανᾶξόν μοι πολύν.

ὄθεν καὶ κᾶναστρον²⁾ τρύβλιον, ὡς ἐν παλαιῷ κεῖται ῥητορικῷ λεξικῷ.

403. Eustath. p. 1621, 40. κατηρεφές¹⁾ δὲ νῦν μὲν σπήλαιον τὸ ἐσκιασμένον, οἶονεῖ ὀρόφῳ ταῖς δάφναις· πρὸ δὲ τούτων κῦμα ἔφη (ε 368) κατηρεφές²⁾ τὸ καλύφαν τὴν τε σχεδὶαν καὶ τὸν Ὀδυσσεά. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ κατηρεφές οἰκημα³⁾ λέγεται τὸ ταπεινόν.

404. Eustath. p. 1282, 47. φέρεται δὲ καὶ τοιαῦτα περὶ

οὐνεῖα oppido Cyprio ductum (ap. Hes. s. v. κάπια· τὰ σκόροδα· Κερυνῆται scriptum), suspicionem movet, cum formam Κερυναιότης vel similia expectes. Ex Arist. h. an. V. 30. Cyrenaeos de cicadis multa tradidisse constat. Cyrenaeorum voces ab Ar. Byz., quem fontem atticistarum fr. 87. fuisse vidimus, saepius laudantur. Ideo Κυρηνῆται restituo, quam vocis formam Steph. Byz. s. v. tuetur.

402. Subsequitur fr. 227.

¹⁾ Cf. Hes. s. v. καμινοῖ, γρηῖ καμινοῖ.

402a. ¹⁾ Cf. Suid. Hes. Et. M. 310, 1. Schol. Ar. Eq. l. 1.

²⁾ Conv. Phot. Hes. Cf., quae Poll. X. 85, 39. docte de illa voce exposuit, unde fortasse efficitur etiam κανάξας ap. Hes., καναστρέα ap. Suid. Et. M. 489, 46. ex eodem fonte provenisse.

403. ¹⁾ Cf. 1165, 52, cf. not. 3. ad fr. 231.

²⁾ Cf. p. 1539, 15.

³⁾ Plura exhibet Hes. κατηρεφές. κατεστεγασμένον. κυρλώς δὲ ἐπὶ τῶν ταπεινῶν στεγῶν κατηρεφέας. οἱ δὲ πέτρας. Unde Phot. Suid. Lex. Bachm. 273, 30 vehementer contracta esse apparet.

404. Meier propter incertam formulam omisit. Pausaniae vero esse certum est, cf. fr. 143.

κοτύλης ἐν τινι τῶν παλαιῶν· κοτύλη¹⁾· μέτρον, καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς. ἡ μὲν δὲ κοτύλη, φησὶν²⁾ Ἑλληνικόν, ἡ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν καὶ παρ' Ἐπιχάρμου³⁾ (Ἐπιίδι ἢ Πλούτῳ fr. 6), ὃς καὶ ὀγγίαν⁴⁾ λέγει καὶ λίτραν⁵⁾ (Lorenz, Epich. p. 229). 5

405. Eustath. p. 1328, 52. πηνίον¹⁾ γὰρ τὸ εἰς μίτον χρήσιμον, ὃς δὲ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθά ἐστι, διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηνίου, ἢ ἀντιδιαίρεται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ²⁾, ἣν καὶ ῥοδάνην φασὶν, ὥς ἐν ῥητορικῇ εὐρηταὶ λεξικῶ. ib. p. 1527, 60. εἰ δὲ ἐκ τοῦ ῥόδου καὶ ἡ ῥοδάνη γίνεται, οὐκ ἐστὶν εἰπεῖν σταθερῶς. ἥς ἡ χρῆσις ἐν λέξεσιν εὐρηται ῥητορικαῖς οὕτω· κρόκην λεκτέον, οὐχὶ ῥοδάνην, ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥοδανίζειν κοινότερον³⁾.

Λ.

406. Eustath. p. 1921, 56. λαῦρα¹⁾ δὲ στενὴ ὁδὸς, ἄμφοδος, δι' ἧς λαοὶ ῥέουσιν, ἥτοι φέρονται. ὄθεν, φασὶ, καὶ διὰ-
λαυρος²⁾ ὁ ἐν τῷ πέραν τῆς ἀμφοδου οἰκῶν καὶ οἶον ἀντί-
θυρος. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ὅτι λαῦρα³⁾.
ἡ ἀμάρα. καὶ ὅτι λαῦραι· ῥύμαι, κῶμαι, στενωποὶ ὑπόνομοι.

¹⁾ Cf. Eustath. p. 550, 2. 716, 36. 1782, 55. Hes. Suid. Lex. Bachm. 282, 19. Schol. Ar. Plut. 436. Et. M. 533, 6. Et. Gud. 341, 15.

²⁾ Contradicit atticista Pamphilo, cf. Athen. XI. p. 479 A. Prol. p. 66.

³⁾ Cf. B. A. 99, 1.

⁴⁾ Cf. Phot. B. A. 110, 22.

⁵⁾ Multo plura ap. Phot. B. A. 105, 32. Hes. cf. Nab. ad l. l. Lorenz. Epicharm. p. 155. — Aliae voces ex Epicharmo derivatae sunt ἡμίλτριον, ἡμούγκιον, cf. B. A. 98, 32.

405. ¹⁾ Praecedentia conveniunt cum fr. 279, unde locum laudatum Pausaniae deberi apparet, cf. Prol. p. 17.

²⁾ κρόκη vox explicata fuisse videtur [cf. Phot. Hes. Lex. Bachm. 283, 24. Et. M. 539, 45. Et. Gud. 348, 27], non ῥοδάνη, quae nusquam recurrit.

³⁾ Cf. Schol. Hom. Σ 575.

406. ¹⁾ Cf. p. 1066, 1, cf. Hes. s. v. λάρχη Et. M. 615, 13.

²⁾ Nusquam recurrit. Hes. plane diversa.

³⁾ Cf. Phot. Lex. Bachm. 288, 18. Et. M. 557, 44. Hes. s. v. λαῦρα. Et. Gud. 363, 31.

σύνθετον ἐκ τῆς λαύρας καὶ ἡ σποδησιλαῦρα⁴⁾), τουτέστιν ἡ πόρνη, λεγομένη οὕτω παρὰ τὸ διατρέβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἢ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. τὸ γὰρ σποδεῖσθαι καὶ ἐπὶ μίξεως τίθεται.

5 407. Eustath. p. 860, 46. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εὐρεῖται ῥητῶς ταῦτα· λιγαίνειν¹⁾· τὸ τύπτειν, ὥσπερ ἡμεῖς, φησι, τὸ ξαίνειν, ἀφ' οὗ κατ' ἄλλον λεξικογράφον· ξάνιον²⁾· τὸ κτένιον.

408. Eustath. p. 905, 18. ὅτι δὲ λωτὸς¹⁾) καὶ αὐλὸς τις
10 λέγεται, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας

λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει.

M.

409. Eustath. p. 1748, 55. μέλαν δὲ δρυὸς¹⁾) οἱ μὲν τὴν ἐντεριόνην φασίν, ἥγουν τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυὸς, μέλαν
15 ὡς τὰ πολλὰ ὄν. [Ἀρίσταρχος δὲ τὸν φλοῦν οὕτω νοεῖ· Κρά-

⁴⁾ Eodem modo cum λαῦρα coniunctum p. 1033, 62. — E Suetonii scortorum catalogo desumptum, cf. Prol. p. 53. In excerptis Suetonianis non extat: neque tamen dubitari potest, quin ex Ar. Byz. ad atticistas vox illa transmigraverit, cf. fr. 152. 154. Redit p. 1082, 41. Hes. Com. vol. III. fr. 1377. Kock.

407. ¹⁾ In lexicis haec significatio non recurrit. Proficiscendum est a Schol. Ar. Eq. 368 (= Suid.) ξαίνειν· τὸ τύπτειν, καὶ ξαίνεσθαι· τὸ πᾶσχειν. Unde primam explicationem ap. Hes. λιγαίνει· † τέρπει in τύπτει corrigas. — Altera significatio multo usitatior: λιγαίνειν· δξέως ὀφμαῖν ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 290, 20. Hes. s. v. λιγαίνων et λιγαίνει ap. Eustath. p. 878, 27.

²⁾ Eadem auctoris nomine omisso p. 82, 39. Glossa apud lex. locupletior fuit, cf. Phot. ξάνιον· κτένιον, ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναθήμασιν. οἱ δὲ κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ κεφαλῇ. Cf. Poll. V. 96. Et. M. 611, 23. B. A. 284, 7. Hes.

408. ¹⁾ Paullo ante λωτὸν = βοτάνην fuisse Eust. affirmavit. Quam glossam Aelii Dionysii fuisse efficies ex fr. 214. et Eust. p. 1239, 61. ὅτι δὲ ἰτέαι καὶ εἰδὸς τι ἀσπίδος καλοῦνται καὶ ὅτι ὁ λωτὸς ἐν τῇ Τλιάδι λειμωνέα βοτάνη ἐστι... προδεδήλωται, cf. Phot. (quem locum iniuria Nab. ex glossarum ordine removit) Lex. Bachm. 293, 25. Suid. Hes. Athen. IV. 182 D. (= Eust. 1157, 20.). Poll. IV. 74.

409. ¹⁾ Conv. Hes. Fortasse ad atticistas referenda sunt. Quae uncis inclusimus, episcopus debet Scholio ad Hom. Od. § 14.

της δὲ τὴν δασύτητα καὶ πολλὴν πυκνότητα τῶν φύλλων μελάνδρνα καλεῖ, ὡς αἰτίον τῷ ξύλῳ μελανίας διὰ τῆς σκιᾶς. φέρεται δὲ καὶ Αἰσχύλου χρήσις ἐν Φιλοκτῆτῃ (fr. 251. Nauck.)

κρεμάσας τόξον πίτυος ἐκ μελανδρόνου]

ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὔρηται καὶ ὅτι μήτρα³⁾. τὸ 5 μέσον τοῦ ξύλου, ὃ τινες ἐντεριόνην λέγουσιν, ὥστε ταῦτόν εἶναι τῷ λόγῳ τοῦτ' αὖ μήτραν ἐντεριόνην καὶ μέλαν δρυός.

410. Eustath. p. 1854, 32. ἐθνικὴ δὲ λέξις καὶ ἡ μόρτη¹⁾ τὸ ἔκτον μέρος, φασί, τῶν καρπῶν, ἣ ἐδίδοτο τοῖς ἐκτημο- 10 ρίοις, ὡς ἐν ἀνωνύμῳ κεῖται λεξικῷ ῥητορικῷ.

411. Eustath. p. 1259, 46. τὸ δὲ ἐκ τῶν μυρμηκῶν κακὸν δηλοῦται καὶ ἐν τῷ μυρμηκιᾷ¹⁾, ὅπερ ἐλέχθη, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ, ἐπειδὴ τοὺς εἰς μυρμηκιὰν ἀλλήσαντας ἐλκοῦσθαι τὴν γλῶσσαν φασιν.

411a. Eustath. p. 391, 34. ἱρις δὲ, μυρμηκὸν εἶδος, 15 κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν (sc. τῆς θεᾶς). ταύτην δὲ † ἱριον (l. ἱριον ex Politi coni.)¹⁾ μῦρον οἱ ῥήτορες ἔγραφαν.

O.

412. Eustath. p. 1899, 8. ἐν μέντοι ῥητορικῷ λεξικῷ

³⁾ Cf. Hes.

410. Sequitur fr. 252. Cf. Prol. p. 15, 30. not. 1.

¹⁾ Vocem nusquam iterum vidi. Ex eodem lexico fluxisse videtur Phot. gl. 1. πελάται· οἱ παρὰ τοῖς πηλοῖον ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες. οἱ αὐτοὶ, καὶ ἐκτῆμοροι, ἐπειδὴ ἕκτω μέρει τῶν καρπῶν ἐργάζοντο τὴν γῆν. Schol. Plat. Euthyphr. 4C., cf. Nab. Prol. p. 56. L. Cohn in Suppl. ad N. Jahrb. XIII. p. 804. Arist. fragm. no. 389. ed. V. Rose.

411. ¹⁾ Conv. Phot. Similia ap. Hes.

411a. Dubitanter ad atticistas refero, cum fragmentum corruptum sit. An Phot. μυρῶν· οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι. καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα καὶ ἄναλον· ὥστε·

Μῆτε ἀλμυρὸν εἶναι, μῆτε μωρὸν ἐς τὸ πᾶν.

huc referendum est? Naber recte (H. St. V. 1339D secutus) locum corruptum esse contendit et corrigere studuit. Neque tamen μῶρον cum illo intruserim, sed ab Eustathio proficiscens μῦρον legere praetulerim. — De accentus regula aliunde nil constat. Hes. Et. M. 475, 20. ἱρις ἀρωματικὴ πόα tradunt. — μῦρον in codicibus Herodiani est, cf. Lentz. ad II. 944, 9. (cf. I. 384, 10).

¹⁾ Cf. Plin. XIII. 1. XXI. 7.

εὔρηται τὸ ὄγκιον καὶ τῇ αὖ διφθόγγῳ παραληγόμενον. γράφει γὰρ, ὅτι ὄγκοι¹⁾. γωνίαι, καὶ ὄγκαιον²⁾. ἀγγεῖον πλεκτὸν, οἶον σφυρὶς, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, αἱ καὶ ὄγκοι ὡς ἐν Ἰλιάδι. ὅθεν ἴσως, φησὶ, καὶ ὄγκος³⁾. ὁ κατ' ἀλαζονείαν δη-
⁵ λαδῇ, ἐξ οὗ ὄγκύλλεσθαι· τὸ κανχαῖσθαι⁴⁾.

413. Eustath. p. 1533, 44. τὸ δὲ πηδάλιον ὅτι καὶ ἐφόλ-
 κιον λέγεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. τὸ αὐτὸ δὲ παρά τισι καὶ
 αὐχὴν, ὡς δηλοῖ τὸ καθωμιλημένον αὐχένιον. ἔτι δὲ καὶ
 οἶαξι¹⁾. καίτοι γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ταῦτα· οἶαξι· πηδά-
¹⁰ λιον, αὐχὴν. Διογενιανὸς²⁾ δέ, φησιν, οἶακας λέγει, οἷς τὰ
 πηδάλια ἐπιστρέφουσιν, ἥτοι κανόνας καὶ κρίκους, δι' ὧν οἱ
 ἱμάντες διεύρονται. [καὶ φέρεται καὶ μέχρι νῦν ἡ τῶν οἶα-
 κων λέξις οὐκ ἐπὶ ὅλον τοῦ πηδαλίου. λέγεται γὰρ τοῖς ναυ-
 τικοῖς οἶακία ξυλῆφιά τινα, δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ
¹⁵ πηδάλιον].

414. Eustath. p. 1533, 60. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
 φέρεται καὶ ὅτι οἰσύα¹⁾ ἀκανθώδης βοτάνη, ἐξ ἧς πλέκονται
 σχοινία. ἀφ' ἧς ἀσπίς οἰσύντη. εἰ δ' ἐκ τοιαύτης οἰσύας
 καὶ οἰσύννον, ὡς εἰκὸς, δόρυ, οὐκ ἂν εἴη ἀπισχυρίσασθαι.

²⁰ 415. Eustath. p. 862, 6. ἐν δὲ κατὰ στοιχείον λε-

---

412. Tota doctrina recurrit p. 457, 32. οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν. ὄγκύλ-
 λεσθαι solum omissum est.

¹⁾ Significatio non recurrit nisi ap. Hes. ὄγκοι et Et. Gud. 418, 31.

²⁾ Cf. Hes. gl. ὄγκιον. Et. M. 613, 45. Et. Gud. 418, 52. Ad acus
 ipsas vox relata est ap. Suid. Lex. Bachm. 312, 10. Et. M. 613, 17., cf.
 Poll. X. 165.

³⁾ Cf. Hes. s. v. ὄγκος. Schol. Ar. Pac. 465.

⁴⁾ Duae glossae in lex. inveniuntur. ὄγκύλλεσθαι ap. Hes. Suid.
 Phot. (cf. Erot. p. 99, 14) et altera ὄγκυλλόμενος ap. Phot. (ex Cobeti
 coniectura) Suid. Lex. Bachm. 312, 11. Cobeti coniecturam propter Ero-
 tiani locum apud Phot. contra Naberum tuendam esse puto.

413. Fortasse haec omnia Pausaniae sunt, cf. fr. 245. not. 1. Prol.
 p. 68.

¹⁾ Conv. Phot. Suid. s. v. οἶακες, Lex. Bachm. 312, 27. Et. M. 616,
 42, cf. Phot. Suid. s. v. πηδάλια, οἶαξι Lex. Bachm. 342, 12. Gaisf. ad
 Et. M. 669, 39. Et. Gud. 465. 12. Schol. Ar. Pac. 142.

²⁾ Prorsus convenit Hes. s. v. οἶακες, cf. Eustath. p. 1350, 8.

414. ¹⁾ Praeced. fr. 76. — Fortasse huc pertinet Suid. s. v. — Con-
 iuncta redit glossa cum proxima ap. Hes. s. v. οἰσύνησι, οἰσύνουσι, Lex.
 Bachm. 315, 19. Et. M. 619, 18. Herod. I. 302, 15. Lentz.

ξικῶ ῥητορικῶ καὶ ὀπισαμβῶ¹⁾ εὐρηται ἢ εἰς τοῦπίσω ἀναχώρησις.

416. Eustath. p. 629, 54. ἐν δὲ ῥητορικῶ λεξικῶ εὐρηται καὶ ὀρθοπλήξ¹⁾ ἱππος· ὁ ὀρθῶς αἰρόμενος καὶ πλήσων. προφέρεται δὲ καὶ ἀκανθοπλήξ²⁾ καὶ νωτοπλήξ³⁾ καὶ οἰστροπλήξ⁴⁾, ὥς τὸ

τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης (Soph. El. 5.) καὶ μεθυπλήξ⁵⁾ ὥς Καλλίμαχος (fr. 223. Schneid.)

τοῦ μεθυπλήγος φροιμίων Ἀντιλόχου.

417. Eustath. p. 1788, 47. περὶ δὲ ὄρμου¹⁾ ἱκανῶς ἡ¹⁰ Πλάς δηλοῖ κόσμος δὲ γυναικός ἐστιν. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὑφόρμιον²⁾ χρυσοῦν κοσμάριον, ὥς ἐν ῥητορικῶ κεῖται λεξικῶ. cf. p. 1150, 24. ὄρμος¹⁾ δὲ κόσμος περιτραχήλιος, παρὰ τὸ ξρμα³⁾, φασί, τὸ ἀσφάλισμα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ κατὰ λιμένα ὄρμου, ἐξ οἷ ὀρμίσαι τὸ ἐν ἀσφαλὲι καταστῆσαι τὴν¹⁵ ναῦν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ὄρμου καὶ ὑφόρμιον παρὰ τοῖς καλαιοῖς χρυσοῦν τι κοσμάριον.

418. Eustath. p. 855, 37. τὸ δὲ ὅσσε, περὶ οὗ ἱκανῶς

415. ¹⁾ Nusquam recurrit, nisi apud paroemiographos. Cf. Plut. Prov. Alex. I. 3. Plura codices VB exhibent, cf. Mill. Mél. p. 369. Soph. fr. 373. Nauck.

416. Totum locum ab Eustathio ex more conflatum esse ex lexicis rhetoricis statim docebit p. 216, 13. νωτοπλήγα οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασίν.

¹⁾ Conv. Phot. Suid., qui χρῆσιν Aristophaneam addunt (fr. 43. Kock).

²⁾ Desideratur in lexx.

³⁾ Eust. p. 216, 13. Conv. Phot. Suid., qui Pherecratis Crapatalos laudant (fr. 89. Kock). Cf. Poll. II. 180.

⁴⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 315, 16.

⁵⁾ Desideratur in lexx.

417. Pausaniae esse credo: ξρμα enim eadem significatione, atque supra nusquam recurrit, nisi p. 976, 31. (ἀνερωάτιστος, quod illic laudatur, redit in B. A. 398, 9., ubi et Dionysii fragmentum 180. subsequitur); Pausaniae vero nomen tribus lineis ante nobis occurrit (cf. fr. 240).

¹⁾ Conv. p. 130, 17. Unde atticistis ὀρμίσκος vocem addere possumus. Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 320, 26. 27. Hes. Et. M. 631, 30. Et. Gud. 434, 50. Transiit in Philoponi doctrinam, quae extat ap. Eust. p. 1967, 27.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes.

³⁾ Cf. Et. M. I. I. Et. Gud. I. I.

ἐν ἄλλοις δηλοῦται, οὐχ ὥριστα κατὰ τὸ γένος, ὥς καὶ αὐτὸ προείρηται· φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὥς ὁσσος¹⁾ ὁ ὀφθαλμὸς ἀρσενικῶς ἐν τῇ τραγωδίᾳ, παρ' Ὀμήρῳ δὲ οὐ δετέρως.

Π.

419. Eustath. p. 565, 19. ἐν δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν
⁵ λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ
ταῦτα· παππίζειν¹⁾· τὸ πάππαν καλεῖν καὶ παππίαν· οὕτω
δὲ τὸν πατέρα οἱ Ἀττικοὶ ὑποκορίζονται. τὸν δὲ τροφέα πάπ-
παν οὐδείς, φησιν, Ἑλλήν καλεῖ. καὶ ὅτι τῶν συγγενικῶν ὀνο-
μάτων τὰ μὲν ἐστὶ κοινὰ πάντων, οἷον πατήρ, μήτηρ, ἀδελ-
¹⁰ φός καὶ τὰ ὅμοια — τὰ δὲ ἐκ προσώπου λέγεται ἰδίως, οἷον
ἄπφαν²⁾ τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνῃ ἢ ἀδελφῇ εἰποι ἂν, καὶ
πάππαν³⁾ τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς. ὥσπερ καὶ μαμμίαν⁴⁾
τὴν μητέρα καὶ τὰ ὅμοια, ἐν οἷς θήσῃ τις καὶ τὸ ἡθεῖος.
ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, ὥς ἐρρέθη, ἄπφα γίνεται καὶ τὸ ἄπ-
¹⁵ φιον ὑποκόρισμα ὃν ἐρωμένης. τινὲς δὲ⁵⁾ καὶ τὸ ἄπφα⁴⁾
ὑποκόρισμα φασὶν Ἀττικόν. [ὁ μέντοι ἀπφὺς⁵⁾ παρὰ Θεοκρίτῳ
πατρὸς κλησίς, ἣν βρέφος ἂν προσεῖποι πατέρα, τὸν ἀφ' οὗ
ἔφη. τοιοῦτον γὰρ τι ἢ λέξις ὑποβάλλει.]

418. Glossam ex Aelii Dionysii scriniis depromptam esse puto, cf. fr. 217. et fr. 361. ἄφενος.

¹⁾ Recurrit ap. Eust. p. 73, 42. 432, 11. Hes. ὁσσων Et. M. 766, 35. 685, 55. Et. Gud. 437, 60. (ubi s. f. lege σκότος pro κότος).

419. Cf. Prol. p. 40. Totus locus ex Aristophane ad atticistas trans-
migravit, cf. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 155. 159. Aelium Dionysium
nostri lexicī auctorem esse puto propter fr. 253, 309.

²⁾ Cf. p. 1283, 38, ubi haec adduntur: χρῆσις δέ, φασιν, αὐτοῦ παρὰ
Φιλῆμονι ἐν τῷ <Μετιόντι> (fr. 42. Kock), cf. Ath. VIII. 340E. Cf. p. 564,
66. — Phot. s. v. παππάζειν. Suid. Hes. — πάππα, cf. Hes. Phot. Et.
M. 651, 51. 17.

³⁾ Cf. B. A. 441, 11. (unde vitiosum ἀπουσάς p. 440, 11. in ἄπφας
corrigas). Hes. s. v. ἀπφια. Suid. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 155.

⁴⁾ Cf. Nauck l. 1.

⁵⁾ Cf. Nauck. p. 159. sq.

⁶⁾ Vix dubium, quin locus Theocriteus (XV. 13.) non ex Ael. Dion.
fluxerit, cf. p. 971, 29. Freyer, Stud. Lips. V. p. 392. Prol. p. 40. Redit
vero apud Suid. Hes. Herod. π. μ. λ. II. p. 936, 17. Lentz.

420. Eustath. p. 565, 26. *ιστέον δὲ ὅτι, καθὰ λογῶ συ-
γενικῶ πάππος ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ καὶ ἐπίπαππος¹⁾ πα-
τὴρ πάππου, ὁ καὶ πρόπαππος, οὕτω καὶ τήθη βαρυτόνως
ἢ τηθῇ ὀξύτόνως ἢ τοῦ πατρὸς μήτηρ, καὶ ἡ τῆς μητρὸς δέ.
ἡ μέντοι τηθίς²⁾ ἄλλο τί ἐστίν, ἀναλογοῦσα τῷ θείῳ, περὶ 5
οὗ ἄλλαχού δηλοῦται. ἔτι ιστέον καὶ ὅτι κομφοδίας ἰδιόν ἐστι
παππίζειν λέγειν διὰ τοῦ ι, τὸ καθ' Ὅμηρον παππάζειν διὰ
τοῦ α. ὥς δὲ πάππος³⁾ καὶ τι γενεῖον δηλοῖ καὶ ἀκάνθης δὲ
λευκὸν ἐξάνθημα, ὅθεν καὶ τὸ γήρειον⁴⁾ παρῆκται, ἄλλαχού
δεδῆλωται.*

10

421. Eustath. p. 1528, 20. *κεῖται γοῦν ἐν ῥητορικῷ
λεξικῷ ταῦτα· κρέκαν¹⁾ καὶ κορυφαίαν¹⁾ τὸ αὐτὸ, καὶ
σκόλλυν²⁾ μάλιστα δὲ Ἀττικοὶ πλοκαμίδα³⁾.*

422. Eustath. p. 1251, 52. *ἐν δὲ ῥητορικῷ παλαιῷ
λεξικῷ εὐρῆται οὕτως· πόρδαλιν¹⁾ οἱ ἄλλοι [Ἑλληνες]. 15
Ἀττικοὶ δὲ πάρδαλιν. Ὅμηρος δὲ τὸ μὲν ζῶον διὰ τοῦ δ,
τὴν δορὰν δὲ διὰ τοῦ α.*

423. Eustath. p. 1541, 22. *τὸν δὲ πολύποδα πούλν-
πον¹⁾ μὲν Ἀττικοὶ φασιν, ὥς ἐν ῥητορικῷ εὐρῆται λε-*

420. Ex eodem fonte prodiit atque fr. 419, quocum arte cohaeret, ex Aristophane Byzantio, qui per Aelium Dionysium nobis innotuit.

¹⁾ Cf. Hes. Poll. III. 18. Et. M. 633, 17., qui vocem *ἐπιτηθῇ* proferens, *ἐπίπαππον* allegat et ipse ex lex. rhet. hausit. Heyden, Stud. Lips. VIII. p. 216.

²⁾ Cf. fr. 309.

³⁾ Cf. fr. 253.

⁴⁾ Cf. Hes. Eust. p. 1343, 23.

421. Ea, quae in Eustathio praecedunt, lexicī rhet. sententiam quodammodo sapiunt, neque tamen ex ipso lex. petita esse iudicaverim.

¹⁾ Cf. Hes. Suid.

²⁾ Cf. Hes.

³⁾ Conv. Phot. Com. vol. III. p. 260. Kock.

422. Apionis etymologia (cf. Apollon. p. 134, 2. Bekk.), quae locum nostrum praecedat, plerumque iteratur, cf. ex. gr. Eustath. p. 922, 54. 1092, 40. 1505, 28. Et. M. 652, 30. Et. Gud. 452, 39. Hes. s. v. *πόρδαλις*.

¹⁾ Prorsus consentit Phot., ex parte Apollon. l. l., qui inde a vocibus *ῥητέον* δὲ *κτλ.* eadem profert. Cf. Et. M. 652, 28. Et. Gud. 452, 48.

423. Formam *πούλινον* Aristoteles et Aelianus tuentur.

¹⁾ Nusquam in lexicis similia redeunt. Cum nostro conv. Ath. VII. 318.F. *Δωρεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ᾧ καλοῦσι πώλινον*. — Ἀττικοὶ δὲ *πούλινον*.

ξικῶ, καὶ πολύπουν, Ἰωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς
 πώλυνον· ὅτι δὲ καὶ πῶλυν²⁾ παρὰ τοῖς τοιοῖτοις, ἐδη-
 λώθη καὶ ἀλλαχοῦ.

424. Eustath. p. 1688, 31. εὗρηται δὲ καὶ Πρόκνις¹⁾
 5 διὰ τοῦ ν ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ θηλυκὸν ὄνομα. αὐτὸ δὲ
 γένος ἰσχάδων δηλοῖ.

425. Eustath. p. 1807, 11. προστρόπαιός¹⁾ τε γὰρ ὁ
 Ζεὺς ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ, ᾧ ἂν τίς, φασί, προστρέποιοτο
 δεόμενος. καὶ προστρόπαιος· ὁ ἰκέτης, ὁ πρὸς τινα δηλαδὴ
 10 δεητικῶς τρεπόμενος.

P.

426. Eustath. p. 1792, 22. σημειῶσαι δ' ἐν τοῖς περὶ
 τοῦ ὑλάειν ῥηθείοι καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάζειν καὶ ῥοίζειν λέ-
 γεται. φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ, ὅτι ῥάζειν¹⁾ καὶ
 ῥοίζειν (l. ῥύζειν) κυρίως μὲν τὸ ὑλακτεῖν. μετενήνεκται δὲ
 15 καὶ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαλιολογοῦντας.

427. Eustath. p. 1540, 27. τὰς δὲ ἀκτὰς καὶ ῥαχίας¹⁾
 οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσι, καὶ τὸν τόπον δὲ, ᾧ προσαράττει τὸ
 κῶμα, ῥαχίαν καλοῦσιν, ὥς ἐν ῥητορικῶ εὗρηται λεξικῶ.
 καὶ ῥάχοι δὲ καὶ ῥαχίαι· παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἡμῶν.
 20 εὗρηται δὲ καὶ ῥάχοι²⁾ καὶ ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι.

²⁾ Num lexicographis tribuendum? Cf. Herod. ed. Lentz. II. 748, 3.
 Eustath. ad Diog. Perieg. p. 492., cf. p. 768, 48.

424. ¹⁾ Conv. Phot. Hes. — Fontem lexicographi nostri agnosces ex
 Athen. XIV. 653 B. οἶδα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηκότα προκνίδας γένος
 ἰσχάδων, unde Poll., qui VI. 81. πρόκνιδες exhibet, corrigendus est. Cf.
 Prol. p. 67.

425. ¹⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. p. 356, 30. Schol. Soph. Ai.
 1173.

426. ¹⁾ Prorsus concinunt Phot. Suid., qui χρήσεις Hermippeam (fr. 24.
 Kock) et Cratineam (fr. 20. Kock) afferunt. Unde ῥύζειν corrigendum esse
 putavi, cf. Hes. s. v. ῥάζειν, ῥύζειν.

427. Fortasse Aelii Dionysii fuit, cf. fr. 48.

¹⁾ Eadem Phot. Suid., qui sub finem addunt. καὶ Θουκυδίδης οὐ-
 τως. οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἀμπωτὴν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης. Cf.
 fr. 48. Unde atticistae doctrina ad Schol. Thuc. IV. 10. transmigravit.
 — Similia Et. M. 702, 43. Hes. s. v. ῥαχία.

²⁾ Conv. Phot. Suid. cf. Hes. Et. M. 703, 1. Lex. Bachm. 358, 11.

Σ.

428. Eustath. p. 1923, 46. ἰστέον δὲ, ὡς περὶ τῆς καθ' Ἡρόδοτον σανίδος φέρεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι σάνις¹⁾, ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδουν. πρόσκειται δὲ ἐκεῖ τὸ, καὶ ᾗ τὰς δίκας ἐχάραττον, ὡς Ἀριστοφάνης.

429. Eustath. p. 1893, 4. τὸ δὲ σαρκόνιον, ὃ τινες σαρκόνιον γράφουσιν, ἔξ οὗ καὶ διεσαρκόνησεν¹⁾ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. τὸ διεγέλασεν οὐκ ἐπὶ διαχύσει, δηλοῖ μὲν τὸ ἄκροις χεῖλεσι σεσηρῆναι τὸν ἔσω δακνόμενον θυμῷ ἢ λύπῃ, ἵνα ᾗ σαρκόνιον Ὀμηρικῶς καὶ σαρκόνιον δὲ κατὰ τοὺς ἄλλους τὸ σεσηρὸς καὶ σαρκαστικόν. καὶ οἱ μὲν φασί²⁾ τὴν λέξιν εἰληφθαι ἀπὸ τοῦ δοθέντος ὑπὸ Διὸς τῇ Εὐρώπῃ φύλακος Ἡφαιστοτεύκτον, ὃς τοὺς παραβάλλοντας ξένους τῇ Κρήτῃ συλλαμβάνων ἰδίως, φασὶν, ἐτιμωρεῖτο πηδῶν εἰς πῦρ καὶ θερμαίνων τὸ στήθος, ὁποῖόν τι περὶ τοῦ Κρητικοῦ Τάλλω τοῦ χαλκεοστήθου φασὶ τινες (i. e. Simonides) καὶ χαλκοπόδος, καὶ περιπτυσσόμενος, καὶ καιομένων ἐκείνων αὐτὸς σεσηρῶς. [ἀλλ' οὗτος³⁾] μὲν ὁ λόγος οὐ πάνυ διευκρινεῖ τὴν λέξιν ἀλλ' ἢ μόνον δίδωσιν ὑπονοεῖν, ὅτι παρὰ τὸ δονεῖν ἢ δαλεῖν, ἥτοι κατεῖν, καὶ παρὰ τὸ σαίρω ἔσαρον, ὅθεν καὶ τὸ σεσηρῆναι, γίνεται τὸ σαρκόνιον, οἶονεῖ τὸ σεσηρὸς καὶ δονοῦν³⁰

428. ¹⁾ Prorsus convenit Phot., qui locos Aristophaneos ex Thesmophoriazusis et Vespis depromptos esse indicat. Cf. Schol. Ar. Thesm. 940. Schol. Ar. Vesp. 349. Et. M. 708, 15. B. A. 303, 23.

429. Totum locum huc rettuli, quod plerumque cum lexx. concinit. Cum de proverbio agatur, Pausaniae tribuere malim. Cf. Nab. Proll. p. 41.

¹⁾ Conv. Suid. Et. M. 273, 45, unde Hesychii glossae corruptae διεσαρκώνισε, διασαρκωνίσαι facile emendari possunt.

²⁾ Eustathius duas res confudisse videtur: Clitarchi narrationem (cf. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. 337. A.), quae de Crono Carthaginiensium deo (= Melkart) fuit et Simonidis historiam de Talo a Vulcano caelato, numine aheneo, quod eodem modo atque Saturnus morituros urendo ridere coegit (cf. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. l. l. Zenob. V. 85).

³⁾ Etymologia uncis inclusa ab atticistae consilio abhorret neque in lexicis reddit. Cf. Et. Gud. 496, 43. Apollon. 140, 12. Bekk. Hes. s. v. Eustath. p. 1887, 35.

ἢ δαλον, ἦτοι καλον.] ἔτεροι⁴⁾ δέ φασιν (i. e. Lucillus Tarrhaeus) ἐν Σαρδοὶ νήσῳ ἐπέκεινα Σικελίας, τῇ καὶ Σαρδόνι, σέλινον φύεσθαι, οὗ τοὺς ἐμφαγόντας ξένους μετὰ σπασμοῦ ὀλλυσθαι σεσηρότας, ὥς εἶναι σαρδόνιον ἢ σαρδάνιον γέλωτα τὸν μετὰ ὀδύνης, ὁποῖόν τινα λέγονται γελᾶν καὶ οἱ τετρωμένοι τὰς φρένας, καὶ οἷον δὲ πείρα ἔφηνε πολλοῖς, διδάξασα ὑπὸ ὄψεως συσχεθῆναι τινα καὶ δηχθῆναι περὶ τοῦ ὑπὸ μάλῃν καὶ οὕτω σὺν γέλῳτι ἀποροῆσαι τὸν βίον. Τίμαιος⁵⁾ δέ, φασιν, ἰστορεῖ τοὺς ἐν Σαρδόνι γεγηρακότας τῶν γονέων ἄγεσθαι πρὸς βόθρον καὶ καταβάλλεσθαι καὶ οὕτω τοῦ ζῆν ἀπολύεσθαι καὶ ὥς μακαρίως θνήσκοντας γελᾶν, κἀντεῦθεν τὸν ἐπὶ λύπαις γέλωτα σαρδόνιον λέγεσθαι. ἔτεροι⁶⁾ δὲ τοὺς οἰόνους γελᾶν φασιν ἐπὶ τῇ τῶν πατέρων ἐκεῖ καταρρίψει, ἀφοσιουμένους τὸν φόνον καὶ ἐμφαίνοντας μηδὲν ἁμαρτεῖν, εἰ τοὺς κακῶς πεν-
¹⁵ σόμενους πατέρας ὑπὸ γήρως προαπάγουσιν. ἐθέλουσι δὲ οἱ παλαιοὶ ἄμεινον εἶναι, σαρδόνιον γέλωτα λέγεσθαι τὸν ἐπὶ καταμωκῇσει προσπολιητον παρὰ τὸ σεσηρέναι, ἥγουν ὑπαν-
οίγειν τὰ χεῖλη, ὥς δηλαδὴ προείρηται. γράφει δὲ τις τῶν παλαιῶν καὶ οὕτω· σαρδάνιος γέλως· κεχηνότος καὶ σεση-
²⁰ ρότος τοῦ στόματος καὶ οὐκ ἐκ διαθέσεως γενόμενος.

430. Eustath. p. 1709, 54. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὔρηται καὶ ταῦτα· Σειρηῆνες¹⁾· τὰ ἄστρα. σείρια γὰρ κα-

⁴⁾ Lucilli Tarrhaei nomen exhibetur ap. Schol. Plat. l. l. Doctrinam (quae fortasse fuit ex Sileno ἐν δ' τῶν περὶ Συρακούσας, cf. Phot.) iterant Zenob. V. 85. Mill. Mél. p. 356. Schol. Luc. vol. IV. p. 166. Jacobitz. Apostol. XV. 35. s. f. Cf. Crusium in Philol. nov. ser. I. p. 198.

⁵⁾ Timaeus iterum laudatur ap. Phot. Suid. Zenob. Doctrina redit ap. Hes. s. v. σάρδιον.

⁶⁾ Qui fuerint ceteri auctores, quorum sententiam Eustath. appinxit, adhuc latet. Mirum vero in modum accidit, quod Demonis doctrinam (ap. Phot. Suid. Hes. Schol. Hom. ψ. 302) omnino omisit (cf. Crusius, Anal. ad paroem. gr. p. 148. not. 1.). — Fortasse inde colligere licet, in scholio Platonico multo omnium locorum, qui huc spectant, nobilissimo doctrinam Pausaniae quam maxime genuinam servari: quam conjecturam inde fulciemus, quod res eodem ordine ap. Phot. Suid. proferuntur, cf. Giesing. p. 58. — Ne vel pulvisculum omisisse videar, relego lectores ad Tim. lex. Plat. Diog. VIII. 5. Greg. Cypr. III. 68. Zonar. ed. Tittmann. p. 1627. Et. M. 709, 4.

430. ¹⁾ Cf. Et. M. 710, 28. Vix recte Gaisfordus ad l. l. contendit, etiam Photii glossas σείριος, σίριον huc referendas esse.

λοῦνται παρὰ τὸ σειριᾶν, ὃ ἐστὶν ἀστράπτειν. ὅθεν, φησὶν, ἴσως καὶ τείρεα. ὅτι δὲ σειριᾶν τὸ λάμπειν, δηλοῖ καὶ ὁ Σειριος, ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος γεγονώς. ἕτερος δὲ τις γράφει, ὅτι σειράζει· ἀντὶ τοῦ στρέφει καὶ ἀστράπτει, τινάσσει καὶ σειριᾷ²⁾. φλεγμαίνει, καροῦται. 5

431. Eustath. p. 1908, 40. ἰστέον δὲ ὅτι σέλας¹⁾ οὐ μόνον πυρός, ἀλλὰ καὶ ἡλίου, ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπή, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὗρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας φασὶν ἐμβιάζειν.

432. Eustath. p. 952, 2. πόθεν δὲ τὸ σκυλεύσαι, δη- 10
λοῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅπου ἀδέφητον βοήην φησὶν ἡ ποιήσις, ἔνθεν, ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, σκυλον¹⁾· τὸ δέσμα λέγεται, ἅφ' οὗ ἴσως καὶ σκυλεύειν²⁾· κυρίως τὸ ἐν πολέμῳ βύρσας [ὃ ἐστὶ βοείας ἀσπίδας] λαμβάνειν, ἐξ οὗ ὡς ἀπὸ μέρους καὶ ἐπὶ πάσης πολεμικῆς σκευῆς τὸ σκυλεύειν ἐλέχθη, 15
[οὐδὲρ ἡ ἀναλογία κατὰ τὸ ξύλον ξυλεύω, ἅφ' οὗ καὶ ἡ ξυλεία, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ ,πεντήκοντα πλοίων πεντηρικῶν ξυλεία]. δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ σκυλον, ὡς φαίνεται ἀπὸ ῥητορικοῦ λεξικοῦ, ἐν ᾧ κεῖται καὶ ὅτι ἀποσκο- 20
λύπτειν³⁾· τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέσμα, ὅθεν καὶ σκυλεύειν μεταφορικῶς. Cf. p. 1710, 17. ὅτι δὲ σκυλον καὶ τὸ δέσμα καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα δεδήλωται· ἅφ' οὗ καὶ τὸ σκολύπτειν φασὶ τινες γίνεσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἐπὶ περιτομῆς, ὅθεν καὶ ἀπεσκολύφθαι⁴⁾ αἰδοῖον λέγεται καὶ ἀπεσκολυμμένος ὁ τοῦτο παθών. 25

433. Eustath. p. 416, 38. ἀπὸ δὲ τοῦ σπαίρειν καὶ

²⁾ Conv. Hes.

431. ¹⁾ Cf. Herwerden, Obs. crit. p. 30., qui locum nostrum temptavit. Cf. Phot. (= Suid. Lex. Bachm. p. 363,5). Hes. s. v. σέλας πυρός.

432. Utrumque locum ad atticistas redire, ideoque etiam σκυλον vocem eiusdem originis esse vix negaveris. Cum alterum locum fr. 251^a sequatur, ad Aelium Dionysium rettulerim.

¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Cf. Lex. Bachm. p. 366, 29. Et. M. 720, 13.

²⁾ Explicatio nusquam in lexicis reddit. Cum etymologum sapiat, atticistis non attribuendam esse puto.

³⁾ Redit ap. Et. M. 125, 41. B. A. 423, 1. Hes. s. v. ἀπεσκόλυπτε.

⁴⁾ Alteram significationem servat Et. M. 120, 25. Hes. s. v. ἀποσκόλυπτε. B. A. 423, 1. 435, 25. Soph. fr. 390. Nauck.

433. Eadem doctrina e veterum scriniis deprompta p. 947, 14.

σπαρίζειν¹⁾ κατὰ τὸ σκάρειν, ὥς ἐν ῥητορικῷ σεσημειώται λεξικῷ.

434. Eustath. p. 1515, 50. ἐν δὲ παλαιῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρηται καὶ σκολύθρια· διφρία βραχέα. καὶ ἄλλως δὲ· σκόλυθρα¹⁾· διφρία ταπεινά. [καὶ ἐστὶ μὲν τὸ διφρίον ἐκεῖ ὥς γένος, τὸ σκόλυθρον ἢ σκολύθριον, ὥς εἶδος.] ἡ δὲ χρῆσις αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς Πλάτωνα ἐν Εὐθυδήμῳ.

435. Eustath. p. 1626, 30. εἰ δέ γε, ὥς ἐν ῥητορικῷ εὗρηται λεξικῷ, ἡ κοινῶς λεγομένη σύρβη τύρβη¹⁾ λέγεται¹⁰ Ἀττικῶς, ζητητέον ἑτέραν τινὰ ἐτυμολογίαν ταύτης τε καὶ τοῦ τυρβάζειν ὡς περ καὶ τοῦ τυροῦ.

T.

436. Eustath. p. 1391, 11. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου θέλειν οἱ Τελχίνες¹⁾, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, παρ' οἷς καὶ Θεελγίνες λέγονται. ἐν γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ κατὰ στοιχείον προῖ-¹⁵ ὄντι γράφεται· Θεελγίνες²⁾ γόητες, φάρμακοι.

¹⁾ Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 368, 13. s. v. σπαίρεται Hes. s. v. σκαρίζεται. Et. M. 154, 17.

434. ¹⁾ Schol. Plat. Euthyd. p. 278B. σκολύθρια· ταπεινά διφρία· ἔνιοι δὲ ὑποπόδια. Atticistae doctrinam repetit Tim. Lex. Plat. Hes. s. v. σκολύθρων. — Alteram doctrinam exhibet Phot. Suid. Lex. Bachm. 366, 18. — Utramque doctrinam loco Platonis laudato habes ap. Et. M. 718, 39. Mill. Mél. p. 267. ib. p. 402 (Pseudo-Did.). Hes. s. v. σκολύθρια,

435. ¹⁾ Cf. p. 871, 60. Totum locum ex Aristophane Byzantio fluxisse docet Et. M. p. 736, 23. Συρβηνός· ὁ ταραχώδης ἀπὸ τῶν ἀυλούντων μετὰ θορύβου . . . καὶ συρβηνέων χορὸς ὁ τεταραγμένος· καὶ συνώδης· ἀπὸ τοῦ τοῖς κυσὶν (l. συσὶν) ἐπιφωνομένου συρβάβυττα. τὸν τάραχον καὶ σύρβη, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. Cf. Nauck Ar. Byz. p. 241. sqqu. Zenob. VI. 1. Cf. Prol. p. 68. not. 1. — τύρβη legitur ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 392, 5. Hes. Erotian. p. 125, 6. Kl. B. A. 308, 27. Et. M. 772, 24. — σύρβη apud eosdem. — Glossas συρβηνός, συνώδης, συρβάβυττα apud lexicographos omnes invenies. — συρβάβυττα Kockius falso ad Aristophanem comicum rettulit. Fr. 866. 877. igitur delenda sunt.

436. Locus ex Aristophane Byzantio deductus est, cf. Prol. p. 53.

¹⁾ Cf. 941, 1. 771, 59. sq. — Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 383, 29. Et. M. 751, 37. Gud. 525, 18.

²⁾ Conv. Hes., cf. Suid. Et. M. 445, 9. Gud. 257, 18. De Telchinibus et aliis vocabulis ab eis derivatis cf. Prellwitz. in Bezenberg. Beitr. XV. p. 148 sq.

437. Eustath. p. 1734, 5. τὸ τέτρωρον¹⁾, ὅπερ οἱ γραμματικοί, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὗρηται λεξικῷ, ἀξιοῦσι προπερισπᾶν.

438. Eustath. p. 310, 30. καὶ ὅτι ἐν ῥητορικῷ εὗρηται λεξικῷ μίλτω συμμεμιγμένον τὸ κιννάβαρι¹⁾. φησὶ γάρ· τιγ- 5 γάβαρι· τὸ κιννάβαρι Ἀττικοί. Διοκλῆς·

ἡ μίλτος οἶμαι καὶ τὸ τιγγάβαρι καὶ πάλιν· τιγγάβαρι²⁾ καὶ μίλτος ἀναμειγμένη, οὗ τὴν ἐργασίαν φασὶ πρῶτον εὗρειν Καλλίαν Ἀθηναῖον.

439. Eustath. p. 1257, 23. τραπεζῆες δὲ κύνες, [οἱ καὶ 10 τραπεξεῖται, οὓς ἀγλαίας ἔνεκεν κομόωσιν ἀνακτεῖς, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα (ρ 309) εἴρηται]. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ ἐρμηνεία τῆς λέξεως ταύτης κεῖται αὕτη· τραπεζῆες¹⁾· παράσιτοι οἰκοτραφεῖς.

440. Eustath. p. 1624, 44. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ 15 εὗρηται περὶ κραμάτων οἰνηρῶν καὶ ταῦτα· τρία καὶ δύο¹⁾· Ἀριστοφάνης (Eq. 1187).

ἔχε πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
'Ἡσίοδος (Opp. 596)·

437. ¹⁾ Idem docet p. 1447, 54. Cum Eustath. lemma tantummodo servaverit, certis rationibus demonstrari non potest, utrum Phot. (= Suid. Hes. Lex. Bachm. 385, 26) τέτρωρον· τέτρωπον ἢ γουν τετράππον huc pertineat necne.

438. Doctrina est Aelii Dionysii. Statim sequitur fr. 257. Glossa enim recurrit apud Phot. τιγγάβαρι· τὸ κιννάβαρι. Διοκλῆς (Nab. II. p. 214), quam gl. τιγόνιον sequitur (cf. fr. 87. not. 4.), quae Aelii Dion. fuit. Cf. Nab. I. l.

¹⁾ Mirum est, quod Hes. profert. s. v. τιγγα· Διοκλῆς ἐν Μελλιταις. Ἡρακλέων δὲ οὐ διελὼν τιγγάβαρι τὸ κιννάβαρι λέγει. Corruptum τιγγα· βαρύ igitur legisse videtur. Potius eum vehementer errasse putaverim, praesertim cum eius gl. τιγόνιον conspiraret cum Aelii Dion. sententia.

²⁾ Non Dioclis sunt, ut Nabero placuit, sed alia glossa. An ad illam Phot. gl. 2. referenda sit, dubito.

439. ¹⁾ Cf. Hes. — Fortasse vox ex Ar. Byz. petita, cf. Mill. Mél. p. 424. Eustath. p. 1837, 40.

440. Fortasse Pausaniae sunt, cf. Hotop. de Eustathii proverbiis p. 282.

¹⁾ Prorsus convenit Phot., cuius glossa a manu antiqua margini textus appicta est. Cf. Hes. τρία καὶ δύο, ἄρ' οἶσει τρία. — Locos citatos attulit iterum Ath. X. 426. Neque tamen fieri potest, ut episcopum sua ex deipnosophistis detraxisse existimemus. Aperte enim testimonia in lexico rhet. fuisse dicit. Ad fontem igitur communem utrumque locum reducamus necesse videtur.

τρὶς ὕδατος

φῥοὶ καὶ τὰ ἐξῆς. Εὐπολὶς δὲ (*Alξιν* fr. 8. Kock).

Διόνυσσε χαῖρε· μήτοι πέντε καὶ δύο

τοιούτον καὶ τὸ παροιμιῶδες·

5 πέντε πίνειν ἢ τρὶ ἢ μὴ τέτταρα

τὸ μὲν γὰρ πέντ' ἐστὶ τρία καὶ δύο. τὸ δὲ τρία ἡμῖς καὶ διπλάσιον. ἡγουν ἐν καὶ δύο. τὰ δὲ τέσσαρα ἴσον ἴσφ.

Y.

441. Eustath. p. 1155, 62. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὐρῆται, καὶ ὅτι Ὑάδες¹⁾. Βάχχαι, τιθῆναι τοῦ Διονύσου. καὶ 10 τὸν Διόνυσσον Ὑην²⁾ φασὶ τινες ἀπὸ τούτων. Ὑῆς γὰρ ἐπὶ κλησίς Σαβαζίου.

Φ.

442. Eustath. p. 742, 58. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται καὶ ταῦτα· φέρνῃ¹⁾. δωρεὰ γυναικὶ διδομένη· φέρνια δὲ ἰχθύων σπυρίδας· Μένανδρος (fr. 718. Kock).

15

ὁ προσιών

γέρων ἀλιεύς, παρ' οὗ τὸ φέρνιον τρίτην
ταύτην ἐπριάμεθ' ἡμέραν.

441. ¹⁾ Multo pleniora ap. Phot. Suid. Ὑῆς. ἐπιθετον Διονύσου, ὡς Κλειδότημος (fr. 21. Müll.), ἐπειδὴ, φησιν, ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον. ὁ δὲ Φερεκύδης (fr. 46. Müll.) τὴν Σεμέλην Ὑην λέγεσθαι καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφούς Ὑάδας. Ἀριστοφάνης (fr. 878. Kock). δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὑην. Ead. Et. M. 775, 2., qui sub fin. adicit: ῥητορικῇ. Cf. B. A. 207, 25. Heyden. p. 237. Vix dubium est, quin tota Photii glossa atticistis tribuenda sit. — Semele Hye vocatur ap. Hes. s. v.

²⁾ Cf. Hes. Ὑεὺς. Σαβαζίος.

442. Fontem totius explicationis Aristophanem Byzantium habemus, cf. Prol. p. 49.

¹⁾ Utraque glossa (sed forma φερνῇ servata) ap. Ammon. p. 144. φερνῇ μὲν ἢ προῖξ. φέρνιον δὲ τὸ ἀλιεντικὸν σπυρίδιον. Lexicographus redit ap. Eustath. p. 1488, 44. καὶ φερνῇ ἢ προῖξ, ἣν καὶ φέρνῃν τινές φασι βαρυντόνως. Phot. φέρνῃν. τὴν προῖκα καὶ Ἀσκληνὸς ὁ ῥήτωρ καὶ Μένανδρος (fr. 1080. Kock). Eadem glossa, sed accentu in ultima posito, Et. M. 790, 49. Schol. Plutarch. ap. M. Treu, Progr. Jaurav. 1871. Simillima Poll. III. 35. Barytonon servant Phot. gl. 2 (= Suid. gl. 1). Et. Gud. 551, 6. Orion. 110, 11. — Herodian. II. 939, 9 (cf. I. 327, 33. II. 227, 10). oxytonon praefarendum esse putavit. Ita iam apud Ar. Byz. in Mill. Mél. p. 427. scribitur. φερνῇ ἢ προῖξ. Fortasse eadem doctrina

443. Eustath. p. 411, 26. *τινὲς φουσίξουν¹⁾ εἶπον τὴν ζῶα φούουσαν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρρηται λεξικῷ.*

X.

444. Eustath. p. 1703, 28. [*χάροποι δὲ λέοντες οἱ τοιούτους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμούς. χρῶματος δὲ ὀφθαλμῶν δηλωτικὸν καὶ τὸ χαροπὸν, λεγόμενον καὶ ἐπὶ παρδάλεων.*] ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης χαροπότητος καὶ χάρων¹⁾ ὁ λέων, ὡς κεῖται ⁵ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ.

445. Eustath. p. 1767, 40. *ὅπερ ἔσται, εἴπερ αἰδεσθέντες τοῦτον οἱ περὶ τὸν Εὐμαιον δοῖεν παχεῖαν χλαῖναν κατὰ τοῦ χειμᾶνος, ὅποια τις ἢ μὴ μόνον ἀλεξήνεμος¹⁾ λεγομένη ἀλλὰ καὶ χειμάμυνα²⁾ ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ.* ¹⁰

446. Eustath. p. 958, 24. *τὸ δὲ πρωτότυπον χρέος, ἔξ οὗ χρεῖος, ὅτι καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· χρέως¹⁾· Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες, ὡς Πλάτων καὶ Δημοσθένης [διὰ τοῦ ᾧ δηλαδὴ μεγάλου]. λέγονσι δέ, φησι, καὶ χρέος [ἐν συστολῇ δηλονότι]. καὶ τοῦτο ¹⁵ μὲν, φησι, διαφέρουσιν ἔχει γενικὴν· τοῦ χρέους γάρ· τὸ δὲ χρέως τὴν αὐτήν. τὰ σύνθετα δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ ᾧ, ὑπερχρεως, ἀξιόχρεως.*

447. Eustath. p. 1039, 26. *ἐκ δὲ τῆς λαβῆς χρυσολαβῆς ξιφίδιον¹⁾ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· τὸ ἔχον χρυσὴν λαβήν.* ²⁰

etiam lexicographo nostro attribuenda est, cf. p. 1731, 55 (Plut. Mor. p. 498 A). et p. 1488, 44, quos modo laudavimus. *φερνὴ* formam laudat Hes. *φερνός, φερνή*. Lex. Bachm. p. 404, 29. Unde corrigatur vel potius disiungatur Hes. *δωσφέρην* in *δῶς* (dos)· *φέρην*.

¹⁾ Cf. Hes. *φέρμων. φερνίον* ap. Poll. VI. 94. *φέρνιον*. Poll. X. 132. (cf. Herod. I. 360, 24). Cf. Ammon. l. l.

443. ¹⁾ Conv. Suid. Hes. Et. M. 802, 53. Schol. Ven. A. ad Γ' 243. Et. Gud. 559, 37.

444. ¹⁾ Eadem auctoris nomine omisso p. 1666, 37. Cf. Hes. Et. M. 807, 30.

445. ¹⁾ Utraque glossa redit ap. Eust. p. 1490, 14. 1056, 58. Poll. VII. 61. Lex. Bachm. 415, 5. — *ἀλεξήνεμος* ap. Eust. p. 1771, 41. Cf. Hes.

²⁾ Cf. Hes. Aesch. fr. 449. Soph. fr. 1008. Nauck.

446. Fusissime de *χρέως* disputat Herod. apud Choerob. 394, 2. (II. 775, 36. sqq. Lentz).

¹⁾ Cf. Hes. Moer. p. 212, 33. Bekk. Et. M. 814, 20.

447. ¹⁾ Conv. Lex. Bachm. p. 418, 13.

448. Eustath. p. 206, 44. ὅτι δὲ ὁ χωλὸς καὶ ἐπὶ χειρὸς τίθεται, ῥητορικοῦ λεξικοῦ ἐστὶ παρασημείωσις.

Ψ.

449. Eustath. p. 1631, 44. ἐκ τοῦ ψῶ τὸ ψίζω, ἐξ οὗπερ οὐ μόνον ἡ ψίξι¹⁾, ἀλλὰ καὶ τὸ ψίσαι²⁾. ἦτοι ψωμίσαι, σιτί-
σαι, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ.

Ω.

450. Eustath. p. 134, 36. ἐν γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ εὐρηται οὕτως· ὠμοθέτησαν¹⁾. τὸ ἄφ' ἐκάστου μέρους τοῦ ἱεροῦ ἀπετέμοντο καὶ ἀπὸ ἡρώξαντο ἀπ' ὧμου καὶ ἐνέβαλον εἰς τὰ μηρία κατὰ τὴν θύσαν. καὶ οὕτω μὲν πως ὠμοθέ-
10 τουν θύοντες.

Fragmentum incertum.

451. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1187. Λυσανίας¹⁾ δέ φησι τὸν ἀμφοροέα ὑπὸ Ἀθηναίων ἀμφορέα²⁾ καλεῖσθαι.

449. ¹⁾ Cf. p. 1071, 4. Phot. Suid. Hes. s. v. ψίχες, ψιχία. Et. M. 819, 6.

²⁾ Conv. Phot. Hes. Suid. Et. Gud. 574, 57.

450. ¹⁾ Conv. Hes. Cf. p. 1766, 25.

451. ¹⁾ Rindfl. p. 43. attulit et Pausaniae nomen restituit, sed res in dubio versat, cum cod. Laur. eam nominis formam, quam nos supra exhibuimus, praebeat. Formam Λυσανίας vero et ipsam incertam esse puto. Solus enim Lysanias Cyrenaeus, quem ex litterarum studiis cognitum habemus, Eratosthenis magister (Schol. Hom. Ven. A. II 558 = Eustath. p. 1075, 46, Ven. B. I 378. M 397. Et. M. 779, 10.), qui de iambographis scripsit (Ath. VII. 304B. XI. 504B. XIV. 620C.) huc non referendus est, cum de atticismo eum egisse minime constet.

²⁾ ἀμφορεύς fuit vox vere Attica, cf. Moer. 189, 27. Bekk. ἀμφορέως Ἀττικοί, μετροητής Ἕλληνες. Cf. Suid. Neque vero ἀμφοροεύς ab atticistarum consuetudine alienus fuit, cf. B. A. 389, 21. Eustath. p. 1163, 30. 1445, 44 (quem locum multa atticistarum fragmenta, imprimis ex Pausaniae lexico petita sequuntur) 1735, 9. Et. M. 93, 20. 95, 8. Et. Gud. 49, 46. Or. 31, 16. Cum scholion Apollonii tam incerta formula utatur neque ad lemma ἀμφορεύς explicationem addiderit, difficile est dicere, utrum hanc glossarum congeriem ad atticistam reducere debeamus necne.

Addenda et corrigenda.

Ad p. 1. Ultima, quae de Eustathii codicibus nobis tradita sunt et innotuerunt, inveniuntur in Eustathii commentariis in Iliadem, rec. latine vertit Alexander Politus, Florentiae 1730. vol. I. p. VIII. sq., cf. ibid. p. XXXI. sq. Dolendum est, quod opus doctissimum non quinque priorum Iliadis carminum ambitum excessit. — Harlesius in Fabricii bibliotheca graec. I. p. 392. plerumque illius operis fundamento nisus paucissima tantum ex bibliothecarum catalogis adiecit. —

Ad p. 2. Cetera A. Dionysii scripta, quae in Aldi Cornucopiae circumferuntur, ut exilia, minime cum lexicorum reliquiis cohaerentia, originem posteriorem aperte prae se ferentia negleximus. Recte iam Rindfl. p. 114. de iis iudicium fecit.

Cohnii libellus de Heraclide Milesio Grammatico eiusque scriptis agens invenitur in Stud. Berol. vol. I. p. 603—718.

Ad p. 7. De altera lexicī Dionysiani recensione, cum tam exiguis et incertis tantum utamur vestigiis, iudicium suppressere cautius esse duxi. Nusquam diserte appellatur, nisi in fr. 137a: neque plane absolutum est, utrum Eustathius utraque editione usus sit necne. Satis habeo, ut locos illos iterum appellem et examinaverim:

1) fr. 162. Priore lexico *Ἐλαίαν* oppidum Italicum fuisse contenderat, altero rem correxit et *Ἐλαίαν* urbem Aeolicam, *Ἐλέαν* Italicam appellavit. Hoc loco iam ideo mihi ad alteram Dionysii recensionem respicere episcopus videtur, quod Strabone in testimonium vocato paullo post pergit: *ἐν δὲ ῥητορικῇ λεξικῇ φέρεται καὶ ὅτι ἔλαιον τὴν ἄρρενα καὶ ἀγρίαν ἐλαίαν φασὶν Ἴωνες*. Tertium igitur adest lexicon, haud dubie Pausaniae, quem cum priore A. Dionysii glossa plane conspirantem vides.

2) fr. 231. *κλεισιόν* et *κλεισίου* ex A. Dionysio afferuntur, deinde vero Eust. pergit: *ἐν ἐτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι κλισίον κτλ.* Quo ex loco nihil certi elici posse mihi persuasum est, cum atticista de vocibus plane diversis agat, quas etiam diversis locis in lexico suo ad elementa disposito proferre debuit.

3) Melius res cessit in fr. 325., ubi duae glossae ad *χορταῖος*, quae aperte ex A. Dionysio prodierunt (cf. not. 6.), ab episcopo enumerantur. Fortuna invida autem factum est, ut Photii imprimis lexicon illo loco deficiat ideoque ex illo loco intellegi non queat, utrum glossa duplex ad

lexicographos transmigraverit necne. — Cum igitur in fragmentis directis tam exigua editionis alterius fragmenta appareant, temerarium esse puto e seriebus glossarum, quae apud lexicographos apparent, aliquid enucleare et alteram quasi A. Dionysii editionem ita, ut Batavis placuit, restituere velle.

Ad p. 15. sq. Etymologicum Magnum iterum in partes vocatur p. 1443, 65 glossa *πάλεος*. Desideratur in eo, quod hodie circumfertur, E. M., redit vero in Et. Gud. 447, 46. Cum iam episcopus singulare vocis formam tueatur, non est, cur cum Sturzio (in indice s. v.) de corruptela illius lexicī cogitemus. — Suidae memoria iterum recurrit: p. 1403, 18. *φιαλεῖς*, p. 1441, 12. *ποδηγέστερον*, qui loci plane cum Suidae glossis congruunt. —

Ad p. 16. Fortasse episcopus non ad Alciphronem lexicographum, sed ad epistolographum notissimum, et ipsum atticismi sectatorem maxime strenuum (nulla fere eius occurrit epistola, quae non vetustissimis atticismi glossis referta appareat) respexit. *Ἀττικιστής* vox enim etiam p. 727, 41. (*παρὰ τῷ καλῷ Ἀττικιστῇ κωμικῷ*) ita adhibita est, ut ad testem atticismi, non praeceptorem referri debeat. *

Ad p. 38. Ne contra me ipsum (p. 65.) pugnare videar, res iterum ita instituenda est: Apud atticistam, qualem episcopus laudavit, Diogeniani opinio non redit, sed contra illum pugnare videtur. Lexicographi vero posteriores ad Diogenianum (in Schol. Plat.) respexerunt, et inde concludendum est, Photii Suidae Hesychii glossas ex communi fonte Diogeniani et A. Dionysii ad nos pervenisse. Quae opinio iam inde commendatur, quod vetus mendum ubique repetitum (cf. p. 37. not. 2.) et apud Dionysium et apud Diogenianum redire vidimus. Hoc loco atticista ad priorem fontem rediit, alias vero Diogenianum ipsum expilavit.

Ad p. 77. Ultimus accurate de antiatticista egit eiusque opellam multis monstis liberavit L. J. Sicking, Adnotationes ad Antiatticistam. Amstelod. 1883. 125 pp.

**I. Index auctorum,
quorum testimonia atticistae adhibuerunt¹⁾.**

Aeschylus:	(<i>Λακεδαιμονίων πολιτεία</i>
(<i>Ἀγαμέμνονι</i> 135.) . . 131, 7.	fr. 545) . . . . . 188, 17.
ib. (269.) . . . . . 87, 12.	(an recte?) . . . . . 148, 9.
(<i>Προμηθεὶ</i> 454.) . . 227, 2.	(<i>Συρακουσίων πολιτεία</i> ? cf.
(<i>Εὐμενίσιν</i> 121.) . . 220, 15.	Fr. 586. V. Rose). 237, 2.
(<i>Γλαύκῳ Ποντίῳ</i> fr. 27.)	(fr. 271.) . . . . . 240, 6.
140, 15.	Aristophanes . . . . .
(<i>Κίρκη σατυρικῶ</i> fr. 115). 167, 6.	(<i>Νεφέλαις</i> 226) . . . 209, 20.
(<i>Μέμνονι</i> fr. 127.) . . 230, 3.	(<i>Ἰππεῦσιν</i> (105) . . . 246, 22.
<i>Προμηθεὶ λυομένῳ</i> (fr. 203.)	(ib. 412.) . . . . . 113, 7.
116, 11.	(ib. 762.) . . . . . 141, 5.
(<i>Σισύφῳ</i> fr. 232.) . . 143, 20.	(ib. 1187) . . . . . 259, 19.
(<i>Φιλοκτήτῃ</i> (fr. 251.) 249, 4.	(an recte?) . . . . . 173, 5.
(<i>Φορκίσιν</i> fr. 261.) . . 230, 19.	(<i>Λυσιστράτῃ</i> (159.) . . 108, 6.
(fr. 326.) . . . . . 124, 3.	ib. (597.) . . . . . 197, 12.
(fr. 419.) . . . . . 123, 23.	ib. (984.) . . . . . 155, 3.
Aesopus: (fab. 101.) . . 164, 12.	(<i>Πλούτῳ</i> (177) . . . . 241, 12.
Alexis: (fr. 318.) . . . 173, 18.	ib. (1206) . . . . . 139, 5.
Alcaeus: (fr. 129.) . . 239, 7.	(<i>Εὐρήνῃ</i> . . . . . 94, 11.
Amerias . . . . . 183, 11.	(<i>Βαβυλωνίοις</i> fr. 65.) 176, 6.
Antiphon (<i>ἐν τῷ περὶ ὁμο-</i>	(<i>Δαιταλεῦσιν</i> fr. 200.) 231, 18.
<i>νοίας</i> fr. 108.) . . . . 242, 11.	(ib. fr. 228.) . . . . 196, 13.
Aristides (?) . . . . . 164, 16.	ib. (fr. 262.) . . . . 90, 20.
Aristoteles: (Hist. anim. V. 8.)	(<i>Νήσοις</i> fr. 389.) . . 159, 10.
101, 4.	(<i>Οὐκασί</i> fr. 402.) . . 166, 15.
(ib. V. 32.) . . . . . 162, 19.	(fr. 616.) . . . . . 213, 23.
(ib. VIII. 12.) . . . . 222, 2.	(fr. 630.) . . . . . 231, 16.
(<i>Θεσσαλῶν πολιτεία</i> fr. 496).	(fr. 631.) . . . . . 208, 13.
164, 8.	(fr. 632.) . . . . . 218, 21.

¹⁾ Tituli uncis inclusi non in fragmentis atticistarum ipsis inveniuntur, sed aliunde cogniti sunt.

- (fr. 633.) . . . . . 226, 8. (fr. 374.) . . . . . 89, 6.
(fr. 658.) . . . . . 208, 8. Euripides *Ἀλκμήστιδι* (624) 116, 7.
Callimachus: . . . . . 116, 7.
(fr. 221.) . . . . . 251, 10. (*Ὀρέστη* 265) . . . . . 241, 4.
(fr. 295.) . . . . . 245, 3. *ἐν Ὑψηλύῃ* (fr. 762.) 208, 11.
(fr. 356.) . . . . . 245, 1. (an recte?) . . . . . 155, 5.
Clitodemus (fr. 12.) . 161, 10. **Hermippus** (fr. 19.) . 223, 3.
Comicus incertus: **Herodotus** (I. 86.) . . 111, 3.
(Kock. III. p. 407.) . 222, 16. (I. 116.) . 111, 2.
(Kock. III. p. 459.) . 235, 9. (IV. 113.) 187, 4.
(Kock. III. p. 511.) . 146, 20. (IV. 199.) . 129, 13.
(Kock. III. p. 512.) . 138, 9. (VIII. 36.) 110, 17.
Crates . . . . . 155, 21. (VIII. 109.) 111, 11.
Cratinus: (IX. 83. 89.) 156, 9.
(*Διονυσιαλεξάνδρῳ* fr. 43.) passim . . . 93, 18.
. . . . . 129, 4. **Hesiodus** (Opp. 596) . 260, 1.
(*Νόμοις* fr. 126.) . . 96, 12. (Opp. 722. Theog. 440) 147, 6.
(fr. 368.) . . . . . 187, 15. **Ionica dialectus:** . . 234, 2.
(fr. 381.) . . . . . 165, 1. 239, 17. 254, 5. 261, 17.
Demagoras Samius . 101, 5. ab A. Dionysio illustrata:
Democritus . . . . . 232, 2. 90, 13. 93, 17. 112, 12. 19.
Demosthenes: 119, 11. 156, 8. 167, 10.
ἐν τῇ κατ' Ἀνδροτίωνος 176, 19. 183, 12. 196, 23.
(72) 123, 1. 205, 5. 217, 1. 4.
ἐν τῇ κατὰ Νεαίρας 220, 16. a Pausania adhibita: 139, 18.
Didymus . . . . . 125, 5. **Lysias:** . . . . . 195, 2.
Diocles . . . . . 259, 7. **Menander:** (*Ἀλιεύσι* fr. 28.) 168, 2.
Diogenianus . . . . . 250, 10. (*Ἀσπίδι* fr. 77.) . . . 218, 18.
Dioscurides . . . . . 113, 12. (*Ἐπιτρέπονσιν* fr. 178.) 231, 12.
Epicharmus . . . . . 184, 7. *Περὶνθία* (fr. 399.) . 214, 13.
(*Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ* fr. 6.) 247, 3. (*Σικωνίῳ* fr. 438.) 85, 4.
Eratosthenes . . . . . 117, 12. (ib. fr. 440.) . . . . . 88, 2.
Eupolis: (*Ἀλξί* fr. 8.) 260, 3. (fr. 718.) . . . . . 261, 1.
(*Ἀντολύκῳ* fr. 52.) . 106, 17. (fr. 833.) . . . . . 190, 13.
(fr. 313.) . . . . . 118, 10. (fr. 863. 864.) . . . . . 97, 10.
(fr. 318.) . . . . . 213, 19. (fr. 895.) . . . . . 205, 8. 12.
(fr. 330.) . . . . . 98, 5. (fr. 907.) . . . . . 128, 8.
(fr. 332.) . . . . . 168, 15. (fr. 990.) . . . . . 98, 9.

(fr. 1002.)	131, 1.	(Antig. 67.)	211, 6.
Phanodemus (fr. 12.)	161, 6.	(ib. 501.)	167, 17.
(fr. 21.)	134, 7.	(ib. 983.)	107, 9.
Pherecrates: (<i>Γρανσίον</i> fr. 33.)		(Philoctet. 35.)	125, 2.
	116, 1.	(Trach. 692.)	167, 3.
(ib. fr. 34.)	123, 6.	(ib. 695.)	225, 5.
<i>Ἰπνῶ</i> (fr. 60.)	197, 16.	(<i>Κηδάλιον</i> fr. 135.)	189, 11.
(fr. 183.)	94, 5.	<i>Τηρεῖ</i> (fr. 523.) . . .	215, 18.
(fr. 185.)	140, 8.	(<i>Τριπτολέμῳ</i> fr. 539.)	242, 5.
(fr. 188.)	97, 2.	(ib. fr. 554.)	203, 14.
(fr. 218.)	180, 5.	<i>Φινεῖ</i> (fr. 650.) . . .	191, 13.
Pherecydes: (fr. 11.)	134, 2.	(fr. 877.)	112, 11.
Philemon: (<i>Νόσθῳ</i> fr. 49.)	129, 16.	(fr. 910.)	212, 3.
Philippides: (fr. 34.)	231, 14.	(fr. 980.)	203, 11.
Philochorus: (fr. 180.)	101, 5.	(fr. 983.)	234, 7.
Plato comicus: (<i>Ἑλλάδι</i>		Sophron:	225, 15.
fr. 22.)	215, 7.	Theophrastus. (I. 3.):	240, 6.
<i>Ἑορταῖς</i> (fr. 30.) . .	206, 17.	(fr. 131.)	120, 13.
ib. (fr. 35.)	152, 12.	Theopompus Hist. (fr. 336.)	
(<i>Πεισάνδρῳ</i> fr. 99.)	117, 16.		110, 20.
(<i>Σοφιστῇ</i> fr. 138.) .	152, 10.	Theopompus Com. (<i>Θησεῖ</i>	
Plato: (Theaet. 161 E.)	142, 19.	fr. 2.)	86, 12.
(<i>Lys.</i> 207 B.)	190, 17.	Thucydides: (I. 74.)	208, 16.
(<i>Phaedr.</i> 229 B.) . .	91, 5.	(II. 49.)	200, 6.
(ib. 230 B.)	91, 1.	(II. 62.)	183, 1.
<i>ἐν πολιτικοῖς</i> (272 A.)	89, 1.	(II. 84.)	151, 6.
<i>Εὐθυδήμῳ</i> (302 D.) .	123, 2.	(IV. 25.)	114, 4.
ib. (278 B.)	258, 7.	(IV. 26.)	178, 1.
<i>Νόμων</i> <i>πρώτῳ</i> (644 E.)		(VII. 41.)	141, 1.
	192, 15.	(VII. 84.)	158, 6.
Praxilla:	91, 12.	(VIII. 1.)	198, 8.
Sappho:	91, 12.	(VIII. 102.)	112, 1.
Sclerias:	230, 21.	Timaeus:	256, 7.
Simonides:	101, 4.	Xenophon: (Mem. II. 1. 20.)	
Sophocles: (Oed. Tyr. 1264.)			204, 16.
	95, 13.	(passim.)	141, 15.

II. Conspectus glossarum, quas A. Dionysius et Pausanias explicaverunt.

Ἄ α' . . . 30. 67. 223, 2.	ἀγνρμός . . . . . 89, 2.	ἀκέστρια . . . . . 97, 6.
ἀβακεῖν . . . . . 224, 12.	ἀγνρτης . . . . . 88, 14.	ἀκέστριον . . . . . 97, 7.
ἀβάκιον . . . . . 224, 11.	ἀδαῖον . . . . . 225, 15.	ἀκήριος . . . . . 227, 11.
ἄβαξ . . . . . 224, 8.	ἀδηφάγοι ἵπποι 225, 12.	ἄκολος . . . . . 97, 15.
ἄβρα . . . . . 85, 2.	ἀδήφαγον ἄρμα 225, 12.	Ἀκράγας . . . . . 178, 3.
ἀβρόταξις . . . 224, 15.	Ἀδμήτον σκολιόν 91, 9.	ἄκριες . . . . . 106, 13.
ἀβροτάξομεν . 224, 16.	Ἰδράστεια . . . . . 92, 2.	ἀκροστόλιον 63. 125, 13.
Ἰβυδοκόμης . . . 86, 1.	ἄειλος . . . . . 237, not. 4.	ἀκρίς . . . . . 76. 96, 4.
Ἰβυδος . . . . . 85, 9.	ἄέλιοι . . . . . 135, 5.	ἀλάβαστρον . . . . 98, 8.
ἄβρυτάκη . . . . 86, 9.	ἀήσυρος . . . . . 226, 15.	ἀλαζών . . . . . 54. 227, 20.
ἀγαθοῦ δαίμονος 87, 6.	ἀήτης . . . . . 226, 15.	ἀλαωπός . . . . . 227, 14.
ἀγαθώτερος . . . 87, 2.	Ἰθνηαία . . 50. 122, 13.	ἀλαωτός . . . . . 227, 17.
ἀγανός . . . . . 224, 21.	ἄθροος . . . . . 226, 5.	ἀλείφειν . . . . . 228, 1.
ἀγγαρεύεσθαι 55. 88, 1.	αἶα . . . . . 92, 7.	ἀλεξήνημος . . . 261, 13.
ἄγγαροι 30. 55. 87, 10.	αἰγίλιψ . . . . . 226, 10.	ἀλετριδες . . . . . 99, 9.
ἄγγαροφορεῖν 30. 55.	αἰγίλυρος . . . 226, 12.	ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ
87, 18.	αἰγίς . . . . . 92, 11.	Σάγγρα . . . . . 99, 18.
αγεῖν . . . . . 88, 7.	αἰγίη . . . . . 95, 17.	ἀλλίβας . . . . . 99, 1.
ἀγελαῖοι βόες, ἰσχύδες,	αἰδοῦς καὶ ἀφελείας	Ἀλικοί . . . . . 100, 7.
λίθοι . . . . . 89, 5.	βωμός . . . . . 93, 2.	ἀλλικρας . . . . . 99, 5.
ἄγμα . . . . . 88, 11.	αἰμασιά . . . . . 93, 13.	ἀλπεδον . . . . . 108, 12.
ἀγκαλιδαγωγεῖν . 90, 2.	Ἀλμον . . . . . 93, 19.	ἀλιτηριώδης 20. 100, 10.
ἀγκαλιδαγωγοί . 90, 6.	ἀλνεν . . . . . 94, 4.	ἀλκυνόνδεσ ἡμέραι 101, 2.
ἀγκαλίδας αἰρεῖν 90, 3.	ἀλξ οὐρανία . . . 95, 3.	ἀλλὰ ἀλλ' ἄναξ . 102, 3.
ἀγκαλίδες . . . . 89, 9.	Ἀλξανεῖς } . . 56.	ἄλλος οὗτος Ἥρα-
ἀγκαλιδοπῶλαι } 90 not.	Ἀλξανένεσθαι } . . 56.	κλῆς . . . . . 103, 4.
ἀγκαλιδοφόροι } 1.	ἀλτης . . . . . 9. 227, 2.	ἀλοιμός . . . . . 228, 2.
ἀγκαλίζεσθαι } 1.	αἰώρα . . . . . 95, 11.	ἀλοιφεῖον . . . . . 228, 2.
ἄγμα . . . . . 73. 225, 6.	ἀκάμπιος δρόμος 96, 6.	ἀλοιφή . . . . . 228, 1.
ἀγνοία . . . . . 90, 16.	ἀκανθεών . . . . 227, 9.	ἀλύειν . . . . . 103, 12.
ἄγνος . . . . . 90, 22.	ἀκανθοπλήξ . . . 251, 5.	ἀλυκτεῖν
Ἀγραία . . . . . 91, 5.	ἄκασκα . . . . . 96, 10.	ἀλυσθανεῖν } . 103, not.
αγρυῖς . . . . . 88, 16.	ἀκίαντοι . . . . . 96, 14.	ἀλυσκάζειν }

- ἄλυσ . . . . . 103 not.
 ἀλύσσειν . . . . . 228, 6.
 ἄλωα . . . . . 105, 1.
 ἄμα . . . . . 105, 8.
 ἁμαδρνάδες . . . 106, 4.
 ἁμάμηλις . . . . . 106, 1.
 ἁμάσυνκον . . . . 106, 2.
 ἁμαξα . . . 104. n. 179, 8.
 ἁμβροσία . . . . . 106, 9.
 ἁμβωνες . . 57. 106, 13.
 ἁμίππους . . . . . 107, 4.
 ἁμῖς . 104. not. 179, 8.
 ἁμνός . . . . . 104. not.
 ἁμολγοί . . . . . 107, 1.
 ἁμόρηγ . . . . . 108, 1.
 ἁμόρρινα . . . . . 108, 5.
 ἁμπυκάσαι . . . . 109, 2.
 ἁμπυκίζειν . . . . 109, 6.
 ἁμπυκίται . . . . . 109, 5.
 ἁμπυξ . . . . . 109, 3.
 ἁμπωτις . . . . . 108, 8.
 Ἄμυρις . . . . . 171, 8.
 ἁμφαξονεῖν . . . 109, 11.
 ἁμφιθαλής . . . . 228, 10.
 ἁμφίκαυστις . . . 164, 27.
 ἁμφιρρηδής . . . 228, 22.
 ἁμφιτάπητες . . . 209, 7.
 ἁμφιφῶντες 8. 29. 63.
                   109, 15. 130, 10.
 ἁμφόδων . . . . . 202, 10.
 ἁμφορεύς . . . . . 262, 13.
 ἁμφώβολος . . . . 212, 3.
 ἁμφώτιδες . . . . . 110, 5.
 ἀναβλυσθονεῖν . 229, 2.
 ἀναδέσμη . . . . . 109, not.
 ἀναιδεία . . . . . 90, 17.
 ἀνάκεια . . . . . 112, 1.
 ἀνακοί . . . . . 111, 14.
 ἀνακῶς . . . . . 111, 9.
 ἀναντα . . . . . 229, 4.
 ἀναρριχᾶσθαι . . 119, 14.
 ἀναρρέειν . . . . . 110, 8.
 ἀνασεισίφαλλοι 53. 153, 6.
 ἀνάστατοι 8. 29. 63.
                   130, 14.
 ἀναφύσεις 13. not. 1.
                   111, 6.
 ἀνενεγκεῖν . . . . 110, 14.
 ἀντήλιον . . . . . 199, 9.
 ἀντήλιος . . . . . 112, 9.
 ἀνύειν . . . . . 112, 16.
 Ἄορνος . . . . . 229, 9.
 ἄπαν . . . . . 11. 112, 19.
 ἀπαρκίας 118, 4. 229, 21.
 ἀπεσκοτωμένα 207, 19.
 ἀπηλώτης . . . . . 112, 9.
 ἀπομαγαδία } . 113, 7.
 ἀπομαγαδάλις }
 ἀπομάγματα . . . 113, 6.
 ἀπόμακτρα . . . . 113, 6.
 ἀποξιφίσαι . . . . 195, 1.
 ἀποσιμῶσθαι } . 114, 1.
 ἀποσιμῶσαι }
 ἀποσκολύπτειν 229,
                   17. 257, 24.
 ἀποτυχίσαι . . . . 114, 7.
 ἀποφοιτᾶν . . . . 195, 2.
 ἀπόψυξις . . . . . 114, 8.
 ἄποφα . . . . . 40. 252, 13.
 ἄποφιον . . . . . 40. 252; 13.
 Ἀργεῖα φορά . . . 114, 11.
 Ἀργειφόντης . . . 114, 14.
 ἄρδαλα }
 ἄρδαλος } 49. 115, 5.
 ἄρδαλῶσαι }
 ἄρδάνιον . . . . . 115, 1.
 ἄρδην . . . . . 116, not.
 ἀρειθύσανοι . . . 116, 10.
 ἀρεστήρες . . . . 116, 14.
 ἀρηνοβοσκός . . 116, 16.
 ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ
                   116, 20.
 ἀριστερεῶν . . . . 117, 7.
 Ἀρίστυλλος . . . . 117, 10.
 Ἀρκάδας μιμούμενος
                   117, 14.
 Ἀρκὰς κυνῇ . . . 117, 10.
 Ἄρκιος . 118, 5. 230, 1.
 ἄρκτος . . . . . 229, 20.
 ἄρκυς . . . . . 118, 6. 9.
 ἀρκυωρεῖν . . . . 118, 13.
 ἀρκυωρός . . . . . 118, 11.
 ἀρνευτήρ . . . . . 118, 14.
 ἀρκάγη 41. 170, 12. 177, 2.
 ἀρράβαξ . . . . . 119, 2.
 ἀρρενικόν . . . . . 119, 7.
 ἄρριχοι 18. 119, 11.
                   209, 4.
 ἀρῦ . . . . . 30. 223, 7.
 ἀρχέτυπον . . . . . 120, 3.
 ἀρχή Σκυρία . . . 120, 8.
 ἀρχοντες . . . . . 120, 14.
 ἄσβολος . . . . . 177, 7.
 ἄσκον δέρειν . . . 121, 8.
 ἀσκαλιάζειν . . . 122, 5.
 ἀσπάθητοςχλαῖνα 121, 2.
 ἀσπάνδαι 30. 87, 16.
 ἀστόξενοι 43. 201, 13.
                   202, 2.
 ἀστραγάλη . . . . 230, 9.
 ἀστριχοι . . . . . 230, 11.
 ἀσχέδωρος . . . . 230, 13.
 ἀτελής . . . . . 62. 210, 14.
 ἄτερος . . . . . 123, 12.
 ἀττάραγος . . . . 98, 1.
 Ἀττικάι . . . . . 50. 122. 13.
 αὐθέντης . . . . . 124, 6. 16.
 αὐλός . . . . . 123, 22.
 αὐλών . . . . . 123, 21.
 αὐλωτός . . . . . 123, 24.
 αὐτερέται . . . . . 124, 17.
 αὐτόδιον . . . . . 112, 8.
 αὐτόετες . . . . . 144, 10.
 αὐτοκάβδαλον . . 125, 2.
 αὐτόξυλον . . . . . 125, 2.
 αὐτόροφον . . . . 124, 14.
 αὐτόχθων ἔστι 124, 12.
 ἀφάδιον . . . . . 167, 18.
 ἄφενος . . . . . 231, 4.
 ἄφλαστον . . . . . 61. 125, 4.
 ἀχέτας 125, 21. 126, 11.
 ἀχυρός . . . . . 126, 15.
 ἀψίς . . . . . 127, 1.
 ἄωτεύειν . . . . . 232, 9.
 ἄωτος . . . . . 232, 6.

- Bā* . . . . . 223, 2.
βαλβίδες . . . . . 127, 6.
βάλλειν . . . . . 232, 16.
βαμβαίνειν . . . . . 232, 17.
βαμβαλίζειν . . . . . 232, 24.
βάνανσος . . . . . 72. 186, 8.
βασιλειᾶν . . . . . 128, 11.
βασιλείος στοά 128, 13.
βασιλεύς . . . . . 128, 12.
βασιλινδα . . . . . 128, 10.
βασίλιννα . . . . . 128, 7.
βασιλίδες . . . . . 128, 9.
βασιλῆς . . . . . 128, 13.
βασίλισσα . . . . . 128, 6.
βατήρ . . . . . 128, 1.
βαῦνος . . . . . 72. 186, 7.
Βελλεροφόντης . . . . . 233, 4.
βή . . . . . 18. 129, 1.
βήρηξ . . . . . 67. 73. 225, 7.
βιβάζω . . . . . 233, 11.
βιβλινος . . . . . 233, 14.
βλάβος . . . . . 232, 2.
βλεπεδαίμων . . . . . 174, 6.
βλόψ . . . . . 129, 7.
βλωμός . . . . . 98, 2.
βοΐδης . . . . . 131, 1.
βουγάιος . . . . . 130, 14.
*βοῦν ἐπὶ γλώττης φέ-
 ρεις* . . . . . 131, 4.
βουνός . . . . . 129, 3.
βοῦς . . . . . 129, 19.
βοῦς ἑβδομος 63. 130, 1.
*βοῦς ἐν ἀδλείφ κά-
 θηται* . . . . . 131, 5.
βρίγες . . . . . 131, 12.
βρίκελα, —οι 65. 131, 10.
βριμοῦσθαι . . . . . 131, 13.
βρομήσει . . . . . 68.
βρόμος . . . . . 131, 16.
βρωμᾶσθαι . . . . . 132, 2.
βυσάνην . . . . . 53. 132, 6.
βῶλος . . . . . 177, 3.
Γαῖον, γαῖος 69. not. 1.
     . 132, 16.
γαλερός . . . . . 133, 2.
γάλως . . . . . 41. 133, 4.
γέλη . . . . . 205, 20.
γελγοπώλης . . . . . 205, 21.
γελοῖος, γέλοιος 135,
     9. 10.
γέμμα . . . . . 234, 2.
γενειάς . . . . . 135, 14.
γέντα . . . . . 191, 7.
γεραραί . . . . . 135, 16.
γέρην . . . . . 136, 4.
γέρινος . . . . . 139, 19.
γέρρον . . . . . 136, 5. 9.
γεώλοφος . . . . . 187, 7.
γήρειον . . . . . 253, 8.
γιγγλισμός . . . . . 137, 20.
γιγρῖ . . . . . 188, 1.
Γιγρών . . . . . 138, 3.
γλάφειν . . . . . 188, 5.
γλεῦξις . . . . . 138, 13.
Γραικός . . . . . 234, 6.
γράπτης . . . . . 47.
γράφστις . . . . . 139, 1.
γραῦς . . . . . 139, 4.
γρόνθων 13. not. 1.
     111, 8.
γρώνη . . . . . 139, 9.
γυρῖνοι . . . . . 139, 17.
γυρός . . . . . 139, 15.
Λάειρα 133, 10. 134, 1.
δανά . . . . . 140, 3.
δάπητες . . . . . 140, 10.
δάπιδες . . . . . 30. 140, 7.
δαῦλον . . . . . 140, 13.
δελφινόφορος 63. 141, 1.
δελφίς . . . . . 63. 140, 18.
δένδρον . . . . . 141, 11.
δενδρᾶζειν . . . . . 141, 18.
δέγμα λέοντος . . . . . 121, 10.
δεῦρο . . . . . 141, 22.
δεύτερος πλοῦς . . . . . 142, 3.
δημιουργός 60. 142, 5.
δημοῦσθαι . . . . . 142, 19.
δήμωμα . . . . . 142, not.
δήπον, —θεν 234, 11.
διαβασιλῖζεσθαι 123, 22.
διακνυοφθαλμίζεται
     143, 2.
διάλαυρος . . . . . 247, 15.
διαληκᾶσθαι . . . . . 143, 5.
διαμφοδῆσαι . . . . . 224, 17.
διαπηρικλίζειν . . . . . 200, 13.
διαττᾶσθαι . . . . . 143, 8.
διανλος . . . . . 123, 22.
διδυμάονες . . . . . 234, 18.
διέδρος . . . . . 145, 3.
Λιες . . . . . 143, 13.
διεσαρδόνησεν . . . . . 255, 6.
διέτης . . . . . 144, 6.
δίκορσος . . . . . 185, 10.
διοπος . . . . . 57. 143, 17.
Λιδς ἐγκέφαλος . . . . . 144, 2.
διρκος . . . . . 76. 144, 15.
δίφρος . . . . . 144, 18.
δίψα . . . . . 232, 2.
διωχής . . . . . 145, 1.
δνοπαλίζειν . . . . . 235, 2.
δονακῆεν . . . . . 145, not.
δόναξ . . . . . 145, 10.
δορίδες . . . . . 145, 14.
δόρν και κηρύκειον
     8. 145, 16.
δορύξενοι 43. 201, 15.
     202, 4.
δόχη . . . . . 17. 146, 17.
δόχημιος 17. 147, 1. 229, 7.
δρεπτός . . . . . 137, 19.
δνειν . . . . . 285, 13.
δύο, δυοῖν . . . . . 235, 7.
δυσπέμφελος . . . . . 147, 4.
δυσωπεῖσθαι . . . . . 147, 17.
δωδεκίδες θυσίαι 148, 2.
Δωδωναῖον χαλκεῖον
     148, 6.
δωριάζειν . . . . . 148, 15.
Ἐανός . . . . . 60. 149, 10.
ἐγγύη . . . . . 236, 7.

- ἐγγλωττογάστορες 54. 149, 19.
 ἐγκανάσσειν . . . 246, 10.
 ἔγκαφος . . . . . 98, 2.
 ἐγκοτύλη . . . 66. 150, 2.
 ἔγκυκλον . . . . 150, 10.
 ἐγκυρογάστορες 149, 17.
 ἐγγέλεια . . . . 150, 17.
 ἔγγελος . . . 72. 150, 15.
 ἐγγράσαι . . . . 151, 8.
 ἐδέατρος . . . 66. 151, 12.
 ἔδος . . . . . 152, 3.
 ἔδω . . . . . 152, 5.
 ἐθάς . . . . . 168, 6.
 ἐθειλοντής . . . 152, 17.
 ἐθειλοπρόξενοι . . . 43.
 ἐθέλω . . . . . 152, 13.
 εἰδύοι . . . . . 152, 23.
 εἰθύφαλλος . . . 153, 9.
 εἰκοσαστάδιον . 153, 14.
 εἰλέατρος . . . . . 66.
 Εἰλείθιον . . . 236, 10.
 εἴλη, ἔλη . . . 18. 237, 12.
 εἰληθερεῖν . . . 18. 237, 12.
 εἰληθερές . . . 18. 237, 15.
 εἰληποδες . . . 53. 153, 20.
 εἴλλω . . . . . 154, 5.
 εἰλύσπωμα . . . 243, 15.
 Εἰλώτιδες . . . 236, 13.
 εἰνάτες . . . . . 144, 11.
 εἰνάτειρ . . . 41. 134, 14.
 εἶπον . . . . . 154, 10.
 εἰρεσιώνη . . . 155, 7.
 εἰς μελλίτας ἐκώμα-
 σας . . . . . 156, 18.
 εἰστρουπᾶν . . . 157, 2.
 εἰσωποι . . . . . 237, 9.
 ἐκκεχλωμένη . . 218, 8.
 ἔκκυκλον . . . . 150, 10.
 ἐκ κλίμακος . . . 184, 1.
 ἐκολάφισεν . . . 184, 7.
 ἐκολλόπωσεν . . 184, 16.
 ἐκηνηεῖται 17. 200, 10.
 ἐκστέψαι . . . . 156, 11.
 ἐκτιλωμένος . . . 187, 3.
 ἐκτροπήσαι . . . 157, 1.
 ἔλαιοι . . . . . 237, 4.
 Ἐμβαρος εἰ . . . 157, 21.
 ἐμμέλεια . . . . 157, 23.
 ἐμπαλασσύμενοι 158, 6.
 ἐνίλλειν . . . 28. 174, 14.
 ἐνιλλώπτειν . . . 174, 12.
 ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον
 180, 16.
 ἐν τετράδι γέγονας
 118, 1. 237, 19.
 ἐν ὄλμῳ ἐκοιμήσω
 158, 14.
 ἔνρινον . . . . . 158, 10.
 ἐν χρῶ κουρά . . 159, 4.
 ἐξάετες . . . . . 144, 8.
 ἐξελώπισας . . . 238, 11.
 ἔξεχ' ὦ φίλ' Ἥλιε 159, 11.
 ἐξούλης . . . . 27. 181, 7.
 ἐόργη . . . . . 159, 13.
 ἐοργίζεται . . . 159, 14.
 ἐπακτρέις . . . 24. 159, 20.
 ἐπακτρίδες 24. 159, 20.
 ἐπακτροκέλης 24. 159, 21.
 ἐπαύλια . . . . 60. 160, 7.
 ἐπανλαῖα ἡμέρα 60. 160, 11.
 ἔπειν . . . . . 239, 17.
 ἔπηλις . . . . . 112, 9.
 ἐπηλυγασάμενος 190, 17.
 Ἐπιάλης . . . . 239, 2. 6.
 ἐπίδεσμα . . . . 178, 4.
 ἔπιλλος . . . . . 174, 11.
 ἐπιλλοῦν . . . . 174, 15.
 ἐπὶ κόρρης . . . 185, 5.
 ἐπικωπητήρ . . . 238, 17.
 ἐπίπαγος . . . . 139, 6.
 ἐπὶ Παλλαδίῳ . . 161, 4.
 ἐπίπαπος . . . . 253, 1.
 ἐπίπαστα . . . . 161, 21.
 ἔπιπλα . . . . . 161, 22.
 ἐπιπόρημα . . . 201, 3.
 ἐπισφελίτης . . . 162, 2.
 ἐπίσωτρον . . . . 127, 3.
 ἐποποιός . . . . 239, 14.
 ἐπταβασίλειον . 128, 9.
 ἐργάνη . . . . . 162, 7.
 ἐρεῖκη . . . . . 162, 10.
 ἐρεικτά . . . . . 162, 12.
 ἐρεικτὸν πυρόν 162, 13.
 ἐρενοβοσκός 15. 116, 18.
 Ἐρετριεῖς . . . . 57. 240, 1.
 ἐρινάζειν . . . . 162, 20.
 ἐρινεός . . . . . 162, 16.
 ἐρκάνη . . . . . 163, 6.
 ἐρκη . . . . . 163, 5.
 ἔρμα . . . . . 36. 163, 7.
 Ἐρμοκοπίδαι . . 163, 12.
 ἐρσίβη . . . . . 192, 20.
 ἐρυσμός . . . . . 163, 15.
 ἐς κόρακας . . . 164, 3.
 ἔσμα . . . . . 240, 6.
 ἔστωρ . . . . . 240, 9.
 ἔτεροθαλής . . . 228, 13.
 εὐβειλος . . . . . 237, 14.
 εὐεῖν . . . . . 164, 19.
 εὐκλεία . . . . . 90, 16.
 Εὐνοστος . . . . 240, 11. 16.
 ευστρα . . . . . 164, 21.
 εὐτελής . . . . . 62. 210, 16.
 ἐφόλιον 68. 188, 6. 8.
 ἐφολκίς . . . . . 188, 10.
 ἔφνγον κακὸν, εὐρον
 ἄμεινον . . . . 165, 22.
 Ἐφέσια γράμματα
 35. 165, 5.
 ἔχμα . . . . . 240, 17.
 ἐχμάζειν . . . . 240, 17.
 ἐψία . . . . . 241, 14.
 ἐψιάσθαι . . . . 241, 7.
 Ἐώρα . . . . . 95, 12.
 Ζβεννυμενάων . . 166, 9.
 ζβέσαι . . . . . 166, 8.
 ζμήγμα . . . . . 166, 12.
 ζμικρόν . . . . . 166, 13.
 ζμινύη . . . . . 166, 7.
 ζμῶσαι . . . . . 166, 10.
 ζύγαστρον . . . . 167, 2.
 ζύγιοι . . . . . 166, 17.
 ζυγόν . . . . . 25. 166, 17.

- ζυγός . . . . 25. 178, 4.
 ζυγώσω . . . . 167, 6.
 Ή . . . . . 167, 8.
 ἡγεσθαι . . . . . 20.
 ἡγήτρια . . . 20. 241, 19.
 ἡδος . . . 69. 167, 19. 21.
 ἡδυλιζειν . . 70. 168, 1.
 ἡδυλισμός . . 70. 167, 22.
 ἡθάδα . . . . . 168, 6.
 ἡθεις . . . . . 252, 15.
 ἡθεος . . . . . 168, 10.
 ἡκέστη . . . . . 168, 17.
 ἡλακατῆνες . . 168, 20.
 ἡλεκτρα . . . . . 169, 3.
 ἡλύγη . . . . . 190, 16.
 ἡμεροκαλλές . . . . 65.
 ἡμερωρεῖν . . . 118, 12.
 ἡμίνα . . . . . 66.
 ἡνεγκα . . . . . 155, 1.
 ἡνίοχος . . . . . 169, 7.
 ἡπᾶν . . . . . 97, 13.
 Ἠπίalos . . . . . 239, 9.
 Ἡπιόλης . . . . . 239, 11.
 Ἡρακλεία 16. 36. 169, 12.
 Ἡρακλεία λίθος 36.
 169, 10.
 Ἡρακλείδης 16. 170, 4.
 Ἡρακλεώτης λίθος 170, 1.
 Ἡρακλῆς . . . . . 16.
 Ἡρατελεία 61. 211. not. 6.
 Ἡρύλλος . . . 16. 170, 7.
 Θαιρός . . . . . 241, 3.
 θαλάμαι . . . 70. 170, 4.
 θάλασσα κοίλη . 174, 4.
 θάλαττα . . . . . 207, 6.
 θαλλός . . . . . 170, 17.
 θαλλοφόροι 47. 171, 3.
 θαμάξιον . . . . . 179, 9.
 Θάμνρις μαίνεται 171, 8.
 θάτετρα, — ρον 123, 12.
 θειαιδέστατος 10. 12.
 242, 9.
 θειλοπεδεύειν . . . 18.
 θειλόπεδον . . . . . 18.
 θελγῖνες . . . 53. 258, 14.
 θεμέλια . . . . . 178, 6.
 θεμισσέτω . . . 171, 21.
 θεὸς θεός . . . 171, 24.
 θεράποντα . . . 242, 15.
 Θεσσαλοί, Θεσσαλιῶ-
 ται . . . . . 176, 12.
 Θεσσαλικά γέγρα . 172, 7.
 Θ. διφροι . . . . 172, 9.
 Θ. ἔνθεις . . . . 172, 4.
 Θ. πετερά . . . . 172, 7.
 Θ. σόφισμα . . . 172, 10.
 θολία . . . . . 243, 1.
 θόλος 177, 8. 242, 16. 19.
 θριπήδεστα . . . 172, 22.
 θύλακος . . . 24. 173, 6.
 θυμοιτάσαι . . . . . 56.
 θύμον . . . . . 178, 5.
 Ἰατρός . . . . . 173, 16.
 Ἰδιόξενοι . . . 43. 201, 16.
 Ἰδύοι . . . . . 152, 21.
 ἰέρεια . . . . . 90, 16.
 Ἰθύφαλλος . . . . 153, 4.
 Ἰκρια . . . . . 173, 19.
 Ἰδᾶων . . . . . 243, 4.
 Ἰλη . . . . . 9. 19. 243, 13.
 Ἰλλάς . . . . . 27. 187, 9.
 Ἰλλός . . . . . 174, 9.
 Ἰλλω . . . . . 27.
 Ἰλλώπτειν . . . 174, 10.
 Ἰλυσπᾶσθαι 9. 19. 243, 14.
 Ἰλύσπωμα . . . . . 9. 19.
 Ἰλύσω . . . . . 243, 8.
 ἱμᾶν . . . . . 175, 4.
 Ἰμβριοι . . . . . 174, 19.
 ἱμονιά . . . . . 175, 3.
 ἱνᾶσθαι . . . . . 175, 7.
 ἱννος . . . . . 48. 175, 14.
 ἱξαλοι . . . . . 48. 244, 1.
 ἰονθάς . . . . . 48. 244, 5.
 ἱππάκη . . . . . 176, 1.
 ἱστέον . . . 9. 19. 243, 11.
 Ἰταλιῶται . . . 176, 10.
 Ἰταλοὶ . . . . . 176, 9.
 ἰτέα . . . . . 176, 3.
 ἰχθύκεντρον . . 176, 16.
 Κάγκανα . . . . . 140, 2.
 καθημαξευμένως 179, 9.
 καθιμᾶσθαι . . . 175, 6.
 καιρος . . . . . 244, 18.
 καιροσέων . . . . 245, 4.
 καιρωμα . . . . . 245, 7.
 καιρωσιδες — στρί-
 δες . . . . . 244, 19.
 κακᾶβη . . . . . 177, 1.
 καλαμαῖος 126, 2. 245, 19.
 καλαμᾶσθαι . . . 245, 18.
 καλάμιον . . . . . 245, 20.
 κάλης . . . . . 126, 12.
 καλήτης . . . . . 126, 12.
 κάλλαια . . . . . 179, 13.
 κάλλη . . . . . 179, 13.
 καλλύνειν . . . . 179, 14.
 καμινώ . . . . . 246, 5.
 κανάσσειν . . . . 246, 10.
 κἀναστρον . . . . 246, 13.
 κἀπραιναι . . . . 179, 21.
 καπρᾶν . . . . . 180, 1.
 καπρῶζεται . . . 239, 23.
 καραιβαρᾶν . . . 180, 4.
 καρδιώττειν 180, 19.
 207, 6.
 κάρδακες . . . . . 180, 10.
 καρηβοᾶν . . . . . 180, 6.
 κατακαχρῶσαι . . 182, 3.
 κατακορμίσαι . . 181, 2.
 κατὰ κόρρης . . . 185, 4.
 κάταντα . . . . . , 229, 5.
 κατηρεφές οἶκημα
 246, 16.
 κατιλλώπτειν 27. 174, 16.
 κατουλάδα 27. 181, 5. 11.
 κανόλας . . . . . 181, 15.
 κάχρον . . . . . 182, 1.
 κέδρον . . . . . 178, 5.
 κεκρύφαλος . . . 109, not.
 κελόντες . . . . . 182, 6.

- κέπφος . . . 54. 222, 10.
 κερκέτης . . . . 141, 6.
 κέρκωπες . . . . 54.
 κερκώπη . . . . 126, 1.
 κέσκος . . . . 182, 11.
 κηπλον . . . . 183, 1.
 κηποκόμας . . . 183, 1.
 κῆπος . . . . 182, 12.
 κήρυλλοι . . . . 101, 14.
 κίλικίζειν . . . . 55.
 κιλλικύριοι . . . 237, 1.
 Κίττιον . . . . 207, 4.
 κιχλισμός . . . 137, 17.
 κλεισίαι . . . . 183, 7.
 κλεισιον 9. 19. 183, 6.
 κλίβανος . . . 72. 186, 6.
 κλίμαξ . . . . 183, 19.
 κλισιον . . . 9. 183, 11.
 κόλαφος . . . . 184, 7.
 κόλλωψ . . . 53. 184, 10.
 κολόκυμα . . . 184, 5.
 κολώνη . . . . 129, 12.
 κολωνός . . . . 137, 14.
 κόνδυλος, κόντυλος
 184, 8.
 κόρδαξ . . . . 153, 2.
 κόρρη . . . . 185, 6.
 κορυφαία . . . 253, 12.
 κοτύλη . . . . 247, 1.
 κραστιῤεσθαι . . 139, 3.
 κράστις . . . . 138, 18.
 κρατενται . . . 185, 12.
 κρεάγρα . . . . 185, 17.
 κρεανόμος . . . 186, 1.
 κρεῖτον . . . . 185, 16.
 κρέκη . . . . 253, 12.
 κρεμαστήρ . . . 210, 12.
 κρηδέμνον . . . 109, not.
 κρητίζειν . . . . 56.
 κρίβανος . . . . 186, 4.
 κρόκη . . . . 17. 247, 9.
 κρουπέζα . . . 186, 10.
 κρωσσός . . . . 186, 13.
 κτίλος . . . . 187, 1.
 κτιλώσαι . . . . 187, 4.
 κυμβετον . . . . 187, 7.
 κυνάδα . . . . 113, 11.
 κυνοῦχος . . . . 173, 8.
 κύξ . . . . . 129, 9.
 Κυψελιδῶν ἀνάθημα 65.
 Λακεδαίμων . . 187, 12.
 λάρος . . . . . 222, 8.
 λαῦρα . . . . 247, 14. 17.
 λείβηθρον . . . 187, 18.
 λέμβος . . . 56. 188, 9.
 λέμφορ . . . . . 55.
 λεσβιάσαι . 56. 188, 14.
 Λέσβιον φῶδόν . 188, 16.
 λευκή στάθμη . . 189, 6.
 λευκοί . . . . . 188, 18.
 λευκόπυγοι 53. 188, 18.
 ληνός . . . . . 189, 13.
 λίβηθρον . . . 9. 188, 2.
 λιγαίνω . . . . 248, 6.
 λιγδος . . . . 190, 1. 4.
 λιμός . . . . . 178, 3.
 λινέας . . . . . 190, 8.
 λινον . . . . . 190, 6.
 λίτρα . . . . . 247, 4.
 λύγη . . . . . 190, 14.
 λυκοφιλίως . . 190, 11.
 λωπίζειν . . . . 238, 13.
 λωποδύτης . . . 238, 14.
 λῶπος . . . . . 238, 13.
 λωτός . . . . . 248, 9.
 Μᾶ . . . . . 30. 223, 9.
 μάγαρον . . . . 192, 2.
 μαγδαλιά . . . . 113, 7.
 μάλθη . . . . 34. 191, 1.
 μαμμία . . . . 252, 14.
 μανδύας . . . . 191, 6.
 Μαριανδονοί . . 237, 1.
 μάστακες . . . . 191, 12.
 μασταρῦζειν . . 191, 18.
 μὰ τόν . . . . . 194, 10.
 Ματταλλία . . . 207, 7.
 μέγαρον . . . . 191, 20.
 μεθόριον . . . . 192, 11.
 μεθυπλήξ . . . . 251, 9.
 μεῖραξ . . . . . 177, 9.
 μέλαν θρνός . . 248, 13.
 μέσανυλον . . . . 192, 4.
 μετὰ Λέσβιον φῶδόν 189, 2.
 μεταίχμιον . . . 192, 11.
 μέταυλον . . . . 192, 10.
 μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον 86, 5.
 μήκων . . . . . 177, 8.
 μηλωντή . . . . . 48.
 μήρινθος . . . . 192, 13.
 μήτρα . . . . . 249, 5.
 μίλτος . . . . . 192, 20.
 μιλωρυχία . . . 192, 18.
 μισητή . . . . . 71.
 μολύβδαινα . . . 193, 3.
 μόλυβδος . . . . 193, 1.
 μόρτη . . . . . 15. 249, 8.
 μυρμηκιᾶν . . . 249, 12.
 μῦρον . . . . . 249, 17.
 μυστιλῖαι . . . . 193, 11.
 μυστιλᾶσθαι . . 193, 14.
 μύστρα . . . . . 193, 13.
 μῶ . . . . . 284, 3.
 Ναὶ μὰ τόν . . . 194, 7.
 νεήκεσιν . . . . 195, 4.
 νείκη . . . . . 231, 1.
 νεοττός . . . . . 193, 18.
 νεῶνας . . . . . 194, 2.
 νεωρεῖν . . . . . 194, 3.
 νεώρια . . . . . 194, 3.
 νεώσοικοι . . . . 194, 2.
 Νοῦς . . . . . 182, 11.
 νυκταλωπῶν . . 227, 16.
 νυκτάλωψ . . . . 227, 15.
 νυκτερινοὶ κύνες 190, 18.
 νῶτον . . . . . 178, 4.
 νωτοπλήγα . . 11. 251, 5.
 Ξάνιον . . . . . 248, 8.
 ξένοι . . . . . 43.
 ξιφισμός . . . . 194, 13.
 ξυρεῖν λέοντα . . 121, 4.
 ξυρήκης . . . . 195, 10.

- ὅαι 15. 195, 12. 196, 11.
 ὄγκαιον . . . . . 250, 2.
 ὄγκος . . . . . 250, 2.
 ὄγκυλλεσθαι . . . 250, 5.
 ὀδόντισμα . . . 202, 11.
 οἷαξ . . . . . 68. 250, 9.
 οἰέη . . . . . 48.
 οἱ ἐν τέλει . . . . 211, 4.
 οἰνόπται . . . . . 65.
 οἰσθα, οἰσθας 196, 17.
 οἰσον . . . . . 119, 9.
 οἰστροπλήξ . . . 251, 6.
 οἰσύα . . . . . 250, 15.
 οἰσύνος . . . . . 250, 17.
 ὄλιον . . . . . 76. 196, 22.
 ὀμοῦ . . . . . 105, 8.
 ὀμφαξ . . . . . 177, 7.
 ὀνειδος . . . . . 231, 20.
 ὀνύειν . . . . . 197, 3.
 ὄνος . . . . . 197, 4.
 ὀπισαμβώ . . . . 251, 1.
 ὀρθοπλήξ . . . . 251, 4.
 ὀρθοσταδῖος . . . 219, 1.
 ὄροφος . . . . . 178, 2.
 ὀρμίσαι . . . . . 251, 16.
 ὀρμος . . . . . 251, 11.
 ὀσσος . . . 231, 8. 252, β.²
 ὅττα . . . . . 197, 9.
 ὀττεύεσθαι . . . 197, 10.
 οὐδὲν λεγκῶν ἀνδρῶν
     ὄφελος . . . . 189, 20.
 οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον
     ἔστιν κῶς ἀνήρ 189, 21.
 οὐλλος . . . . . 182, 8.
 οὐ μὰ τόν . . . 194, 10.

 Παιδάριον . . . 137, 19.
 παιπάλη . . . . 198, 2.
 πάλη . . . . . 197, 13.
 Παλλάδιον . . . 161, 4.
 παλλακή . . . . 160, 19.
 παλλάκεια . . . 160, 19.
 πάλλαξ . . . . . 160, 18.
 πανσυνόχη . . . 198, 3.
 παππίζειν . . . 252, 8.
 πάππος 191, 15. 252, 14.
 παραμπυκίζεται 109, not.
 πάραντα . . . . 229, 5.
 παράνυμφος . . . 58.
 πάρδαλις . . . . 253, 16.
 παρεξηλημένος 221, 11.
 παρ' ὄλμον ὑπνώτ-
     τειν . . . . . 159, 3.
 πάροχος . . . 59. 199, 1.
 παρώπιον . . . . 199, 8.
 πάσσειν . . . . . 161, 17.
 παῦ . . . . . 199, 14.
 παυσικάπη . . . 199, 17.
 παυσινύσταλον 199, 24.
 πέδειλον . . . 20. 243, 17.
 πέλανοι 29. 63. 130, 8.
 πελάτης . . . 15, not. 5.
 πελιδνός . . . . 200, 2.
 πέμπελος 147, 10. 221, 5.
 Πενέσται . . . 236, 15.
 πεντάετες, — ἐτης
     25. 144, 6.
 πεντέπηχυν et sim. 25.
     153, 16.
 πηγυλίδα . . . . 181, 5.
 πηνήκη . . . . . 200, 15.
 πηνίον . . . . . 17. 200, 8.
 πίττα . . . . . 207, 6.
 πλοκαμίδα . . . 253, 13.
 πλοῦς ἐν χρῶ . . 151, 6.
 πόκονς ὄνον . . 121, 6.
 πολύπους . . . . 254, 5.
 πολυτελής 62. 210, 15.
 πόπανα . . . . . 29. 63.
 πόρδαλις . . . . 253, 15.
 πόρπακες . . . . 201, 1.
 προαίλια . . . . . 60.
 προσηγητῖρ } 20. 241, 17.
 προσηγητής }
 πρόκνις . . . 67. 254, 8.
 προνοία . . . . . 90, 17.
 πριξανοί . . . 43. 201, 11.
 πρὸ ὁδοῦ . . . . 201, 6.
 προόδων . . . . 202, 8.
 προπόλιος . 46. 221, 7.
 πρόσειλος . . . 237, 14.
 Προσπάλτιοι . . . . 56.
 προστρόπαιος . 254, 11.
 προτέλεια . . . . . 60.
 προτελείσθαι . . . 60.
 προῦνειακος . . . 202, 18.
 πρῶ . . . . . 203, 1.
 πρῶνες . . . . . 203, 3.
 πρῶτος πλοῦς . . 142, 1.
 πτέον . . . . . 203, 9.
 πτερνίδες . . . . 204, 4.
 πτισσάνη 94, 19. 203, 8.
 πτύον . . . . . 203, 9.
 πτυχή . . . . . 125, 17.
 πυθμήν . . . . . 203, 13.
 πύνδαξ . . . . . 203, 13.
 πῦος . . . . . 204, 7.
 πυριάτης . . . . 204, 10.
 πῶλυπος } . . . . 254, 2.
 πῶλνυ }
 'Ραδιουργία . . . 204, 16.
 ῥαδιουργός . . . 204, 15.
 ῥάζειν . . . . . 254, 13.
 ῥαίζειν . . . . . 204, 17.
 ῥάξ . . . . . 204, 20.
 ῥάχετρον . . . . . 65.
 ῥαχία . . . . . 254, 16.
 ῥάχοι . . . . . 254, 20.
 ῥινᾶν . . . . . 205, 4. 9.
 ῥῶων . . . . . 204, 17.
 ῥοδάνη . . . . . 17. 247, 9.
 ῥοδανλίζειν . . . 247, 13.
 ῥολίζειν . . . . . 257, 14.
 ῥοφεῖν . . . . . 205, 15.
 ῥωπίζειν . . . . 205, 26.
 ῥωποπερηθηθῆρα
     205, 23.
 ῥωποπώλης . . . 205, 21.
 ῥωπός . . . . . 205, 18.
 ῥωτακίζειν . . . . 57.

 Σᾶ . . . . . 208, 9.
 σακεύειν . . . 34. 206, 4.
 σάκος . . . . . 23. 206, 2.

- σακτας . . . 23. 173, 14.
 σανίς . . . . . 255, 2.
 σαρδάνιον . . . . 255, 6.
 σειράζει . . . . . 257, 4.
 σειρήνες . . . . . 256, 22.
 σειριάν . . . . . 257, 1. 5.
 σέλας . . . . . 257, 6.
 σελῆναι 29. 63. 130, 2.
 σέρφοι . . . . . 65.
 σηκίδες . . . . . 206, 10.
 σηκός . . . . . 206, 7.
 σηκύλη . . . . . 206, 11.
 σίαλον . . . . . 178, 5.
 Σικελοί, Σικελιῶται
 176, 11.
 σίκινις . . . . . 158, 3.
 σιλλοῦν . . . . . 207, 15.
 σίφαιον . . . . . 138, 14.
 σίττα, σίττε 30. 224, 6.
 σκαρῖζειν . . . . . 258, 1.
 σκαφιόνκειρεσθαι 183, 3.
 σκαφιόκουρος . . 183, 2.
 σκόλλυς . . . . . 253, 14.
 σκόλυθρα } . . . 258, 4.
 σκολύθρια }
 σκολύπτειν . . 257, 22.
 σκότος 30. 178, 3. 207,
 19. 231, 19.
 σκυλεύειν . . . 257, 13.
 σκῦλον . . . . . 257, 12.
 σμήρινθοι . . . 192, 14.
 σορέλλην 11. 19. 46.
 221, 18.
 σπαίρειν . . . . 257, 26.
 σπαρῖζειν . . . . 258, 1.
 σποδησιλαῦρα 53. 248, 1.
 στάδια . . . . . 178, 7.
 στόλος . . . . . 125, 16.
 στραβός . . . . . 174, 12.
 στρεβλός . . . . . 174, 11.
 στρουθοί . . . . . 208, 3.
 στροφαῖος Ἑρμῆς 238, 7.
 στρωματόδεσμα 178, 5.
 συκοφάντης . . . . 21.
 συντός . . . . . 219, 2.
 σφέλας . . . . . 162, 3.
 σφηκιαν ἐκίνησας
 156, 16.
 σφηκίσκοι 35. 156, 20.
 σφηκώδεις . . . . 156, 22.
 Σφήττιοι . . . . . 56.
 σῶς . . . . . 208, 6.
 Τάλαροι . . . . . 119, 5.
 ταλασία, ταλάσια 208, 18.
 τάπητες 30. 140, 10.
 209, 2.
 Τάρας . . . . . 178, 3.
 τάριχος 30. 178, 7. 231, 9.
 τάρωμα . . . . . 210, 8.
 ταρσοί 18. 209, 16. 210, 6.
 ταυράν . . . . . 180, 1.
 ταυτάζειν . . . . . 65.
 τέλειοι 61. 211, 4. 11.
 τελείσθαι . . . . . 211, 3.
 τελειωθῆναι 61. 211, 11.
 τελέται . . . . . 211, 2.
 τέλος . . . . . 61. 210, 11.
 Τελχῖνες . . . . . 53. 258, 14.
 τέμαχος . . . . . 178, 6.
 τερηδών . . . . . 173, 2.
 τετρωβολῶζειν . 211, 16.
 τετρώβολος 55. 212, 2.
 τέτρωρον . . . . . 259, 1.
 τέττιξ . . . . . 48.
 τευτάζειν . . . . . 65. 212, 5.
 τηθαλλαδοῦς 42. 54. 228.
 τηθή . . . . . 42. 212, 9.
 τηθίς . . . . . 253, 4.
 τιγγάβαρι . . . . . 259, 5.
 τιτιγόνιον . . . . . 34. 126, 2.
 τίτις . . . . . 126, 4.
 τολύπη . . . . . 73.
 τορμός . . . . . 213, 4.
 τραπεζῆς . . . . . 259, 13.
 τρασιά . . . . . 210, 3.
 τρία καὶ δύο . 259, 16.
 τρίβος . . . . . 232, 3.
 τριέτης . . . . . 144, 6.
 τριτηνιά . . . . . 112, 2.
 τριωβολιμαῖος . 211, 15.
 τρύμη . . . . . 213, 12.
 τρυσίππιον . . . . 213, 15.
 τρύχνος . . . . . 177, 4.
 τρυχός . . . . . 109, 7.
 τύλη . . . . . 177, 6.
 τύρβη . . . . . 258, 9.
 τυφεδανός, τυφογέ-
 ρων . . . . . 47.
 τύχος . . . . . 114, 6.
 Ὑάδες . . . . . 260, 9.
 ὕαλος . . . . . 177, 4.
 Ὑῆς . . . . . 260, 10.
 ὑπάγειν . . . . . 214, 5.
 ὑπαντάξ . . . . . 213, 20.
 ὑπεκπεῖν . . . . . 214, 4.
 ὑπέρινος . . . . . 175, 10.
 ὑπἰλλειν . . . . . 181, not.
 ὑπογράφειν . . . 213, 24.
 ὑπόξυλος . . . . . 68. 214, 8.
 ὑποσακλῖζεσθαι . . 34.
 ὑπουλος . . . . . 181, 12.
 ὑφόρμιον . . . . . 251, 12.
 Φάλαγξ . . . . . 214, 17.
 φάρυγξ . . . . . 177, 4.
 φασκώλιον . . . . 173, 11.
 φατρία . . . . . 216, 21.
 φατριάζειν . . . . 216, 20.
 φέρνη 49. 74. 260, 12.
 φθόις 21. 63. 130, 10.
 φικιδῖζειν . . . . . 57.
 φιλιππος . . . . . 70. 215, 16.
 φιλύρα . . . . . 216, 8.
 φῖττα . . . . . 224, 3.
 Φοινίκια γράμματα
 216, 6.
 φορμίσκος . . . . . 216, 14.
 φορμός . . . . . 216, 13.
 φατριάζειν . . . . 217, 5.
 φράτριον . . . . . 216, 18.
 φράτωρ 216, 17. 217, 1.
 φυνδίζος . . . . . 261, 4.
 φύσκη . . . . . 217, 16.
 φνταλιά . . . . . 182, 18.

Χαλκιδίζειν	57.	χόρτος	219, 3.	ψίξ	262, 6.
χαλκόδων	202, 10.	χοῦς	178, 2.	ψίσαι	262, 6.
χαλκόκρας	99, 5.	χρεῖτος 231, 10. 261, 17.		ψίττα	30.
χαμᾶζε	74. 217, 19.	χρυσολαβὲς ξιφίδιον		ψιττάζειν	220, 10.
χαμᾶθεν	218, 1.		262, 2.	ψό	30. 74. 224, 1.
χαρὰδρεῶν	227, 8.	χρυσεοπήνιτος 17. 200, 9.		ψύλλα	177, 8.
χάραξ	177, 5.	χύρρε 18. 30. 219, 15.		ψώθια	97, 17.
χαρίσιος	29. 130, 10.		224, 2.		
χάρων	261, 9.	χύρριον	219, 8.	ΐΩα	48. 195, 15.
χανλιόδων	202, 12.	χύτρον	137, 17.	ῶζειν	220, 13.
χειλός	29. 218, 4.	χωλός	262, 3.	ῶμογέρων	44. 221, 3.
χειμάμυνα	261, 14.			ῶμοθέτησαν	262, 9.
χειμάρρους	218, 11.	Ψαιστά	220, 1.	ῶνενον	197, 4.
χιλός	9. 218, 9.	ψαθαλεῖν }	219, 20.	ῶνησάμην	220, 19.
χιονοβόλος	181, 5.	ψατάλλειν }		ῶ ὅπ	30. 223, 8.
χιτών	218, 14.	ψεῦδος Φοινικικόν 216, 9.		ῶ ὅψ	30. 223, 9.
χιτώνιον	218, 16.	ψίθυρος	220, 4.	ῶτοθλαδίας	221, 20.
χιτωνίσκος	218, 15.	ψιλίζεσθαι	182, 15.	ῶτοκάταξις	221, 19.
χορτάζεσθαι	219, 5.	ψιλῖται	182, 16.	ῶτος 54. 222, 3. 5. 12.	
χορτατός	218, 22.	ψιλοδάπιδας	209, 13.		

III. Index grammaticorum, lexicographorum, commentatorum, quos Eustathius ipse adhibuit¹⁾.

Alexander Aphrodisiensis	Apionis et Herodori commenta-
1405, 53.	rius in Iliadem (in Odyssia
Amerias et Neoptolemus οἱ	vestigia plane desunt): 28, 3.
γλωσσογράφοι 757, 19.	47, 13. 62, 2. 65, 14. 118, 37.

¹⁾ Ceteros auctores Eustathii, quamvis lacer sit index Fabricii, addere nolimus: primo quod scholiorum Homericorum editiones absolutae nondum praesto sunt ideoque, quid ex scholiis ad Eustathium transierit, quid ipse inspexerit vel excerpserit, discerni nondum queat: deinde quod episcopus praecipue ad scriptores classicos, quorum loci facile inveniuntur, respexit. Sufficiat, ut dicamus ei praeter auctores atticos quinti et quarti saeculi et Herodotum praecipue in deliciis fuisse Athenaeum, Lycophronem, Nicandrum, Theocritum, Strabonem, Stephanum Byzantium, Callimachum, Oppianum, Plutarchum. Quorum codices plerumque cum eis, quibus nos utimur, consentientes adhibuisse videtur. Athenaeum imprimis tam innumeris locis vel diserte laudat vel exscribit, ut paene alterum exemplar rhetoris Naucratis existimandus sit. Neque vero desunt loci auctorum posterioris aetatis, ut Aeliani (58, 37. 71, 9. 100, 14. 495, 41. 524, 45. 772, 55. 797, 27. 1175, 8. 1241, 44. 1351, 30. 1390, 26. 1404, 46. 1493, 58. 1653, 16. 1756, 30. 1757, 51. 1870, 55.). Arati (128, 24. 140, 28. 565, 10. 791, 18. 1034, 11. 1156, 11. 1457, 22. 1649, 35. 43. 1752, 53. 1816, 30. 1856, 19), Arriani (29, 8. 101, 45. 123, 36. 44. 125, 30. 336, 13. 351, 30. 354, 14. 361, 5. 364, 1. 375, 3. 405, 17. 414, 30. 533, 1. 626, 23. 673, 46. 674, 9. 678, 27. 691, 47. 881, 61. 916, 26. 1078, 20. 1406, 36. 1445, 52. 1493, 47. 1615, 3. *ἐν τῇ Ἰνδικῇ* 474, 36. *ἐν Βιθυνιακοῖς*: 490, 4. 565, 4. 691, 48. 1017, 20). Diogenis Laertii (896, 63), Dionis vel Cassii vel Prusaensis (133, 8. 655, 14. 1961, 15.), Galeni (*ἐν τοῖς εἰς Τιμαίων*) 1447, 28. Hermogenis (12, 24. 148, 31. 809, 27. 1133, 35. 1422, 15. 1653, 48. 1682, 23. 1854, 23.) Himerii (159, 26. 1637, 17. 1710, 39.) Hippocratis (643, 43. 647, 29. 1364, 52. 1547, 31. 1672, 31. *ἐν τῷ περὶ ὁξέων* 1367, 27. *ἐν τῷ συμβολικῷ* 1547, 31., *ἐν τῷ περὶ τραυμάτων* 1700, 14.), Iamblichi (79, 7. 114. 19. 190, 28. 279, 13. 360, 43. 626, 20. 951, 53. 1439, 24. 1461, 47. 1807, 18.), Iuliani (quem episcopus plerumque *παραβάτην* appellat 38, 17. 160, 1. 410, 21. 600, 40. 626, 56. 877, 47.), Libanii (844, 49. 1282, 42. 1639, 45. 1867, 62. 1951, 10. *εἰς τὸν Ἰουλιανόν* 1421, 59.), Luciani (100, 7.

- 140, 42. 153, 16. 157, 7. 178, 24. 267, 3. 299, 24. 314, 40. 329, 62. 340, 20. 341, 1. 350, 30. 474, 38. 476, 47. 496, 37. 515, 37. 518, 18. 526, 41. 541, 11. 545, 20. 592, 20. 618, 10. 641, 56. 659, 50. 705, 61. 706, 55. 708, 2. 729, 26. 732, 45. 742, 63. 747, 18. 769, 27. 786, 22. 790, 6. 794, 27. 803, 59. 809, 4. 834, 33. 841, 24. 843, 13. 851, 49. 890, 9. 922, 51. 959, 32. 992, 59. 1005, 62. 1071, 61. 1037, 43. 1043, 46. 1075, 45. 1108, 8. 1235, 6. 1250, 46. 1257, 54 (*ἐν τοῖς εἰς Π σχολίοις*). 1304, 3.
- Apion solus laudatur: 659, 28. 757, 23. 763, 9 (*ubi Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς, ῥήτωρ καὶ γραμματικός* ab illo adlegatur). 792, 15. 1397, 5. 1509, 34. Cf. Herodorus.
- Apollonius, *περὶ μετοχῶν*: 440, 36.
- Aphthonius: 1714, 54.
- Aristophanes Byzantius: 546, 27. 589, 20. 659, 96. 727, 15. 877, 49. 1246, 10. 1327, 22. 1401, 19. 1404, 61. 1455, 34. 1599, 34. 1625, 24. 1627, 44. 1660, 3. 1680, 24. 1707, 50. 1745, 31. 1784, 23. 1827, 46. 1828, 56. 1915, 17. 1948, 50. cf. Suetonius.
- ἐν γλώσσαις*: 150, 17.
- περὶ καινотέρων λέξεων*: 279, 39. 1761, 23.
- περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν*: 565, 19. 962, 7. sq. 1118, 9. 1720, 25. 1752, 12—20. 1817, 19.
- περὶ αἰγίδος*: 603, 28.
- Callistratus: 1827, 58. 1828, 5.
- Charax *ἐν Ἰταλικοῖς*: 734, 35. 1600, 18. 1859, 45.
- Choeroboscus s. v. Georgius Choerob. *ὁ χρονολόγος* 137, 9.
- Claudianus, *ὁ φιλόσοφος περὶ ὁρθογραφίας*: 995, 10.
- Commentarius ad Dionysium Periegetam: 35, 32. 86, 16. 102,

153, 30. 1069, 50. 1703, 22. 1720, 63. 1747, 15.) Manethonis (857, 41) Moschi (610, 36) Nonni (*ὁ τὰ Διονυσιακὰ ποιήσας* 409, 45.) Palaephati (101, 9. 326, 3. 363, 23. 1368, 8. 1382, 49. 1648, 23. *ἐν τῷ περὶ Σφιγγός* 1769, 10.) Polybii (passim) Procopii (715, 32. *ἐν τοῖς Λιβυκοῖς* 452, 6.) Simplicii (613, 2.), Sostrati (*ἐν Τειρεσίᾳ* poemate elegiaco, aliunde adhuc ignoto: 1665, 49. 1696, 48.), Philostrati minoris (1108, 1. 1157, 32. 236, 45.) Quinti Smyrnaei (5, 34. 136, 34. 352, 3. 1608, 3. 1702, 11.). Themistii (209, 26. 797, 35. 1658, 45. 1893, 32.) et aliorum. Neque in commentario ad Diog. Perieg. neque in eo, quem ad Ioann. Damasceni Hymnum Pentecostalem (Spicil. Rom. vol. V.) conscripsit, tam multos auctores collaudat, neque tam multi loci optima doctrina referti indagari queunt, quam in *παρεμβολαῖς* Homericis. De commentario Pindarico adhuc latente ex eis quidem, quae Tafelius publici iuris fecerat, colligere licet etiam in illo optimam veterum doctrinam a sedulo illo homine diligenter nobis servatam esse.

42. 194, 38. 264, 43. 273, 18.
 44. 279, 12. 285, 13. 287, 31.
 288, 2. 294, 24. 300, 32. 301,
 10. 313, 40. 314, 35. 318, 24.
 320, 46. 330, 12. 336, 3. 362,
 32. 363, 46. 368, 3. 402, 36.
 405, 36. 429, 17. 585, 31. 596,
 41. 635, 29. 815, 41. 816, 12.
 889, 64. 975, 2. 1144, 14. 1166,
 18. 1175, 35. 1187, 20. 1387,
 49, 1390, 17. 1414, 56. 1462,
 33. 1468, 46. 1484, 20. 1491,
 9. 1534, 54. 1561, 14. 1659,
 27. 1675, 8. 1688, 56. 1760,
 56. 1860, 21. 1913, 31. alias.
- Demosthenes Thrax**, ὁ παρα-
 γραστής: 1383, 63. 1398, 23.
 1406, 19. 1419, 13. 22. 1485,
 23. 1495, 29. 1639, 59. 1658,
 61. 1683, 37. 1716, 47. 1809,
 30. 1833, 50. 1851, 29. 1852,
 15.
- ὁ γράψας ἐν τῷ περὶ πέντε
 διαλέκτων 1471, 25.
- Didymus** (per alios fontes sem-
 per ad Eust. pervenit): 149,
 30. 362, 10. 500, 43. 871, 23.
 1039, 46. 1146, 64. 1300, 6.
 1392, 23. 1408, 50. 1422, 8.
 1430, 62. 1727, 10.
 ἐν ἱστορικῷ 684, 29 (Did.
 Schmidt. p. 32).
- Dionysius Sidonius**: 1410, 60.
- Dionysius Thrax**: 869, 21. 854,
 18. 1040, 38. 1299, 56.
- Dionysius** (quis?): 859, 49. 1148,
 15. 1680, 48.
- Eresius** (?): 1698, 20.
- Etymologicum Magnum** cf. p.
 15. sq. 264.
- Eudemus**: 553, 20.
- Georgius Choeroboscus**: 13, 37.
 45, 3. 107, 29. 269, 22. 315,
 29. 365, 2. 368, 11. 380, 18.
 561, 40. 815, 23. 956, 1. 1155,
 41. 1599, 48.
 ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ 356, 20.
- Glossographi**: 305, 6. 477, 48.
 789, 12. 800, 11. 909, 29. 918,
 30. 1018, 21. 1024, 39 (ex
 Ath.). 1090, 48. 1492, 10 (ex
 Schol.). 1397, 58. 1530, 45.
 1841, 25. 1861, 52. 1878, 1.
- Heraclides Alexandreus**: 23, 31.
 28, 46. 32, 38. 54, 18. 341, 37.
 365, 28. 452, 20. 670, 65. 705,
 61. 718, 4. 722, 58. 63. 734,
 34. 38. 756, 27. 764, 19. 770,
 30. 774, 53. 780, 34. 831, 63.
 842, 45. 842, 62. 853, 6. 872,
 19 (? Cohn p. 712. in dubium
 vocat). 1064, 4. 1098, 13. 1383,
 20. 1385, 32. 1398, 31. 1401,
 36. 1407, 57. 1408, 1. 4. 1410,
 55. 1411, 21. 1432, 32. 38.
 1434, 21. 1442, 47. 53. 1443,
 58. 1457, 43. 1499, 51. 1525,
 11. 1540, 11. (? Cohn. l. l. in
 dubium vocat.). 1557, 26. 37.
 1561, 60. 1562, 2. 42. 1576,
 58. 1596, 4. 1613, 16. 1618,
 49. 1625, 56. 60. 1641, 36.
 1642, 3. 15. 1643, 2. 1647, 33.
 1647, 63. 1648, 3. 1654, 15.
 21. 24. 1700, 32. 44. 52. 1714,
 54. 1721, 63. 1722, 37. 43. 55.

59. 1724, 33. 35. 39. 1726, 25.
1755, 54. 1756, 6. 1759, 2. 7.
1770, 25. 32. 1787, 40. 1832,
5. 1840, 1. 1854, 59. 1859, 58.
1887, 6. 1892, 32. 38. 46. 1895,
45. 1907, 45. 51. 1946, 22.
περὶ δυσκλίτων ῥημάτων 1815,
7.
Heraclides Cumaeus: 1285, 60.
Heraclitus (?): 614, 40. 1859, 45.
Herennius Philo: 73, 45. 831, 13.
855, 7. 906, 60. 907, 2. 909, 6.
1540, 4. 1698, 27. 1727, 6.
1871, 47.
Herodianus: 8, 45. 11, 24. 15,
34. 16, 44. 25, 32. 26, 37. 36,
38. 49, 33. 61, 24. 67, 4. 73,
43. 110, 37. 113, 36. 114, 17.
117, 41. 43. 127, 28. 143, 7.
149, 3. 152, 32. 183, 8. 187. 3.
217, 43. 218, 1. 229, 41. 277,
31. 283, 38. 287, 20. 297, 18.
297, 36. 300, 16. 300, 23. 324,
35. 341, 6. 341, 16. 346, 15.
358, 47. 365, 31. 368, 12. 376,
35. 413, 5. 419, 1. 423, 23.
438, 11. 444, 30. 469, 1. 496,
42. 518, 24. 524, 25. 531, 41.
561, 11. 561, 18. 562, 44. 570,
30. 601, 4. 618, 45. 620, 15.
650, 48. 677, 30. 700, 55. 759,
4. 764, 28. 852, 47. 1020, 19.
1066, 19. 1075, 16. 1175, 15.
1235, 24. 1300, 5. 1339, 18.
1388, 42. 1388, 43. 1390, 33.
1392, 23. 1405, 18. 1419, 34.
1425, 53. 1436, 53. 1447, 22.
1525, 8. 1560, 25. 1571, 30.
1575, 53. 56. 1588, 35. 1615,
13. 1627, 46. 1635, 23. 1638,
42. 1663, 12. 1684, 32. 1687,
12. 1687, 17. 1698, 34. 1716,
49. 1741, 27. 1745, 64. 1746,
25. 1766, 30. 1809, 52. 1819,
38. 1825, 12. 1835, 41. 1837,
15. 1859, 10. 1859, 58. 1868,
35. 1896, 4. 1913, 45. 1922,
8. 1934, 24.
ἐν ἐπιμερισμοῖς: 445, 30.
ἐν τῇ καθόλου προσφδίᾳ: 265,
43. 962, 16.
ἐν τῷ ἑαυτοῦ συμποσίῳ: 154,
39.
ἐν ὀνοματικοῖς: 1807, 17.
Cf. Technici.
Herodorus: 407, 24. Cf. Apion.
Herodotus (*τις γράψας περὶ
νυμφῶν*): 594, 29.
Histiaea grammatica: 384, 20.
Ister *ἐν ἀντικατὰ λέξεσιν*: 1627, 14.
Ixion *ὁ γραμματικός*: 518, 19.
Latinum lexicon: 1554, 33.
Longinus: 67, 29. 106, 34. 1919,
15.
Menogenes (?): 263, 37.
Orus: 837, 45. 857, 42. 859, 54.
*Ὁ συνθεὶς τοὺς κατὰ στοιχεῖον
πνευματισμούς*: 648, 50.
Pamphilus *ἐν τῷ περὶ γλωσσῶν*:
922, 50. 1572, 41.
Philistides *ἐν συγγενικοῖς*: 84,
40. Cf. Aristoph. Byz.
Philoponus: 1536, 18.
*ἐν τῷ περὶ λέξεων διαφόρως
τονουμένων πρὸς διάφορον
σημασίαν*: 1681, 2.

- Philoxenus Cytherius: 154, 2. 612, 43. 1192, 42. 1388, 64. (*ὁ Κν-θήριος*) 1558, 15. 1598, 6. 1613, 39. 1746, 3. 1770, 9. 1784, 60. 1817, 24. 1887, 50. *ἐν τοῖς περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου* 1570, 38¹⁾.
- Porphyrus: 33, 36. 51, 8. 59, 18. 62, 20. 196, 35. 225, 16. 263, 33. 281, 21. 285, 19. 24. 27. 305, 10. 318, 42. 322, 30. 325, 34. 325, 43. 329, 1. 329, 18. 329, 46. 349, 9. 353, 8. 359, 34. 403, 39. 450, 13. 554, 3. 632, 15. 634, 41. 638, 52. 650, 42. 696, 47. 698, 14. 727, 32. 740, 18. 757, 12. 815, 10. 832, 47. 837, 55. 913, 7. 1075, 45. 1208, 12. 1294, 16. 1299, 54. 1424, 6. 1448, 12. 1467, 27. 1480, 4. 1508, 54. 1687, 32. 1723, 49. 1734, 61. 1951, 46. *ἐν τινι τῶν παρὰ Π. ἐπιγραμμάτων*: 17, 38. 1698, 25. *ἐν τοῖς πρὸς Γαϊδάλιον παρωδῆας*: 378, 18.
- Ptolemaeus Ascalonita¹⁾: 369, 32. 496, 38. 518, 21. 524, 7. 549, 12. 555, 26. 556, 34. 618, 10. 641, 60. 1045, 1. 1139, 4. 1146, 53. 1299, 42. 1387, 6. 1493, 29. *ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσεΐα προσφιδῶν*: 341, 31. 35.
- Rufus: 716, 38.
- Salustius: 413, 19.
- Scholiastae:
- Arati: 1527, 46. 1535, 30.
- Aristophanis: 344, 29. 1483, 32. ad Plutum: 723, 28.
- Bacchylidis (?) 1954, 4²⁾.
- Euripidis (Phaedr.) 633, 22.
- Hesiodi: 194, 31.
- Homeri: 264, 39. 328, 37. 337, 43. 353, 3. 359, 26. 366, 2. 368, 8. 711, 45. 809, 61. 948, 57. 1009, 24. 1017, 48. 1310, 30. 1490, 24. 1492, 10. 1502, 25. 1533, 61. 1540, 33. 1542, 20. 1951, 25. alias.
- Lycophronis: 269, 38. 1509, 41.
- Pindari: 978, 14.
- Platonis (ex Suetonio): 1397, 13.
- Sophoclis: 723, 28 (Antig. 80. Papag.)
- Theocriti: 1387, 49. 1685, 38.
- Παλαιός τις ὑπομνηματιστής*: 1471, 15.
- Suetonius: 1397, 7—46.
- Suidas, cf. p. 16. 264.
- Technici: 12, 15. 22, 43. 63, 2. 114, 3. 140, 14. 153, 42. 157, 15. 163, 19. 174, 1. 181, 11. 538, 20. 631, 8. 878, 61. 969, 7. 985, 26. 1066, 19. 1379, 57. 1600, 20. 1681, 55. 1768, 65. 1788, 22. 1822, 12. 1899, 59. 1916, 58. 1930, 32.

¹⁾ Ptolemaei Porphyrii Herodiani, Tryphonis, Tyrannionis memoriam episcopus plerumque ex Scholiis Homericis detraxit.

²⁾ Fortasse cohaeret cum Ammon. p. 97. Valckenaer. cf. Bergk. Lyr. III⁴. p. 572.

Tryphon: 391, 44. 524, 11. 549, Tyrannion: 617, 32. 855, 38. 858,
 10. 742, 62. 1146, 56. 1271, 58. 890, 2. 7. 1197, 41. 1613,
 12. 1291, 46. 1401, 43. 1447, 18.
 47. 1591, 27—30. 1698, 28.

Errata.

- p. 4. l. 18. l. autem.
- p. 4. l. 27. l. cavere, ut.
- p. 14. not. 1. l. 2. l. episcopus.
- p. 15. l. 11. l. μόρτη.
- p. 53. l. 29. l. κόλλωψ.
- p. 76. notarum numeri falsi.
- p. 77. not. 1. l. antiatticista.
- p. 87. l. 12. l. πνρός
- p. 103. fr. 38. not. 2. l. collectas.
- p. 147. fr. 137a. not. 2. l. mota.
- p. 158. fr. 164. not. 1. l. ἐμμέλεια.
- p. 203. fr. 287. not. 2. l. πτισσάνη.

Accentus mutatos et spiritus omissos referre nolui, cum ubique facile corrigi possint.

3 2044 024 113 415

